JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

OCAK-ŞUBAT-MART 2008 / 01 • 106422 • YIL 12 • SAYI 49 • 6 YTL

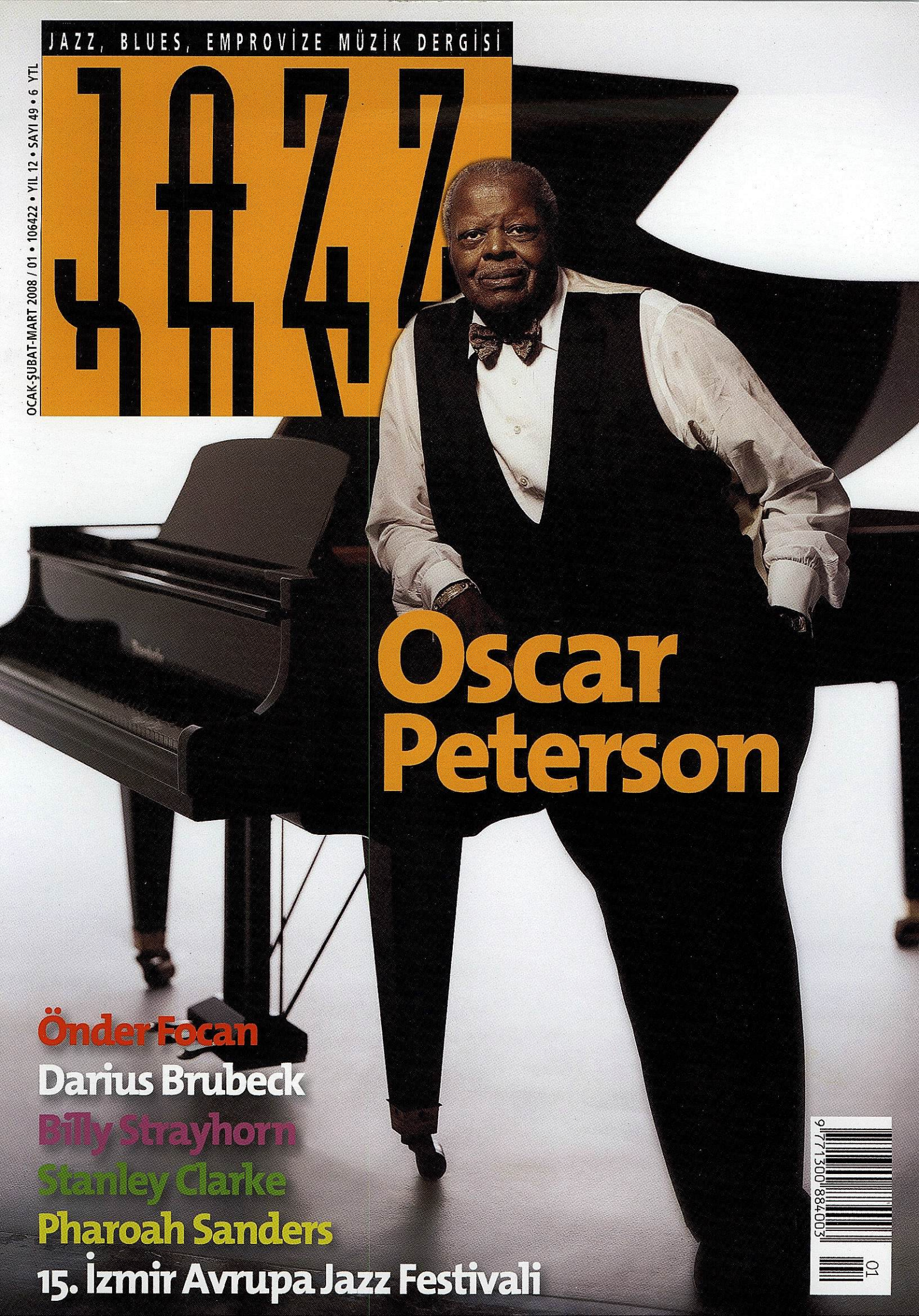

Oscar Peterson

Önder Focan

Darius Brubeck

Billy Strayhorn

Stanley Clarke

Pharoah Sanders

15. İzmir Avrupa Jazz Festivali

9 771300 884003 01

seeing and hearing like never before

BİLDİĞİN GÖRÜNTÜNÜN ÖTESİNE GEÇ. HAYAL EDEBİLDİĞİN SESİN DE ÖTESİNE. GÖZLERİNİN ISIRDIĞI KIRMIZININ YANAKLARINDAN SÜZÜLDÜĞÜ YERE. RENKLERİN HİSSEDİLDİĞİ YERE. BÜTÜN SESLERİN TADILABİLDİĞİ VE TÜM BUNLARIN EŞSİZ BİR YARATICILIK İÇİN BULUŞTUĞU YERE. KURO İLE TANIŞ. BU BENZERSİZ DENEYİMİ YAŞA. ONU KEŞFET. WWW.PİONEER.EU/KURO

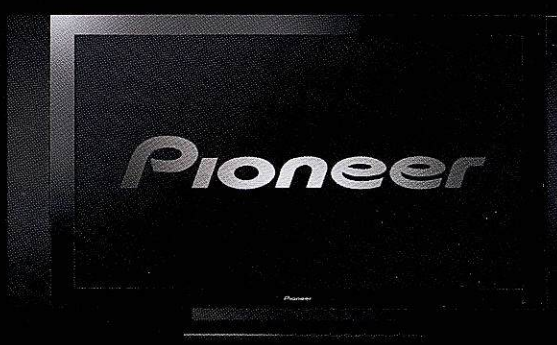

212 470 0 800 www.digicom.com.tr

DIGICOM

Sayı: 49
Ocak - Şubat - Mart 2008 ISSN 1300 - 8846

NARDIS

Merhabalar,

Jazz dergimiz elinizde tuttuğunuz 49. sayısıyla birlikte tam 11 yılı geride bıraktı. Eskiden sadece festivalleri dört gözle beklerken artık kentlerimizde yer alan konserlere yetişemez olduk. Tüm uluslararası sanatçıların yolu bir şekilde İstanbul'dan, Ankara'dan, İzmir'den geçer oldu. Yerli müzisyenlerimiz sadece İstanbul'da değil pekçok sahnede konserler veriyor. Buna yurtdışındaki konserler de dahil tabi. Bu demek değil ki jazz müziği kıyametler kopartıyor. Kopartmıyor, hiçbir zaman da kopartmamıştı zaten. Ancak müzik dinleme şekilleri değişiyor. İzleyici canlı müzik dinlemeyi tercih ediyor. Müziğin içinde bir şekilde aktif olarak yer almayı daha zevkli buluyor. Sektörde CD satışları azalmış gibi görünse de bu rakamlar jazz'ı kapsamıyor sadece pop ve diğer türleri gösteriyor.

Dergimizin konuları arasında yeni çalışmalarıyla dikkat çeken sanatçılar var; **Quartet Muartet, Önder Focan, Keith Jarrett, Stanley Clarke, Kerem Görsev, Atmosfer** bunların başında geliyor.

Röportajlarımızın bir kısmı sanatçılarla birebir yapılanlar; **Önder Focan, Pharoah Sanders, Darius Brubeck, Butch Morris, Jack DeJohnette** ile arkadaşlarımız konuştular. Yazarlarımızdan **Seda Binbaşgil** "Uluslararası Jazz Eğitimcileri" seminerlerinde Türkiye ile ilgili jazz bilgilerini katılımcılara aktardı. Bu ilginç deneyimi Seda Binbaşgil, Tunçel Gülsoy'a anlattı. Bir de zaman içinde yitirdiğimiz müzisyenlerden **Niels Henning Oersted Pedersen** ve **Billy Strayhorn** ile yapılmış röportajlardan oluşan radyo kayıtları elimize geçti. Bu radyo kayıtlarını arkadaşımız Can Ergelmiş Türkçeye çevirdi.

İstanbul'da İş Sanat her zamanki gibi bize harika sanatçılar dinletecek. **Curtis Fuller, Marc Ribot, David Murray** ve **Cassandra Wilson** heyecanla beklenen isimlerin başında geliyor. 15. yılında İzmir Avrupa Jazz Festivalinde ise **Wolfgang Muthspiel Trio** çok ilgi görecek. Bu trio İstanbul'da Nardis Jazz Club'da tek konserle sahne alacak. Ankara'daki MartfestODTU konserleri henüz belli değil ama eminiz dinleyiciyi çekecek konserler olacaktır. İstanbul JC's'de **Lisa Wahlandt** ve **Jacky Terrasson**, Nardis Jazz Club'da ABDli şarkıcı **Amandah Jantzen**, Hammond orgcu **Wolfgang Roggenkamp**, Babylon'da **Nguyen Lee** ve **Melingo** konserleri özellikle dikkat çekici. İzmir'de bu yıl JTI sponsorluğunda konserler var. Eskişehir'de 6.Amatör jazz müzisyenlerinin yer alacağı etkinlikler kentleri hareketlendirecek.

Bu yılın son günlerinde jazz severlerin çok üzüldüğü önemli bir ismi kaybettik. **Oscar Peterson** yeri doldurulamayacak bir piyanist olarak arkasında pekçok değerli kayıt bırakarak bu dünyadan göçtü. Sevin Okyay ve Engin Gençer'in kaleminden Oscar Peterson'u okuyabilirsiniz. **Cecil Payne, Carlos Valdes, Sal Mosca** hakkında arkadaşımız Viktor Bensusan yazdı.

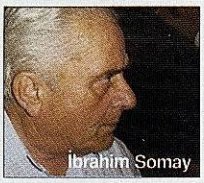
İbrahim Somay

Dergimiz baskıya hazırlanırken de İstanbullu jazz severlerin yakından tanıdığı, bir zamanlar "Caz Derneği" işleri için koştururken hepimize çok destek olan, etkinliklerde her zaman renkli kişiliği ile yer alan **İbrahim Somay** ağabeyimizi kaybettik. Kasım 2007'de ise İstanbul'daki pek çok jazz etkinliğini gerçekleştiren bir başka değerli kişilik sanat adamı İstanbul ve Ankara Operalarının kurucusu **Aydın Gün** de aramızdan ayrıldı.

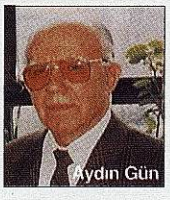
Aydın Gün

İKSV İstanbul Festivali'nin oluşumunda ve gelişiminde büyük katkıları olan ve bir dönem de CRR'nin Genel Sanat Yönetmenliği görevin üstlenen Gün, 1990'larda Yapı ve Kredi Bankası A.Ş.'nde Kültür-Sanat Danışmanı olarak çalıştı, Yapı Kredi Sanat Festivali ve bankanın özel etkinlikleri çerçevesinde 1994-1997 döneminde gerçekleştirilen ikiyüzü aşkın başarılı uluslararası ve ulusal sahne performansının organizasyonunda çok etkin ve değerli katkılar koymuştur.

Geçen sayımızda gözden kaçan bazı hatalarımız olmuştu.
Bunları düzeltir özür dileriz.
Sayfa 72'de yer alan Hülya Tunçağ'ın yazısında; IKSV 35 yaşında olacaktı, İstanbul Jazz Festivali değil. Tunçel Gülsoy'un Engin Gürkey ile yaptığı röportajda ise albümün adı Güldeste değil; Güldede olarak yer alması gerekiyordu.

Hepinize jazz dolu bir dönem diliyoruz...

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcısı
(Reklam)
Yaprak ÜNER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

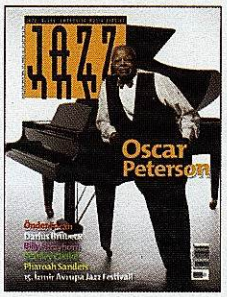

Kapak: Oscar Peterson

Reklam Müdürleri
Selim Erem
Aslı Balımtaş

Katkıda Bulunanlar
Alev Ertem, Can Ergelmiş, Cenk Erdem, Devrim Dikkaya, Didem Ayberkin, Engin Gençer, Evrim Yapıcılar, Filiz Küçük, Heymi Bahar, İmge Özbek, Özgen Özman, Seda Binbaşgil, Selim Benba, Sezgi Olgaç, Sirel Ekşi, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Bülent USTAOĞLU

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Sedef Varıcı

Boyut Abonelik ve Müşteri Hizmetleri Hattı
0212 444 53 53

Reklam İletişim
0212 413 33 28

Bu yayın ve diğer tüm Boyut ürünlerini edinmek için yukarıdaki telefon numarasından **gönderim ücreti ödemeden** sipariş verebilirsiniz.

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2008 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Slide Hampton
İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Aykut Uslutekin
2005

içindekiler

1 NARDIS

6 RIFFS
- UNIQUE HORNS Zuhal Focan
- ONUR ATAMAN Zuhal Focan
- QUARTET MUARTET Serdar Karabatı
- KEREM GÖRSEV'İN YENİ DVD'Sİ Zuhal Focan
- ATMOSFER Murat Beşer
- KEITH JARRETT Selim Benba
- JAZZ ŞEHİRLERİ; MOSKOVA -1 Heymi Bahar
- BRUBECK ENSTİTÜSÜ Devrim Dikkaya-Evrim Gürel

26 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

28 FİRMALAR – SOUND'LAR
- STANLEY CLARKE Orhan Kahyaoğlu

32 RÖPS.
- ÖNDER FOCAN Yaprak Melike Uyar
- SEDA BİNBAŞGİL Tunçel Gülsoy
- JACK DE JOHNETTE Yaprak Melike Uyar
- STACEY KENT Tunçel Gülsoy
- PHAROAH SANDERS Yaprak Melike Uyar
- PHAROAH SANDERS Murat Beşer
- DARIUS BRUBECK Tunçel Gülsoy
- BUTCH MORRIS Sevin Okyay
- NIELS HENNING OERSTED PEDERSEN Can Ergelmiş
- BILLY STRAYHORN Can Ergelmiş

61 NELER OLACAK
- İŞ SANAT'DA JAZZ Zuhal Focan
- DAVID MURRAY & CASSANDRA WILSON Sezgi Olgaç
- BUENOS AIRES RUHU Cenk Erdem
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- JC'S Zuhal Focan
- BABYLON'DA JAZZ VE DANS Didem Ayberkin
- 15. İZMİR AVRUPA JAZZ FESTİVALİ Sirel Ekşi
- İZMİR'DE ALLJAZZ Devrim Dikkaya
- 6. AMATÖR JAZZ FESTİVALİ Devrim Dikkaya
- MARTFESTODU İmge Özbek
- TÜRK CAZ PORTALI İmge Özbek

68 NELER OLDU
- OSCAR PETERSON Sevin Okyay
- BENİM OSCAR'IM Engin Gencer
- CECIL PAYNE Viktor Bensusan
- CARLOS "POTATO" VALDES Viktor Bensusan
- SAL MOSCA Viktor Bensusan
- BAŞKETTE JAZZ İmge Özbek
- JAZZ LODOSU Devrim Dikkaya
- İSTANBUL SUPERBAND'İN ALMANYA Zuhal Focan
- RANDY BRECKER AKSANAT'DA Zuhal Focan
- EFES PILSEN BLUES FESTİVALİ Zuhal Focan
- NEW YORK'DAN Evrim Yapıcılar Özkaynak
- FRANSA'DAN JAZZ HABERLERİ Fusun Levet
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

100 KLİNİK
- BLUE BOSSA Cem Tuncer

101 CD VİTRİNİ
Quartet Muartet (Dokuz Parça Daha), Butch Morris (Nublu Orchestra), Akın Eldes (Cango), Mercan Dede (800), Wax Poetic (İstanbul), İlkin Deniz (Old School), Tülay German (Sound of Love), Keith Jarrett Trio (My Foolish Heart), Paul Motian Trio (Time and Time Again), Manu Katche (Playground), Trip Tease (Volume I), Pure Jazz, Cannonball Adderley (Quintet at the Lighthouse), Louis Armstrong & Duke Ellington (The Great Summit / The Master Takes), Kenny Burrell (Introducing), Thad Jones (The Magnificent Thad Jones), Eliane Elias (Something for You), Stefano DiBattista (Trouble Shootin'), Terence Blanchard (A Tale of God's Will), Monika Molina (Autorretrato), Maynard Ferguson (A Message from Birdland), Raul Midon (A World within a World), Tribute to Fats Domino (Goin' Home), Rigmor Gustafsson (Alone With You), New York Voices (A Day Like This), Laurence Hobgood (Crazy World), Stanley Clarke (Toys of Men), Marion Meadows (Next to You), Gerald Veasley (On the fast Track), Candy Dulfer (Candy Store), Jacques Loussier (Plays Bach – Encore!), Michel Camilo (Sprit of the Moment), Ray Charles (Sings Count Basie Swings), Corey Harris (Zion Crossroads), Cody Moffett (Evidence), Freddie Cole (In the name of Love), Dave Brubeck (Night Shift), Oscar Peterson (What's Up), Ray Brown (Bassface), Bobby Short (Late Night at the Café Carlyle), Jeanie Bryson (Tonight I Need You So), Al Grey (Centerpiece), Breathe (The Relaxing Jazz Guitar), Tab Benoit (Power of the Pontchartrain), Jimmy Thackery and the Drivers (Solid Ice), Masters and Commanders (Pirates of Caribbean), Paavo Jarvi (Tchaikovsky), Paavo Jarvi (Tchaikovsky), Mircan (Küls of Ashes), Spiral Quartet (Kaleidoscope), Gürkan Adısanoğlu (For Sonat), Gwyneth Herbert (Between Me & The Wardrobe).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

108 RADYOLAR
- Filiz Küçük

110 KÖRLEME
- SITKI SIRTANADOLU Serdar Karabatı

104 BULMACA
- Serdar Karabatı

104 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Yeni bir oluşum: Unique Horns

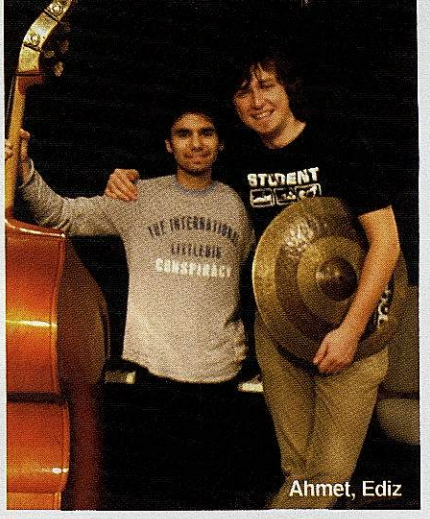
Ahmet, Ediz

Üflemeliler;
Soldan sağa; Siney, Duru, Barış, Ömer, Fehmi, Serhan, Ersin.

2007 nin sonlarında bir araya gelen bu orta boy topluluk Emin Fındıkoğlu'nun düzenlemelerini seslendiriyor, yeni yılda kendilerine çalma olanağını tanıyacak kulüpler, konser salonları ve festivaller olacağına inanıyor. Beş üyesinin önceki

yıllardaki Ricky Ford orkestrasından geldiği bu 11 kişilik toplulukta Fehmi Alatan ve Ömer Uygan (trompetler), Serkan Çiftçi (korno), Ersin Özer (trombon), Duru Tuna, Siney Yılmaz ve Barış Ertürk (saksofonlar), Emin Fındıkoğlu (piyano), Ahmet Türkmenoğlu (kontrbas), Ediz Hafızoğlu (davul) ve Dolunay Obruk (vokal) yer alıyorlar.

Unique Horns adından da anlaşıldığı gibi üfleme çalgılar ağırlıklı bir oluşum. Bir özellikleri de Fındıkoğlu dışında herkesin 20 yıl yaş grubundan olması.

Repertuarlarında E.S.P. (Wayne Shorter – Miles Davis), Shadow Waltz (Hal Galper), Young and Fine (Joe Zawinul), Sing Me Softly of the Blues (Carla Bley), Chief Crazy Horse (Wayne Shorter) gibi parçaların yanında Dolunay'ın söylediği

When I'm Singing (Red Mitchell), I'll Look Around (Nina Simone) gibi şarkıların ve ender duyulan standardların bulunması bu yeni topluluğun dinletilerinin ilginç geçeceği çağrışımını yapıyor.

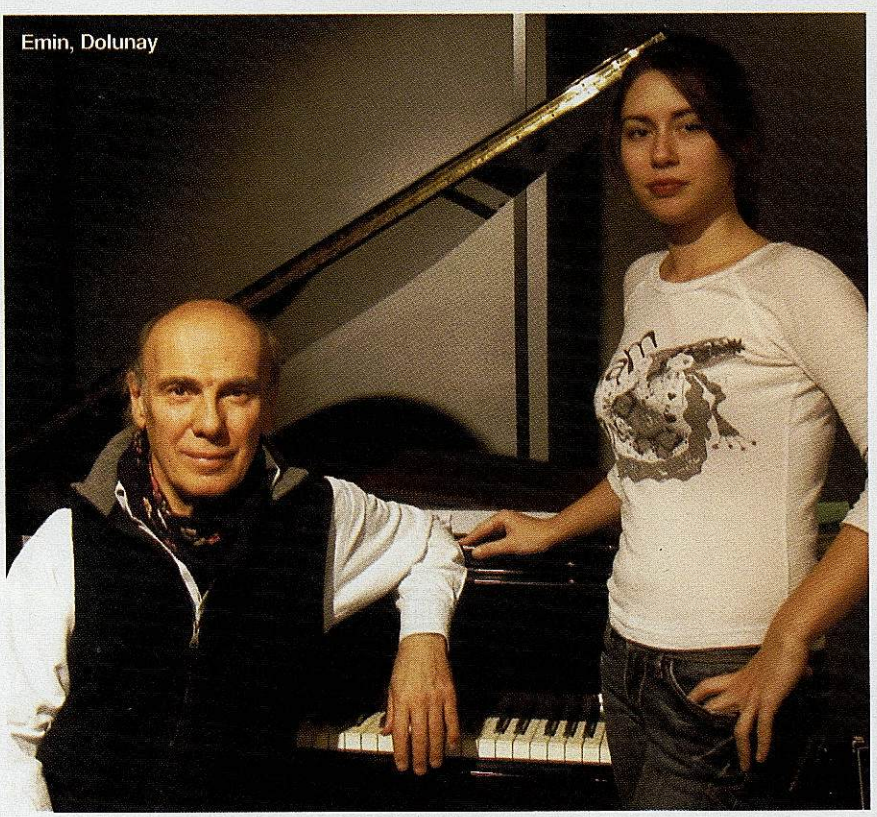
Emin, Dolunay

Mutluluk tablosu...

Bazen, siz farkına bile varmadan birileri girer hayatınıza ve
tüm yaratıcılığını ortaya koyarak dünyanızı zenginleştirmeye çabalar...
Onlar gibi binlercesi tam 60 yıldır sizin için çalışıyor.

Türkiye'nin yenilikçi gücü.

444 25 25
www.akbank.com

AKBANK

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Onur Ataman

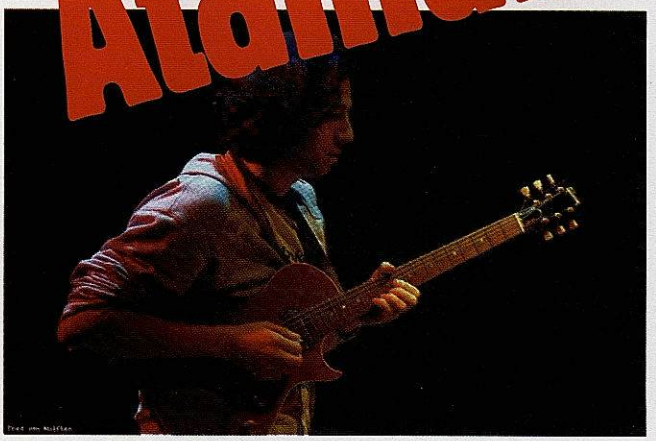

Jazz gitaristi, kompozitör ve jazz eğitimcisi Onur Ataman İstanbul'da doğdu. 14 yaşında elektrikli gitar çalmaya başladı. Aldığı özel derslerden sonra 1995 yılında İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarına başladı. Burada klasik piyano ve şan okudu. Okulu bitirdikten sonra 2001 yılında Hollanda'nın Lahey şehrindeki Kraliyet Konservatuarı'nda (Royal Conservatory) jazz gitar okumaya hak kazandı. Buradaki Bachelor of Music (jazz gitar) eğitimi sırasında Eef Albers, Peter Nieuwerf, Wim Bronenberg ve Martijn van Itterson'la jazz gitar, Eric Gieben ile jazz piyano çalıştı. Eğitimi süresince birçok big band ve çağdaş müzik projelerinde yer aldı. Steve Reich Festival in Den Haag 2004 ve Maria Schineider jazz orkestrası projeleri bunlardan bir kaçı. Aynı zamanda pekçok jazz müzisyeni ile workshoplar'a da katılma fırsatına erişti. Bunlardan bazıları Mike Stern, Scott Henderson, Michael Brecker ve Kurt Rosenwikel. 2003'de kendi grubunu kurarak eğitimine ve kariyerine devam etti. 2004 yılında "New Professional Young Jazz Musician" seçildi. Hollanda'da ve öncelikle kendi öğretmeni olan Eef Albersla konserler verme şansını yakaladı.

2005 yılında Hollanda Kraliyet Konservatuarı jazz gitar bölümünde "Bachelor of Music" diplomasını 8 not ortalamasıyla bitirdi ve yine aynı okulda jazz gitar mastırı yapmaya hak kazandı (Hollanda sisteminde mastır okumak isteyen öğrenciler Bachelor diplomalarını alırken yaptıkları son halka açık konserden 8 ya da daha üstü bir not almaları gerekmektedir).

Mastır eğitimi sırasında 2006 North See Jazz Festivali'nde dünyanın en önemli jazz müzisyenleriyle aynı sahneleri paylaşma fırsatına erişti. Aynı yıl Hollanda hükümetinin üstün yetenekli müzisyenler için verdiği onur bursu programını kazandı ve böylece yaptığı bütğn araştırmalar ve çalışmalar Hollanda hükümeti tarafından karşılanmaya başladı. Bu devrede de Philip Catherine ile çalışma ve çalma imkanı buldu. 2006 yılında Hollanda'da ilk defa düzenlenen Turkey Now adlı festivalde Eric Vloimans (trompet) Hollanda'nın en prestijli jazz sahnesi olan BIM Huis (Amsterdam)'de "sold out" muhteşem bir konser verdi. Aynı zamanda Istanbul Connection adlı yeni bir proje ile de Amsterdam'daki Nieuw Kerk kilisesinde "Istanbul, City and the Sultan" adlı 3 aylık bir serginin kapanış konserini yaptı.

2007 yılının temmuz ayında Hollanda Kraliyet Konservatuarı jazz gitar Mastır bölümünü 9 not ortalamasıyla bitirdi.

Şu anda doktora (PHD) eğitimine Hollanda ve Belçika hükümetlerinin beraber Avrupa'da bir ilk olan DocARTES programına devam etmekte. Halen aktif olarak kendi grubuyla ve çeşitli (side) projelerle konserlerine aktif olarak sürdüren Onur Ataman 2005 yılından bu yana kompozisyon ve jazz gitar öğretmeni olarak Hollanda'nın çeşitli müzik okullarında çalışmaktadır. Sanatçının 2008 yılı ortalarında Eef Albers ve Eric Vloimans ile ortak projeleri CD olarak basılacak.

Den Haag'da 2. kez düzenlenen "Dutch Fretless Guitar Festival"de yer aldı. Bununla ilgili bilgileri ilgilenenler unfretted.com'dan alabilirler.

Sanatçı ayrıca 2006 yılından beri Amsterdam Konservatuarı'nda Rafael Reina ile birlikte Güney Hindistan müzikleri çalışmakta. Buna Karnatic müzik denilmekte. Bu çalışmalarda çok ilerlemiş Hindistan ritimlerini hiç bir enstrüman kullanmadan sadece özel Hint ritim heceleriyle söyleyip parmaklarla da Hint ritim döngüleri (TALA) takip ediliyor. Bunlar iyi çalışıldıktan sonra da bu ritim döngüleri ve heceleri kullanılarak enstrümanlı ve enstrümansız emprovizeler ve müzikal kompozisyonlar yapılıyor.

Onur Ataman'nın müziklerine ve konser görüntülerine www.myspace.com/onuratamanmusic adresinden ulaşabilirsiniz.

12 Dev Adam
A Milli Erkek
Basketbol Takımı

12 Dev Adam
Basketbol Okulları

Potanın Perileri
A Milli Bayan
Basketbol Takımı

Platform
Garanti
Güncel Sanat
Merkezi

Garanti Galeri

Osmanlı Bankası
Müzesi

Boğaziçi
Üniversitesi
Garanti Kültür
Merkezi

Türkler Sergisi
Royal Academy
of Arts Londra

51-52.
Venedik Bienali

Cengiz Han ve
Mirasçıları:
Büyük Moğol
İmparatorluğu
Sergisi

Karadeniz Gemisi
Belgeseli

WWF-Türkiye
Çevre Projeleri

Yeşil Atlas Çevre
Özel Sayısı

Likya Yürüyüş Yolu
Projesi ve Kitabı

Arykanda Kazıları

Uluslararası
İstanbul Caz Festivali

Babylon Garanti
Caz Yeşili Konserleri

Uluslararası Ankara
Müzik Festivali

Bonus
Uluslararası Komedi
Filmleri Festivali

Mini Bank
Uluslararası Çocuk
Filmleri Festivali

Denizyıldızları
Eğitim
Kurumları

TOG Toplum
Gönüllüleri

İstanbul Modern
Eğitim Programları

Kültür, sanat, eğitim, çevre ve spor Garanti ile büyüyor.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Bundan dahası

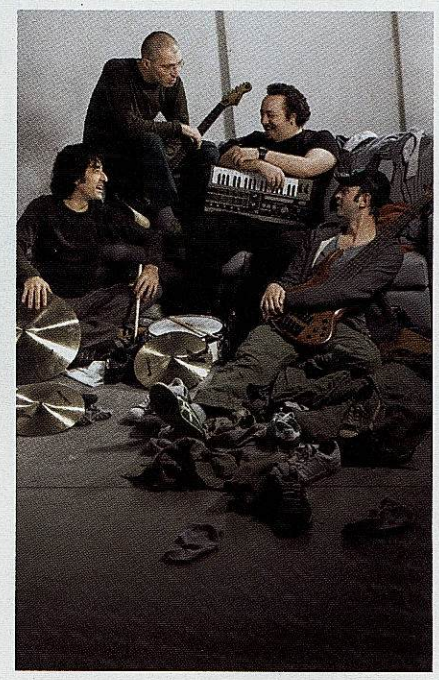

Quartet Muartet'in yeni albümü yılın sonuna denk gelmesiyle de hoş bir sürpriz oldu. Biri dışında Sarp Maden bestelerinden oluşan albüm, grubun ilk kaydına atıfta bulunan espriyle "Dokuz Parça Daha" olarak isimlendirilmiş. Grup 26 Aralık akşamı Nardis'te verdiği konserin ilk bölümünde albümün tamamına, parçaların kayıttaki sıralamasına sadık kalarak yer verdi. Quartet Muartet çizgisini bir kez daha teyit eden sahne performansında, grup üyeleri arasındaki iletişimin rahatlığı dikkati çekiyordu. Alp Ersönmez'in sözcü rolünü çok iyi kotardığını ayrıca belirtmek gerek. Kişiliklerle grup fikri arasındaki dengeyi çok iyi tutturduğunu düşündüğüm Quartet Muartet'i sırf bu anlamda dahi ayrı bir yere koymalı camiada.

Albümün girişinde yer alan iki parça, Küçük Tomurcuk ve Shuffle Bey zevkli olduğu kadar, açılış için de doğru seçimler. Sonraki bölümlerde Lodos'tan bildiğimiz Elektrikli Ev Aletleri, ister istemez bir Uri Caine çağrışımı yapan Geometri ve kapanıştaki Delir hoşuma giden parçalar. Geometri'de grubun iyiden iyiye yükselmesi gerektiğini ve Genco Arı'nın solosundan dönüşün grupça daha sert olabileceğini düşündüm. Bazısı için retro diyebileceğimiz sesler şahsen büyük zevk veriyor; grup üyelerinin jazz'da ne olup bittiğini takip eden kimseler olduğunu da gösteriyor bunlar. Ancak, gitar efektleri ve özellikle snare için CD baskısında yer yer farklı tercihlere yer verilmiş olması gerekirdi diye hissettim.

Jazz'da grup fikrinden hoşlanan ve müzisyenleri uzaktan da olsa tanıyan biri olarak bu ekibin daha uzunca süre bir arada olmasını bekliyor ve temenni ediyorum. Quartet Muartet'i bundan sonra temalı bir "fusion musion" kaydında veya bizi iyiden iyiye şuursuzlaştıracak "kopuk mopuk" bir stilde dinlemek pek etkileyici olurdu doğrusu.

movida plus map

FORTIS

Şimdi Fortis'i dinleme zamanı.

www.fortis.com.tr | 444 0 144

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Kerem Görsev'den bu kez DVD; "Orange Juice"

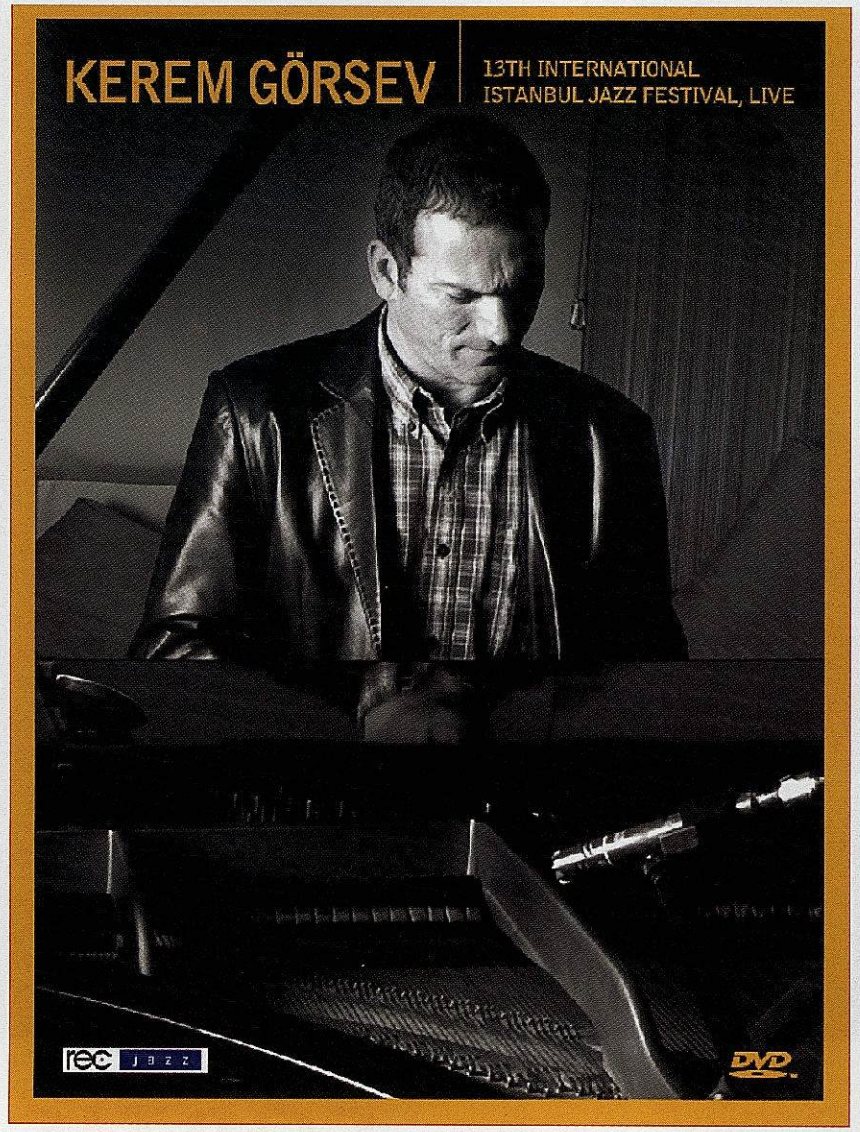

13. uluslararası İstanbul Jazz Festivali konserinde NTV tarafından kaydedilen konserin DVD'si piyasada.

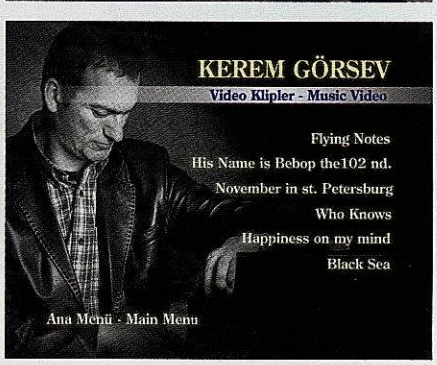

"Orange Juice" 1,5 saatlik bir konserin canlı kaydı. Bu kayıtta ayrıca sanatçının senfoni orkestrası ile yapmış olduğu konserlerden görüntüler, klipleri, kulis görüntüleri ve sanatçının biyografisinin yer aldığı toplam 5 bölüm bulunuyor.

Sanatçıya basta Kağan Yıldız, davulda Cengiz Baysal eşlik ediyor. Orange Juice Kerem Görsev'in bestelerinden oluşan bir çalışma. DVD, Rec by Saatchi etiketiyle piyasada.

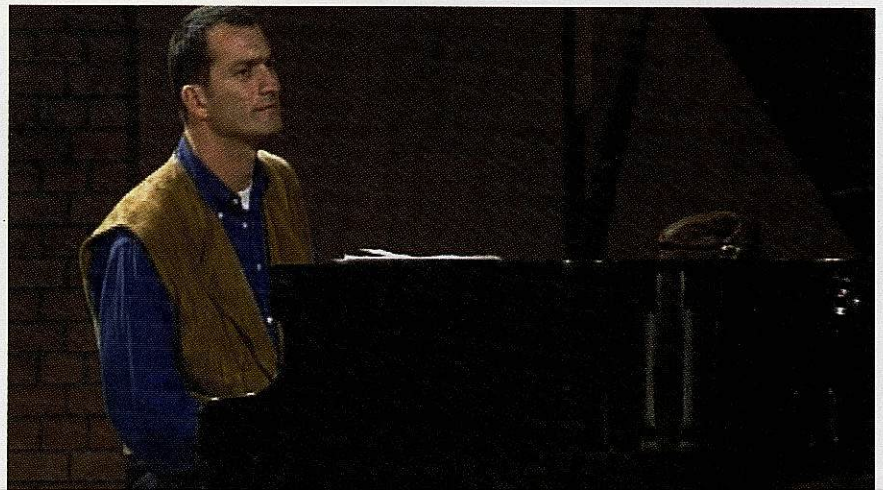

OCAK - ŞUBAT - MART '08

İş sanat

OCAK '08

04 Cuma 20.00
PADDY MILNER & THE BIG SOUNDS

ŞUBAT '08

05 Salı 20.00
MARC RIBOT & SPIRITUAL UNITY

MART '08

15 Cumartesi 20.00
DEE DEE BRIDGEWATER'S MALIAN PROJECT
RED EARTH

22 Cumartesi 20.00
BIRELI LAGRÉNÈ'S GYPSY PROJECT & SARA LAZARUS

27 Perşembe 20.00
DAVID MURRAY'S BLACK SAINT QUARTET
featuring **CASSANDRA WILSON**

biletix

Bilet için: www.biletix.com | (0216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları

İş Sanat'ın tüm etkinlikleriyle ilgili ayrıntılı bilgi için: **www.issanat.com.tr** | (0212) 316 10 83

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

20 yılın içinden; Atmosfer

Yaşı kırka merdiven dayamış jazz fusion meraklıları mutlaka hatırlayacaklardır. 1986'da gitarcı Mustafa Dönmez tarafından kurulan Atmosfer adlı bir topluluk vardı. Hiç albümleri çıkmamasına ve doksanların başında dağılmalarına karşın, türün sevenleri unutmamıştı bu topluluğu. Çünkü verdikleri az sayıdaki konserde fırtına gibi esmişler; küçük bir camiada adeta şehir efsanesi olmuşlardı.

20 yıllık bir aradan sonra Atmosfer yeniden kuruldu. Yeni döneminde gitar, gitar synth, perdesiz gitar ve tar çalan Mustafa Dönmez'e bas ve klavyede Sertaç Tunguç, davullarda ise Bilge Candan katıldı. Atmosfer son kadrosuyla Jazz Cafe'sinden Hayal Kahvesi'ne, Babylon'undan Balans'ına ve Akbank Jazz Festivali'ne dek bir dizi konsere çıktı.

Bununla da yetinmeyen üçlü, 20 yılın özlemini hakikate çevirdi ve "Ağaçların Öyküsü" adını taşıyan ilk çalışmasını A.K. Müzik etiketiyle çıkardı. "Ağaçların Öyküsü" albümündeki Mustafa Dönmez imzalı ve içsel hikayeli 10 parça, yaşamını müziğe, füzyon gitarına ve gitar hocalığına adamış müzisyenin yaşamından kesitler taşıyor.

İlk dönemini bir üçlü olarak yaşayan Atmosfer, sayısız prova yapmış; bu provalarda tüm üyeleri kendini geliştirmiş, bir topluluk olmanın sırrını ve zevkini kavramışlardı. Kadro değişimiyle Atmosfer, Weather Report ve Spyro Gyro tarzına yakın olduğu ikinci evresine geçmişti. Dörtlüye dönüşen toplulukta basa Yahya Enis Akın, klavyeli çalgılarda daha sonra 2/5BZ olarak tanınacak olan Serhat Köksal gelmişti. Sadece bir yıl bir arada kalan bu dörtlüyle Atmosfer, ilk dönemine göre biraz daha araştırmacı ruhunun uzağında, enstrümanına konsantre olmanın yakınındaydı.

Hiç konser verilmeden, yoğun prova günleriyle geçen 1993 – 1993 arasındaki üçüncü Atmosfer döneminde ise davulu Selami Sevinç, bası Bulutsuzluk Özlemi'nin ilk basçısı Kanöz Ozan sırtlamıştı.

Sevgi, inanç, tutku ve cesaret; hepsi mevcut Atmosfer'in müziğinde. Son kadrosuyla konserlere ve albüme kilitlenen Atmosfer, yılların içinden damıtılmış bestelerden oluşan ilk albümüyle arşive alınmayı kesinlikle hak ediyor.

Hendrix'vari kirli gitarlarından atmosferik tellilerine, Azeri müziğinden jazz'a uzanan geniş yelpazesine, tasavvuf müziği ile blues'u kaynaştıran hoşgörülü anlayışına, Susan Sontag'dan Franz Kafka'ya, Miro ve Kandinsky'ye dokunan esin kaynaklarına kadar; 20 yıla karşın inançlarından vazgeçmemenin mükafatı "Ağaçların Öyküsü".

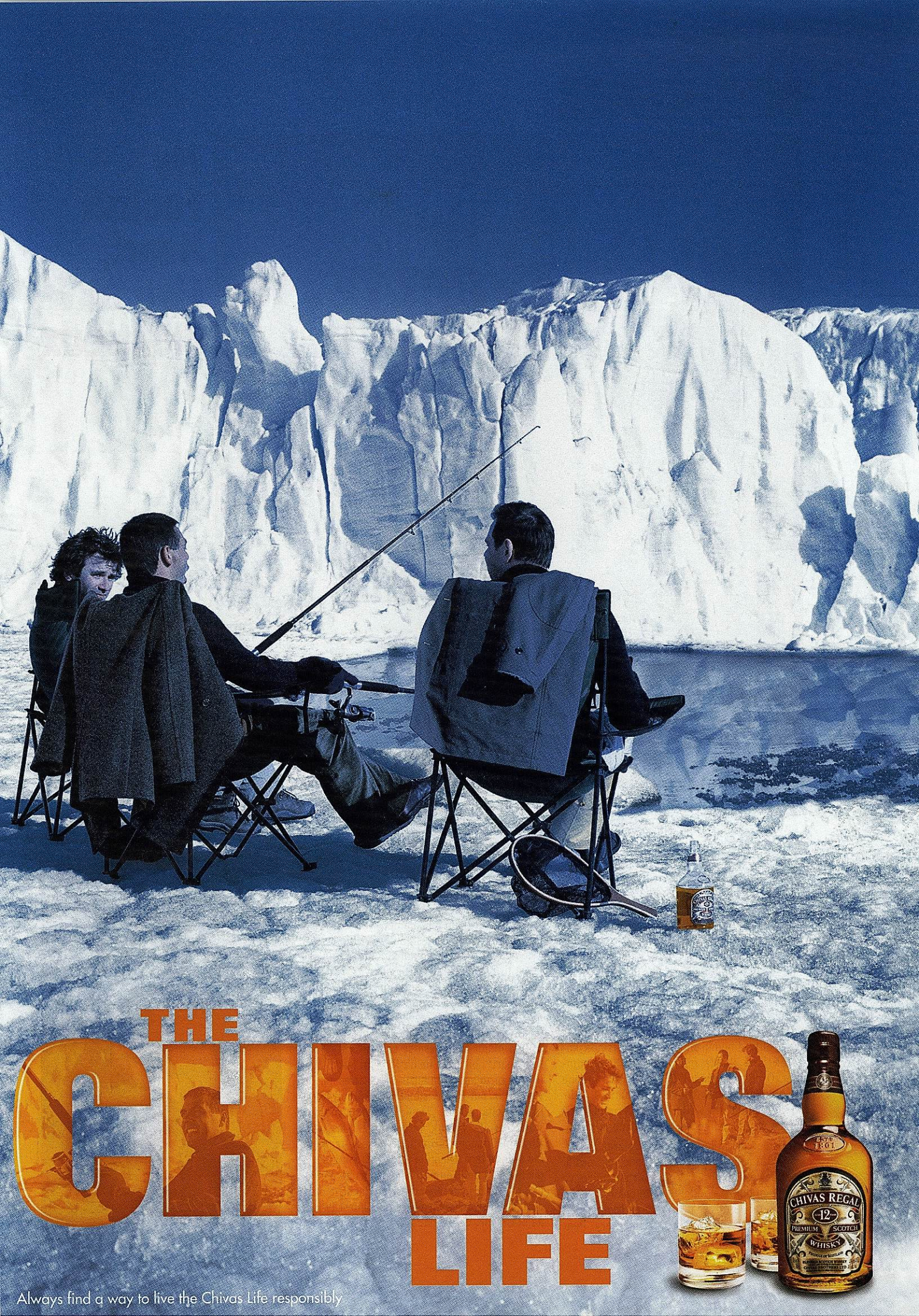

Always find a way to live the Chivas Life responsibly

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

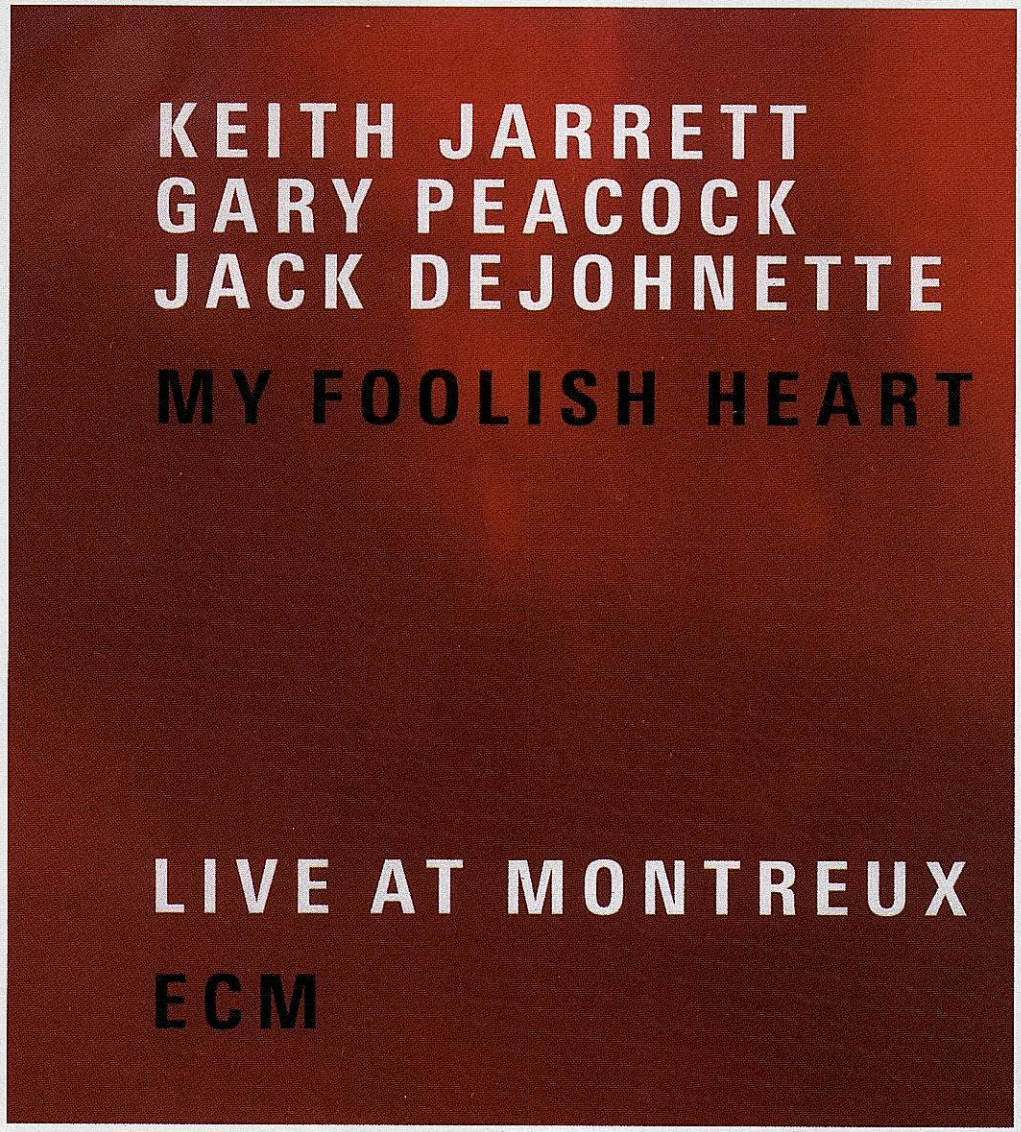

My Foolish Heart, Live at Montreux

Keith Jarrett (p)
Gary Peacock (b)
Jack deJohnette (d).

Yağmurlu bir İstanbul akşamında trafiğin içine sıkışmışken her zamanki gibi Açıkradyo'yu açtığımda oldukça tanıdık bir kontrbas tınısı ile karşılaştım. Belleğimde John Coltrane ile özdeşleşmiş bir standart olan "What's New"un armonik yapısı ve Gary Peacock'un kontrbas tınısını zihnimde bir araya getirdiğimde Keith Jarrett Trio'nun tanımadığım bir kaydı ile karşı karşıya olduğumu anladım ve oldukça heyecanlandım. Evet, Faruk Eczacıbaşı "Caz Standartları" programında 2001 yılında kaydedilmiş fakat 2007'de yayınlanmış "My Foolish Heart/Live at Montreux"nün ilk CD'sine yer veriyordu. Yolda albümü dinledim. Sonrasında koşarak Lale Plak'a gidip hemen CD'yi edindim. O gün bu gündür CD çalarımda nerede ise dinlemekten eskittiğim bu albüm 20 yıldır tiryakisi olduğum Keith Jarrett Trio'nun kanımca en çarpıcı konser kayıtlarından biri...

Açılış parçası Miles Davis'in ilk olarak "Workin' with Miles Davis" albümünde yer verdiği ünlü bestesi "Four"... Yoğun bir dinamizm ve tansiyon, onlarca yıldır birlikte çalan üçlünün artık kemikleşmiş ve tek bir yürek/beyinden çıkarmışçasına bütünleşik yorum, Gary Peacock'un muazzam solosu "Four"da dikkat çeken ilk unsurlar... İkinci parça Jarrett'in karakteristik bir ballad intro'su ile başlıyor... Daha ilk mezürlerde albüme adını veren "My Foolish Heart"a göndermeler başlıyor. 1949 yapımı meşhur bir film ile aynı adı taşıyan, "Bill Evans Trio"nun da repertuarının değişmez parçalarından biri olan bu Ned Washington/Victor Young bestesi, ancak Keith Jarrett Trio'nun sağlayabileceği dinginlikte, olgunlukta ve lirizmde tekrar hayat buluyor. Oldukça doğrudan ve yalın bir anlatımla güzelliği bu kadar basitçesine yakalanmak sanırım ancak müzikalitede bilgelik seviyesine gelen bu ustalara nasip oluyor. Muadillerinden farklı olarak do majör tonalitesinde çalınan "My Foolish Heart", bir intro ile başlamıştı. Naif, mutlu ama bir o kadar da hüzünlü bir atmosfer ile yüklü bir out-ro ile simetriyi sağlanıyor ve parça sona eriyor. Sony Rollins'in meşhur "Oleo"su ile ortalık birden bire karışıyor. Rhythm Changes formatında yüksek tempolu bir swing olan "Oleo"da Jack DeJohnette'nin bir fırtınayı andıran performansı grubu sürüklüyor. Gittikçe yükselen tansiyon davul solo ile doruğa ulaşıyor ve melodiye dönülmesi ile sona ulaşılıyor. Ve "What's New"... Coltrane'in

babylon

babylon.com.tr

BABYLON TURNS ISTANBUL ON

Hepsi yakında Babylon'da

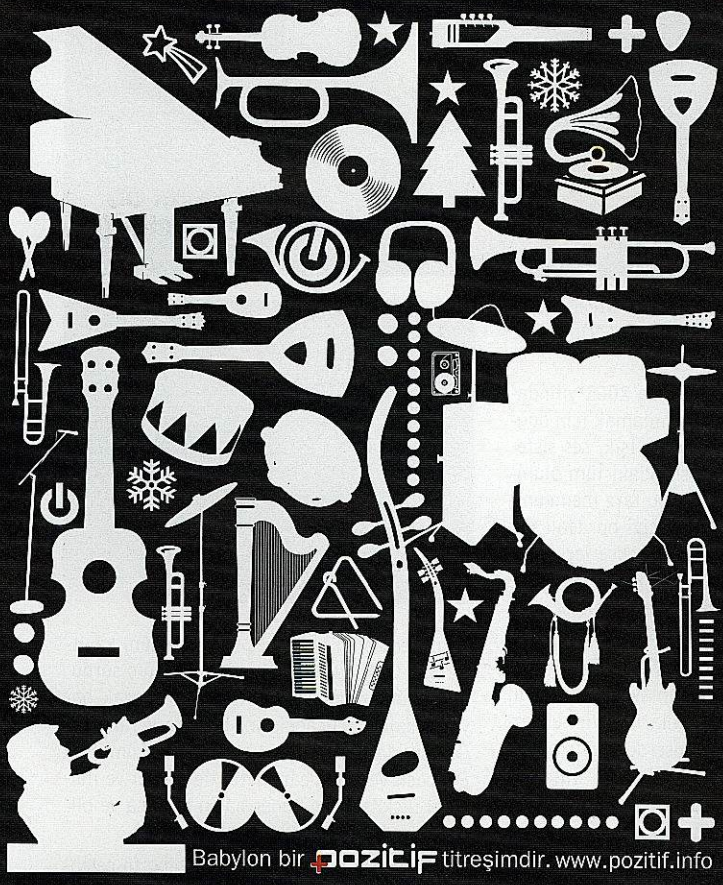

Garanti Caz Yeşili
27 Şubat Çarşamba,
28 Şubat Perşembe
Nguyên Lê Celebrating Jimi Hendrix 4tet
www.myspace.com/nguyenle1

20 Mart Perşembe,
21 Mart Cuma
Melingo
www.myspace.com/melingo

25 Nisan Cuma,
26 Nisan Cumartesi
Poncho Sanchez
www.myspace.com/ponchosanchezljb

Garanti Caz Yeşili
20 Mayıs Salı,
21 Mayıs Çarşamba
Mike Stern featuring Dave Weckl
www.myspace.com/mikesternjazz

"Açık Radyo." 94.9 DIGITURK THEHOUSE | APART Radikal RADIO XI-GEN FM 96 ISTANBUL İSTİKLAL MATBAACILIK TURKCELL Wall

efsanevi "Ballads" albümünün ölümsüzleştirdiği bu ballad'ı Jarrett'ten ilk defa dinliyor ve hayran oluyorum. Bir Oscar Hammerstein II/Jerome Kern bestesi olan "The Song Is You" Keith Jarrett'in yine canlı kaydı olan 1988 çalışması "Keith Jarrett Trio/Still Live" albümünde de yer almakta idi. Yorum ve tavır olarak 20 sene öncesine kıyasla büyük bir değişiklik yaşanmayan bu up-tempo parçadan sonra gerçek bir sürpriz ile karşılaşıyoruz... Ragtime çalan bir Keith Jarrett... İşte bu gerçekten de bir ilk!

Bach'tan Shostakovich'e, Klavikord'dan soprano saksofona, 45 dakika süren meditatif doğaçlamalardan Haendel çembalo süitlerine, ballad'lardan, up-tempo swing'lerden serbest doğaçlamalara uzanan oldukça geniş bir spektrumda yaklaşık 35 yıldır hayranlıkla takip ettiğimiz Jarrett, jazz'ın bu kez köklerine iniyor ve en otantik piyano stillerinden biri olan ragtime'ın en muhteşem örneklerinden biri olan Fats Waller standardı "Ain't Misbehavin'"i çalıyor... Olması gerektiği gibi solo piyano ile başlayan parça, Peacock ve Jack DeJohnette'in muazzam saygılı ve sadece piyanonun sol elini desteklercesine yaptıkları eşlik ile devam ediyor... En az parçanın melodisi kadar sade ve ölçülü başlayan Jarrett'in solosunu Peacock'un kontrbası takip ediyor. Sonrasında Jack DeJohnette ile Jarrett'in 8'er ölçülük solo paylaşımları seyirciden hak ettiği alkışı alıyor. Albümün birinci CD'si melodiye dönüş ve muhteşem bir final ile kapanıyor...

İkinci CD sürprizlerin bitmediğini gösterir şekilde başlıyor. "Honeysuckle Rose", sonrasında bir Lorenz Hart/Richard Rodgers bestesi "You Took Advantage Of Me" ile ragtime devam ediyor. Jazz'ın progresif yorumcularının geleneğe olan saygılarını son derece müzikal bir şekilde dile getirdikleri bu iki parçanın sonrasında klasik bir Monk blues'u "Straight No Chaser" ile albüm devam ediyor. Bir Gerry Mulligen bestesi olan "Five Brothers"ı tanımadığım fakat ilk dinleyişte beni derinden etkileyen bir ballad, "Guess I'll Hang My Tears Out To Dry" takip ediyor. Kanımca Gary Peacock albümün, belki de tüm Keith Jarrett Trio albümlerinin en çarpıcı sololarından birini bu parçada çalıyor. Meşhur "Green Dolphin Street"in sonrasında konser "Only The Lonely" ile son buluyor.

Keith Jarrett, albüm notlarında 2001 yılındaki kaydedilen bu konseri yayınlamak için doğru zamanı beklediğini yazıyor. Işık, ses sistemi ve konser salonunun ısısındaki tüm olumsuzluklara rağmen (Jarrett bu tarz memnuniyetsizlikleri ile tanınır) seyirciyi bu denli yakaladıkları ve bütünleştikleri konserlerin sıkça yaşanmadığını ekliyor. Sonrasında bilgece ve hayat dersi niteliğinde ifadeler geliyor. Kanımca Jarrett'in bu sözleri albümde anlatılmak istenen her şeyi özetliyor:

"Eğer jazz swing'i yakalamaktan, icracının ve dinleyicinin enerji ve ruhlarının yükselişinden ibaret ise, biz bu konserde jazz'ı hiçbir konserde olmadığı kadar hissettik, yaşadık. Jack ve Gary ile aramızdaki güven ve iletişim yıllar içerisinde çok yüksek bir seviyeye ulaştı. Bizler artık ustalık seviyesine gelmiş müzisyenler olduğumuzun farkındayız. Genç olmayabiliriz, her birimiz geçtiğimiz yıllar zarfında ciddi sağlık problemleri yaşadık ve gençliğin ne demek olduğunu asıl biz biliyoruz. Aldatmacaların, düşüncesizliğin, taklitçiliğin, tembelliğin, içi boş virtüözlüğün, kayıtsızlığın ve kendini kandırmanın hüküm sürdüğü günümüz dünyasında sanatsal olarak hayatta kalma mücadelesini birlikte verdiğimiz Gary ve Jack'a teşekkür etmek istiyorum. Bay Peacock ve Bay deJohnette ile kişisel ve müzikal ilişkilerimde güneş halen akıllıca ve bilgece parıldıyor."

"Foolish Hearts, indeed! Something to celebrate! (Sersem kalpler, gerçekten! Kutlanacak bir şey!)

Sevgi ve müzik ile kalın...

SF DIŞ TİCARET

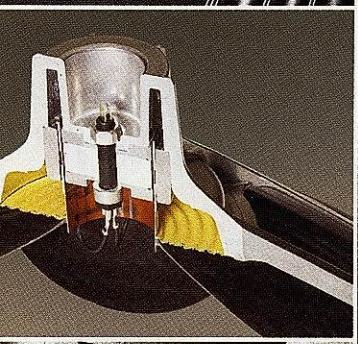

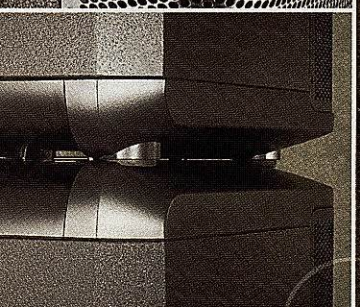

PERFORMANCE by DESIGN

PRX SERIES POWERED SPEAKERS by JBL

SMARTERA

YETKİLİ DİSTRİBÜTÖR
SF DIŞ TİCARET A.Ş. Palanga Cad. M.İbrahim Sok. No:8/A-1 34347 Ortaköy-İstabul Tel: 0212 227 68 00
info@sftr.com www.sftr.com

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

Jazz Şehirleri:

Ed Costa

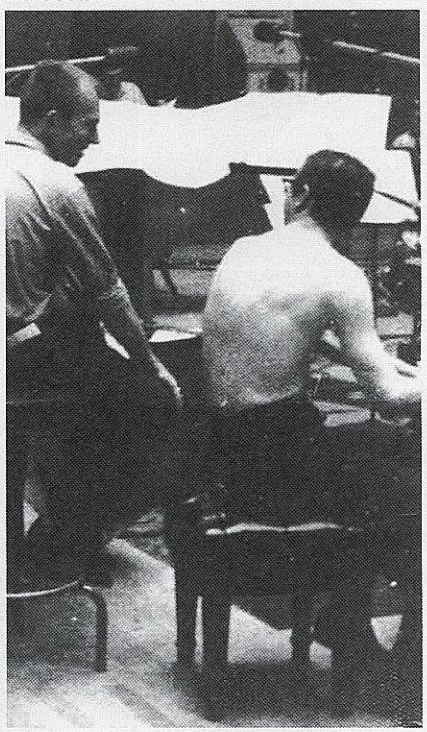

Moskova (1)

Moskova'ya Paris'ten Gelen Müzik:

Rusya genel tarihsel yapısına bakıldığında oldukça kendine özgü ve özel bir kültüre ev sahipliği yapmıştır. Hem coğrafyasının hem de kültürünün farklılığı Rusya'yı gerek edebiyat gerek müzik açısından diğer tarım toplumlarına göre oldukça farklı kılmıştır. Bu kadar kendine özgü bir kültüre sahip olan Rusya'ya, diğer köklü müzik türleriyle karşılaştırdığımızda sonradan görme olarak nitelendireceğimiz jazz nasıl gelmiştir? Bu sorunu cevabı aslında hem basit hem de oldukça zor. Basit, çünkü yeni tatlar keşfetmeye bu kadar açık bir toplumun dünyayı kasıp kavuran bir müziği merak etmemesi imkansız. Zor çünkü 1910 ve 1920'li yıllara bakıldığında Rusya tamamen kapalı bir kutu gibiydi ve genel olarak ilgilenilen konu Karl Marx ve sol devrimi ideolojisiydi. Ancak devrimden hemen önce 1915 yılında müzisyen olmayan aslında bir dans meraklısı Valentin Parnakh daha değişik tecrübeler tatmak üzere batı Avrupa'ya gider. Sanatın Avrupa'da da para karşılığının verilmediği bu yıllarda oldukça zor bir dönemden geçer. Ancak her akşam çalışmadan sonra gittiği bar Haziran ayının o uzun gecesinde bir yenilik yapmaya karar verir ve o zamanlar Paris'e bile yeni gelmiş ve 'yabancı' olarak nitelendirilen jazz müziğini dinleme fırsatı bulur ve çok etkilenir. Jazz'ın Moskova'ya gelmesi çok uzun sürmez 1 Ekim 1922 yılında çalışmalarını tamamlayan Valentin küçük bir barda öğrendiği bu yeni müziği çalmaya başlar. Bu tarih sovyet jazz'ının doğuşu olarak nitelendirilebilir.

Jazz'ın Tiyatro ile İlginç Buluşması

1922 yılında yaşanan bu tecrübe Rus tiyatro yöneticileri için bir potansiyel olarak görüldü. Ancak bu hayranlığın nedeninin Rusya'nın yerli gruplarından kaynaklandığını söylemek biraz zor olur. 1926 yılında Moskova'ya ayak basan ilk Amerikalı grup, Banny Payton's Jazz Kings efsane jazz'cı Sydney Bechet ile birlikte verdiği inanılmaz konser Rusya'da yeşeren jazz hayranlığının en önemli etkenlerinden biri sayılabilir. Buradaki en ilginç soru ise vizesi bitmesine rağmen Bechet'in neden Moskova'dan çıkmamış olmasıdır. Aylarca yapılan spekülasyonların ardından Bechet'in alışık olmadığı Rus Vodka'sı yüzünden hastaneye kaldırıldığı açıklanmıştır. Aynı sene içerisinde Londra kökenli olan Sam Wooding Orkestrası da Rusya'ya

ISH 2007, Frankfurt

tasarımcı, beklentiyi anlayan kişidir,
bu beklentiyi fuar stand mimarisinin
incelikleriyle, kurallarıyla
bütünleştirip,
firma imajını, kurum kimliğini
fuar salonuna taşıyan kişidir.

sözkonusu

fuar standınızın dekorasyonuysa

t a s a r ı m

ü r e t i m

u y g u l a m a

MÜDER 2007, Istanbul

CeBITeurasia 2006, Istanbul

hatasız bir üretim
ve uygulama, hayalleri
hayata
geçirmenin
olmazsa olmazları...

Hoşdere Köyü Mevkii, Isıso Sanayi
Sitesi U 2 Blok No15 34500
Bahçeşehir, Büyükçekmece-Istanbul

Telefon. 0212 623 01 73 pbx
Faks. 0212 623 01 82
info@remar.com.tr

REMAR
MİMARLIK DEKORASYON LTD. ŞTİ.

IFA 2006, Berlin

www.remar.com.tr

Benny Goodman ve Count Basie

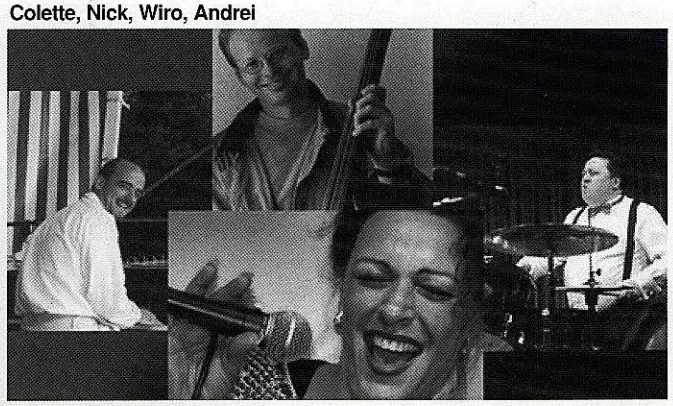

Colette, Nick, Wiro, Andrei

bir konser turu attı. Bu konserleri yakında takip eden tiyatro sanatçısı ve sahibi Vsevolod Meyerhold bu gelişmelere seyirci kalmayarak bir kaç sene sonra Valentin'in kurduğu Rus jazz grubunu oyunun da çalmak üzere satın aldı. Gelecekte yıldızı parlayacak olan ve 1996 yılında hayatını kaybetmiş ünlü Rus piyanist ve senaryo yazarı Yevgeny Gabrilovich de bu orkestra da etkin bir rol oynadı. Meyerhold's Revolution tiyatrosu bir anda oyunlarından çok bu oyunlar için bestelenmiş jazz 'sound'unu andıran müzikleriyle ünlü olmaya başladı. 1927 yılında Alexander Tsfasman da diğer arkadaşlarına katılıp Moskova'da 'Ama-Jazz' adlı bir orkestra kurup konser vermeye başladı. 1930'lu yıllara gelindiğinde zaten müziğe her zaman geniş bir ilginin olduğu Moskova Rusya jazz'ının merkezi haline geldi. Hem tiyatro performanslarındaki müzikleri yavaş yavaş jazz'a kaymaya başlamıştı hem de 10-15 kişilik jazz orkestraları büyük konser salonlarını dolduruyordu. Bunun yanında Vsevolod Meyerhold'da 1930'larda çaldığı parçalar merkezi Leningrad'da olan Sovyet Radyosu'nda kayıt ediliyor ve çalınıyordu. Ancak bu dönemin en büyük eksikliği bu sanatçıların parçalarının bir albüm haline getirilmemiş olmasıdır.

II Dünya Savaşı, Jazz ve Sonrası

II Dünya Savaşı sırasında jazz Amerika ve Rusya'nın aynı cephede savaşması nedeniyle ittifa'ın müziği oluyor. 1940 ile 1945 arası Moskova'ya Amerika'dan onlarca grup geldi ve bu grupların Sovyet jazz'ıyla olan etkileşiminden doğan gruplar kayıt yapmaya başladılar. Sovyet jazz'ının kendini geliştirmesinin kanıtı da 1944 yılında Tsfasman'ın önerdiği 'Intermezzo' adlı parçanın Benny Goodman ve grubu tarafından çalınmasıdır. Goodman'ın bu kabulü ve performansı günlerce Rusya gazetelerinde yer bulmuştur. Amerika ile Rusya ilişkileri o kadar iyi noktalara gelmişti ki Stalin 'jazz dinlemeyen komünist olamaz' diye bir cümle kurma ihtiyacı duymuştu. Tabiki bu cümleyi o zamanlar jazz müziğinin askerlere bir motivasyon aracı olarak kullanıldığı göz önüne alındığında oldukça pragmatik olarak algılamak daha doğru olacaktır. Birkaç yıl sonra soğuk savaşın başlaması ile jazz ve Rusya arasındaki ilişki tamamen tersine döndü. Amerika'nın bir anda Rusya'da düşman ilan edilmesi ve iki ülkeninde birbirine karşı yürüttüğü genişleme ve Avrupa'nın yeniden tasarlanması jazz'ın Stalin tarafından bizzat düşman ilan edilmesine neden oldu. Rusya gizli polisi zaten yeni yeni yeşermeye başlayan tüm jazz kayıt stüdyolarını kapattı. Ayrıca jazz konserlerinin tümü bir anda iptal edildi. Stalin jazz'ı Rus askerlerini sorhaş etmek için kullanılan bir ajan olarak tanımladı. 1945 ile 1950'ler arasında Moskova ve çevresinde hiçbir jazz kaydının yapılmamış olması Stalin terörünün toplumdaki etksinin çok açık bir örneği olarak kabul edilebilir. Yukarıda adı geçen tüm sanatçılar eski klasik müzik tarzlarına bir anda geri dönüp Stalin'in propaganda müziklerini çalarak kariyerlerine devam ettiler. 1953'te Stalin'in ölümüyle ve yerine geçen Kruşçev'in 1956'da parlementoda Stalin'in terör bazlı politikalarının hatalı olduğunu açıklamasından sonra tüm jazz sanatçıları derin bir nefes aldıklarını zannetiler ancak durum yine de jazz adına pek iyi olmadı. Ancak 1962 yılında Benny Goodman Amerika ve Rusya arasındaki hayalet uçak U2 krizinin hemen ardından Moskova'nın en büyük konser salonunda çalmak üzere Rusya'ya geldi. Komünist Parti bu haberin ardından salonun biletlerinin bir kısmını toplu olarak satın aldı ve komünist parti üyelerine bedava dağıttı. Kruşçev'in bu stratejisinin amacı çok basitti. Konsere kendisi de gidecekti ve ekibi ile birlikte partinin hangi üyeleri düşman müziğini dinlemek üzere salona geliyor bunu belirleyip bu kişileri yaşanan kriz için ajan olarak suçlayacaktı. Ancak Goodman konsere ara verdiğinde Kruşçev ayağa kalktı ve konser salonundan çıkmaz üzere arka kapıya doğru yürüdü. Herkes susmuştu çünkü Kruşçev dışarıya hava almaya değil konseri terk etmek üzere dışarı çıkıyordu. Kapıda ise Benny Goodman'ın yapığı müziği 'sıkıcı, düşman ve nefret dolu" olarak nitelendirdi. Ancak buna rağmen önceden yapılan anlaşmalar sayesinde konser kaydedildi ve kayıtlara geçti. Bunun dışında birçok Amerikalı jazz sanatçısı Rusya'ya gelmeye çalışsa da bunlar hükümet tarafından ya engellendi ya da sanatçıların kendisi korktuklarından Moskova'nın yakınına bile gelmek istemediler. Bunlardan en önemlisi Louis Armstrong'dur. Rus prodüktör George Avakian her ne kadar Armstrong'un turnesi için uğraşmış olsa da bu organizasyon hiçbir zaman gerçekleşemedi.

Devrim DİKKAYA devrim@genccazcilar.org
Dilak Himam ER dilek@genccazcilar.org

Brubeck Enstitüsü

"Genç Yeteneklerin Okulu"

Jazz Okulları dizimizin sıradaki eğitim yuvası usta jazz müzisyeni Dave Brubeck adını taşıyan "Brubeck Enstitüsü"

Tüm dünyada geniş birhayran kitlesine sahip olan Dave Brubeck ilk kez "West Coast Cool" olarak tanımlanan girift ritimli, swing özellikleri taşıyan müziğiyle tanındı. 1950'lere damgasını vuran Dave Brubeck Dörtlüsü, jazz'ın o dönemde üniversite kampuslerinde popüler olmaya başlamasındaki en önemli neden olarak gösterildi. Brubeck Dörtlüsü, Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Stan Getz gibi dönemin büyük müzisyenleriyle yaptığı turneler ile önemli bir hayran kitlesi edindi. 1960'ta topluluğuyla birlikte, ilk düzensiz ritim denemelerini içeren "Time Out" albümünü çıkaran Brubeck, bu albümle birlikte "Take Five" ve "Blue Rondo" gibi jazz klasiklerine de imza attı.

Brubeck Institute 2000 yılında University of Pasific tarafından kurulmuştur. Enstitünün misyonu Dave Brubeck'in isteği üzerine ve onun yaşamı boyunca müzik, yaratıcılık ve eğitime olan tutkusuyla sivil haklar, çevresel duyarlılıklar, uluslararası ilişkiler ve sosyal adalet gibi sosyal konuları içeren ilgi alanları üzerine inşa edilmiştir.

Enstitü Brubeck Arşivi, Brubeck Festivali, Brubeck Outreach Program, Brubeck Burs Programı ve Summer Jazz Colony isimli yaz kurslarını içeren 5 ana program üzerine amacını temellendirmiştir. Bu yazıda umarız Brucek Institute'a ait çalışmaları inceleyecek ve eğitim programlarına nasıl katılacağınızı ve gelecekteki amaçlarınıza nasıl yol göstereceğinize ilişkin bilgi sahibi olabileceksiniz.

Enstitüde özellikle de burs programları aracılığıyla öğrencilere performans sunma alternatifleri yaratılmakta ve profesyonel müzisyenlerle, bazı jazz ustalarını ziyaret ederek pratik kazanma konusunda bir takım imkanlar sunulmaktadır. Brubeck Institute sadece jazz öğrencileri için jazz öğrenmek için değildir, aynı zamanda sosyal ve felsefik konularda da eğitimler verilmektedir.

Dave Brubeck kendi sözleriyle okulu şu şekilde tarif etmektedir:

"Kendime bir keresinde nasıl hatırlanacağımı sorduğumda şöyle bir cevap vermiştim: "Kapıları açacak birisi olarak" Brubeck Institute'un amacı Brubeck arşivlerinde araştırmacı, bir Brubeck öğrencisi, bir akademik katılımcı, klasik bir performansçı ya da öğretmen, çağdaş bir besteci veya ilgili bir izleyici olarak ne olursanız olun herkese kapılarını açan bir anahtar olmaktır. Kapı artık açık. Hepiniz Hoşgeldiniz!"

Outreach Programı; performans, çalışma ve farklı formlarda jazz'ı anlamaya, çağdaş konser müziklerini geliştirmeye, müzikle ilgili genel bir bilgi verecek şekilde aydınlanma ve müzik bilgisini geliştirmeye ve Dave Brubeck'in etkisi olan çalışmaları kavramaya yönelik bir programdır. Programın en ilginç destekçisi Brubeck Institute Jazz Quintet'tir. BIJQ konserler vermek, kamu okullarında, kolejlerde ve üniversitelerde, kütüphane ve müzelerde ve ülkenin diğer yerlerinde çeşitli çalışmalar yapmak için seyahat etmektedir.

Brubeck Burs programları; liseden mezun olan beş jazz müzisyeni için jazz performanslarını içeren bir veya iki yıllık tam burslu programlardır. Brubeck bursu alan öğrenciler kariyerlerini jazz performanslarıyla oluştururlar ve Oakland'daki Yoshi's Jazz House'da yıllık olarak yapılan göste-

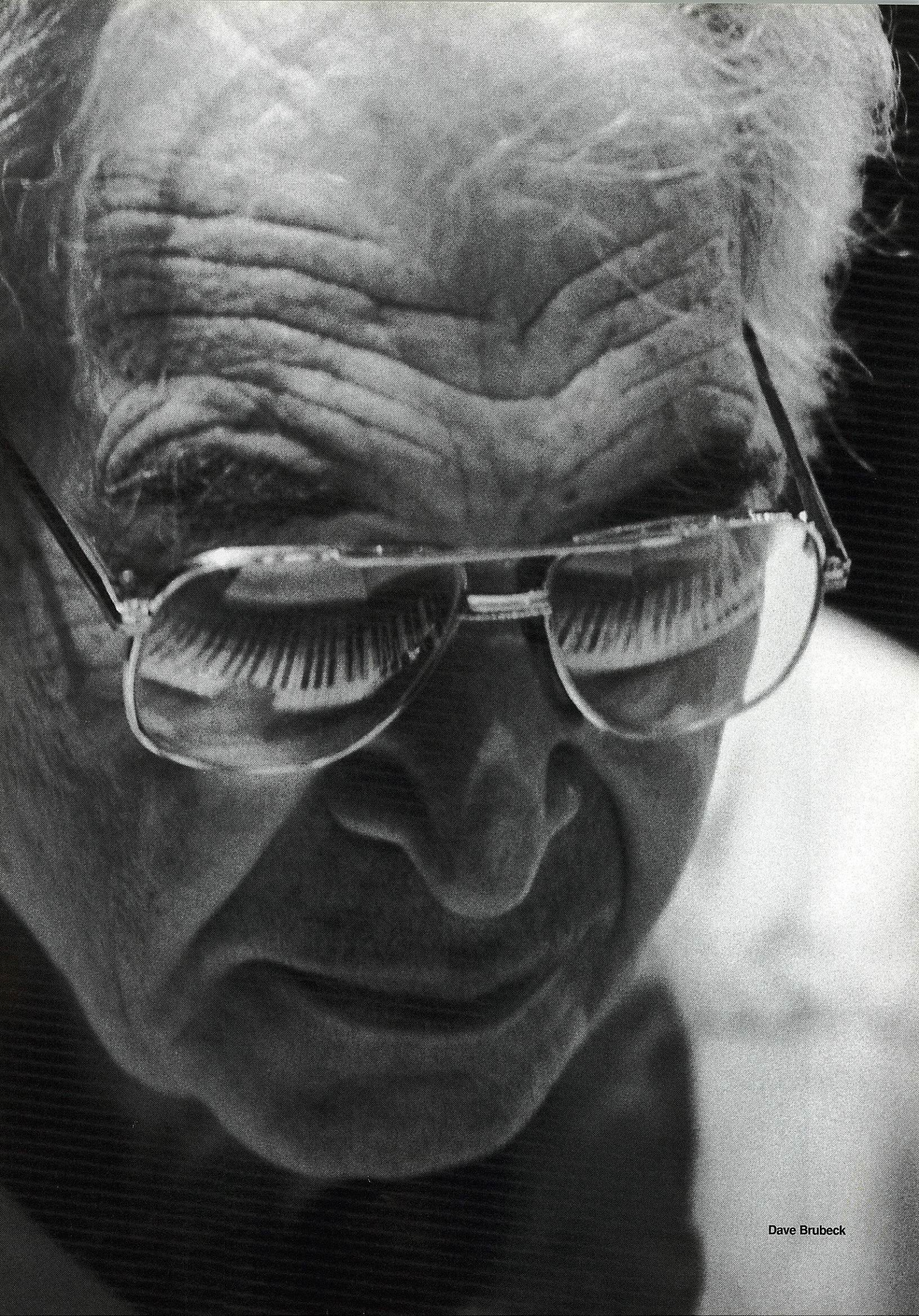

Dave Brubeck

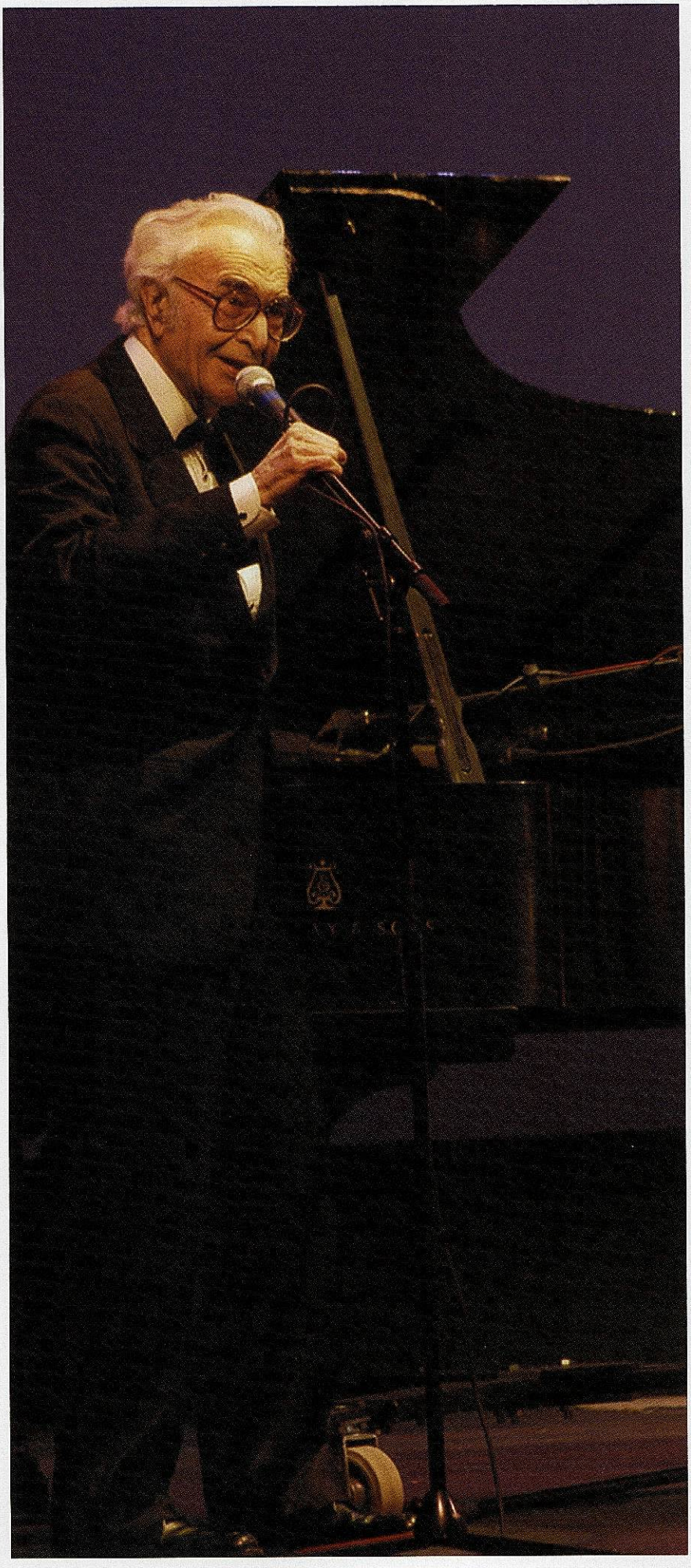

rim içinde de yer alırlar. Brubeck bursu alan öğrencilerinin eğitim olanakları içinde ayrıca Monterey Jazz Festivali'ne ve IAJE yıllık konferansına katılmak da yer alır. Müzik konservatuarında ve de enstitüde derslerini alırlar ve bunlar bireysel derslerdir, grup dinletileri ve destek programlarıdır aynı zamanda ziyaretçi sanatçılarla yıl boyunca sürdürülen tartışmalar da programda yer almaktadır. Bu program kapsamında yer alan öğrencilerin yaşları 17 ile 19 arasındadır. Bir başka kolej veya üniversite programına kayıtlı olan müzisyenler burs programından faydalanamaz.

Burs programından faydalanan öğrencilerin hem bireysel enstrümanlarıyla ve aşağıda isimleri verilen sanatçılarla birlikte çalışma imkanları olmaktadır. Örneğin 2002-2007 yılları arasında aşağıda belirtilen isimlerle çalışmalar olmuştur: Piyanoda Dave Brubeck, Joe Gilman, Mark Levine, Kenny Werner, Darius Brubeck, John Salmon, Geoff Keezer, Peter Hovath, Rebecca Mauleon, Donald Brown; saksofonda Bobby Militello, Jimmy Heath, Bobby Watson, Bennie Maupin, Vincent Herring, Miguel Zenon, Greg Tardy, Jim Snidero, Daniel Zinn, Charles McNeal, Anton Schartz, Eric Marienthal, Michael Zilber, John Dankworth, Marcus Strickland; trompette Wynton Marsalis, Freddie Hubbard, Ingrid Jensen, Ralph Alessi, Brain Lynch, Louis Fasman, Gabriel Alegria, Mie Gillette, basta Christien McBride, Micheal Moore, Robert Hurst, Jeff Chambers, Rufus Reid, Marcus Shelby, Glenn Richman, Matt Penman; davul ve perküsyonda Randy Jones, Jeff "Tain" Watts, Ndugu Chancler, Vince Lateano, Joe Chambers, Lewis Nash, Dan Brubeck, Eric Harland, Peter Magadini gibi...

Brubeck Summer Jazz Colony programı ise bir haftalık tam burslu yoğun bir eğitim programıdır. Bu programda çok özel koşullarla lisenin birinci sınıfını henüz tamamlamış olan yetenekli öğrenciler arasından sınırlı sayıda öğrenci seçilir. Genellikle Amerika dışından öğrenciler gelirler ve jazz teorisi, gelişmiş jazz emprovizasyonu ve Dave Brubeck müziği ile ilgili seminerler ve diğer konularla desteklenmiş özel öğretmenlerle, master düzeyde eğitmenlerle ve dersleri alırlar.

Bu arada Brubeck Festivali ile ilgili de kısa bir bilgi verelim: Bu festival Dave Brubeck'in müzikal, entelektüel ve felsefik düşüncelerini ortaya koymak adına düzenlenmiş yıllık bir festivaldir. Jazz, çağdaş konser müziği derslerini ve akademik sempozyumları içermektedir. İlk yıllarda festival Dave Brubeck Quartet, Christian McBride Trio, Capital Jazz Project gibi pekçok grubu ağırlamıştır.

İletişim için

http://web.pacific.edu/x3906.xml

ŞARABIN MÜZİĞİNE DAİR...

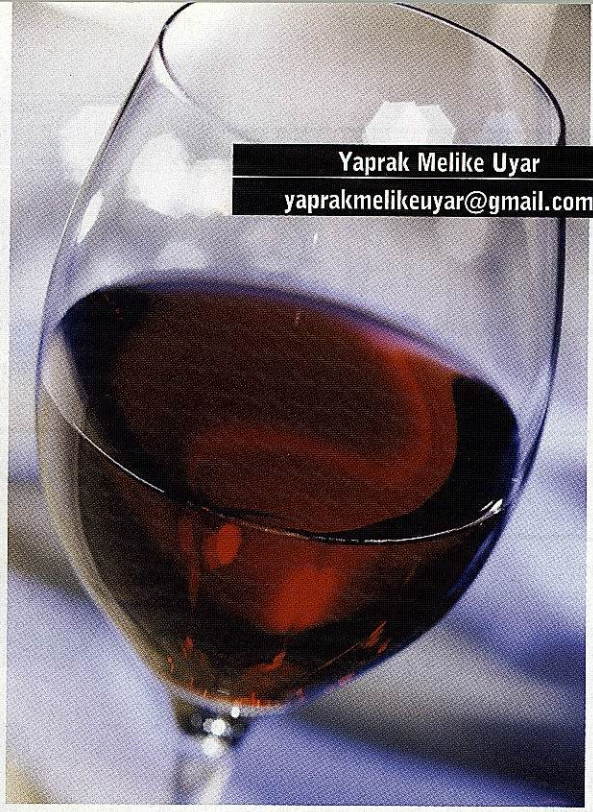

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Tıpkı müzik gibi, şarabın da onu tatmayı ve özümsemeyi bilenin hayatına getirdiği güzellikler yadsınamaz. Çağlar boyunca ismi birlikte anılan bu ikilinin hizmet ettiği, zamana ve mekâna bağlı olarak değişen, iki ayrı uç olarak kendini bulma ve kendini kaybetme eylemleri, bu ikiliyi daha da vazgeçilmez kılmakta. Robert Fripp "Müzik sessizliğin kadehini dolduran şaraptır" diyerek özetlemekte bu hazların benzerliğini. Şarabın birçok müzisyene de ilham kaynağı olduğu da bir gerçek; Amerikalı kompozitör Curtis Bryant "Şarap Severin Çello Rehberi" isimli eserinde, eseri oluşturan 5 ayrı bölümü, 5 ayrı şarabın karakteristiklerine odaklanarak besteleyerek ve müziğin akışıyla o bölümü temsil eden şaraba uygun bir atmosfer yaratarak, bu ikiliye olan şükranını sunmakta.

Bir diğer nokta ise şarap ne kadar canlı ise bir kaydın da o kadar canlı olduğu. Üzüm şişelendikten sonra da devam eder yaşamaya; bir gün açtığınız şarap ile yarın açacağınız aynı hasattan yapılmış şarap arasındaki nüanslardan söz edildiğini sıkça duymuştur şarapla amatör seviyede ilgilenenler dahi. Bir albümün canlılığından bahsederken, kişinin onu algılaması diye değiştirmek istiyorum tabiri. Dikkatli ve eforlu bir dinleyici için de bir kayıt tıpkı şarap gibidir, dinleyicinin kendine eklediği her şeyle kayıttan algıladığı değişir.

En büyük ortak noktaları olarak söze dökülmekten öte dahil olunup keyif alınması gereken bu ikili söz konusuysa, şarabın müziğine dair betimlemeler yaparken nesnel olmak söz konusu değil sanırım. Bundan sonra okuyacağınız eşleştirmeler tamamen kişisel olup, belli üzümlerin karakteristiklerine odaklanarak, atmosfere dair bir tamamlayıcı olarak belli müzisyenler önermemin nedeni, bu ikiliye dair kişisel ilgimden öte değildir.

Cabarnet Sauvingon kuşkusuz en tanınmış üzümlerin başında gelir, tıpkı bayan vokaller söz konusu olduğunda birçoklarının aklına Nina Simone'ın gelmesi gibi. Cabarnet'nin bu kadar yaygın olmasının nedeni ekildiği her yerde değişik iklim şartlarına uyum gösterebilme özelliğidir. Nasıl Nina ne kadar jazz, soul, gospel, pop ya da blues janrlarına ait olarak tanımlanan parçalar seslendirirse seslendirsin, ses renginin özgünlüğü belli ederse kendini; Cabarnet de yetiştiği yer ve stilden bağımsız olarak frenküzümünü çağrıştıran kokusunu belli eder.

Söz konusu üzüm Pinot Noir ise eşlikçisi olarak John Coltrane'in 1965 tarihli Meditations albümü atanabilir. Pinot'nun kokusunu tarif etmenin ve tanımanın zor olduğu söylenir. Son dönemlerine odaklanırsak Coltrane'in müziğini tanımak bariz olsa da, o dönem için tarif edilmesi ve değeri anlaşılması zor olduğu su götürmez bir gerçek. Coltrane'in son dönemlerindeki eserlerinin değerinin kitlelerce anlaşılabilmesi için nasıl üstünden yıllar geçmesi gerektiyse; arada istisnalar olsa da, Pinotların çoğu on yılda içime hazır hale gelir ve bu süre ilerledikçe çoğu şarapta olduğu gibi değeri artar. Pinot'ların kokularını tanımlamak içinse tatlı ve çürük, ferahlatıcı ve is çağrışımı gibi tezatlardan yararlanır şarap uzmanları, tıpkı Coltrane'in müziğinizdeki karmaşayı betimlemek için başvurulan sonsuz tezat sıfat gibi.

Eğer seçiminiz Chardonnay ise, Coleman Hawkins'in zarif, akışkan ve zaman zaman karamsar tonu en uygun eşlikçisi olmaya adaydır. Dünyanın en kaliteli beyazlıklarından olan Chardonnay nasıl beyazların üzerine çektiyse dikkati, Hawkins de benzerini jazz dünyasında tenor saksofon için başarmıştır. Hawkins'in Body & Soul albümü bir şişe Chardonnay'in yanında mükemmel bir tamamlayıcı olacaktır.

Diğer kırmızılara oranla daha yumuşak olarak betimlenen Merlot'nun yanına ise kolonlardan yükselmek üzere Bryan Ferry'nin buğulu ve doygun ses tonu uygun bir aday olabilir. Merlot; tatlımsı, meyve kokulu aroması ve açık kırmızıya kaçan rengiyle diğer kırmızılara oranla ayırt etmesi daha olası bir üzümdür; bu gibi özelliklerinden dolayı bazı şarap severlerce ifadesiz olarak nitelendirilip tercih edilmez. Nitekim ben bu gruba dahil değilim; bir şişe iyi kalite Merlot ve Bryan Ferry'nin 1973 tarihli coverlardan oluşan These Foolish Things albümü yarattıkları duyguların benzerliği itibari ile mükemmel bir ikili olabilir.

Her ne kadar farklı duyulara hitap etseler de, birinin olduğu yerde diğerinin eksikliği göze çarpar bu ikilinin sevenlerince. Her açılan şişede farklı tınlar şarap, her geçen günle tadı ve yoğunluğu değişir kaydın. Sözü Sabahattin Eyüboğlu'na bırakırsak:

"Benim canım hep şarabın izindedir,
Kulağım ney ve rubap sesindedir."

Son Söz: Bu yazının oluşumu aşamasında bir şişe Melen Kalecik Karası tat ve koku; Charles Lloyd 1966 tarihli Forest Flower albümü işitme duyularına hizmet etmiştir.

Derleyen: Ali Sönmez
(alisonmezjazz@hotmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Demokrasi var olduğu sürece, Jazz çalmak isteyenler olacaktır; çünkü müzikte demokratik yöntemi bu kadar mükemmel kullanan başka bir tür yoktur. Jazz, diğer insanlarla olan meselelerinizi müzik yoluyla halletmek demektir." – WYNTON MARSALIS

Genç Koleksiyoncu: CHET BAKER-1

(23 Aralık 1929 - 13 Mayıs 1988)

Trompetinin temiz tınısı, lirik ve melodik çalış stili, ve Jazz'da o güne kadar rastlanmayan tarzdaki sıradışı vokalleriyle, 50'li yılların ilk yarısında Cool Jazz akımının California'da gelişen, beyaz müzisyenler ağırlıklı "West Coast / Batı Kıyısı" kolunun adeta simgesine dönüşen Chet Baker, çocuksu yakışıklılığı ve kısık romantik sesiyle o dönemin en popüler Jazz müzisyenlerinden biriydi... Chet Baker, ya da gerçek ismiyle Chesney Henry Baker, Jr., Oklahoma eyaletinin küçük bir tarım kasabası olan Yale'de, bir çiftlikte dünyaya gözlerini açtı. Aslında gitarist bir kovboy olan babasının Swing'e ve özellikle tromboncu Jack Teagarden'a düşkünlüğü, Chet'in Jazz'a ilgi duymasında rol oynayacaktı. Çocukken amatör şarkıcı yarışmalarına katılan ve kilise korosuna katılan Chet'in ailesi, o 10 yaşındayken California'ya, Glandale'e taşındı. Üç yıl sonra babası ona bir trombon satın aldı, ancak Chet bu enstrümanı çalmayı bir türlü başaramadı. Sonunda trombonu bir trompetle değiştirdiler. O günden itibaren müzik derslerine başlayan genç, kısa süre sonra okulun big band'inde trompet çalıyordu. Bir türlü nota okumayı becerememeyen Chet, yine de hassas kulağı sayesinde standartları yorumlamayı öğrendi. 16 yaşındayken liseden ayrılıp orduya yazılan delikanlı, bir süre sonra Berlin'deki 298. Ordu Bandosu'nda görevlendirildi. Önceleri trompetçi Harry James'in hayranı olan Baker'ın, Almanya'da kaldığı bir yıl boyunca, 2. Dünya Savaşı sırasında Amerikan ordu mensupları için kaydedilen parçaların yer aldığı V-disklerden Stan Kenton ve Dizzy Gillespie'nin sıradışı çalışmalarını dinlemesiyle, Modern Jazz'a olan ilgisi de arttı. Terhis olduğu 1948 yılından itibaren hayatını müzikten kazanmaya başlayan sanatçı, Los Angeles'daki El Camino College'da müzik teorisi ve armoni dersleri aldı. Dizzy Gillespie, Fats Navarro, Miles Davis, Red Rodney gibi Bebop trompetçilerini dinleyerek kendini geliştiren Baker, ikinci sınıftayken üniversiteyi bırakıp tekrar orduya döndü ve San Francisco'daki Presidio 6. Ordu Orkestrası'nda görev yaptı. Ama daha sonra Arizona çöllerinde görevlendirilince ordudan ayrıldı. 1950 yılında ilk eşi Charlane'le evlendi. 1952 yılında Los Angeles'a yerleşen Baker, önce bir Dixieland orkestrasında, ardından Stan Getz'le çaldı. O yılın baharında Batı Kıyısı'nda turneye çıkan Charlie Parker'ın onu grubuna alması, genç trompetçinin yaşamını değiştirdi. Chet Baker'ı asıl üne kavuşturan ise, 1952 yazında, Los Angeles'da The Haig adlı gece kulübünde, Pazartesi geceleri sahneye çıkmak üzere anlaşma yapan bariton saksofoncu Gerry Mulligan'la verdiği konserler oldu. Piyanosuz bu dörtlünün ilk plak kayıtlarından birinde yer alan duygulu "My Funny Valentine" yorumu Chet Baker isminin önce California'da, ardından da tüm Jazz çevrelerinde tanınmasını sağladı. Mulligan'la çalıştığı 11 ay boyunca, haftada 125 dolar ücret alan Baker, 1953 yılında Down Beat, Cashbox, ve Metronome dergilerinin anketlerinde, Dizzy Gillespie, Louis Armstrong ve Miles Davis gibi isimleri geride bırakarak en iyi trompetçi seçildi. O arada eroin bulundurmaktan birkaç ay hapis yatan Mulligan geri geldiğinde, ondan haftalık 400 dolar talep edince, bariton saksofoncuyla yolları ayrıldı. Kısa süreler için yine Charlie Parker'la ve Stan Getz'le çalışan Baker, daha sonra kendi dörtlüsünü kurdu. Bu arada şarkı söylemeye de ciddi olarak eğildi ve "Chet Baker Sings" adlı bir dizi albüm çıkardı. Çocuksu, hatta efemine diye tanımlanabilecek değişik ses tonuyla yorumladığı parçalarla büyük ilgi gören sanatçı, böylece trompetin yanısıra vokal dalında da okuyucu anketlerinde üst sıralara yükseldi ve uzun yıllar boyunca gerek plak kayıtlarında, gerekse konserlerinde vokal yorumlarına ağırlıklı olarak yer verdi. Yaylılar eşliğinde de bir albüm dolduran Baker, piyanist Russ Freeman'ı içeren dörtlüsüyle 1954 yılında yaptığı plaklarla şöhretini perçinledi. O yıl "Hell's Horizon" adlı filmde bir trompetçiyi canlandırarak sinema dünyasına da adım atan bu genç, yakışıklı ve masum yüzlü trompetçi, artık sadece Jazzseverlerin değil, tüm Amerika'nın tanıdığı, aşina bir ses ve popular bir sima olmuştu. 1955'in Eylül ayında ilk Avrupa turnesine çıkan ve özellikle Fransa'da çok beğenilen Chet Baker, Avrupa'da kaldığı 8 ay boyunca uyuşturucuya alıştı. 1956 yılında ikinci eşi Pakistanlı Halema (fotoğraftaki kadın) ile evlenen Baker'ın ertesi yıl oğlu Chesney Aftab doğdu. Pek fazla çalışma olanağı bulamadığı 1957 yılında eroin bağımlılığı had safhaya ulaşan sanatçı, bir süre Kentucky'deki Lexington Hastanesi'nde tedavi gördü. Taburcu olduktan sonra Manhattan'a yerleşti ve 1958 yazından itibaren, yeni anlaştığı Riverside plak şirketi için ardı ardına albümler doldurdu... Değerli Jazzseverler, James Dean'le birlikte, 1950'ler Amerikasının en yakışıklı iki idolünden biri olan trompetçi ve vokalist Chet Baker'ın müzik yaşamına gelecek sayıda devam edecek ve bu kült müzisyenin en iyi özgün albümlerinin listesini vereceğiz. Bu sayımızda ise Baker'ın farklı dönemlerde yaptığı kayıtlardan derlenmiş albümlerden ve komple setlerden sizin için seçtiklerimizi dikkatinize sunuyoruz. Her zaman olduğu gibi, bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri birer ay-yıldızla işaretledik. Her bölümde öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ Deep in a Dream – The Ultimate Chet Baker Collection (1952-59; 1964-65) PACIFIC JAZZ 35937 ☪
➲ Romance (1953-57) PACIFIC JAZZ 97860 (2 CD)
* The Best of Chet Baker Plays (1953-56) PACIFIC JAZZ 97161 ☪
➲ Let's Get Lost – The Best of Chet Baker Sings (1953-56) PACIFIC JAZZ 92932 ☪
* My Funny Valentine – Chet Baker Plays and Sings for Lovers (1953-56) PACIFIC JAZZ 28262 ☪
➲ Young Chet (1953-56; 1965) EMARCY 516518 (2 CD) ☪
* In Paris: Barclay Sessions (1955-1956) EMARCY 543547
* Do It the Hard Way – The Riverside Years (1958-59) BOPLICITY 022
* The Art of the Ballad (1958-59; 1965) PRESTIGE 11011
➲ Riverside Profiles: Chet Baker (1958-59) RIVERSIDE 30073 (2 CD)
* Jazz in the Movies (1959; 1962) CAM CVS 016 ☪
➲ Lonely Star – Prestige Recordings, Vol.1 (1965) PRESTIGE 24172
* Stairway to the Stars – Prestige Recordings, Vol.2 (1965) PRESTIGE 24173
* On a Misty Night – Prestige Recordings, Vol.3 (1965) PRESTIGE 24174
➲ Together – The Complete Studio Recordings of Chet Baker & Paul Desmond (1974-75; 1977) EPIC 472984

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Chet hayranları için!)

➲ The Early Years (1952-54) PROPER BOX 84 (4 CD)
➲ The Pacific Jazz Years (1952-57) PACIFIC JAZZ 89292 (4 CD)
➲ The Complete Pacific Jazz Recordings of the Gerry Mulligan Quartet With Chet Baker (1952-53; 1957) PACIFIC JAZZ 38263 (4 CD)
* The Complete Pacific Jazz Studio Recordings of the Chet Baker Quartet with Russ Freeman (1953-56) MOSAIC 122 (4 LP)
* The Complete Pacific Jazz Live Recordings of the Chet Baker Quartet with Russ Freeman (1954) MOSAIC 113 (3 CD)
* Chet In Paris - Complete 1955-56 Barclay Recordings (1955-56) PHANTOM (8 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

DON'T WORRY 'BOUT ME (WHEN I'M GONE)

Söz: Ted Koehler
Müzik: Rube Bloom

Don't worry 'bout me
I'll get along
Just forget about me
Be happy my love

Just say that our little show is over
And so the story ends
Why not call it a day the sensible way
And we'll remain friends

Look out for yourself
That should be the rule
Just give your heart and your love,
To whomever you love
Darlin' don't be a fool

Baby why do we cling to
Some old fading thing
That used to be
So if you can't forget
Don't you worry 'bout me

FINE AND MELLOW

Söz ve Müzik: Billie Holiday

My man don't love me
Treats me oh so mean
My man he don't love me
Treats me awfully
He's the lowest man
That I've ever see

He wears high trimmed pan
Stripes are really yellow
He wears high trimmed pan
Stripes are really yellow

But when he starts in to love me
He's so fine and mellow

Love will make you drink and gamble
Make you stay out all night long
Love will make you drink and gamble
Make you stay out all night long

Love will make you do things
That you know is wrong

But if you treat me right baby
I'll stay home everyday
But if you treat me right baby
I'll stay home everyday

But you're so mean to me baby
I know you're gonna drive me away

Love is just like the faucet
It turns off and on
Love is just like the faucet
It turns off and on

Sometimes when you think it's on baby
It has turned off and gone

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.
Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Carmen McRae'nin özgün albümleriyle sürüyor.

4 Ocak	"Velvet Soul" (1973)
11 Ocak	"At the Great American Music Hall" - 1 (1976)
18 Ocak	"At the Great American Music Hall" - 2 (1976)
25 Ocak	"I'm Coming Home Again" (1978)
1 Şubat	"Two for he Road" (1980) + "Heat Wave" (1982)
8 Şubat	"Live at the Bubba's" (1981)
15 Şubat	"Live at Montreux Jazz Festival" (1982)
22 Şubat	"For Lady Day" Vol.1 (1984)
29 Şubat	"For Lady Day" Vol.2 (1984)
7 Mart	"Any Old Time" (1986)
14 Mart	"Fine and Mellow - Live at Birdland West" (1987)
21 Mart	"Carmen Sings Monk" (1988)
28 Mart	"Dream of Life" (1989)
4 Nisan	"Sarah - Dedicated to You" (1990)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

THE BILLBOARD ILLUSTRATED ENCYCLOPEDIA OF JAZZ & BLUES

Editör: Howard Mandel
Billboard Books
ISBN: 0-8230-8266-0
ABD, 2005
352 sayfa; Bez Ciltli
45 $

Afro-Amerikan müziğinin kökünde yatan Blues ve daha ilk yıllarından itibaren onunla aşılanmış olan Jazz, sanırım ilk kez bu ansiklopedide birlikte ele alındı. Farklı bölümlerde eşit ağırlıklı olarak değerlendirilen her iki müzik türü de, ilk dönemlerinden 2000'li yıllara kadar, artık geleneksel leşmiş bir yapı içinde, 10'ar yıllık dönemler halinde inceleniyor. Editörün vurguladığı nokta, Jazz ve Blues tarihini kapsamlı bir biçimde gözden geçirmeyi amaçlamadıkları. Aksine o ve katkıda bulunan diğer müzik yazar ve eleştirmenleri, seçtikleri dönemler ve o dönemleri yansıtan müzisyenler aracılığıyla, bu iki müzik türünün geride kalan yüz yıl boyunca ne kadar geniş bir yelpazede var olduğunu, geliştiğini yansıtmak istemişler. "Bu Internet çağında bir başka Jazz ansiklopedisine ne gerek var ki?" diye düşünenlerdenseniz, söz konusu kitabın tam da bu çağa uygun bir tasarımla sunulduğunu belirtelim. Öncelikle bol fotoğraflı, rahat okunan bir yapıt bu. Her on yıl, o dönemin kültür hayatını ve müzik dünyasındaki gelişmeleri özetleyen birkaç sayfalık bir bölümle başlıyor; ardından o döneme damgasını vurmuş en önemli müzisyenlerin her biri 2'şer sayfada tanıtılıyor. Dönemin öne çıkan diğer müzisyenleri ise daha kısa tanıtım yazılarında müziğe yaptıkları katkılar açısından ele alınıyor. Dönemi yansıtan parçalar "Popüler Melodi" adlı kutucuklarda incelenirken, usta müzisyenlerin en önemli yorumları "Key Track" başlığı altında ele alınmış; diskografilerinden en seçkin yapıtlar ise "Klasik Kayıtlar" başlığı altında ayrıca vurgulanmış. Kitabın sonunda, Jazz ve Blues'da kullanılan enstrümanlar tanıtılmış; her iki türle ilgili kısa bir terimler sözlüğüne yer verilmiş; ve 2.000'i aşkın Jazz, 1.000'e yakın Blues müzisyenini ve onlar hakında temel bilgileri içeren çok kapsamlı bir alfabetik müzisyenler listesi derlenmiş. Tasarımın Internet çağına uyumu ise, http://www.musicfirebox.com/stars.html aracılığıyla, her bölümde belli bir parçanın MP3 ses kaydına ve Internet'te o dönem veya müzisyenle ilgili sitelerin linklerine ulaşabilmeniz. Tabii bunu yapmak için illa da bu ansiklopediyi satın almanız şart değil!

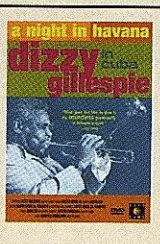

A NIGHT IN HAVANA
Dizzy Gillespie in Cuba

Yönetmen: John Holland
Docurama NVG-9691
ISBN: 0-7670-8143-9
ABD, 2005 (1987)
84'; Renkli; 1.33:1
DD 2.0 Stereo
DVD Region 1 / NTSC
26.95 $

Kendine has eğik trompeti, ve onu çalarken birer balon gibi şişen yanaklarıyla, neredeyse Louis Armstrong kadar popüler bir figür olan Dizzy Gillespie, gerek Bebop'ın yenilikçi öncülerinden biri, gerekse Afro-Küban ritmleri Big Band Jazz'iyla buluşturan kişi olarak da işinin ehli Jazzseverler tarafından büyük saygı görür. 1987 yılında piyasaya sürülen ve o dönemde İstanbul Film Festivali kapsamında "Şu Caz Dedikleri" bölümünde izlettiğimiz bu filmde, 1985 yılında, 5. Havana Jazz Festivali'nin onur konuğu olarak, 30 yılı aşkın bir süreden sonra ilk defa, Küba'ya geri dönen sanatçının bu ilginç yolculuğu yansıtılıyor. Havaalanına iner inmez purosunu yakan, Fidel Castro tarafından muhabbetle karşılanan, Kübalıların her gittiği yerde hayranlıkla izledikleri, müthiş enerjisiyle her fırsatta müziğe, danslara katılan ve 5 yıl sonra göçüp gittiğine inanamadığımız bir Dizzy var karşımızda. Festival kapsamında verdiği konserlerden ve Küba'nın farklı köşelerinde katıldığı Jam Session'lardan görüntüler içermesine karşın, bu bir konser filmi değil (sadece iki parçanın, Arturo Sandoval ile çok genç bir Gonzalo Rubalcaba'nın da sahne aldığı "Manteca" ve "A Night in Tunisia" performansları kesintisiz olarak sunuluyor). Dizzy'nin şakacı üslubuyla anlattığı öykülerde, gerek Afro-Küba müziğinin Jazz'la olan ilişkisini, gerekse müzisyenin (eğik trompetinin ve balon yanaklarının öyküsü de dahil) ilginç anılarını öğreniyoruz. Ona rehberlik yapan Sandoval'le birlikte gezdiği Küba'yı, çocukluğunun geçtiği South Carolina'ya benzeten usta trompetçi, Afrika'dan Küba'ya getirilen zenci kölelere, ABD'deki uygulamanın tam aksine, özgün davullarını yanlarında bulundurma ve çalma özgürlüğü verilmiş olmasının, bu ritm ve dansların Afrika etnik kökenini birebir yansıtması açısından önemini vurguluyor ve yakın bir gelecekte aynı kökten türemiş olan Küba, Karayip ve Brezilya müziklerinin aynı potada eriyeceği kehanetinde bulunuyor. Kurgusu biraz sallaparti de olsa, bu sıcak ve samimi filmde, benzeri tükenmiş mütevazi bir ustanın, bu çok hoşsohbet müzisyenin eşliğinde birbuçuk saatin nasıl geçtiğini anlamayacaksınız.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

SAVOY BALLROOM

596 Lenox Avenue, New York, NY
(West 140th Street ile West 141st Street arasında)

Mekânın Özellikleri: "Home of Happy Feet" (Mutlu Ayakların Yuvası) sloganıyla anılan ve özellikle Swing döneminde Harlem'in demirbaş Jazz ve dans mekânlarından biri olan Savoy Ballroom, 12 Mart 1926'da kapılarını açmıştır. 140 ve 141. sokakların arasında tüm bir bloğa yayılan bu iki kadı, pembe rengin hakim olduğu muhteşem bina, mermer merdivenleri, aynalı duvarları, iki ayrı orkestra podyumu, ve her gün üzerinde 4.000 kişi aynı anda dans edebildiği için her üç yılda bir değiştirilen parkeleriyle, 900 metre kare (60m x 15m) dans zeminine sahipti. Her Çarşamba gecesi yapılan dans yarışmaları ve tarihe geçmiş "Orkestra Savaşları"yla ünlenen mekân, haftanın beş gecesi (diğer iki gece özel partiler için kiralanıyordu), sabahın 3'üne kadar, gerek beyaz, gerekse siyahi müzik ve dans severlerin favori balo salonuydu. Lindy Hop, Charleston, Savoy-Style Lindy; Mambo, Big Apple, Suzy Q, Truckin', ve Jitterbug gibi dansların doğduğu yer olarak tarihe geçen ve "Stompin' at the Savoy" adlı parçada sevgiyle anılan bu efsanevi salon, 1958 yılında kapanmıştı. 2002'de, binanın bulunduğu yerde, anısına bir plaket taşı dikilmiştir.

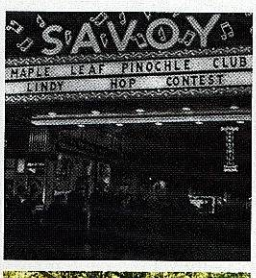

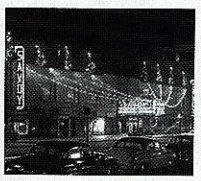

Tarihi Bir An: 16 Ocak 1938 Pazar gecesi Jazz tarihine Benny Goodman'ın Carnegie Hall'da verdiği ünlü konserle geçmiştir. Ama aynı gece, Savoy Ballroom da tıkabasa doludur, üstelik yüzlerce kişi dışarıda kalmıştır. Çünkü o gece, Savoy'un sürekli dans orkestrası olan (ve Harlem'in Swing Kralı diye anılan) Chick Webb ve orkestrasının karşısına Count Basie ve orkestrası çıkacak ve iki big band arasında büyük bir müzikal "meydan savaşı" gerçekleştirilecektir. Üstelik geceye solist olarak da Billie Holiday ve Ella Fitzgerald katılmaktadır. Şubat 1938 tarihli Down Beat dergisinde yer alan habere göre, Savoy Ballroom'da o gece Carnegie Hall konserinden dönen pek çok müzisyen ve hatta bir ara Count Basie Orkestrası'yla çalan Duke Ellington da konuklar arasında bulunmaktaydı. Peki ya sonuç? Geceye katılanların oylarıyla savaşı Chick Webb ve Orkestrası ile solisti Ella Fitzgerald kazanmıştır!

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Stanley Clarke'ın

bas melodileri, jazz felsefesi ve epik...

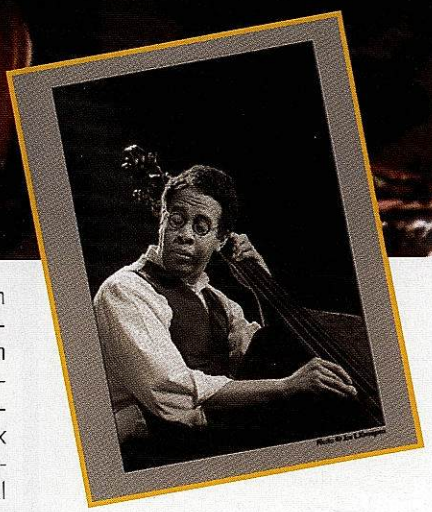

Stanley Clarke için neler söylenmez. O, 1970'li yıllarda büyük bir oluşum ve devinim yaşayan jazz-rock fusion'ın en gözde müzisyenlerinden biridir. Kompozitörlüğü, grup liderliği, virtüözitesi basçılığı kadar önemlidir. Clarke, jazz'a tam bir serbestilik kazandıran nadir sanatçılardan biridir. Akustik ve elektro-bas'ı aynı mükemmeliyette çalar. Ünlü jazz yazarı Joachim Berendt'in bir tespitine göre, Clarke, bunu Miroslav Vitous'un akustiğiyle yapar. Oscar Pettiford'un "soul"unun yani ruhunun bir karışımıdır. Bası apayrı bir çalış tekniği vardır bu müzisyenin. Elektro-basından garip, kendine has bir metalik sound çıkarmaktadır. Bas gitar soloları, hız açısından John McLaughlin'in çalışıyla mukayese edilir. Stili son derece enerjiktir. Akustik bas ballad'larındaysa, ruhani, velhasıl, bası bir melodik enstrüman olarak en iyi kullanan basçılardan biridir.

Sanatçının, jazz, dolayısıyla da profesyonel geçmişi kırk yıl öncesine uzanır. Müzisyenlik ve grup liderliği yanında; önemli bir prodüktör ve TV- sinema bestecisidir de. Kendi ardından gelen bas kuşağını en çok etkileyen isimlerden biridir. Onun ustasıysa, büyük ölçüde, Bill Evans Trio'nun ünlü basçısı, Scott LaFaro'dur. Yani, ritimleri inanılmaz ölçüde melodik çalmaktadır. Basın bir solo enstrüman olarak yaygınlaşmasında Clarke'ın ciddi katkıları vardır. Birbirinden çok farklı müzikal patikalarda gezinir. Merkez jazz- rock fusion olsa da; funk'tan R&B ve Latin müziğine uzanan kuşatıcı bir sound'u vardır. Hep, bir tür fusion yapmaktadır. Ama, parçalar bile, teknik olarak incelendiğinde apayrı yapılarla karşılaşılır. Konservatif bir jazz'la hiçbir akrabalığı olmaz. Tam tersi, içinde yaşadığı dönemin rock ve pop sound'larından yalnız esin almakla yetinmez, bu müziğin kalburüstü müzisyen ve şarkıcılarıyla da albümlere girer, turnelere katılır.

Clarke'ı, Türkiyeli jazz severler canlı olarak da izlemiştir. Özellikle de 1980 sonrası uzun süre birlikte çalıştığı, çaldığı piyanist George Duke'le Açık Hava'da verdiği bir şovunu unutmak mümkün değildir. Bas gitarını, inanılmaz bir virtüözitesiyle izleyicilerin arasında dolaşarak çalışı unutulmaz. Clarke'in, daha 1970'li yıllardan itibaren Türkiye'de albümleri çıkar. Onu, hem jazz hem rock tutkunları sever. Ama, sonraki on yıllarda, her albümün burada yayımlandığı söylenemez. Evet, bir Clarke yazısı başlamamızın nedeni, basçının 2007'nin sonlarında yayımlanan yeni albümü "The Toys Of Men"in, haftalardır müzik marketlerinde yerini almasıdır. Heads Up firmasınca çıkan bu albüm vesilesiyle Clarke'a, onun kendisi ve müziğinin köklerine bir yolculuk düşünülmektedir.

Clarke, 1970'lerin sembol müzisyenlerindendir. 1961'de, henüz on yaşındayken akordeonla tanışır önce. Ardındansa ke-

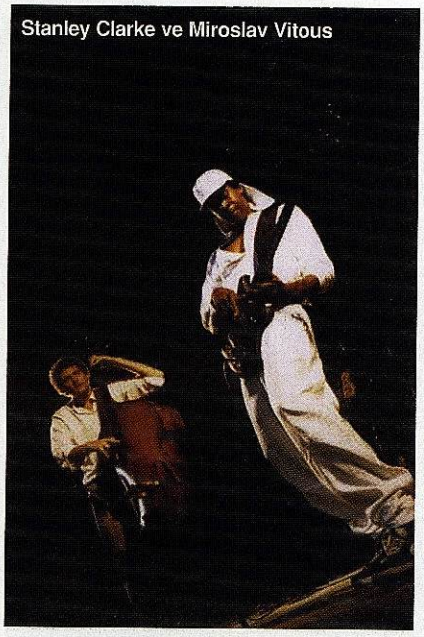
Stanley Clarke ve Miroslav Vitous

man ve çello çalmaktadır. Ve en sonunda kesin olarak bas'ta odaklaşır. Öncelikli olarak, eyaleti olan Philadelphia'nın Müzik Akademisi'nde klasik müzik eğitimine başlar. Dönemin rock rüzgarından büyük feyz alarak, rock gruplarına eğilmektedir. Yıl, 1970'e gelindiğindeyse, Clarke henüz 19 yaşında yeni bir yetenek durumundadır. 1970'de altı ay Horace Silver Band'de çalar. 1971 yılındaysa Joe Henderson'un grubundadır. Bu süreç içinde Stan Getz ve Chick Corea, birlikte çaldığı en önemli jazz'cılardır. Ve Chick Corea, bir anlamda Stanley Clarke'ı da ulusal ve uluslararası bir üne taşıyacaktır. 1972, jazz-rock fusion'un en önemli gruplarından Return To Forever'in ortaya çıktığı yıldır. Chick Corea'nın yeni grubudur. Bu grupta ilk aşamada akustik bir fusion deneyimi belirmiştir. Corea, Airto Moreira ve Flora Purim'le beraber Stanley Clarke'ı da bu gruba almıştır. Clarke, kısa sürede grubun en orijinal üyesi olur. İlk albüm "Return To Forever"da akustik – bas çalarken, ardından gelen süreçte grup inanılmaz sofistike, garip bir elektrikli jazz sound'u geliştirmektedir. Kısa süre sonra gruba Al Di Meola, Lenny White gibi geleceğin efsaneleri de katılırken, Stanley Clarke bu grubun sound'uyla teknik ve jazz tavrını hızla geliştirecektir. Clarke, 1976'ya kadar grubun üyesidir. Birçok önemli albüm yoluyla, neredeyse tüm dünya, jazz ve rock severler bu genç bas virtüözünü tanımıştır. Artık gencecik yaşta, 1970'lerin ortasında bir usta gözüyle bakılmaktadır Stanley Clarke'a. Hem akustik, hem elektro- başçıdır artık. Ve bir yıldız dönemine başlamıştır.

Clarke'ın ilk solo albümü, henüz Return To Forever'ın üyesiyken, 1974 yılında çıkar. Mükemmel bir bas gitarist olduğunu daha ilk albümüyle dünyaya göstermiştir. Bu albümde, İspanyol Flamenko esinleri dikkat çekicidir. Kısa sürede, bu çalışma, dönemin jazz-rock hareketinin sembolü albümlerden biri olur. Tony Williams, Jan Hammer ve Bill Connors gibi dev müzisyenlerle yapmıştır albümü. İnsanı zamana yolculuğa, derin düşüncelere iten, gerilimli ve çağın ruhunu yansıtan bir albümdür bu. 1975'de ise "Journey To Love" albümünü çıkarır. R&B hiti "Silly Putty" yer almaktadır bu çalışmada. Jazz ve rock'ın dışında funk ve R&B'un açık esinleri dikkat çeker. Yine bir yıl sonra çıkan "School Days" ise Clarke'in en popüler albümü olacaktır. Elektro bas açıkça çarpıcı bir solo enstrüman olarak bu dönem belirirken; bunda Clarke'ın da büyük katkısı bulunmaktadır. Albümde Steve Gadd, Bill Cobham ve bir parçada da John McLaughlin yer almaktadır.

Clarke'ın öncelikli saydığımız birçok özelliği, 1970'lerin sonlarında, yani müzisyen daha otuzuna yaklaşmadan şekillenmektedir. Bas, inanılmaz bir serbestliği beraberinde getirirken, Clarke jazz ve rock'ın dışında birçok müzik türünü sound'una tüm incelikleriyle yedirmektedir. Klasik, Latin ve Afrikan müziklerde kompozisyonları içinde gezinmekte, sound'unu gerektiğinde yedirebilmektedir. Return To Forever'dan 1976'da ayrıldıktan sonra hemen The Stanley Clarke Group'u kurar. 1979 yapımı "I Wanna Play For You Columbia" albümü, müzikal açıdan en mükemmel olanıdır. Albümün destekçileri de önemlidir tabii. Stan Getz, Airto Moreira, Jeff Beck ve şarkıcı Dee Dee Bridgewater albümün konuklarıdır. Rock ve latin ögeler, duyarlılıklar bu albümün içinde gezinir durur.

Clarke, bir jazz muhafazakârı hiç olmaz. Jazz dışı müzik türleri içinde de müzisyen kimliğiyle varolur. Özellikle de 1970'lerin sonuyla birlikte. Bir örneği es geçmek mümkün değildir. Clarke, 1979'da, ünlü Rolling Stones grubunun iki üyesi Keith Richards ve Ronnie Wood'un oluşturduğu "New Barbarians" turnesinde çalmaktadır. Öte yandan Clarke'ın müzikal açılımında özel yere sahip müzisyenlerden biri de piyanist İstanbul konseri vasıtasıyla andığımız George Duke'dur. Başçı Duke'le 1980'de The Clarke & Duke Project'i kurarlar. Başçının tek pop hiti, bu projeyle yayımlanan albümlerinde yer alan 1981 yapımı "Sweet Baby" şarkısı olmuştur. Bundan sonra, George Duke'le seri albümler çıkarır. Ayrıca, 1980'li yıllar boyunca Clarke'in "Time Exposure" (1984), "Find Out!" (1985) ve "Hideaway"(1986) albümleri anımsanmaya değer yapıtlardır. Müzisyen kendine has jazz-fusion'ı gitgide derinleştirmiş, başkalaştırmıştır. Siyah kültürün müzikal kökleri içinde derin bir yolculuk yapar. Dünya-

Stanley Clarke ve George Duke

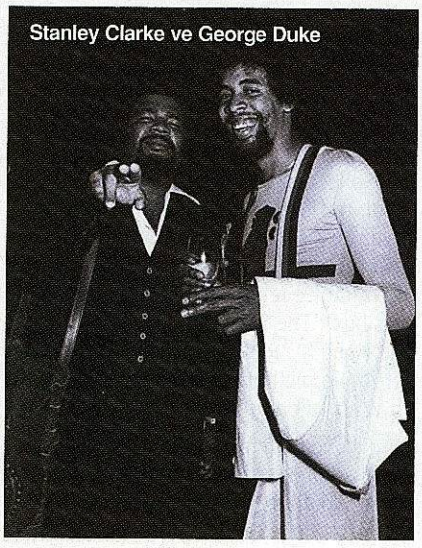
Stanley Clarke ve George Duke

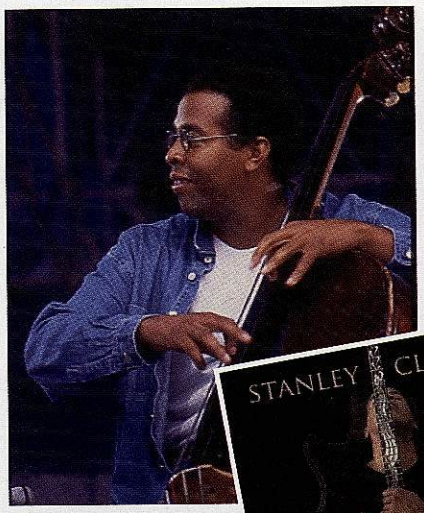

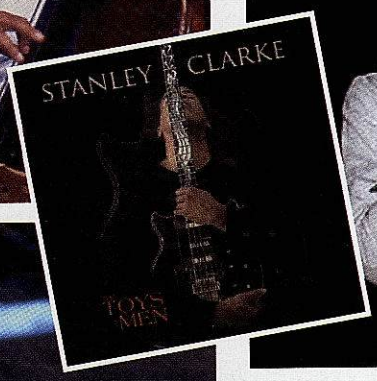

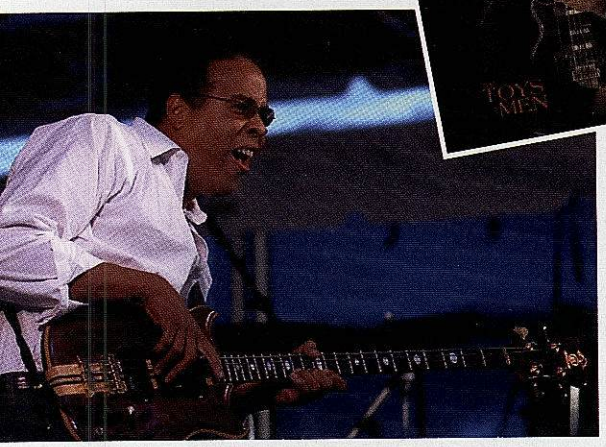

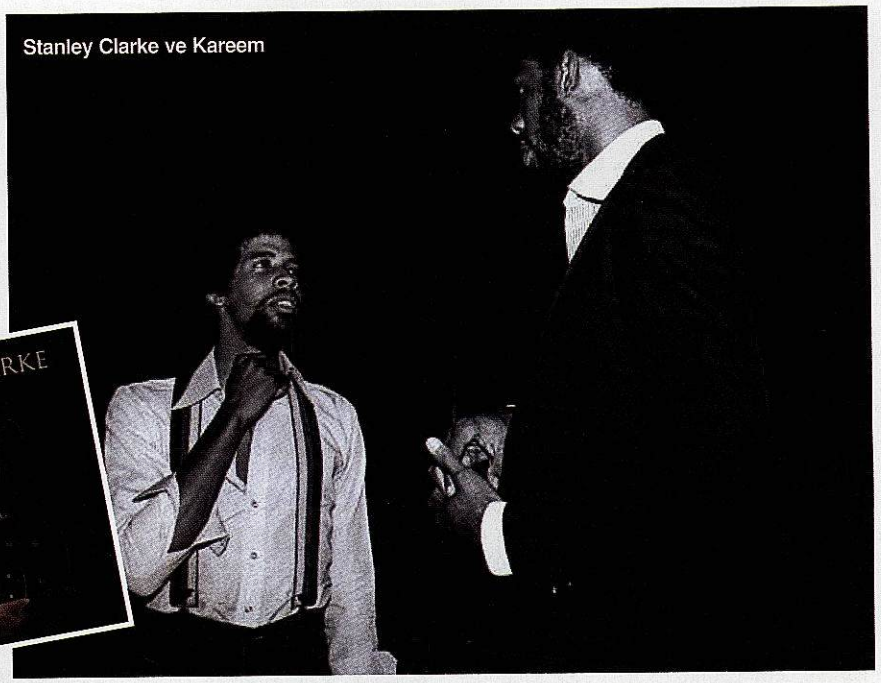
Stanley Clarke ve Kareem

nın birçok folklorundan yararlanır. Ama aynı oranda da rock tavrı ve jazz'a olan tutkulu bağından hiç vazgeçmez. Bir usta işi ürünlerdir yayımladıkları. Ama, yer yer, teknik ve müzikal mükemmeliyet tekrarlarına da rastlanır.

Clarke'in bir başka önemli yanı, 1970'lerden beri, etkili bir müzik adamı da olmasıdır. Örneğin, Clarke, iyi bir süpervizördür. Prodüktör olarak birçok önemli albüme imzasını atar. Aynı oranda da, yaptığı film ve televizyon müzikleriyle, müzik endüstrisinin apayrı alanlarında gezinmiştir. Gitarist Roy Buchanan ve şarkıcılar Dee Dee Bridgewater ve Flora Purim'in albümlerinin prodüktörüdür. Bir dönem magazinlerde, bas çalış tekniğine dair köşe yazıları yazmıştır. Hatta, bas üzerine kitap yazmak bile tasarımları arasındadır. Henüz yazdı mı bilmiyoruz. Özellikle 1970'ler boyu, birçok önemli dergide, yılın basçısı veya müzisyeni olarak seçilmiştir. Seslendiren film ve televizyon müziği çalışmaları arasında "The Five Heartbeats", "Boyz N The Hood", "Poetic Justice" ve Tina Turner'in bio pic'i olan "What's Love Got To do With It"dan söz edilebilir.

Sound'undaki müzikal çeşitlilik, tekniği ve müzik dilindeki kalburüstülük her projesinde dikkate değer durumdadır. 1980'lerin sonlarındaki yeni kompozisyonlarını çalmak için 1989'da Animal Logic üçlüsünü kuranlar arasında, davulu, The Police'in ünlü üyesi Stewart Copeland çalar. Üçüncü üye, Los Angeles'li şarkıcı yazar Deborah Holland'dır. 1990'larda ilginç Afrika ritimleriyle bezeli, etkili albümler yayımladı. 1992 yapımı "East Riwer Drive", bu noktada, Clarke'in ilginç ve benzersiz albümleri arasındadır. Kamerunlu basçı Armand Sabal- Lecco yer almaktadır. Kendi de bas'ı çalışını gitgide başkalaştırır. 1993 yapımı "Bolero" albümünde, hem 1970'lere geri döner. Albümün çıktığı yıl ve dönemin müzikal ve teknolojik duyarlılıklarını müziğine yedirmiş bir Clarke'la karşılaşılır. 1995, müzisyenin ve en üretken olduğu yıllardan biridir. Bu yıllarda, yine Clarke- Duke projecet gündemdedir ve yeni bir dönemini daha, yoğun bir biçimde yaşamaktadır. "Rite Of Strings" bu yılın çarpıcı bir albümüdür.

Clarke'ın elimizdeki yeni albümü "The Toys Of Men"e gelmeden önce, 2001'den bu yana beş albümü daha çıkmıştı. Yani, Clarke asıl yeniden yükselişini 2000'li yıllarda yaşıyor. 1970'lere çokça şapka çıkarıyor albümlerinde. Müziğini fazla yenilediği söylenemez. Ama, gitgide derinleşiyor. Önceki albümler arasında "To The Bass" ve "Standards"ın ilkinde müzisyenin virtüözitesi, ötekindeyse modern jazz geleneğine duyduğu sıkı bağın, geçmişe özlemin izlerine rastlanıyor. Ama yine de, Clarke'ın asıl "geçmişi" hep 1970'li yılların fusion atmosferi olagelmiştir. Dönemin jazz-rock sound'u ve duyarlılığını hiç dışlamayan albümler yapmıştır. Bunu hep riski vardır. Bazı tekrarlarına birtakım albüm kesitlerinde rastlanır. Ama, aynı oranda, belki daha da çok, sound'unu hem akustik hem elektrikli bağlamda yenilemiş bir Clarke'la daha sık karşılaşılır. Kendi geçmişine, köklerine göndermeleri ağırlıktadır. Ama, bu kökün üstüne inşa edilen, birçok müzikal arayış ve yeniliklerle dinleyicilerini hep şaşırtır.

Durum, "The Toys Of Men" adlı yeni albüm için de geçerlidir. Bu albümü dinlerken, 1970'ler Clarke'ını ve sound'unu hatırlamıyoruz dersek yalan olur. Solist maharetleri bu albüm de her şeyin önündedir. İlginç bir fark, elimizdeki çalışmada, akustik – bas virtüözitesi, elektrikli- bas kimliğinin azıcık önüne geçmiştir. Biri hariç, tüm besteler Clarke'a ait. Rock ve funk unsurlar, bu albümün jazz fusion tavrında özel bir önem arzediyor. Albümde, epik özelliğe sahip, savaşla sanatçı arasındaki ilişkiyi işleyen, hatta içinde mesaj barındıran uzun giriş parçasıyla, altı bölümlük bir süitle karşılaşılabilmekte. Albüme adını veren, bir giriş parçasıdır bu. Müzikalite açısındansa "The Toys Of Men"de hoş bir humor duygusunun izlerine de rastlanır. Yükselen kargaşa ve kaostan, dinginleşmeye, hakikileşmeye doğru uzanan bir yolculuk söz konusudur. Clarke, sound'unda kendine has bir kozmik havayı hissettirmektedir. Son cümlede, son bölümde ise bu kozmosta tanrının ışığına, dinginliğine varılacaktır. Savaş, aynı zamanda insanın beni, iç dünyası içinde de yaşanmaktadır sanki.Ama göndermeler daha çok savaşın kendisinedir. Bu albümde, farklı parçalarda Clarke'a eşlik edecek müzisyenler bu uzun bestede bir araya gelirler. Özellikle de 5. bölüm olan "The Opening Of The Gates"de.

"Come On" adlı diğer parçanın özelliği, Clarke dahil, grubun dört müzisyenin ortak bir bestesi olmasıdır. Bir tür, silahları terk etmeye davetle dolu gibidir. Mads Tolling'in keman solosu, aynı zamanda yoğun bir içliliği, romantizmi içinde barın-

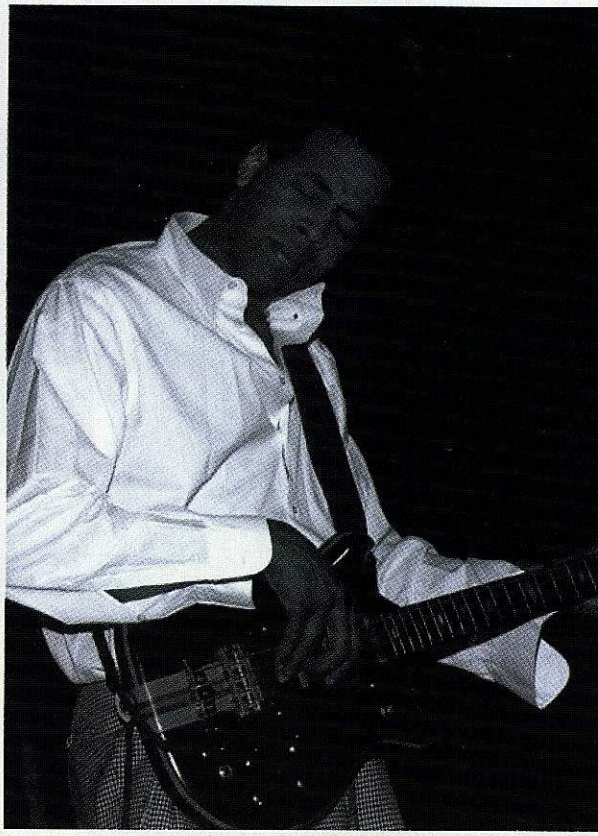

dırmaktadır. Clarke'ın büyülü enstrümantalist şovunu da es geçmek mümkün değil. Hemen ardından gelen "Jerusalem"se, Clarke'ın duygusal dinginliğini, inancını, sevgisini ve barışçıl duygularını yansıtır. Barışçıl göndermelerde, parçanın baş ve sonundaki ezan sesleri ile ardından gelen kaos iç içedir. Garip bir hüzünle bezeli parçada, Clarke parçada, Victor Bailey'in model akustik basını kullanır.

Albümde, Clarke'ın akustik bas ağırlıklı, solo çaldığı birçok parça vardır. Geçmişiyle köprüler kurması noktasında, bu tür parçaların önemli rolü dikkat çeker. Saflık ve derinliği sembolize eder bu solo parçalar. Bunlardan ilki "Back In The Woods" adını taşır. Bir akustik bas şölenidir dinlenen. Artık, virtüöz olmayı aşmış, kendine has bir enstrüman dili ve felsefesi olan bir Clarke'la baş başa kalınmaktadır. "All Over Again"se albümün müzikal bağlamda apayrı özelliğe sahip parçasıdır. Esperanza Spalding, vokal ve geri vokalde albümün üyelerindendir. Bu parça tam bir vokal parçadır ve vokali yapan da, sözleri yazan da Esperanza Spalding'dir. Hüzünlü temada, Clarke'ın bası bir anlatımcı role sahiptir. Büyülü bir baladır bu. İnsanın, hem içe, hem dışa hüzünlü bir yolculuğudur. "Hmm Hmm"da ise Clarke tekrar akustik basıyla garip, içli bir şov yapmaktadır.

Clarke, basın ve bas gitarın enva-i çeşidini aynı mükemmeliyette çalar. Her basın onun için farklı bir lisanı vardır. Bunlardan biri de tenor bastır. Albümdeki "Bad Ases" inanılmaz etkili bir parçadır. Clarke'ın tenor basıyla Ronald Bruner, Jr.'ın davulunun garip, kuşatıcı anlatımcılığı dikkat çeker. Uçuk bir funk kompozisyondur bu. Davulcuysa, kompozisyonu yorumuna taşır. Varyasyonlarda biraz aşırılığa kaçılsa da mükemmel bir duo şölenidir "Bad Ases". Ardından gelen "Game"de ise bu kez sofistike bir funk sound'uyla bütünleşen, mükemmel bir grup sound'uyla karşılaşılır. "La Cancion de Sofia" albümdeki en çarpıcı Clarke kompozisyonudur. Paulinho da Costa, bu parçada grubun ve Clarke'ın konuğudur. Nefis piyano keman konuşmalarıyla bezeli, akustik bas'ın dingin ve tempolu ruhunu en iyi yansıtan parçalardan biridir. Kuşatıcı ve etkili bir Clarke sound'uyla bezeli mükemmel bir performanstır bu. Ardından gelen "El Bajo Negro" için de durum aynıdır. Çok özel bir akustik bas şölenidir bu. Garip bir ruhanilik yaratır parçada Clarke. Tam dokuz dakika, müzisyen becerilerinin ve müzik felsefesinin inceliklerini, parçadaki sound'una taşır. Akustik bas'ın bir solo enstrüman olarak bugün ulaştığı noktayı sembolize etmesi açısından da önemli bir parça "El Bajo Negro". Yine yalnız çaldığı "Broski"de aynı heyecanı bulmak mümkün değil. Albümün bitiş parçası "Bass Folk Song, No-6" için de aynı şeylerden söz edilebilir. "Chateauvallon 1972" bestesi ise, albümde en çok hafızalarda kalacak bestelerden. Jazz-fusion'ın efsane davulcusu, birkaç yıl önce ölen Tony Williams'a ithafen yazılmış bu parça. Davul konuşmaları, bas kadar önemli bu bestede. Daha da önemlisi, parçanın adından anlaşıldığı üzere 1970'lerin fusion'ına tam anlamıyla müzikal göndermelerle dolu. Ağıtımsı bir atmosferi var parçanın. Ruslan Sirota'ın tuşlu çalgılardaki maharetleri sound'a apayrı bir anlam dünyası kazandırıyor.

Görüldüğü gibi, çoğu parçada, Clarke geçmişiyle ilginç müzikal köprüler kuruyor. Özel müzik dilinden vazgeçmiyor. Kompozisyonları güçlü. Jazz vizyonuna aslında çok yeni bir boyut katmamış. Ama, onu bilinçli yaptığı beli. O etkili serbestiliğinden,

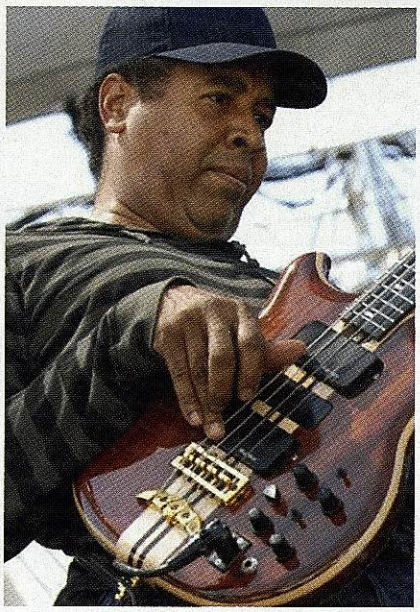

baslarında hiç vazgeçmiyor. Tekniğindeki mükemmeliyete pek diyecek yok. Ama, bazı parçalarda 1970'leri anmaktan çok bir müzikal tekrarla da karşılaşılıyor. Ama, öte yandan, beklenmedik incelikte abartısız sololarıyla, eskinin de önünde olduğu anlaşılıyor. "The Toys Of Men" bu noktada , coşku ve soruları beraberinde dinleyene taşıyor. Melodik üslubunun çarpıcılığı ön planda. Hem yeni kuşak jazz severler, hem de eski kuşak jazz-fusion tutkunlarına yine de, bir arada yanıt verebilen bir albüm. Kendine has bir felsefi duruşu, müzik felsefesini de içinde barındırarak.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Önder Focan, Ferit Odman, Erdal Akyol, Şenol Filiz

Önder Focan Group; Swing a la Turc

Önder Focan'ın, geride bıraktığımız 2007 yılının sonlarında yayınlanan Swing A La Turc isimli albümü, 2001'de Blue Note etiketi ile yayınlanan Stardard A La Turc albümünün devamı niteliğinde... Kalan Müzik'ten yayınlanan bu albümde ağırlıklı olarak Türk Sanat Müziği kökenli bestelerin jazz yorumları yer alıyor. Bu albümde Önder Focan'a; davulda Cem Aksel ve Ferit Odman, trompette Şenova Ülker, basta Erdal Akyol ve neyzen Şenol Filiz'den oluşan kadro eşlik ediyor. Her yaş grubundan müzik dinleyicisinin kulağında yer etmiş bu parçaların jazz yorumlarını duyabileceğimiz bu albümün çıkmasını fırsat bilerek, usta gitarist Önder Focan'la, albümü ve müzikal yolculuğunu bir de kendi ağzından dinlemek adına bir söyleşi gerçekleştirdik.

Son albümünüz Swing A La Turc'ten bahsedebilir misiniz?

Swing a la Turc aslında bir anlamda 2002'de çıkan albümümüz Standard a la Turc'un devamı gibi oldu, fakat içinde bir değişiklik var, neyzen Şenol Filiz var. Onun varlığı bizi biraz daha Türk Sanat Müziği'nin içine doğru getirdi. Bu işin başlangıcı da 2007'nin başlarında Paris'te yaptığımız bir konser; bu konser için bizden bir anlamda organi-

zatörler -Şenol Filiz'le benim Yansımalar'daki bir konserimizi dinledikten sonra- böyle bir talepte bulundular. Dediler ki sen jazz trio'su artı neyzen Şenol Filiz ile birlikte gel. Ona göre bir repertuar yaptık. Paris'teki konserimiz çok başarılı oldu, onun üzerine de Şenol'la dedik ki devam edelim. Ben oturdum yeni parçalar düzenledim, zaten Şenova Ülker'le olan quartetimize ilaveten bir de Şenol Filiz'de eklenince Swing a la Turc oluştu.

Bu albümde yer alan parçalar genelde Türk Sanat Musikisi repertuarından seçmeler, biraz parçalardan bahsedebilir miyiz?

Türk Sanat Müziği'nin makam olarak batı müziğiyle çok çelişmeyen makamları seçiyorum ki hani aslını zedelemeyelim diye; Nihavend, Buselik gibi makamlardan parçalar. Burada Erol Sayan'ın "Cici Kız"ı var, bana nostaljik gelen, 1960'larda TRT'den duyduğum parçaların jazz konseptinde yorumlanmasından oluşan bir albüm. Saadettin Kaynak'ın "Gönül Sana Tapalı" isimli parçası var, Fehmi Tokay'dan "Geçti Bahar", Sabahattin Ezgi'den "Bahar Geldi Gül Açıldı" ve Mehveş Hanım'ın "Kaçsam Bırakıp" isimli parçaları var. Onun dışında yine Türk Sanat Müziği kökenli olan, Yansımalar'dan tanıdığımız Birol Yayla'nın "Sen" adlı bir bestesine yer verdik; tambur ve gitar sanatçısı, onun bestelerini çok seviyorum, çok iyi bir besteci. İki tane Türk Sanat Müziği kökenli olmayan parça var; Fahir Atakoğlu'nun "Lal" ve ya diğer ismiyle 12 olan parçası ve Zülfü Livaneli'den "Karlı Kayın Ormanı". Albümde bir de benim bestem var, tümüyle albümle alakası olmayan bir yapısı var aslında, bir hard bop parçası, parçanın adı "Canberra Zortlatması". Bu parçayı yazmama sebep olan bir seyahatteki arkadaşlarımın bu albümde çalmasından kaynaklanıyor; Şenova Ülker, Cem Aksel ve Erdal Akyol buradaysa, bu parçayı da çalalım diye düşündüm ve çaldık.

Standard a la Turc albümünüzün kayıtlarını Finlandiya'da yapmışsınız, bu albümü Türkiye'de kaydetmiş olmanızda, Türkiye'de kayıt teknolojilerinin gelişmesinin bir etkisi var mı?

Aslında Türkiye'de kayıt teknolojileri oldukça gelişkin, bir tek eksik var; bütün sistemler canlı değil de üst üste kayıt konseptine göre ayarlanmış. Aslında donanım batıdaki bütün stüdyolardaki donanımlar gibi; ama Miam hariç hiçbirinde kulaklık monitör sistemi yok. Yani tek bir miks, ya da en fazla iki miks duyuyorsunuz kulaklığınızdan. Dolayısıyla sahnede çalarkenki, sahnede sizin kendinizi ve grubu duyma balansınızı Türkiye'de yakalayamıyorsunuz. Bu Findandiya'da mümkündü, Amerika'da yaptığım kayıtlarda da mümkündü. Burada da dediğim gibi sadece Miam'da var. Ama biz bunu, Modern Müzik Akademisi'nde bu sistem olmamasına rağmen güzel bir miks ile hallettik. Çünkü orada da birlikte çalınabilecek çok güzel, büyük bir hacim var. Tek derdimiz üstüste kayıt yapmadan canlı çalabilmekti, oldukça yeterli olduğunu düşünüyorum.

Bu albümünüz Kalan Müzik etiketiyle piyasaya çıktı; Türk müzik piyasasında Kalan Müzik'in yeri hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyim?

Kalan Müzik, Türkiye nefesli müzikleri dünyaya ve Türkiye'ye taşıyan ve nitelikli çalışmalara çok destek veren bir kuruluş. Aslında jazz çok ağırlıkta değil, ama onun dışında her türlü Türk müziği ya da Türk müziği olması da gerekmiyor, buralardaki etnik müzikleri çabalara saygı göstererek ve emek verilen işlere destek vererek prodüksiyonlar yapıyor. Dünyada da katolog ve dağıtım olarak son derece iyi bir yeri var, bir jazz plak şirketi gibi değil ama Türkiye'den çıkan müziği oldukça iyi tanıttığını düşünüyorum.

Bu albümün yurtdışında bir plak şirketinden yayınlanması gibi bir ihtimal var mı?

Aslında baştan vardı ve etiketi de ona göre yapmak durumumuz söz konusuydu. Fakat ACT'ten çıkma gibi bir durumu da vardı, ama burada da çok hızlanmıştı çalışmalar, Kalan dağıtımını yapacaktır diye düşünüyorum.

Blue Note'dan albümü çıkan ilk Türk müzisyeni ünvanına sahipsiniz, Türkiye'de günün birinde ismi jazz ile anılacak bir plak şirketi olması ihtimali nedir sizce?

O ihtimal biraz şuna bağlı; dünyada mp3, internetten indirme, Ipod gibi sistemler olmasaydı, muhakkak olurdu. Sadace jazz olmasa bile; jazz artı blues, jazz artı rock, ya da jazz artı klasik müzik albümlerine yer veren bir yayıncı şirket olurdu. Ama şimdi sistem karmaşasından dolayı o şirketlerin ne olacağını dahi göremiyoruz. İnşallah bir şekilde bu artık tanımlı bir hale gelebilir; teliflerle uyumlu, emeğin para ödenebilir hale geldiği bir sistem oluşabilir. O zaman da bu şirketler değişik bir formda da olsa yaşayacaktır, ve bekliyoruz böyle bir şeyi. Eğer mp3 olayları olmasaydı, çok yakın bir zamanda böyle bir plak şirketinin kurulmasını bekliyordum.

Albümdeki "Canberra Zortlatması" isimli parçayı Avustralya turnesinde başınızdan geçen bir olaydan esinlenerek bestelemişsiniz. Bizimle paylaşabilir misiniz?

Biz çok güldük, o kadar da komik bir şey olduğunu zannetmiyorum ama. Kaldığımız apart otelin banyosunun yer süzgeçinden sürekli köpük geliyordu; zortlatma da komik bir laftır ya, aslında bir halk oyunu. Arkadaşlardan birisi de "Bu da herhalde Canberra Zortlatması!" dedi, bunun üstüne de ben Tür-

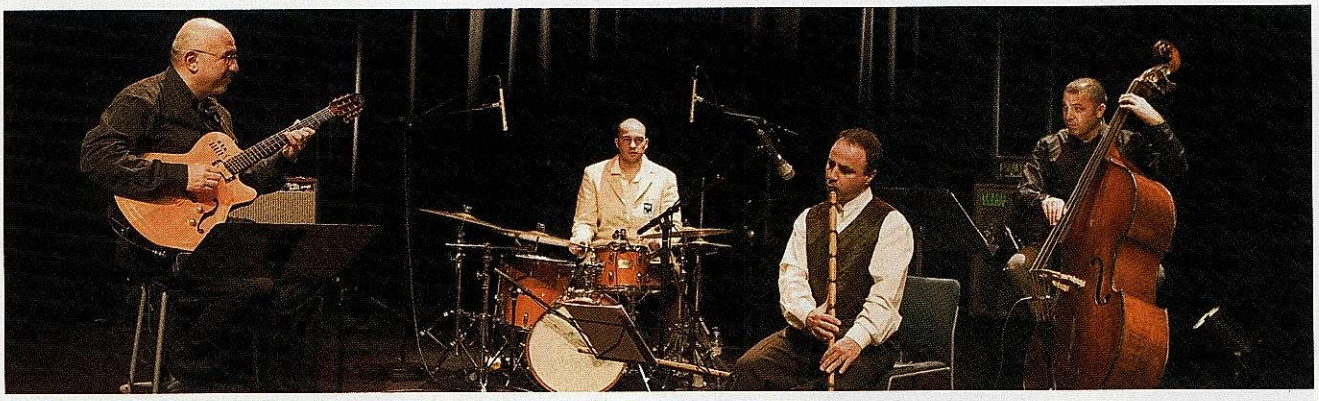

kiye'ye gelir gelmez böyle bir hard bop parça yazdım. Sadece bunu tekrar hatırlamış olup, o seyahatimizde geçirdiğimiz zamanın anısı oldu.

1999'da Blue Note'dan çıkan "Vocalist" isimli albümünüzde beraber çalıştığınız müzisyenler arasında Sibel Köse'ye de rastlamak mümkün, ve 2006'dan beri duo projenizle sıkça sahneye çıkıyorsunuz. İlerleyen zamanlarda Sibel Köse ile bir albüm projesinde buluşmanız mümkün mü?
Albüm olarak değil de, stardartları yorumladığımız duo çalışmalarımızı sürdürmeyi düşünüyoruz. Sibel Köse çok değerli bir müzisyen, onunla aynı sahnede olmak, hele iki kişi olmak çok keyifli, en azından bu duo'ya devam edeceğiz.

2001'de yayınlanan Standard a la Turc isimli albümünüzde yorumladığınız eserlerde pop ağırlıkta, bu albümde ise parçaların çoğu Türk Sanat Musikisi kökenli. İlerleyen albümlerde Türk Halk müziği repertuarından örneklerin yorumlarıyla karşılaşmamız mümkün mü?
Tümüyle değil ama yine bir iki parça olabilir. Mesela Standard a la Turc'te "Sobasında Kuru da Meşe Yanıyor Efem" vardı. Her ne kadar Zülfü Livaneli bestesi olsa da, "Karlı Kayın Ormanı" bir anlamda Türk Halk Müziği ezgisi kıvamında bir eser. O dönem bizi yakalayan bir ezgi olursa, tabi ki neden olmasın...

Müzisyen kimliğinizin yanı sıra bir eğitimci kimliğiniz de var; Akademi İstanbul'da "jazz ensemble" dersleri vermekteymişsiniz, bu sıralar her hangi bir kurumda eğitmen olarak çalışmalarınızı sürdürüyor musunuz?
Akademi İstanbul'dan sonra, Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde dersler verdim. Yıldız Teknik Üniversitesi'nin sahne sanatları bölümününde bir seçmeli ders ve geçen sene gitar dersi verdim. Yetişemiyorum, vaktim olsa, çok seviyorum eğitimciliği.

Büyük fark var değil mi müzisyenlik ile arasında?
Eğitmek güzel bir şey, çünkü siz kendinizi de eğitiyorsunuz orada, bütün hocalar böyle der zaten. Kendi eksiğinizi görüyorsunuz, en zayıf öğrenciniz öyle bir yer yakalamıştır ki siz bu güne kadar hiç öyle düşünmemişsiniz. Bir de gençlere bir şeyler vermek ve gençlerle birşeyler paylaşmak son derece hoş bir şey. İnsanı taze tutan, yenileyen bir şey. Onun için ben gençlerle olmayı ve hocalık yapmayı çok seviyorum.

Nardis'te bir çok değerli Türk müzisyenin yanı sıra, yurt dışından da bir çok isim ağırlanmakta. Nardis Jazz Kulübü'nü, Türkiye'de jazz'ın kalbinin attığı mekanlar arasında anmak mümkün. Bu yoğun müzikal etkileşimin sizdeki etkileri nasıl?
Türkiyeli müzisyenlerden, genç müzisyen arkadaşlarımız çok sahne buluyorlar, onlarla tanışmış oluyorsunuz ve yeni yeni müzisyenlerle çalma imkanınız oluyor. Kimle çalarsanız renginiz biraz daha farklı oluyor. Yani genç olmaları da tek başına tanımlamıyor onları, son derece değerli arkadaşlarımız. Onların bana ve benim neslime katkıları olduğunu düşünüyorum. Artı, gelen giden yabancı müzisyenlerle çalma imkanımız oluyor, her seferinde başka bir müzikal yolculuk söz konusu oluyor. Nardis bana yeni ve farklı bir ufuk açtı, şu projeyi Nardis sayesinde yaptım diyemiyeceğim ama her yaptığım işte, muhakkak Nardis'te yeni tanıştığım insanların ya da arkadaşların önemli katkısı olduğunu düşünüyorum.

Açık Radyo'nun jazz ile ilişiğine dair yorumlarınızı alabilir miyim?
1990'ların ortalarıydı galiba, bir Amerikalı, iki Alman müzisyen Türkiye'ye geldiler ve beraber konserler verdik; Antalya ve Bodrum'a da gittik, hava alanından karşılamıştım onları. O sırada Açık Radyo açıktı, ve "Türkiye'de bir jazz kanalı mı var" diye sordular. Dolayısıyla insanların Türkiye'de duyduklarında jazz kanalı imajı yarattığına göre, jazz'a önemli bir yer verdiği kesin Açık Radyo'nun. Belli dönemlerde elimden geldiğince programlar yapmaya çalıştım, onlar da çok keyifliydi. Yine zaman sorununu aşarsak, ve Açık Radyo isterse ben de memnuniyetle program yapmaya çalışırım. Açık Radyo her zaman hem jazz müzisyenlerine hem de jazz'a destek olmuştur.

Beraber çalmayı en çok isteyeceğiniz isim?
Bir sürüsüyle bir şekilde çaldım, rüyalarıma giren biri var diyemiyorum ama; Jim Hall ile iki gitar olarak duo çalmak isterdim. Ya da Mark Johnson ve Peter Erskine ile trio çalmak isterdim. Sonny Rollins ile de çok isterdim çalmayı. Mesela çekinip kendisinden isteyememiştim ama Benny Golson bizimle bir set çaldı. Nardis'e geldiğinde uçağı bir gün sonraya kalmıştı, biz de yemeğe götürmeyi teklif ettik ama yorgun olduğunu söyleyerek reddetti. Sonra dayanamayıp saksofonunu alıp sahneye geldi; Sibel Köse, 3 yabancı müzisyen ve ben vardık. Benny Golson da bir efsane, günün birinde belki Sonny Rollins de olur.

2007'nin sonları yaklaştığımız bugünlerde bu yılın sizi en etkileyen albümlerini öğrenebilir miyim?
En son dinleyip de son derece keyif aldığım Keith Jarrett'ın bir double albümü var, bir festivalden alınan kayıt. Stride çalıyor, eski tarz gibi, o albüm benim için çok keyifliydi, zaten Keith Jarrett ve triosu benim en sevdiğim gruplardan birisi. Cedar Walton'ın bir albümünü dinlemiştim, son derece keyif almıştım. İlk aklıma gelenler bunlar, nedense de ikisi de piyanist albümü oldu.

Ya gitaristler?
Gitaristler arasında taptığım kişi Wes Montgomery, yaşayanlardan Jim Hall'ı çok beğeniyorum, orta nesilden Pat Metheny ya da Corey Christiansen, Jimmy Bruno var o da 50'li yaşlarında şimdi. Vic Juris var mesela harika bir gitarist. Bunları çok beğeniyorum.

*Bu söyleşinin sesli kaydı 20. Aralık. 2007 tarihinde, Açık Radyo 94.9, Açık Dergi programında yayınlanmıştır.

Önder Focan

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Seda Binbaşgil ile; jazz global and local...

Sakın yukarıdaki başlığa bakıp da bizim dergiye bir haller oldu demeyin, henüz İngilizce olarak yayınlanmaya başlamadık, ama Allah söyletiyor, çok yakında bu da gerçekleşirse şaşmayın. Sevgili kalem arkadaşımız, gerçek bir jazz emekçisi olan Seda Binbaşgil geçtiğimiz Ağustos ayında bu konudaki ilk adımları attı. Jazz'ın yüreği sayılan Amerika'da yedi düvelden gelen jazz gazetecilerinin konferansına gitti ve son derece ilginç bir toplantıya katıldı, düşüncelerini onlarla paylaştı ve bana göre bizim derginin de İngilizce manşetinin basılmasının ilk adımlarını attı.

Seda ile Açık Radyo'da başlayan mikrofon arkadaşlığımız sırasında ona sevgili aziz dostum yerine sevgili Jazzizam diyerek hitap ederdim. Terzi kendi söküğünü dikemeyeceği için onun Amerika'dan getirdiği haberleri dergimize aktarmak için röportaj yapma keyfi de bana düştü, Marmara otelinin kafesinde buluştuk ve Seda'nın " Bir zamanlar Amerika" öyküsünü dinledik.

Bilgi Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesinde jazz dersleri verdiğimden sürekli olarak internet üzerinden dünyada jazz eğitimi konusundaki programları ve gelişmeleri takip ediyorum. Bu araştırmalarım sırasında "International Association for Jazz Education", IAJE, konferanslarının varlığını öğrendim, daha sonra New York'da olduğum bir gün konferansın kaldığım otelin hemen karşısında yapıldığını tesadüfen öğrenerek ilk defa katıldım, ilgimi çekti ve başkalarına da katılmaya devam ettim. Bu katılımlar sırasında jazz dünyasından birçok kişi ile tanıştım ve ayrıca "Jazz Journalist Association'u , JJA, keşfettim. Buraya da üye oldum. Zamanla ilişkiler gelişti ve geçtiğimiz Ağustos ayında New York Columbia Üniversitesi'nin Jazz Studies bölümü ile JJA'nın birlikte düzenlediği bir konferan-

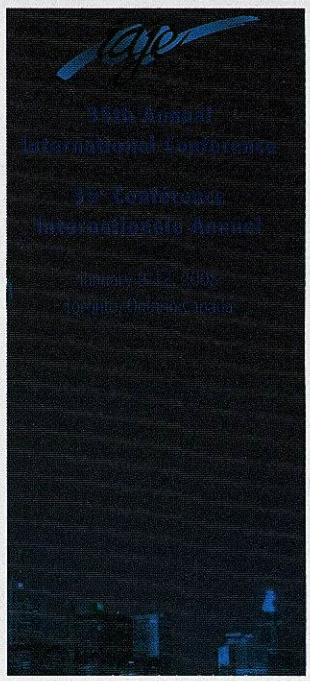

Seda Binbaşgil

sa davet edildim. Dünyanın birçok yerinden gelen jazz gazetecilerinin ve yazarlarının bir araya gelerek değişik panellerde konuştuğu bir konferans ilk defa yapılıyordu. Konferansın ana konusu ve teması "Jazz Global and Local" idi, daha sonra bu şemsiye temanın altında değişik alt başlıklar ile çeşitli paneller yapıldı.

Benim katıldığım panelin konusu ise davetlilerin geldiği değişik ülkelerde jazz müziğinin sosyal, kültürel ve etnik meseleler ile ne kadar iç içe olduğu, jazz'ın bu konulardaki sorunların ifade edildiği bir platform olup olmadığı ve gelinen ülkedeki gazeteciliğin küresel dünyadaki yerinin ne olduğu idi. Bu ülkelerde jazz'ın ve jazz müzisyenlerinin ne durumda olduğu ve sadece jazz çalarak hayatlarını kazanıp kazanamadıkları da merak konusuydu.

Bunun devamı olarak da eğer para kazanamıyorlarsa nelerin onları jazz müzisyeni olarak yaşattığı, hülyaları ve rüyalarının ne olduğu idi.

Panelde sıra bana gelince bu sorulara cevap vermeden önce katılımcılara sanal bir Türkiye haritası çizerek ülkemizin içinde bulunduğu problemli bölgeyi ve komşularını hatırlattım. Bulgaristan ve Yunanistan dışında komşularımızın Doğumuz ve Güneydoğumuzda sırası ile Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan, Irak ve Suriye olduğunu gördüler. Onlara Doğudaki bazı istisnalar dışında bu bölgede değil jazz müzisyeni jazz kavramının bile olmadığını, bu ülkelerin çoğunun Müslüman olduğunu hatırlattım ve şöyle dedim: "Burada 13 değişik ülkeden gelmiş gazeteci var ve ben de bunlardan birisiyim. Ama şu haritada görmüş olduğunuz Türkiye'nin çevresindeki hiçbir ülkeden buraya gelen gazeteci yok. Bakın Türkiye'de jazz var, ve ben buraya Türkiye'den bir jazz muhabiri olarak davet edildim.

Ayrıca, jazz müzisyenleri turneye çıktıkları zaman Avrupa'nın doğusunda son olarak geldikleri yer genellikle Türkiye'dir. Son olarak, Türk müziği ve enstrümanlarının da Batı müziğine aşina kulaklara yabancı gelebileceğinden de bahsetmeliyim.

Bütün bunları sizlere biraz sonra söyleyeceğim şeyleri doğru perspektife koyabilmeniz için anlatıyorum.

Bir açıdan bakıp Türkiye'de jazz namına hiçbir şey yok da diyebilirsiniz veya diğer yönden bakıp böylesine zor bir bölgede ve değişik kültürde ne kadar çok jazz varmış da diyebilirsiniz.

Ben ikinci görüşü savunuyorum. Yüzyıllardan beri İstanbul Doğu ve Batı kültürlerinin, sanatlarının buluştuğu yerdir. Batı her zaman bizim ve diğer doğu medeniyetlerinin yaptıkları ile ilgilenmiştir.

Evet, Türkiye'de "Nordic Jazz" gibi özgün, uluslararası çapta tanınmış bir Türk jazz sound'u var denilemez. Ancak ben şuna inanıyorum, böylesine ilginç bir konumda olan ülkenin müziği bir gün böyle bir sentezi içinden çıkaracak ve jazz'la yaptığı bu buluşmadan da ortaya çok ilginç şeyler çıkacaktır. Ayrıca şunu da biliriz ki; her sorun da bir fırsat getirir.

Daha sonra ikinci soruya cevap verdim. Amerika dışında hiçbir ülkede jazz'ın sosyal, etnik ve kültürel sorunları ifade ettiğine inanmıyorum. Türkiye'de de edilmiyor, Amerika'da ediliyor çünkü jazz Afrika kökenli Amerikalıların kültürel tecrübesinden doğan bir müziktir, ucu da onların atalarının çalıştıkları pamuk tarlalarına, kölelik günlerinin acılarına uzanır. Bu yüzden de siyahî Amerikalılar söyleyemedikleri şeyleri müzikle ifade etmişlerdir. Türkiye'de bu tip sorunlar vardır ama biz onları büyürken dinlediğimiz kendi türkülerimizle ve folklorik şarkılarımızla ifade ederiz, jazz ile etmeyiz. Bence Amerika dışındaki diğer ülkelerde de durum böyledir.

Tüm bunları anlatırken sevgili jazzizam'ın gözleri parlıyordu, New York'ta konuşurken hissettiği duygu ve heyecanı bir kere daha yaşadığını hissettim. Onun heyecanı beni de etkiledi ve dinlemeye devam ettim.

Sonra Türkiye'deki jazz'ı anlattım. Türkiye'de jazz'ın başlangıcının, Nazi Almanya'sındaki baskıdan kaçan Musevi ve Afrika kökenli Amerikalı müzisyenlerin İstanbul'a yerleştiği yıllara dayandığı

söylenir. O devirde jazz ilk olarak İstanbul'daki Musevi ve Hıristiyan toplulukları tarafından dinlenmeye başlamış.
Daha sonra 1950'li yıllarda Amerika Birleşik Devleti Dışişleri Bakanlığının organize ettiği jazz müziği turneleri başladı. Dave Brubeck, Dizzy Gillespie, Louis Armstrong ve diğerleri değişik zamanlarda Türkiye'yi ziyaret ettiler.
Bunların 2 çeşit etkisi oldu. Dizzy geldiğinde burada Maffy Falay'ı keşfetti ve onu Amerika'ya çağırdı. Maffy oraya gitti ve Dizzy ile çaldı ama Amerika'yı sevmedi, gidip İsveç'e yerleşti. İlginç olan Maffy'nin İsveç'teki jazz müziğini derinden etkilemiş olmasıdır. O toplantıda İsveç'ten gelen bir gazeteci bunu bana teyit etti, çok sevindim.
Tersine bir etkileşim de oldu, Dave Brubeck Türkiye'ye geldi ve burada dinlediği ritimlerden etkilendi, bu ritimlerden yola çıkarak onu asıl Dave Brubeck yapan "Timeout" albümünü çıkarttı. Brubeck, bu albümde yer alan ünlü parçası "Blue Rondo A'la Turc"ün 9/8lik ritminin esin kaynağının Türkiye olduğunu anlatır konuyla ilgili söyleşilerinde.
Okay Temiz'den bahsettim, onun da bir dönem İsveç'te yaşayıp sonra buraya dönmüş dünyaca meşhur bir perküsyonist olduğunu söyledim.
Türkiye'de yayınlanan Jazz Dergisi'nden, Açık Radyo gibi jazz müziğine büyük önem ve yer veren bazı medya kuruluşlarından, İstanbul Jazz Festivalinden, Akbank Jazz Festivalinden, Nardis, Babylon, ve İstanbul Jazz Center gibi dünyaca tanınmış jazz kulüplerinden bahsettim.
Bu festivaller ile dünyada tanınmış birçok önemli jazz müzisyeninin en az bir kere, hatta çoğu zaman birçok kere Türkiye'ye geldiğini söyledim. Bunun hem Türkiye'deki dinleyici hem de jazz müzisyenleri açısından bir fırsat oluşturduğunu belirttim.
Ayrıca şunları da söyledim:
Türkiye'nin dünya müzik piyasasına verdiği başka önemli isimler var. İsmet Sıral, Arif Mardin ve Ahmet Ertegün Amerika'daki jazz dünyasına çok önemli etkiler yapmış insanlardır.
Türkiye'den son dönemlerde birçok okullu jazz müzisyeni yetişiyor. Cengiz Baysal, Selen Gülün gibi Berklee mezunu genç jazz müzisyenlerimiz var. Son zamanlarda jazz eğitimine olan ilgi çok arttı, üniversitelerde jazz eğitimi başladı. Dışarıda eğitim görmüş Aydın Esen gibi önemli müzisyenler bu okullarda dersler vermeye başladılar. Simya Galeri gibi sanat evlerinde jazz kursları veriliyor. Ancak hala Türkiye'de jazz prestijli ve elit kesimin müziği olarak kabul ediliyor. Türk jazz müzisyenlerinin de çok azı yurt dışında tanınıyorlar, bunlar gerçek.

Sıra şimdi de son sorunun cevabına gelmişti, benim de bu konuda oluşmuş birçok görüşüm olduğundan Seda'nın cevabını çok merak ediyordum. Acaba parasal konulardaki tüm olumsuzlulara rağmen neden bizim müzisyenlerimiz hala jazz çalmaya devam ediyorlardı.

Ben böyle bir sorunun gelebileceğini düşünerek buradan gitmeden önce değişik müzisyenlere bunu sormuştum. Çoğu bu soruya benzeri bir cevap verdiler.
Hiç birisi ileride günün birinde tüm dünyanın kendilerini tanıyacağını beklemiyorlar. Ama ileride bir Türk jazz tarihi yazılırsa kendilerinin de o tarihte yer almasını, kendi kayıtları üzerinden de bir yorum yapılmasını istiyorlar. Hepsi jazz tarihinin kilometre taşlarından birisi olmak istiyorlar. Bana göre de bu gerçekten çok yüce bir cevap.
Türkiye'nin konumu da onları çok ilgilendirdi. Türkiye'nin imajı hakkında farklı görüşler vardı. Ben de onlara Amerika'da okuduğum yıllarda Türkiye üzerine bir konuşma hazırlarken yararlandığım 2 kitaptan bahsettim. İki kitap da Türkiye üzerineydi ve her ikisi de birbirinin tersine görüşler içeriyordu. Burada en önemli olan şey bu değerlendirmeyi yaparken konuya nasıl bir perspektiften baktığınız. Kitaplardan birisinde Avrupa'dan İstanbul'a gelen bir yazar orayı son derece farklı ve egzotik bir şehir olarak nitelendirmişti. Diğer kitabın yazarı ise Türkiye'ye doğu sınırlarımızdan giren birisi idi -ki bu bölge Türkiye'nin daha az gelişmiş bölgelerinden birisidir-, o da Türkiye'ye giriş yaptığında, "nihayet aşina olduğum batı medeniyetine ayak basmanın verdiği güveni hissetmiştim" diye tanımlamıştı. Bu farklı izlenimler, Türkiye'ye algıların ne kadar geniş bir yelpazeye yayıldığını göstermesi açısından ilgi çekiciydi.

Günün bitiminde tüm konuşmacıların yer aldığı son bir panel yapılmış ve içerisinde Seda'nın da olduğu 13 kişiye 3 er dakika görüş bildirme zamanı verilerek şu soru sorulmuş: Küresel olarak bakılınca bugün jazz nerededir?

Türkiye'den gelen gazeteci bakın bu konuda neler demiş:
Bakın bugün dünyanın her yerinde jazz var, sizce bu neden? Çünkü jazz tarihler boyunca hep esnek ve özgürlüklerin müziği oldu, kapılarını her zaman diğer kültürlere açtı, hatta onlara kendisi ulaşıp tanımak istedi. Değişik kültürlerden aldığı şeylerle yenilikler yarattı, fusion oldu, free jazz oldu, hiçbir zaman olduğu yerde durmadı. Jazz hiçbir kültüre yukarıdan bakmadığı için dünyanın her yerine dağıldı ve sevildi, değişik kültürlerle beslendi ve gelişti.
Ama son 25 yıldan beri Avrupalı jazz müzisyenleri kendi gelişimleri için artık pek de Amerika'ya bakmıyorlar. Ben Türkiye'ye gelen yabancı müzisyenler ile konuşuyorum, Amerika onları artık eskisi gibi heyecanlandırmıyor.
Amerika ise kendi dışında dünyanın diğer bölgelerinde olan bitene biraz da kaşları çatık olarak bakıyor. Bu arada kendisi de genellikle ortalarda bir yerde duruyor, eskiden olduğu gibi çarpıcı yenilikler getirmiyor.
Ben bunları söyleyince epey tartışma çıktı, Amerikan jazz'ının önemli eleştirmenlerinden ve sözünü sakınmayan yazarlarından Stanley Crouch şöyle bir görüş bildirdi:
"Bu saçma, bugün herhangi bir soloyu yapmak bile muazzam bir risk almaktır!"
Ama paneldeki diğer bazı yabancı gazeteciler de söz alarak, Amerika'nın jazz'ı kendi sınırları içerisinde tuttuğunu ve Avrupa'ya fazla yönelmediğini düşünüyorlar. Hâlbuki bu iki taraf birbirlerine yaklaşabilse her ikisi için de müzik açısından büyük bir fayda olabilir.

Sohbetimiz bir Nehir Söyleşisi havasında çabucak aktı gitti, benim de yukarıdaki konular üzerine bazı görüşlerim var, onları da birisi gazeteci olarak benimle konuşursa açıklayacağım.

Ancak şu kadarını söyleyeyim, gördüm ki sevgili Jazzizam artık gerçek bir küresel jazz insanı olmuş, sıra ülkemizin diğer gazetecilerine gelmiş.

Jack DeJohnette

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Jack DeJohnette
yeni bir proje ile bir kez daha İstanbul'daydı...

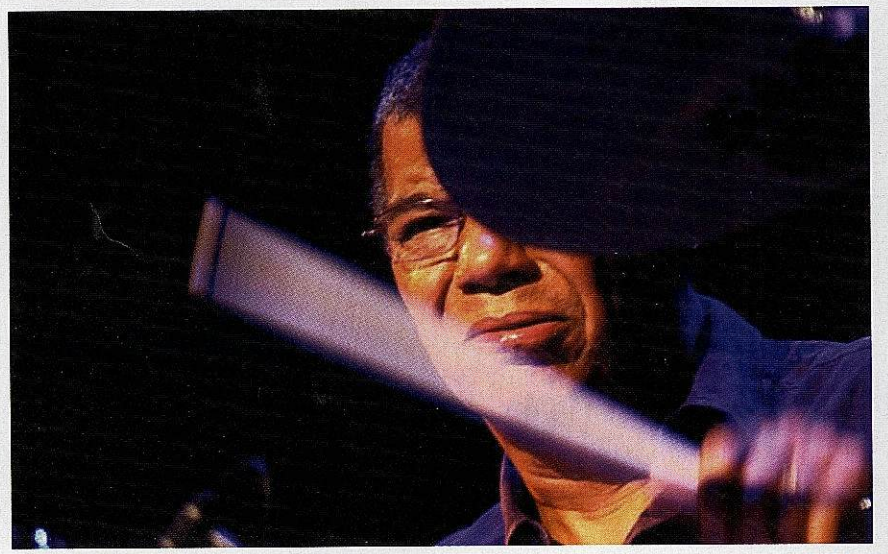

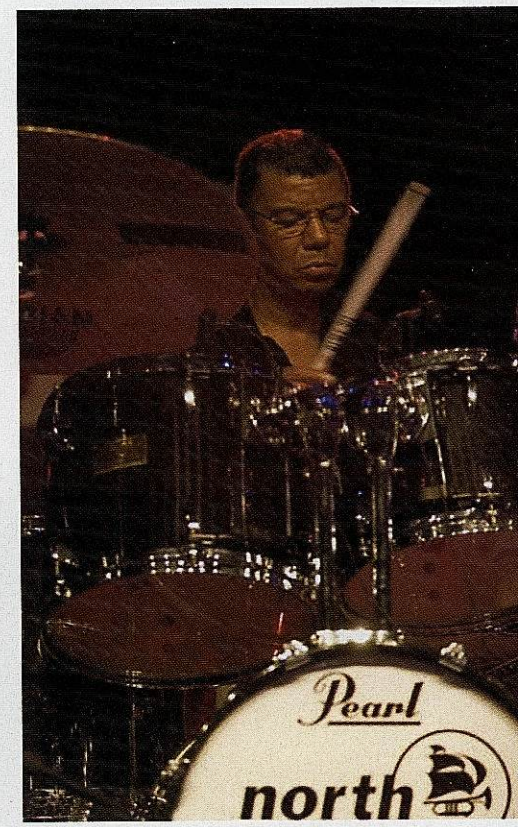

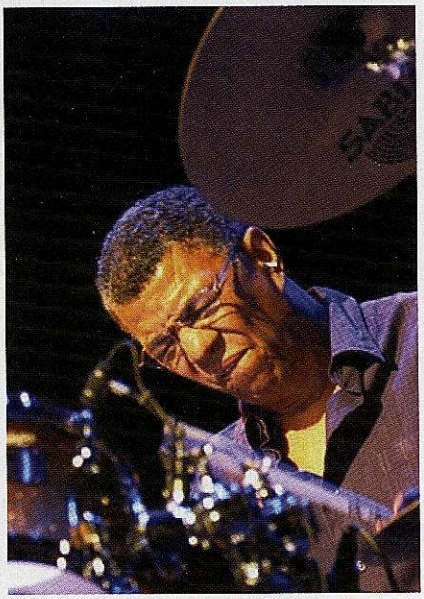

Kasım ayında Ripple Project ile bir konser vermek üzere ülkemizi ziyaret eden jazz tarihinin en önemli davulcularından Jack DeJohnette, kariyeri boyunca gerek eşlikçi olarak bünyesinde bulunduğu topluluklarla, gerekse lider olarak kaydettiği albümlerle, jazz'da güncel olanı belirlerleme ve takip etmesinin yanı sıra, bir davulcu olarak üslubunu farklı türlerde ustaca farkettirmeyi başardı. Son olarak ses mühendisi ve elektronik müzik bestecisi Ben Surman ile beraber çalıştıkları Ripple Project de bunun göstergelerinden. Ripple Project; soprano saksofon ve üflemelilerde, bas klarnetteki ustalığı ile anılan İngiliz müzisyen John Surman; basta Sonny Rollins ve Oliver Lake ile çalışmaları ile hatırlanabilecek Jerome Harris; vokallerde ve perküsyonda Brazilya yerel müziklerinin gün ışığına çıkaran ve kendi tarzıyla yorumlayan Marlui Miranda, elektronik müzik dünyasında ses mühendisi ve prodüktör olarak birçok çalışmada bulunan Ben Surman ve davullarda, jazz davulu dendiğinde ilk akla gelen isimlerden olan Jack DeJohnette'den oluşuyor. 12 Kasım 2007 tarihinde İş Sanat'ta verdikleri konser öncesi Jack DeJohnette ile mini bir söyleşi gerçekleştirdik.

Biraz Ripple Projectle olan işbirliğinizden bahsedebilir miyiz? Ben Surman'la yine proje tasarılarınız var mı?

Ben Surman'ın babası John Surmanla sıkça beraber çalıştığımızdan dolayı Ben'le de çalışıyoruz. Ayrıca küçük kızımla evli olduğundan Ben, benim damadım ve beraber sıkça zaman geçiriyoruz. Plak şirketim Golden Beams'ten bir remix albümü çıkmasını istememin sebebi, çağdaş kalmak istemem. Bu nedenle Ben Ripple Effect projesini kurdu ve bence inanılmaz bir iş çıkardı, onun gibi remix yapan başka kimseyi tanımıyorum. Ripple Projecti sahneye taşıma fikri de çok güzeldi çünkü bu sayede Marlui Miranda ve Jerome Harris de projeye dahil oldu. Ayrıca Ben sahnede elektroniklerle ilgilendiği için, bir ses mühendisi daha kadroya eklendi. Umduğumuz Ripple Effect projesiyle olabildiği kadar çok çalabilmek. Çünkü bu geleneksel jazz'ın, elektronik jazz'ın ve dünya müziğinin bir harmanı. Ağırlığın nede olduğu konserden konsere değişiyor.

Bir röportajınızda kendinizi müziği boyayan biri gibi gördüğünüzü söylediğinizi okumuştum, müziği boyamak derken neyi kastediyorsunuz?

Renkler, tıpkı bir ressam gibi. Ben sadece davul çalmıyorum, ben müziği boyuyorum, tıpkı bir heykeltraş fotoğrafçı ya da ressam gibi. Ritmlerle, titreşimlerle renkler yaratıyorum. Müziği boyamak derken benim tavrım bu.

Jazz tarihindeki hemen hemen tüm saksofon devleri ile çalıştınız, bunların içinde onunla çakarken en fazla şey öğrendiğinizi söyleyebileceğiz biri var mı?

Bir çokları var, saksofonistleri düşündüğümüzde çok fazla şey öğrendiğim John Coltrane, Sonny Rollins ve Wayne Shorter denebilir.

Biraz AACM döneminden bahsedebilir miyiz? (yaratıcı müzisyenlerin gelişimi derneği)

Bu oluşumu başlatan kişi Chicagolu Muhal Richard Abrams. Onun dışında Roscoe Mitchell, Joseph Jarman, Lester Bowie ve Art Ensemble of Chicago da buna dahildi. Bu oluşum müzisyenler için bir alternatif gibiydi, ürettiklerini sunmaları için oluşturulmuş değişik bir konsept. 50'lerin sonları ve 60'ların başlarıydı. Bu oluşum devam ediyor hala, Muhal Richard Abrams New York'ta yaşıyor ama AACM Chicago'da devam ediyor.

**Bu söyleşinin sesli kaydı, 14.Kasım 2007 tarihinde Açık Radyo 94.9, Açık Dergi programında yayınlanmıştır.*

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

STACEY KENT, BİR BAŞKA ÇEŞİT HOLLYWOOD ÖYKÜSÜ

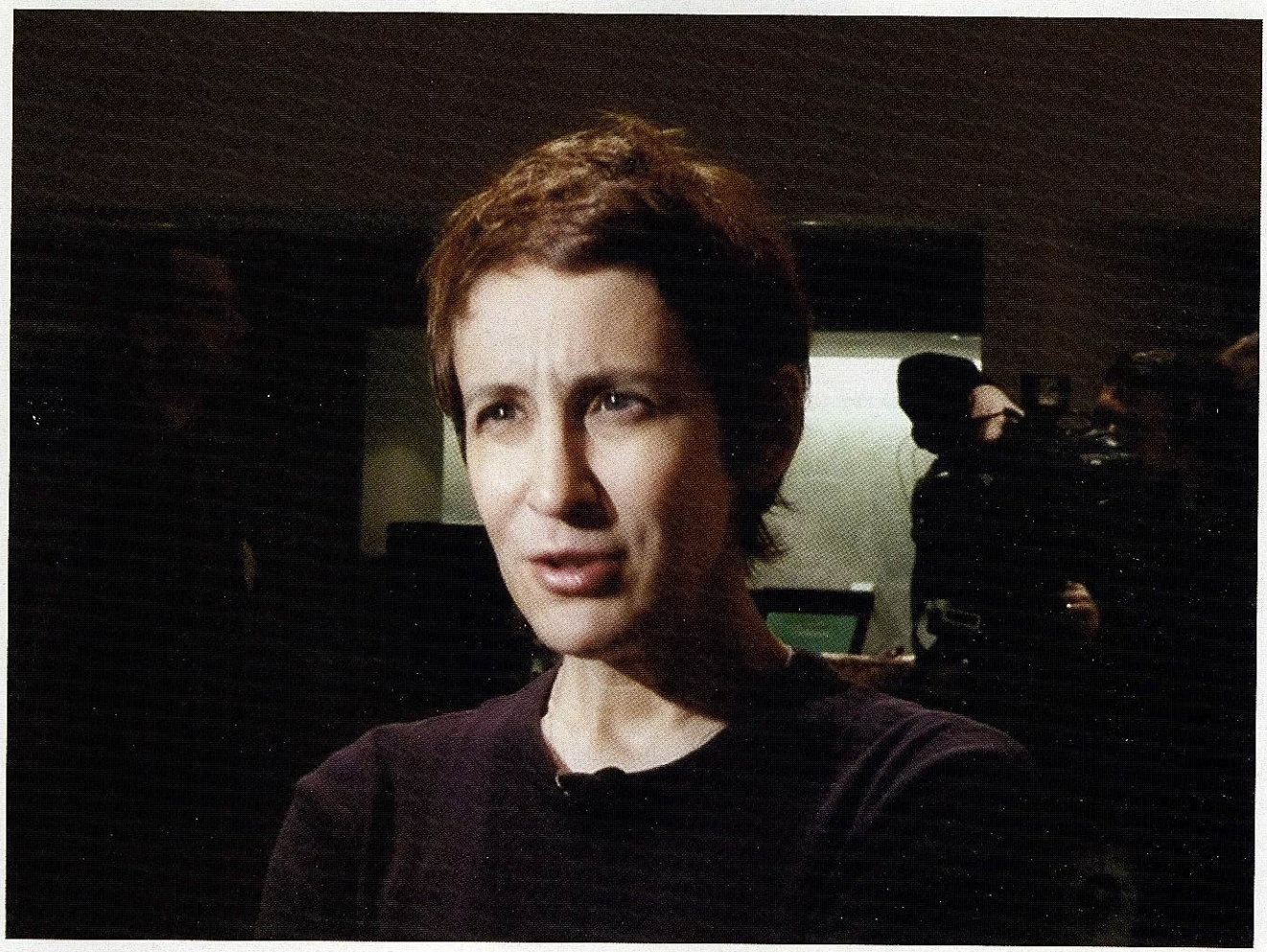

Bir zamanlar çok popüler bir film olan Pretty Woman filminin son sahnesinde Julia Roberts'in canlandırdığı iyi yürekli sokak kadını Richard Gere'in canlandırdığı zengin, yakışıklı ama hayatın duygusal insani yönünü kaçırmış iş adamını kapınca şöyle bir ses duyulur;

Burası Hollywood, burada tüm düşler gerçek olabilir.

Benim de bir düşüm vardı, olağanüstü güzel ve lirik sesli Stacey Kent ile tanışmak istiyordum. Onu ilk dinlediğimde beğenmiş daha sonra da tüm albümlerini almıştım. Geçtiğimiz yılın Nisan ayında İstanbul'un en güzel konser salonlarından birisi olan İş Sanat'a gelecekti, gelecekti diyorum çünkü son dakikada hastalandığı için gelemedi, isteyenlere biletlerini iade ettiler ama benim gibi birçok kişi o biletleri 6 ay saklayıp Kasım ayına ertelenen konseri beklemeyi tercih etti.

Hakkında okuduğum yazılara göre Stacey Kent'in bir jazz müzisyeni olarak şöhrete ulaşması tıpkı bir Hollywood filmi gibi gerçekleşmiş. Önce mukayeseli edebiyat üzerine yüksek lisans derecesi almak üzere Amerika'da okuduğu üniversitesini bitirip Avrupa'ya gelmiş. Derdi Fransızca, İtalyanca ve Almanca öğrenmekmiş ama kader ve bir dizi tesadüf onu günümüzün en ilginç jazz müzisyenlerinden birisi yapmış. Bu güne kadar da tam 7 başarılı albüm yapmış, hayranları dünyanın değişik yerlerinde verdiği konserler salonlarını her zaman doldurmuşlar. Zaten İstanbul konseri de 6 aylık bir ertelemeye rağmen oldukça doluydu.

Peki Stacey için kader ağlarını ne zaman örmüş diye sorabilirsiniz, söyleyeyim; Oxford Üniversitesinde okurken tanıştığı Jim

Tomlinson Stacey'in hayatını baştan aşağı değiştiren kişi. Her ikisi de akademik bir kariyer yapmak için yola çıkmışken tanıştıktan sonra birlikte müziğin kendilerine sunduğu yoldan ilerlemeye başlamışlar. Stacey bir yıl Guildhall School of Music'e devam etmiş ve daha sonra da artık kocası olan Jim ile birlikte Londra müzik piyasalarında gözükmeye başlamışlar. Gene bir dizi tesadüf sonucu Stacey önce bir filmde rol almış daha sonra da bir saksofoncu olan eşi ile birlikte gönderdikleri demo kaydı beğenilince ilk albümlerini yapmışlar. Sonrası ise çok çabuk gelmiş, albümler, konserler, hayranlar ve derken kendilerini bambaşka bir dünyada bulmuşlar. Hatta ünlü aktör Clint Eastwood onları 70. yaş günü partisine de davet etmiş.

Sonunda düşüm gerçek oldu, Stacey ve Jim ile İstanbul'a geldiklerinde konserden önce tanıştım ve yarım saatçik de olsa konuşma fırsatım oldu. O sırada yeni geçtikleri "Blue Note" markası ile yapmış oldukları 'Breakfast On The Morning Tram' albümünün promosyonu için turnedeydiler. Albüm ise konuşmamızdan sadece 2 ay önce Eylül ayında çıkmış olmasına rağmen şimdiden birçok listede en üst sıralarda yer alıyordu. Düşlerimi süsleyen şarkıcı bana kendi dünyasını açtı:

Jim ve ben elimizde olmadan ertelediğimiz bu konseri gerçekleştirebileceğimiz için gerçekten çok mutluyuz. Türkiye'de çok iyi tanındığımızı ve önemli bir hayran kitlemiz olduğunu bize gelen mesajlardan dolayı biliyoruz.

Albümlerimizin "audiophile" kalite olduğunu fark etmişsiniz, bundan dolayı da çok mutlu olduk çünkü kayıt kalitesi bizim çok önem verdiğimiz bir şey.

Demek beni Fransız'a benzetiniz, bu da ilginç, ama Amerikalı olduğumu biliyorsunuz, Jim İngiliz'dir ama bizi bir birimize bağlayan çok güçlü bir şey var, müzik.

Bu albümümüz Blue Note'dan çıkan ilk çalışmamız oldu. Bir Blue Note sanatçısı olmak bizim için gurur verici bir şey ama daha da önemlisi şu. Bu markanın tarihi içinde yer almak kendimizi çok önemli bir şeyin parçası olarak hissetmemize sebep oluyor. Ama sadece onun parçası olmak değil ona katkı da yapmak istiyoruz. Bu bizim için çok önemli bir değer.

İleride kendi özgün soluğu ve stili olan bir müzisyen olarak anılmak isterim. Ben öykü seven ve müziği ile değişik öyküler anlatan bir müzisyenim. Bu öyküleri başkaları ile paylaşmayı seviyorum ve ileride insanların beni böyle hatırlamasını istiyorum. Benim bu dünyaya geliş sebebimin de bu olduğuna inanıyorum.

Hayatım jazz dolu, ama bununla sınırlı değil, ben her türlü müziği seven ve açık olan bir insanım. Ama bir jazz duyarlılığım var. Birlikte çaldığım grubun içinde nasıl bir rolüm olduğunun bilincindeyim. Sahnede çalarken aramızda jazz müziğinin doğası olan bir groove, swing ve sürekli bir alışveriş var, birlikte oynuyoruz, ben bunu kelimeleri kullanarak ile yapan kişiyim, benim enstrümanım kendi sesim. Birlikte bir öykü anlatıyor ve insanlara bir anlam iletiyoruz. Yaptığımız müzik ile hem grubumu hem de dinleyicimi alıp öykülerin anlatıldığı bir yere el ele varıyoruz. Benim bu anlayışım yaptığım müzikte beni her zaman yönlendiren kılavuzum ve amacım olmuştur.

Çocukluğumda severek okuduğum birçok öykü oldu, her zaman öykü dinlemeyi ve anlatmayı seven bir insan oldum, hatta onlar yüzünden edebiyat, müzik ve film dolu bir dünyanın içerisinde kayboldum. Kayboldum çünkü o öyküler beni sürekli olarak başka dünyalara taşıdı. Şimdi bir müzisyen olarak bu çok sevdiğim öykü anlatma işini mesleğim olarak yapıyorum ve insanları değişik dünyalara taşıyorum.

Kendimi bildim bileli her zaman kitap okurdum, her zaman kendim için ve ailemdeki diğer çocuklar için yüksek sesle kitap okurdum. Büyüdüm ve başka insanlar için yüksek sesle kitap okuduğum bir işte çalıştım, insanlar için okumayı her zaman sevmiştim, şimdi de yüksek sesle şarkı söyleyerek insanlara bir şeyler söylüyorum. Bana göre kitap okumak ve şarkı söylemek arasında çok güçlü bir bağ var. Müzik ile benim bağlantım da budur.

Üniversitede çok severek mukayeseli edebiyat okudum ve bitirdim, bu benim için çok değerli bir derece oldu, onu hiçbir şeye değişmem. Bugün geldiğim yere gelmiş olmam da bu derecenin çok etkisi oldu. Bir

yandan da sürekli olarak müzik ile ilgili oldum, okuldan çıkınca eve koşup müzik dinledim, müzik yapmayı öğrendim. Bu ikisi her zaman benim için el ele gitti. Müzik benim hayatımın her zaman önemli bir parçası oldu ve çocukluğumdan beri de kendimi bir müzisyen olarak kabul ettim. Müzik ve edebiyat benim hayatımda her zaman el ele oldular.

"Breakfast On The Morning Tram" bizim en son albümümüzün adı, ama bu aynı zamanda o albümdeki parçalardan da birisi.

Bu başlığı albüme vermeyi ben seçtim çünkü albümdeki tüm temaları kapsıyor.

Ben çok iyimser bir insanım, hayatı ve onun bizlere verdiği coşkuyu çok seviyorum. Ama hayat sadece güzellik değil, bu dünyada yaşarken birçok acı çekiyoruz, üzüntüler yaşıyoruz, onlar da hayatın ayrılmaz birer parçası. Bu açıdan albüme bakınca içinde tüm duyguların karışmış olduğu bir çalışma olduğunu görebilirsiniz. Ama geçmiş albümlerden beri değişmeyen bir şeyler de var, çünkü ben hala aynı insanım, bazı değerleri yeni albümümde de görebilirisiniz.

Bir başka açıdan bu albüm yeni bir yolculuk olarak da görülebilir. Bir şarkıcı olarak bu albümde klasik jazz kalıplarının dışına çıkarak öykü anlatımı ile doğaçlamayı birleştiren bir çaba içerisindeyim. Aslında son 3 albümümden beri bu yönde ilerliyorum ama bu sefer şarkı ve öykünün mükemmel olarak birbiri ile iç içe geçerek örülmüş olduğu noktaya daha da yakınım.

Bu yolculuğun duygusal bir yönü de var. Yaşarken hissettiğim şeyleri burada daha bir bütün olarak ortaya koyabiliyorum.

Bu albüm benim için ruhsal bir gelişme de diyebilirsiniz. Çok sevdiğim bir romancı olan Kazuo Ishiguro bazı şarkıların sözlerini yazdı. Geçmiş albümlerimdeki gibi burada Gershwin veya Porter şarkıları yok. "Great American Song Book" şarkılarından pek azı burada yer aldı. Ancak yer alan tüm şarkılar bir anlamda o eski kitaptaki şarkıların kuzenleri sayılabilir. Çünkü aynı dünyayı yansıtıyorlar. Hepsi benim en sevdiğim şey olan bir öyküyü anlatıyorlar. Ben burada kendi dünyamı dinleyicilerime açtım, şimdiye kadar hiç bu kadar açık olmamıştım.

"Sabah treninde kahvaltı" tam anlamıyla bir metafor.

Sabah günün en güzel saati, son derece güzel, hafif ve parlak olarak nitelendirilebilecek bir duygu ve böyle bir ortamda kahvaltı etmek, günün ilk yemeğini yemek çok güzel bir şey. Tramvay yaşamımızda çıktığımız yeni yolculukların bir ifadesi. Ben çok sık seyahat eden bir insanım, hayatımı da seyahat ederek değişik yerlerde konserler vererek kazanıyorum. Zaten üniversiteyi bitirdikten hemen sonra seyahat etmeye başladım ve hala yollardayım. Çocukluğumda da böyleydim, hep başka yerlere gitmek isterdim, başka bir ifadeyle hiçbir zaman evde olmadım, gözüm dışarıdaydı. Sadece Amerikalı olmak değil dünyaya açılmak ve daha büyük bir resmin parçası olmak istedim. Evet Amerikalılar için bu az rastlanan bir durum ama benim gibi yaşayan bir çok Amerikalı jazz müzisyeni var. Çoğu dünyanın bir çok noktasına dağılmış vaziyetteler. Sadece müzisyenler değil, başka Amerikalılar da var. Örneğin yazarlar da böyledir, bir Ernest Hemmingway'i düşünün. Ben müzisyen olmadan önce de bu duyguları taşıyordum.

Bana göre bu metafor insanlığın en temel olgularından birisine dayanıyor.

Albümdeki öykülerde geçen tüm insanlar benim gerçek hayattan tanıdığım kişiler ve insanlığın temel durumunu anlatıyorlar.

Albümdeki tramvay öyküsünde kalbi kırık kız, bununla başa çıkmak için tramvaya biniyor ve görüyor ki bu durumda olan yalnız kendisi değil başkaları da var ve onları görünce kendisini iyi hissediyor. O insanlarla birlikte yiyor, içiyor ve derdi ile nasıl baş edeceğini öğreniyor. Gerçek hayatımızda da kendimizi böyle çözeriz, önce kendi derdimize bakıp dünyadaki tek dertli insanın kendimiz olduğunu düşünürüz, ama sonra etrafımıza baktıkça birçok insanın aynı acıyı paylaştığını görürüz. Kendi acımızın çok özel bir şey olmadığını görünce kendimizi iyi hissederiz. Sonra temel ihtiyaçlarımızı temin eder ve ileri doğru harekete geçeriz. Ben bu parçanın albümün bütününü kapsayan bir şemsiye olmasını istedim. Bu yüzden de albüme adını veren de bu parça oldu.

Jim Tomlinson tüm konuşmalar sırasında sessiz sedasız bizi dinlemeye devam ediyordu. Onun da benim gibi iyi terbiye edilmiş bir koca olduğu belli idi. Ama konuşmanın bu noktasında ona ilahi bir güç geldi ve bir iki söz etme ihtiyacı hissetti:

Bu albüm diğerler çalışmalarımızdan farklı duygular taşıyor, aşk ve acı arasındaki ilişkiyi sorguluyor. Hayatın içinde yürüdükçe görürüz ki sürekli olarak aşk acıyı da çeker ve aralarında bir denge de vardır. Bu albüm yaptığımız diğer tüm albümlerden daha fazla evrensel duyguları ve değerleri yansıtıyor, tek bir kültürle sınırlı değil. Zaten sürekli olarak dünyayı gezen müzisyenler olarak bizleri yani dünyanın birçok yerindeki insanları birleştiren temel duyguları da keşfetmeye başladık. Bunlar bizleri ayıran değil birleştiren şeyler, müzik de bunların en başında geliyor, müzik bizleri bir araya getiren en temel şey.

Jim'in barutu burada bitmişti ama Stacey daha yeni ısınmaya başlıyordu, onun film dünyasına olan yakın ilgisini bildiğimden hangi klasik filimde hangi rolü oynamak istediğini sordum. Kafasındaki yanıtı duyuncaya kadar o benim için günümüzün Julie Andrews'ü idi.

Julie benim de hayran olduğum bir müzisyen, onun Sound of Music'te söylediği "I have confidence in me" şarkısını uzun yollarda araba ile giderken dinlemek üzere yaptığım müzik listesine aldım. Birlikte söylemek için çok güzel bir parça.

Ama benim fantezim South Pasific, bu müzikaldeki Nelly rolünü birkaç ay için oynamak isterdim. Çok uzun zaman olmasın çünkü grubumdan ve müziğimden çok uzak kalmak istemem. Bu müzikal bana çok hitap ediyor, oradaki Nelly ile farklı çağlarda yaşamış farklı kadınlar olduğumuz halde bizleri birleştiren bazı güçlü şeyler var. Nelly her zaman iyimser olmayı başarabilen bir insan. Harika bir adama olan Emil'e aşık oluyor ve onun özel durumuna uymak zorunda oluyor. Bence Nelly de o filmde demin Jim'in bahsettiği aşk ve acı ikilemini derinden yaşamış bir insan. Kim bilir belki o da bizim tramvaya binmiştir. Ama filimde Emil rolünü eşim Jim değil Alfred Malina oynasın isterim. Alfred bizim arkadaşımız, onu geçtiğimiz günlerde Londra'da Damdaki Kemancı müzikalinde izledik, harika bir Teyve idi.

Jim eşinin müzikalinde bir rol alayım mı almayayım mı diye çok düşündü, sonra filmdeki teğmeni oynamaya karar verdi. Benim hatırladığım bu rölü South Pasific'in yeni-

den çekilmiş filminde Harry Connick Junior oynuyordu. Ama bu arada Jim Tomlinson kendi fantezisini benimle paylaştı. O da büyük bir orkestra ile yeniden düzenlenmiş haliyle Stan Getz'in parçalarını çalmak istiyormuş. Belki bu sefer eşine daha esaslı bir rol verir diye Stacy'e kendisinin bir senaryo yaratmak isteyip istemediğini sordum.

Öykü anlatmayı çok seviyorum ama yazmak ayrı bir şey. Bence "Breakfast On The Morning Tram" son derece güzel bir film senaryosu olabilir. Kazuo Ishiguro çok iyi bir yazar, romanlar ve müziklerin yanı sıra ilginç senaryolar da yazıyor.

Benim için müzik diğer şeylerden önce geliyor. Çocukluğumdan beri müziğin içerisinde oldum. Müzik konusunda birçok kişiden etkilendim, ama hiçbir zaman başkalarına benzemek istemedim ve hep kendim olmaya çalıştım, kendime özgün yolum olsun dedim.

Evet, başkalarının daha önce söylemiş olduğu repertuarları söylüyorum ama onları farklı ve kendime özel üslubumla söylüyorum. Yani rekabet, benim için o müzikleri daha evvel yorumlamış insanlarla rekabet söz konusu değil, çünkü benim içinde yaşadığımız dünyayı algılamam farklı, bu yüzden de ben o müzikleri farklı yorumluyorum, daha iyi ve daha kötü değil.

Tabi ki beni de etkilemiş birçok güzel müzisyen var ve bunlar jazz ile sınırlı değiller.

Birçok değişik sesleri dinliyorum, mesela Maria Callas'a hayranım, onun sesi benim yüreğime derinden dokunur. Aslında her farklı ses hayata açılmış farklı bir penceredir.

Julie Andrews'e de hayranım, onunla büyüdüm. Kim bilir belki ileride bir gün onun Sound of Music veya Mary Poppins'deki rollerinden birini de oynarım. Barbara Streisand, Joni Mitchell, Ella Fitzgerald gibi müziklerini severek dinlediğim bir çok farklı müzisyen var. Ella bana göre gerçekten mükemmel olan sesti, her şeyi kolayca yapardı. Beni jazz'a asıl yaklaştıran da Ella oldu. İlginçtir jazz konusunda Sarah Vaughan ve Billy Holiday'den o derece etkilenmedim. Bu günkü şarkıcılardan Norah Jones, Nelly Wilson ve Paul Simon'u çok beğeniyorum. Bu isimlerin hepsi jazz müzisyeni değiller ama bir de beni etkileyen vokalist olmayan jazz müzisyenleri var; Oscar Peterseon, Lester Young, Stan Getz, kısacası bir çok şeyden ilham alıyorum.

Geçtiğimiz günlerde Keren Ann ve Suzanne Vega ile düet olarak söyledim. Benim için büyük bir ilham oldu. Birlikte çalıştığım müzisyen arkadaşlarımdan da çok ilham alıyorum. Bu listenin en başında ise ruh ikizim olarak kabul ettiğim sevgili eşim Jim geliyor.

Biz onunla ilk tanıştığımızda çocuk sayılırdık ve birlikte büyüdük, 16 yıldan beri evliyiz, müzik hayatımız birlikte gelişti, nereye gittiğimizi de bilmiyorduk ama birbirimize kenetlenerek yürüdük.

Kimselere haber vermeden evlendik, ailelerimize söylemedik, bilmelerini istemedik çünkü benden evlenmeden önce gerçekleştirmem gereken bazı beklentileri vardı. Ama evlendikten 2 sene sonra biz evleniyoruz deyince de çok sevindiler.

Hayatın bundan sonra bize neler getireceğini bilemeyiz, kim bilir çocuklarımız da olabilir.

Ben yaradılış olarak iyimser bir insanım, içinde yaşadığımız dünyanın son derece yoğun tempo ile yaşanılan ve kaoslar ile dolu bir yer olduğunu biliyorum ama gene de insanın gerçeklerden kopmadan içinde bir iyimserliği yaşatabileceğine inanıyorum. Yaşamak benim için yüksek bir uçurumun kenarında aşağıya atlamadan durmak ve aşağıyı seyretmek gibi bir şeydir. İnsan yaşadıkça uçurumun kenarında ayağını uzatmadan aşağıya bakabilmeyi öğreniyor. İşte bu benim için iyimserliğin tarifidir. İnsanlar çevrelerindeki ve yaşamadaki tüm kötülüklere rağmen bir şekilde iyimserliği bulabiliyorlar ve bu da benim için son derece heyecan verici bir şey.

Stacey Kent'e göre jazz'ın anlamı çok geniş. Bu konudaki soruma bakın nasıl bir cevap aldım:

Jazz tarihi boyunca bir çok stil ve sese büründü, hala da değişik yönlerde gelişmeye ve değişmeye devam ediyor. Bu kaçınılmaz bir şey ve jazz'ın doğasında var. Ama bazı insanlar jazz kavramı konusunda son derece tutucu olabiliyorlar ve kendi inandıkları jazz anlayışını korumaya alıyorlar. Bence jazz için en önemli şey müziğin çalındığı ruhun kendisidir. Kişisel ifade ve yaratıcılık jazz'da el ele birlikte var olması gereken iki şeydir. Benim kendi müziğimde ise grup olarak yaratıcılık en çok öne çıkan kavram. Biz şarkılarımızla aslında öyküler anlattığımızdan bu amacımıza en uygun olan müzik ortamını yaratmaya çalışıyoruz.

Kapı bir kez daha çalındı, asistanı dışarıda onu bekleyen 3 televizyon ekibini hatırlatınca Hollywood öyküsünün artık sonuna geldiğini anladım. Onunla birlikte bir filmde oynayamayacağım da belli olmuştu, çok sevdiği ve inanılmaz bir sevgiyle sarıldığı eşi Jim'e bile South Pasific'de yer vermediği için "Sabah Tramvayında yapılacak kahvaltıda bana bir kahve çörek olacağı da şüpheliydi. Ona son bir şey söylemek ister misin diye sordum, istiyordu.

Türk hayranlarıma bana gösterdikleri sabırları için çok teşekkür ederim, beni 6 ay beklediler, sonunda gecikmeyle de olsa buraya geldiğimiz için çok sevindik. Türkiye'den birçok kişiden mektuplar aldım. Sizler çok büyük yürekleri olan derin ruhlu insanlarsınız. Geçmiş konserlerimden birinde burada "You ve got a Friend"i söylerken tüm dinleyicilerin bu parçayı benimle birlikte söylediklerini gördüm ve çok etkilendim. Biz birçok yerde konser veriyoruz ama dünyada başka hiçbir yerde sizler gibi bu şarkıları tek yürekten söyleyen insanlar olmadı.

Tüm hayranlarıma teşekkürlerimi iletmenizi rica ederim.

Vedalaştık, Hollywood da değildik ama İş Sanat'da benim bir rüyam daha gerçek olmuştu. Yanımda getirdiğim albümün ortasında Jim Ve Stacey'in birlikte çektirdikleri bir resim vardı, o sayfayı imzalamalarını istedim, gülerek yazdılar ve ayrıldık.

Çok güzel bir konser dinledik, bir daha ne zaman yolları buraya düşer bilmiyorum. Geçen sefer 6 ay bekleyeceğim bir konser vardı, şimdi ise imzalı bir albümüm ve 30 dakikaya sığmış güzel anılarım, çektiğim resimler var.

Kim bilir, belki yolu gene buraya düşer, belki Sound of Music'de oynar ve bana da bir rol düşer, hiç biri olmasa da hiç değilse anılarım var.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Pharoah Sanders ile...

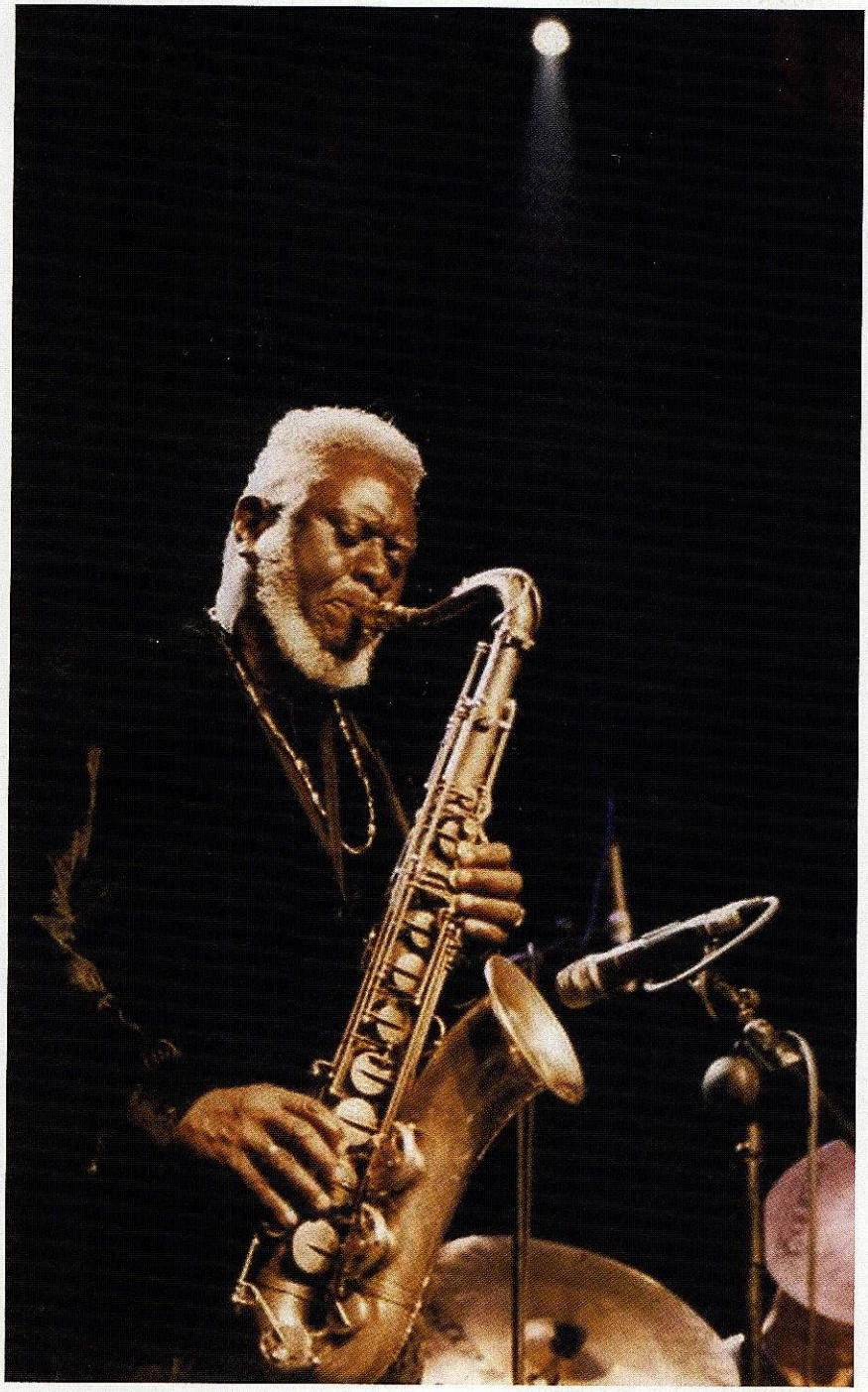

İçinizdeki en uzak noktalara dokunabilen -canhıraş, ulvi, akışkan, tok, irite, dingin- tezatlığında sıfatları gururla taşıyabilecek karakteristik tonuyla Pharoah Sanders; John Coltrane'in yaratıcısı olarak anıldığı "Sheets of Sound" tekniğinin de en usta uygulayıcılarından... Hatta bir söylentiye göre Sanders çalmayı bıraktığında saksofonunda hala bir titreşim olurmuş. Saksofonundan akan notalar Sanders için bir ibadet aracı, biz ise onun başka dünyalardan taşıdığı deneyimlerin sese dönüşmüş haline tanık olmak üzere koltuklarına konuşlanmış paylaşıcılarız. Karşımda tam da tahmin etmiş olduğum üzere, maddi dünyanın çoğu ağırlığından, öncelikle egosundan arınmış; gündelik odakların çok ötesinde yaşayan, bir suhulet abidesi Pharoah Sanders var.. CRR'de bir konser vermek üzere ülkemizi ziyaret eden Pharoah Sander ile müziğe, müziğin ötesine, ruhani yolculuklara dair bir sohbet...

Gözlemlediğim şu ki, ismi free jazz dönemiyle beraber anılan müzisyenlerin bir kısmı bu akımı politik ve sosyal bir haraket gibi yorumluyorlar. Diğer bir yandan ise siz ve John Coltrane gibi müzisyenler, müziği formlardan özgür kılarken, ruhani yanlarına daha çok odaklanır gibisiniz. Bundan bahsedebilir misiniz biraz?

Tamamen kendi deneyimim benim, kendi müziğim için ne hissettiğim önemli. Çalarken, müziğin kendisi çok ruhani. Benim, müziğimi aktarmaya çalışırken, müziğimi yaratırken denediğim bu. Dediğim gibi herkesin kendi müziğini algılamasıyla ilgili kendine has bir bakış açısı var, sosyal, politik ya da başka yönlerden. Bazen müzik yaparken, ona ruhani bir aydınlanma gibiymişçesine bakıyorum, onu böyle adlandırıyorum. Ama hissediyorum ki her müzisyenin ifade edişinde kendine has bir tarzı var ve diğer müzisyenleri onaylamadıkları zamanlar olabilir. Yani ben biraz kendime kapalıyım. Artı olarak ben bir Müslümanım ve zamanımın çoğu müzikle değil de ibadet ederek geçiyor. Müzikten önce, onu başka bir boyuta koymakla ilgiliyim; umarım bunu iletebiliyorumdur, tek yaptığım çalmaya devam etmek ve müziği dualarla bezemek.

Müslüman olmadan önceleri Doğu felsefelerine ilginiz var mıydı?

Ben bir Hristiyan olaran büyüdüm, ailemin çoğu Hristiyan, fazla bir seçeneğim yoktu, onlar her ne yapıyorlarsa ben de onlara katılmak zorundaydım. İslamiyetle tanıştığımda benim için daha uygun olduğunu anladım. Kendimden başkası için bunu söyleyemem tabi. Müslüman olmamın sebebi bu, bunu seçmemde etkili olan çok şey var.

İslam edebiyatına ya da felsefesine ilginiz var mı?

Evet, eğer okuyabilirsem. Aslında pek fazla İslam felsefesi okumadım. Tek yaptığım yaşamaya çalışmak, bunları hayatıma uygulamak ve ailemle ilgilenmek. Başka bir şey bilmiyorum, sadece bunu yaşamaya çalışıyorum, bunu başarabilirsem, bir Müslüman olarak ölürsem, bu gerçekten çok güzel.

Kariyeriniz boyunca jazz'ın farklı türleri ile iç içe oldunuz, hatta internette bir yerde 70'lerin sonlarına doğru o dönemin disko müziği yapan topluluklarından biriyle çalışmış olduğunuzu okumuştum..

Bazen yanlış anlaşılmalar oluyor, genelde bu benim için sorun değil ama kendim hakkında okuduğum bazı şeyler hiç de gerçek değil. Geriye dönüp bunları düzeltmek gerçekten zor, çünkü uzun zaman önce olan şeyler. Bazen kendi internet sitemi yapmayı düşünüyorum, insanlar gerçek Farrell'i anlasınlar diye. Bazen benimle iletişime dahi geçmeden benle ilgili bir şeyler yazıyorlar, bunu yapmak pek de iyi değil. Başka bir insan hakkında gerçek olmayan bir şey söylemek, bunu çok karmaşık

ve çelişkili hale getiriyor. Hele sizin gibi güzel bir insan benle söyleşiye geldiğinde. Bu bir yanlış anlaşılma, kimin söylediğini bilmiyorum, umarım ilerde bu bilgi düzelebilir.

Eğer bir sorunum varsa onun için dua ediyorum, eğer Tanrı bunca şeyi yarattıysa ben küçücük bir varlığım. Söyleyebileceğim pek fazla şey yok. Bir jazz müzisyeni olarak anılmayı seven biri değilim, ben sadece benim, ve bir şeyler için çabalamak bana yeterli geliyor. Benim için Kuran gerçek müzik, Kuran'dan daha güzel bir müzik yok.

Biraz Coltrane ile olan deneyimlerinizden bahseder misiniz?

Coltrane'den önce kendi grubum vardı ve birşeyler yapmaktaydık. Ben bir kilisede büyüdüm, dinim hakkında oldukça titiz ve dikkatliydim, bir Hristiyanken hep kiliseye dua etmeye giderdim. Ben Coltrane'in de büyüdüğü gibi büyümüştüm; onla konuştuğunuzda sizin dinle alakanızı sorardı, ailenizin kimler olduğunu, bu gibi şeyler. Bu çok iyi hissettiğim bir şeydi, çünkü ondan önce kimse bana dinimle ilgili bir şey sormamıştı.

O zamanlar jazz dünyasındaki en ruhani yönü güçlü müzisyenlerden biriydi herhalde..

Yani, evet, bilemiyorum. Ahmad Jamal var, o da müslüman ve oldukça dinin içinde. Ya da Yusef Lateef. Gerçekten harika liderler, hala onlardan çok şey öğreniyorum.

Coltrane'in vefatınından sonra, Alice Coltrane ile olan işbirliğinizden bahsedebilir misiniz?

Alice ve ben oldukça yakındık ve beraber bir kaç albüm kaydettik. Çoğu arkadaşım manevi yönü kuvvetli insanlar, Alice'le çok fazla konuşmama gerek yok, ya da birbirimizi görmemize. Dinine çok bağlı bir insandı ve ibadete çok zaman ayırırdı. Telefonu eline alıp saatlerce konuşacak ya da dedikodu yapacak tipte bir insan değilim. Onu gördüğüm zamanlar, hayatta olmasına mutlu olurdum; tabi o hala hayattayken..Daha önce de dediğim gibi, biraz kendine kapalı biriyim. Yaşadığım hayat, yaşadığım ülke bir İslam ülkesi değil; bu tip şeyleri hayatımda tutmak için daha fazla emek sarfediyorum.

Etrafınızda İslam hakkında bir şeyler öğrenebileceğiniz çok insan yoktu sanırım?

Bazen benim ülkemde, İslamiyet hakkında birşeyler bilmek gibi bir seçeneğin olmaz. Öncelikle eğer ben Müslümansam benim etrafımda olmak istemezler. Bu çok negatif bir tepki ve böyle düşünenlerden uzak durmak zorundayım.

Peki İslamiyeti daha rahat yaşayabilmek için başka bir ülkeye seyahat ettiğiniz oldu mu?

Hayır, hiç olmadı. ABD'de İslamiyet hakkında bana birşeyler öğreten üstadlar vardı. Cami çevrelerinde olarak öğrendim İslamiyeti. Benim için önemli olan bu hayatı nasıl yaşadığım ve İslamiyeti seçmiş olmam.

Önceleri tenor saksofonun yanı sıra soprano da çaldığınız olurdu. Ama son zamanlarda tenore odaklanmış gibisiniz?

(gülüyor) Haklısın, bir kaç kez entrumanlarımı taşımaya çalışırken hava yolu şirketleriyle problemler yaşadım. Saksofon taşıma kutularımı bagaja bırakmamı talep ettiler, hayır, bunu yapmam. Saksofonumu yanıma almak isterim, ve tenorum için daha küçük bir çantam var ve onu yanıma alıyorum.

Kaç saksofonla seyahat ediyorsunuz?

Sadece bir.

Peki ne olduğunu sorabilir miyim?

Ben bir MK6 Selmer, Balance Action Selmer çalıyorum. Eski bir Selmer. Eski şeylerle daha uyum içersindeyim. Sanki bir parçam olmuş gibi, mekanizma öyle rahat ki. Şirket en son yeni ve daha iyi bir şeyler yapmayı denedi ama, benim için daha iyi olmadı. Belki diğer müzisyenler için farklıdır, bilemiyorum.

Bu sıralar yeni müzisyenlerle çalmaya ilginiz var mı, belki genç müzisyenlerle?

Dışarı çıkıp genç müzisyenleri dinleme şansım olmadı.

Kenny Garrett'la çaldınız?

Evet, o çok güzel bir insan..Onu gerçekten çok seviyorum ve müziğini de çok seviyorum. Kendi deneyimime göre dünyadaki en iyi alto çalan kişi o. Onu yaptıkları bana bir çok yönden ilham oluyor, ve kendi müziğinde varoloşunu seviyorum, aynı zamanda ruhani yönü çok kuvvetli bir insan.

Çine olan yolculuğunun ardından bir album kaydetmişti?

Benim gibi biri değil. Çok zeki biri, sadece öğrenmek konusunda değil, gittiği yerlerin kültürlerine çok ilgili, Japonca'yı bayağı iyi konuşuyor, ve biraz da Çince sanırım. Bunların hepsini öğrenmeye nasıl vakit buldu bilmiyorum, onu konuşurken duydum. Onu oldukça iyi tanıyorum, muhteşem Miles Davis'le çaldığı dönemlerden. O zamanlar gençti.

Hiç Miles'la çaldınız mı?

Onunla hiç çalmadım, ama onunla 10 dakika sohbet ettim (gülüyor).

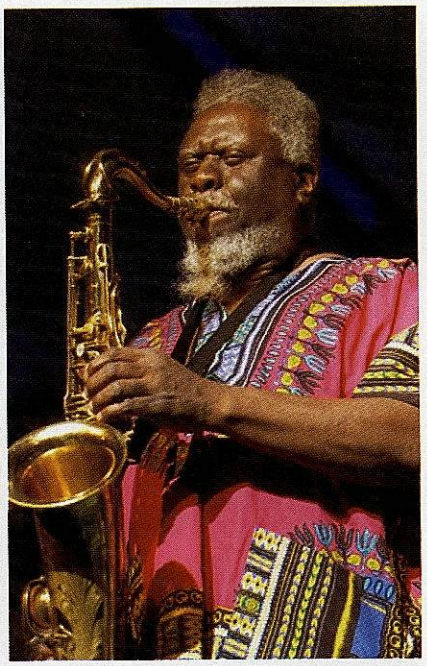

Nasıldı?

Bana karşı çok iyiydi, çok zeki biriydi. Kullandığım Gamma hakkında şöyle dedi; (Miles'in konuşmasını taklik ederek) "Hey Farrell, gammanın sesi çok açık, onu kısan iyi olur" (gülüyor). Harika biriydi, onunla konuşmak çok keyifliydi, Coltrane'le olduğu gibi. Coltrane'le müzik hakkında hiç konuşmazdık, genelde ruhani konularda, dinle ilgili konuşurduk, mesela yeme alışkanlıkları, egzersizler ya da ibadet. Ya da kötü alışkanlıklar...

Tüm bu paylaşımlarınızın sonucuydu bu harika müzik?

Bence de, başka bir çok şeyden zevk alıyorum, sadece çalmak değil konu. Dediğim gibi bir müzisyen olarak anılmaktan hoşlanmıyorum, bir Müslüman olarak anılmak benim için oldukça yeterli.

Bu akşam neler çalacağınızla ilgili bir kaç ipucu?

(gülüyor) İşte bunu bilemem, bir müzisyen bunu bilemez. Ne çalacağımı bilmiyorum, sahneye çıkacağım, seyirciyi ve atmosferi hissedeceğim. O mekandan hissettiklerim bana ne çalacağımı söyleyecek.

Hiç bir performans salonda rahatsız hissettiğiniz ve çalmayı istemediğiniz oldu mu? (Keith Jarrett'a gönderme yaparak)

Hayır, çoğunlukla çalmayı çok isterim. Buraya çalmaya ve birşeyler vermeye geldim, bunun için burdayım.

Etrafı gezme şansınız oldu mu?

Türkiye'ye geçen sefer geldiğimde bir sol klarnet almıştım, onu evde bıraktım. Getirmedim, çünkü buradan başka bir tane almayı tasarlamıştım. Ama bugün Sultanahmet Camii'ne gitmeyi tercih ettim ve tüm zamanımı dua etmekle geçirdim. Bu yolculuğumda ilk işim camiyi ziyaret etmek oldu, daha önce şansım olmamıştı.

Ünlü bir babanın oğlu olarak büyümek, siyasete ilk giriş yılları, araştırmalarla dolu bir yaşam ve üniversite reform çabaları...

ANILAR ve DÜŞÜNCELER
ERDAL İNÖNÜ

Üniversite hocası, dekan, rektör, araştırmacı, bilim adamı, siyasetçi ve bir yazar...

Birikimini, araştırmalarını, Türk siyaset tarihini, geçmişten gelip günümüzü etkileyen olayları kendi kaleminden anıları ve yorumları ile bulacaksınız.

Erdal İnönü'nün hayatında iz bırakmış anılarının kendi kaleminden anlatıldığı gençlik yılları, bilim hayatının nasıl başladığı, 1983'de ilk siyasete girdiği yıllardan inişleri ve çıkışları ile siyaset yaşamının ayrıntıları, partisinin iktidara gelişi, muhalefet dönemi, demeçleri, panelleri... Böylece ülke coğrafyasını ve halkını daha iyi tanıma fırsatı yakalamanın verdiği mutluluğu samimi ve keyifli bir üslupla anlatıyor.

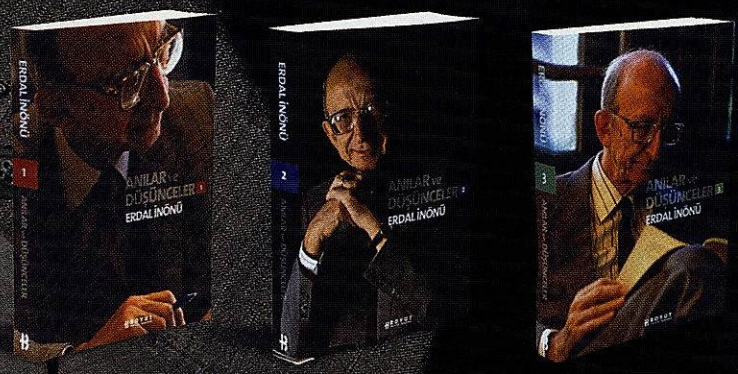

3 cilt **KİTAPÇILARDA!**

Zahmetsizce sahip olmak ve adresinize ücretsiz gönderilmesi için **hemen arayın!**

BOYUT YAYIN GRUBU

BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI
0212 444 53 53

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Takım Elbiseli Kabile Reisi; Pharoah Sanders

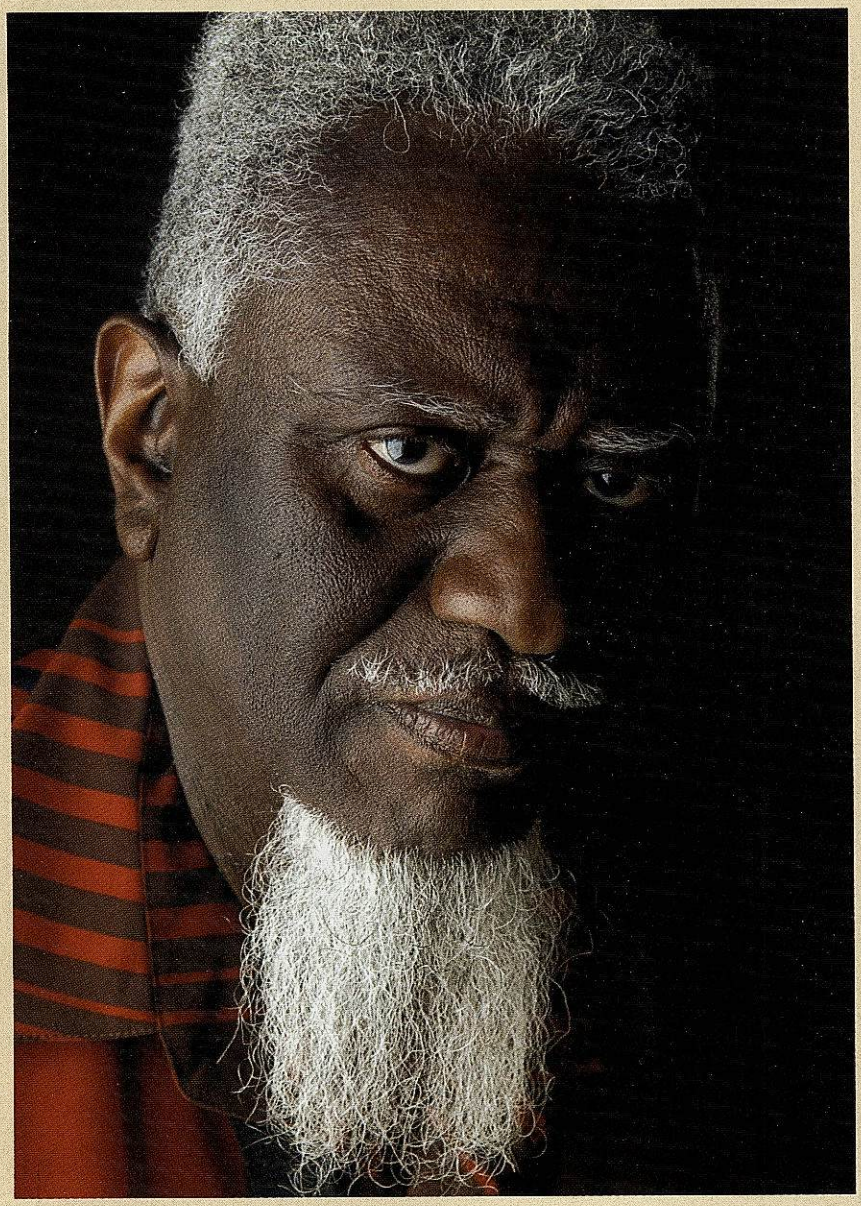

Tüketim, eğlence popüler kitle seyrinin direksiyonlarının Fenerbahçe – Galatasaray derbisine kırıldığı, arazi takviyeli akli kulak kültürü viteslerinin ise CRR konser salonuna geçtiği kabahatsiz bir İstanbul akşamında, ikinci gruba dahil olmak hüznü kavak bir imtiyaz.

Salona "toplumda azınlığız" hüznünün verdiği örtük mütekebbirlilikle girenler arasında tenasül yaşamımızı kurcalayan uzun ak saçlı namlı bir doktor da var.

Dr. Haydar Dümen ileri derecede bir jazz dinleyicisi mi? Yoksa o akşam biz bir avuç insanı oraya toplayan saksofon efsanesi Pharoah Sanders'in cinsel sorunları mı var, ki doktorumuz en öne ortaya ve hastayı alttan seyredecek en iyi yere oturdu?

"Doktor kontrolünde" çalan 67 yaşındaki tenorcunun hasta olup olmadığını öğrenemedik, ama niye ona jazz tarihinde şimdiden yerini almış bir tanrı muamelesi yapıldığına yakından müşahit olduk.

Çatık kaşlarıyla siyah mermerden yapılmış kübik bir heykel Pharoah Sanders. Arkasında didinen üç adamın eşliğinde dikilen buz gibi bir abide. Minik adımlarla koşan üçlüye dev adımlarla yürüyerek eşlik ediyor; hızlı çekim bir geri planın önünde ağır çekim takılan bir figür gibi.

Yanındakilere kendisi kadar solo imkanı tanıyabilmek için solo sürelerini kısa tutuyor Sanders. Çalmadığı zamanlarda ortalıkta dikilmeyi sevmiyor. Yerinde duramıyor; hapishane voltası atıyor, sahneyi boydan boya arşınlayarak geçiyor. Kah kulise kaçıyor, kah üçlünün arkasındaki loş karanlıkta duran bir zanlıyı andırıyor. Ama ne inkar etmeli! Asık suratın kendisine yakıştığı, sempatik gösterdiği bir başkası daha yoktur yeryüzünde herhalde.

Soyut entelektüel değil, sırtını geleneklere yaslayan bir ilericiliği var Sanders'in. Serbest tonalitenin arkasında da bir gelenek olduğunu kafalarımıza çiviliyor. Fiziki gücü yüksek, teknik yeteneği fazla inatçı tınılarıyla, yüksek gerilim hattıyla koruma altına alınmış özel bir araziye ayak basıyor. Saksofonun tuşlarına üflemeden basarak elde ettiği perküsif seslerle bitiriyor "Naima"yı.

Davulcu minimal ekipmanı ve kinetik sololarıyla dikkat çekiyor. Birbirine ters açılarla yerleştirilmiş trampet ve tek tom sayesinde uyguladığı kendine has bir tarzı var. Yakın mesafeden kısa ve ani hareketlerle yaptığı solo esnasında, darbeyi doğru yere minimum enerjiyle indirirken altına aldığı adamı pataklayan genç bir İtalyan mafya üyesini andırıyor.

CRR'de ses iyi değil. Üstüne üstlük bastaki düşük tonlama da tuzu biberi. Basta dip sesler duyulmuyor. Bas giderek bütün bütün hiç duyulmuyor. Ama Allah'tan enerjik bir saksofoncu Sanders. Tutkulu ve boğuk sesli tenoruyla ortalığı yırtıyor ustası Coltrane'in "Giant Steps"ini çalarken.

Ünlü kendi bestesi "Creator Has a Master Plan" esnasında şarkı söyleyip kırıtarak orkestra elemanlarını tanıtıyor. "William Henderson" diyor "piyanoda", "Gerald Cannon" diye bağırıyor "basta", "Joseph Farnsworth" diye çığlık atıyor "davulda".

Pille çalışan arkaik robotları andıran yürüyüşüyle dans ederken daha bir sevimli görünüyor Sanders. Çatlak sesiyle canhıraş şarkı söylüyor bir yandan. Eğilip büküllüyor, kendinden emin ve ağır hareketlerle harika dans figürleri sergiliyor. Ne güzel adammışsın sen Pharoah Sanders.

Dışarıda derbinin neticesini nefessiz bekleyen çoğunluğa katılmaya hazırlanırken, ellerindeki plaklarla CD'lerle kulisin kapısında bekleşen az sayıdaki insanın gözlerine CRR'in kırmızı halılarının parlaklığının yansıdığını fark ediyoruz.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

İstanbul'dan bir Brubeck geçti.

Darius Brubeck ve Yahya Dai

Nardis'in haftalık konser bülteninde şöyle yazıyordu:

Dave Brubeck'in piyanist oğlu Nardis'te...

Bugünlerde yeni solo albümüyle gönülleri fetheden Dave Brubeck'in oğlu Darius Brubeck 1970'lerde kendi gruplarını oluşturup Don McLean ve Larry Coryell ile çalmaya başlamıştı. Ama 1983'de daha önce de ilgi duyduğu Güney Afrika Durban Üniversitesi, KwaZulu-Natal (UKZN)'dan ders vermesi için teklif gelince oraya taşındı.

Darius Brubeck ayrıca kardeşleriyle de Brubeck Quartet (Dave, Darius, Chris ve Dan Brubeck) olarak konserler vermeye, kayıtlar yapmaya devam ediyor. Dünyanın hemen her yerinde çalıyorlar. Amerikalı ve Güney Afrikalı müzisyenlerden oluşan oldukça büyük bir orkestra ile Mart 2008'de Cape Town Jazz Festivalinde sahne alacaklar. Bu kıymetli müzisyen ve "hoca"yı mutlaka dinlemenizi öneriyoruz.

Defne Samyeli ise onun onuruna verilen resepsiyonu anlatırken Star Gazetesindeki köşesinde şu ifadeyi kullanmıştı:

Geçen akşam ABD Başkonsolosu Sharon Anderholm Wiener ve eşi, efsanevi jazz müzisyeni Dave Brubeck'in yine müzisyen ve eğitimci oğlu Darius Brubeck'in onuruna bir resepsiyon verdiler.

Baba Dave Brubeck, bugünlerde yeni bir solo albüm çıkardı. Tam 87 yaşında! Brubeck'in altı çocuğundan dördü müzisyen. En büyükleri Darius, hem usta bir piyanist, prodüktör, hem de eğitimci.

Darius, kendi grubuyla müzik yaparken bundan yirmi yıl önce Güney Afrika Durban Üniversitesi'nden teklif gelince, jazz eğitimi vermek üzere Afrika'nın yolunu tutuyor. Senelerdir orada.

Bu hafta da ülkemizde...

Türkiye'de bir tek Yıldız Teknik Üniversitesi'nde verilen jazz eğitimine katkıda bulunmak için... O akşam Yıldız Teknik Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Bölümü Öğretim Üyesi Kamil Erdem de bas gitarla eşlik etti Brubeck'e...

Ortaya doyumsuz bir 'jam session' çıktı. Erdem de Brubeck de notaları kendi dilleriyle, kendi elleriyle anlattılar; farklı kültürlerin melodilerini harmanladılar;

Darius için hayatın ne derece zor olduğunu bir kere de onu Serhan Bali ile tanıştırırken fark ettim, "Serhancığım, bak bu Darius Brubeck" dedim, ama o Burubeck soyadına takıldı, "Brubeck mi?" diye sordu, Darius bu durumu defalarca yaşamış bir bilge olarak cevap verdi; evet ben Darius Brubeck, Dave Brubeck'in oğluyum.

Önemli bir babanın oğlu olmak zor şeydir, bunu yıllar önce Koç Grubunda çalışırken şimdi rahmetli olan Vehbi Koç bey ile oğlu Rahmi Koç bey arasındaki ilişkilerde görmüştüm. Bir soyadı sizin önünüzü sonsuza kadar açabilir ama kapayabilir de.

Ben Dave Brubeck adını ilk defa 1963 yılında eski adıyla Kadıköy Maarif Kolejinde okurken öğrenmiştim. Günümüzde ders arası denilen teneffüslerde okulun bahçesinde sürekli çalan bir müzik ilgimi çekerdi. Bu müzikteki ritim batı müziğinde duyduğumuz ritimlerden çok farklı ve bizim ülkemizin ritimlerine çok yakındı. Ama gelin görün ki müzik bizim müziğimiz değildi. Ben duyduğum müzikteki saksofonun piyanodan sonra müziğe girdiği anı yakalamaya çalışırdım ama beceremezdim. Bir gün merak canıma tak etti ve radyo kulübündeki ağabeylerimden her öğle vakti çaldıkları bu müziğin adını ve kimler tarafından çalındığını öğrendim. Dave Brubeck adı işte o zaman kafama hiç çıkmamacasına kazınmış oldu. Albümün adı "Time Out" ve parçanın adı ise "Take Five" idi. Hayatımdaki jazz ateşi de o müzikle tutuştu.

Yıllar geçti ve Dave Brubeck'i bir kere hayatımda canlı olarak dinleyebildim. Onun 80. yaş gününü kutladığı turnenin Türkiye

ayağında eşim ile birlikte onu izlerken ikimiz de jazz tarihinin en ilginç isimlerinden birisini dinlediğimizin bilincindeydik.

Darius Brubeck ile İstanbul'da ilk tanışmamız ise birlikte Robert Academy'e gittiğim 40 yıllık dostum olan Dinç ve eşi Başak Kızıldemir'in evlerinde gerçekleşti. O gece A.B.D İstanbul Başkonsolosluğunda basın ve halkla ilişkiler müdürü olarak çalışan ve kendisi de gerçek bir jazz sever olan Craig Kuehl de eşi ile birlikte bize katıldı. Darius'un İstanbul projesinin onun kişisel gayretleri ve konsolosluğun desteği ile gerçekleştiğini de bu vesileyle öğrendim.

Evet, Darius Brubeck jazz dünyasının gerçek ikonlarından birisi olan Dave Brubeck'in en büyük oğlu. İşin kötüsü babasına fizyolojik olarak da çok benziyor. Ama Dinç'lerin evinde şık bir sofranın çevresinde geçirdiğimiz saatler içerisinde baba Brubeck aramızda olmadı, oğlu kendi gerçek kişiliğiyle aramızda oturdu.

O gece geç saatlere kadar masamızda gerçek anlamıyla jazz konuşuldu. Bu sohbet daha sonra NTV Radyo'da hazırladığım "Evde Çalamadıklarım" programına taşındı. O gün iki program yapmaya karar verdik, önce Aralık ayında 87 yaşına girecek olan Dave Brubeck hakkında konuştuk. Dave bana oğlu olarak Dave Brubeck'i şu sözlerle anlattı:

Babam Kaliforniya'da yaşayan dedemin sığır çiftliğinde dünyaya gelmiş. Ne zaman o günlerden kalma aile fotoğraflarına baksam kendimi Hollywood da çekilen bir Western filminin setinde imişim gibi hissederim. Ama hayat o devirde gerçekten de

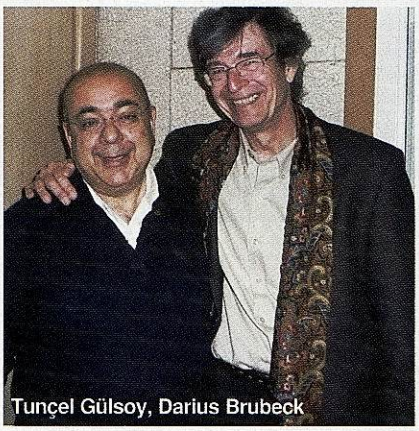

Tunçel Gülsoy, Darius Brubeck

öyle imiş. Onun babası yani benim dedem çok başarılı bir sığır çiftliği sahibi kovboy imiş ve işinde de çok başarılı olmuş. Babam böyle bir ortamda büyüdüğü için veteriner olmak için Pasifik Üniversitesine devam etmiş, ama orada veterinerlik okurken bir yandan da okulun konservatuarında neler olup bittiğiyle de yakından ilgilenir ve çalınan müzikleri dinlermiş.

Bizim müzikle olan asıl bağlantımız bir piyano hocası olan babaannemden geliyor. Kendisi piyano öğretmeni idi. Ama babamın hayatındaki asıl dönüşüm ikinci dünya harbi ile olmuş, o dönemde askerliğini Avrupa'daki değişik askeri birlikleri eğlendiren gruplarda konserler vererek geçirmiş. Tahmin edebileceğiniz gibi o devrin popüler müziği jazz idi ve babam bu şekilde jazz ile yakından ilgilenmeye başlamış.

Babam savaş bitip de Kaliforniya'ya dönünce artık bir besteci olmak istediğine karar vermiş. O yılların Amerikası'nda savaştan dönen askerlere sunulan bir askeri eğitim bursuyla konservatuara gitmiş. Savaşın bir başka cilvesi de Nazi mezaliminden kaçan önemli Yahudi müzisyenlerin o sırada Kaliforniya'ya yerleşmesi olmuş. Bunlar içerisinde en önemlisi Fransız Darius Milhaud'dur ve babam onun öğrencisi olmuş. Milhaud babamın batı Avrupa klasik müziklerini öğrenmesini ama bir jazz müzisyeni olmasını tavsiye etmiş. Babam da hayran olduğu bu hocasının sözünü tutmuş ve müzisyen olmuş.

Darius babası ile 1958 de Amerika Birleşik Devleti Dış İşleri bakanlığı "Jazz Ambassadors" programı çerçevesinde Türkiye'ye geldiğinde 11 yaşında imiş. O günleri ise şöyle anlattı:

Soğuk savaş yıllarıydı, o zamanlar Amerikan hükümeti babamı eski Sovyetler Birliğini bir şekilde çevreleyen tüm ülkelere kültür elçisi olarak gönderiyordu. Bu çerçevede babam ve grubu Polonya, Türkiye, Irak, İran Afganistan ve Hindistan'a gittiler. Ancak hükümet Türkiye'nin ötesine geçilmesinin çok riskli olduğunu düşündüğünden ben ve kardeşim annemle birlikte bu turnenin Türkiye ayağından sonra geri dönmüştük.

Bu gün ne yazık ki aradan uzun yıllar geçtiği halde bu tehlike hala geçerliliğini koruyor.

"Timeout" albümündeki "Blue Rondo a la Turc"un özel bir öyküsü vardır. Türkiye'deki konserler sırasında sıra İzmir'e gelmişti. Bir otelde kalıyorduk, otelin önünde müzik çalan bir grup çalgıcı babamın ilgisini çekti. Babam nereye giderse gitsin yanından hiç ayırmadığı bir not defteri vardır. Her zaman başka ülkelerin kültürlerini ve müziklerine karşı ilgi duyardı.

Amerika o yıllarda dünyaya çok kapalı idi ve uzak ülkelerin kültürleri ve müzikleri ile henüz tanışmamıştı. İzmir'de çalınan müzik ve duyduğu farklı ritimler babamın ilgisini çekti. 9/8 ritimli "Blue Rondo a la Turc" bu ritim üzerine yazıldı. Daha sonra babam bütünü ile bu değişik ritimlere dayalı bir albüm yapmak istedi. "Timeout" böyle ortaya çıktı ama yayınlanması kolay olmadı. Bağlı olduğu Columbia Müzik Şirketi aksak ritimlere dayalı bir jazz albümünün çıkmasına sıcak bakmadı. Amerikan müzik dünyasının tamamen dışında ritimler ile yapılmış bir jazz albümünün hiç satamayacağını düşündüler.

Bu yüzden de babama önce daha kolay satabilecek alışılagelmiş bir albüm yaptırdılar, ondan kazanılan parayla da "Timeout"u çıkartılar. Şu kadere bakın ki "Timeout" jazz tarihinin en önemli ve en çok satan albümlerinden birisi oldu. Bu albümdeki "5/4 ritimli Take Five" da jazz tarihinin en çok tanınmış parçalarından birisi oldu.

Babam sadece Türk ritimlerini değil gittiği tüm ülkelerdeki değişik müzikleri ve sesleri inceledi ve onlardan aldığı intibalara göre yeni müzikler yazdı. Buna bir örnek de Japonya seyahatidir. "Jazz Impressions of Japan" diye de bir albüm yapmıştır.

Babam yaşamı boyunca birçok ilginç şey yaptı ve insanlığa ölümsüz eserler bırakıyor. Arıca benim gibi çoğu müzisyen olan çocuklarını da bunlara ilave edebiliriz. Ama bunun da ötesi var. O son derece sıra dışı bir insan, hayatına bir jazz müzisyeni olarak başlamış ama gittiği yolun sonunda tüm dünyanın kabul ettiği gerçek bir uluslararası kültür elçisi oldu. Ayrıca gerçekten kategoriler ötesi bir müzik ikonu da oldu. Hem klasik hem de jazz müziği için dünyada sayısız kapılar açtı.

Onunla birlikte yıllar boyunca birçok yere gittim ve gezdim. O her yerde jazz müzisyeni boyutlarının çok ötesinde bir şöhrete sahip oldu ve bulunduğu tüm değişik çevrelerde kabul gördü.

Bunun bir örneği olarak şunu söyleyeyim. Soğuk savaş yılları sona ererken o zamanki son Sovyetler Birliği başkanı Gorbaçev başkan Reagan tarafından Amerika'ya davet edilmişti. Reagan Gorbeçev'e Amerika'da olduğu süre içerisinde en çok kim ile tanışmak istediğini sorduğunda ondan "Dave Brubeck" cevabını almıştı. Babam Gorbaçev'le de tanıştı. Kısacası ideolojiler ötesi bir yeri ve saygınlığı oldu.

Babam hala evinde besteler yapmaya devam ediyor, şu sıralarda daha çok dini koro müzikleri besteliyor, hala yoğun bir turne programı var ama yaşlandığı için konser seyahatlerini sadece ABD ve Kanada ile sınırlı tutuyor. Buna onun yaşlılığa vermiş olduğu bir taviz de diyebilirsiniz. Hayalleri sürüyor, şimdiki en büyük arzusu son dönemde yaptığı yeni bestelerinin yayınlandığını görmek. Gerçi bunların bir kısmı yayınlanmıştı ama babam öyle yüksek tempoda çalışıyor ki, yayıncılar ona yetişemiyorlar. Yakında "Classical Brubeck" diye bir albümü yayınlanacak.

Dave Brubeck'in 6 çocuğu ve 8 torunu var, çocuklarından bir tanesi baba mesleği yerine dede mesleğini sürdürmeyi seçmiş. Michael Brubeck bir müddet saksofon çalmış ama sonunda atlar ona daha cazip gelmiş.

Darius Brubeck ile ikinci yaptığımız program onun kendisi hakkında oldu, kendisinden bahsetmekten çok hoşlanmasa da biraz olsun onun kendi özgün dünyasına girdik.

Benim iki farklı dünyam var. Hem müzisyen hem de bir müzik eğitimcisiyim.

Güney Afrika'nın Durban kentinde yaklaşık 25 yıl yaşadım, Orada Natal Üniversitesi'nde Afrika'daki ilk jazz çalışmaları okulunu açtım. Önce 2 yıl çalışmak üzere bir kontratla gitmiştim, ama sunduğumuz eğitim programları çabuk gelişti, ben de

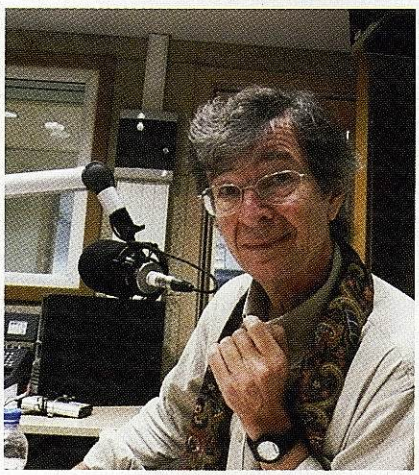

mesleki olarak oradaki çalışmalarımdan dolayı çok hızlı yükseldim. Bu ara Güney Afrika'daki en iyi müzisyenlerle birlikte çalışma şansını yaşadım. O sırada ülkedeki ırkçı yönetimden siyahların haklarını elde ettiği büyük politik dönüşüm de beni derinden etkiledi. Eşim Cathy de Güney Afrikalıdır. Güney Afrikalılar beni her zaman kendilerinden biri saydılar, aksanım benim Amerikalı olduğumu her zaman belli etmiş olmasına rağmen bunu önemsemediler. Ben de Güney Afrikalı oldum. Gelecek sene oraya gidiyorum ve Cape Town jazz festivalinde çalacağım, Kısacası ruhen ben de Güney Afrikalıyım, bu ülke hayatımın bir parçası oldu. Şu sırada müzik öğretmeni olarak çalışıyorum.

Türkiye'de "Fullbright Visiting Senior Specialist" olarak Yıldız Teknik Üniversitesinde ders verdim.

Bu arada iki de konser vereceğim. İlk konser 19 Kasım 2007 günü Yıldız Teknik Üniversitesinde olacak, burada Müzik ve Sahne Sanatları Bölümü Öğretim Üyesi Kamil Erdem ve bazı öğrencilerim yer alacak. Kamil bas, Berke Özgümüş ise davulda bana eşlik edecekler.

İstanbul'daki son konserim ise 21 Kasım 2007 günü Nardis'te olacak. Sonra Türkiye'den ayrılıyorum. Önce Prag'a gidiyorum, orada kardeşim Chris Prag Senfoni Orkestrası ile kendi bestesi olan trombon ve trompet konçertosunun dünya prömiyerini çalacak. Daha sonra ise Londra'ya gideceğim."

Sohbetimizin son bölümünde ona kafamdaki en zor soruyu sordum, o ise büyük bir rahatlıkla bana cevap verdi.

Dave Brubeck'in oğlu olmak zor bir şey, nasıl anlatsam bilemiyorum. Ama bunca yıl sonra çok tanınmış bir babanın oğlu olmaya alıştım. Bugün 60 yaşımdayım, öyle bir yaşa geldim ki artık babamın önüne geçemeyeceğimi kabul edecek kadar olgunum. Ama aynı zamanda kim olduğumdan ve şu ana kadar yaptığım şeylerden de çok memnunum. Kişisel olarak geçmişime bakarak şunu söyleyebiliyorum, biz Brubeck'ler her zaman aynı ortak değerler ve müzikler etrafında toplanan güzel bir aile olduk. Yaşlandıkça birbirimizin yaptıklarını daha çok takdir ettik. Bu değerlerimizi ve beraberliğimizi sevgili annemiz Iola'ya borçluyuz.

Gelecekte ne olmak istediğime gelince, bir müzisyen ve insan olarak gelişmeye devam etmek istiyorum. Karım ve ben seyahat etmeyi çok seviyoruz, şimdiki durumumda yarı emekli sayılıyorum, üniversitede tam zamanlı çalışmıyorum, bundan sonra daha çok seyahat edeceğiz. Avrupa'nın değişik kentlerine ve İngiltere'ye daha sık uğrayacağız.

Ayrıca Fullbright kurumunun bana önereceği yeni imkânları da değerlendireceğiz. Şu sırada Uluslararası Jazz Eğitimi Birliği'nin de yönetim kurulundayım, burada Afrika ve Ortadoğu'daki çalışmaları temsil ediyorum. Bu geniş bölgede jazz eğitiminin yaygınlaştırılması için çalışmalar yapıyorum. Gelecekle ilgili bir albüm projem daha var, bir İtalya turu yapacağım şiir ve jazz olacak. Bir de dedemin kovboy geçmişini yansıtan bir müzik yapmak istiyorum.

Önemli bir babanın oğlu olmak zor şeydir, bir soyadı sizin önünüzü sonsuza kadar açabilir ama kapayabilir de.

Darius Brubeck her ikisini de yaşamış son derece iyi donanımlı bir müzisyen, güzel bir insan ve gerçek bir centilmen. O hayatın kendisine verdiği her şeyin bilincinde olan bir ruh. Ben kişisel olarak onunla birlikte geçirdiğim zamandan çok keyif aldım, kendisinden birçok güzel şey öğrendim. Bunlardan en önemlisi de şu, soyadınız sizin önünüzü açabilir de kapayabilir de ama seçimi siz yapacaksınız, bazen açmış gibi gözüken şey aslında önünüzdeki en büyük engeldir, bazen de kapalı gibi gözüken şey sizin hayatınıza asıl enerjinizi sağlayan kaynaktır. Bana göre Darius az gidilen yolu, yani ikincisini seçmiş.

Umarım Darius tekrar buraya döner, Nardis'teki son konseri gerçekten muhteşemdi, tadı damağımda kaldı. Onu şimdiden özlemeye başladım, iyi yolculuklar, iyi Noeller ve iyi yıllar sevgili dostum. Yeni yılda her şey gönlünce olsun, yüreğin jazz ile dolsun.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Butch Morris...

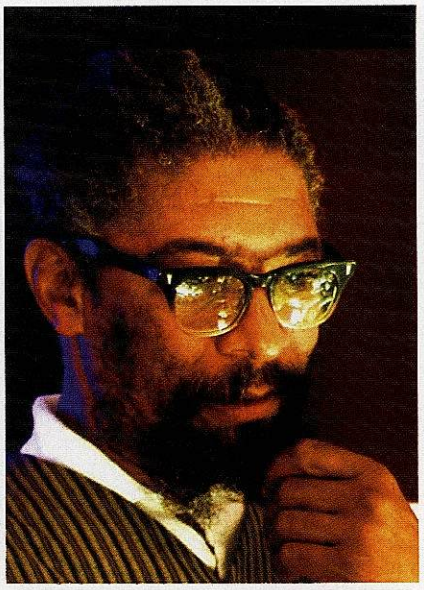

Orkestra yönetme (conduction) nedir? Dinleyiciler için kısa bir tanımını verebilir misiniz? Besteye mi daha yakın, düzenlemeye mi?

Conduction* (yönetilen yorum/doğaçlama), gerçek-zamanda bir müzikal düzenleme ya da besteyi değiştirmede ya da kurmada kullanılan anlam belirten bir işaretler ve el hareketleri sözlüğüdür. Her işaret ve el hareketi yorum için üretici bilgi iletir ve armoni, melodi, ritm, artikülasyon, cümlelendirme ya da biçimi başkalaştırma için anlık olanaklar sunar.

"Orkestra yönetme sözlüğü, müzisyenleri bağımsız olarak anlama ve başarmaya yöneltecek tanım ve anlam taşıyan simgesel bir bilgidir (talimat: işaretler ve el hareketleri). Müziğin engin arazisinde seyir için gerekli olan katiyet ve odaklanmayı sağlar.

Orkestra yönetme ilkeleri her müzisyenin tarihi, bilgisi, zekâsı, tecrübesi, içgüdüsü, sezgisi, ifadesi, iradesi ve düşgücünün analitik muhakemesini temel bir gerek olarak teşvik eder, arttırır ve hatırlatır.

Orkestra yönetmede, besteleme sanatı ile performansın dolaysızlığı birbirine bağımlı hale gelirken müziğin lisanı, topluluğa açık olan ve topluluğun içindeki bütün yerli dilleri geliştirir ve bütünleştirir.

Orkestra yönetme aktarma, iletişim ve ifadeyle ilgilidir; kültür ve üslubun yalnızca kendine özgü nitelikleri nedeniyle değil, ama her birinin bir toplulukta benzersiz bir buluşmaya nasıl katkıda bulundukları nedeniyle de birlikte yaşadıkları bir ortak arazidir. Daha doğrusu, yeni ilkeler ve yeni algılarla yeni becerilere açık bir müzisyenlik kapasitesiyle ilgilidir.

Çeşitli müzik türlerine ilişkin ne tür bir tatminsizlik, orkestra yönetmeyi geliştirmenize yol açtı?

Müziğe ilişkin hiçbir tatminsizliğim yok... Müziği severim. Neyin yapılıp neyin yapılamayacağı öğretisinin teorisine ilişkin sorularım vardı. Ben de müzikte "her tür" olanağı geliştirmenin imkânsızlığını araştırmaya koyuldum. İlk sorum da, potansiyalin nerede olduğu idi... Benim potansiyalim nerede... "Müzik"in potansiyali nerede?

Fizikteki yönetimin altındaki mekanizma, malzemeye bağlıdır. Sizin yönetiminiz için de aynı şey geçerli mi? Sizi çok farklı topluluklar ile çalışırken gördüm.

İnsanlar (bugün bile) bana ne "tür" müzik yaptığımı sorduklarında, jazz'cıyım diyorum, ama yaptığım müziği tanımlamak, topluluğun kozmolojisine bağlı. Ben (sadece) bilgi aktarıyor/iletiyorum ve müzisyenler bu aktarımı yorumluyor.

Ben yapı/biçimden sorumluyum, enstrümantalist de niteliksel içerikten sorumlu. Burada anahtar, sorumluluk... ama müziğin bütün kumaşına, müzikaliteye, müzisyenliğe ve insan topluluğu/insanlığa karşı sorumluluk.

Daha önce hiç çalışmadığınız müzisyenlerle de birlikte çalışıyorsunuz, ama hiç değilse bir prova yapıyorsunuz. Daha önce çalıştığınız gruplarla çalışmak ile ilk kez çalıştığınız bir toplulukla çalışmak arasında belirgin bir fark var mı? Küçük katılımcılar çekirdeğinizin rolü ne?

Bir günlük topluluklarla sadece bir şeyi kanıtlamak için çalıştım... Artık bunu yapmıyorum. O, gençkendi. Gençlik şaşırtıcı bir şey, insan onunla pek çok şey yapabiliyor. Burada anahtar, "anlayış ve sabır"dır ki, gençlik için çoğu kez zordur... ama işaretlere dikkat ederseniz, yol boyunca bir kapı görünür... ne yapacaksınız? Bütün katılımcılarıma bu kapının içinde rastladım ve bana, "haydi, çalışalım," dediler. Küçük bir çekirdek değil, bütün bu kıtalarda yaşıyorlar... bütün bu şehirlerde. Ve hepsi de büyük fikirler veriyor, keyif veriyor.

Yakın bir gelecekte provasız doğaçlama yönetmenin mümkün olabileceğini düşünüyor musunuz?

Ben doğaçlamacıyım, enstrümantalist ise yorumcu. Senfonik orkestralardan gittikçe daha çok davet alıyorum ve çoğu kez, doğaçlamacı değiller... Doğaçlamacı olmayanlara doğaçlamayı bir günde öğretemezsiniz, bir enstrümanı çalamayan birine o enstrümanı çalmayı bir günde öğretemeyeceğiniz gibi. Kondüksiyon yeni bir çalışma ve eğitim alanıdır... Bilgi her yerde.

Kenny Wollesen, Jonathan Haffner, Orchestra Slang'da birlikte çalıştığınız müzisyenler, İlhan Erşahin'in müziğine de aşinasınız. Nublu Orkestra ile New York'taki Nublu'da da çalışıyorsunuz. Bu, Nublu ile çalışmanın sizin için daha kolay olduğu anlamına mı geliyor?

Herhangi bir toplulukla çalışmak zordur, ödüllendirici ve eğlencelidir. Müziğin doğası, insan ruhu kadar engindir.

Dörtten otuz bire çıkan el işaretlerinin sayısı, sonucu büyük ölçüde etkiliyor mu? El hareketleri yoruma açık mı?

Bu dünyadaki her insanın hayatta ve Kondüksiyon Sanatı'nda "vereceği" çok özel bir şeyler vardır.

Peki, süreçteki riziko unsuru ne olacak? Duymadan önce ne duyacağınızı asla bilemiyorsunuz, bu daha önce birlikte çalıştığınız bir topluluk olsa da. Riziko unsuru sizi rahatsız ediyor ya da heyecanlandırıyor mu?

Yönetmeye duyduğum ilgi ve onunla uğraşmış olmam bana bilgi sağladı ve beni müzikal bir olanağın evrimini gözleyeceğim eşsiz bir duruma getirdi.

Can Ergelmiş
can.ergelmis@aygaz.com.tr

Niels-Henning Oersted Pedersen; jazz çevrelerince bilinen adıyla; NHOP

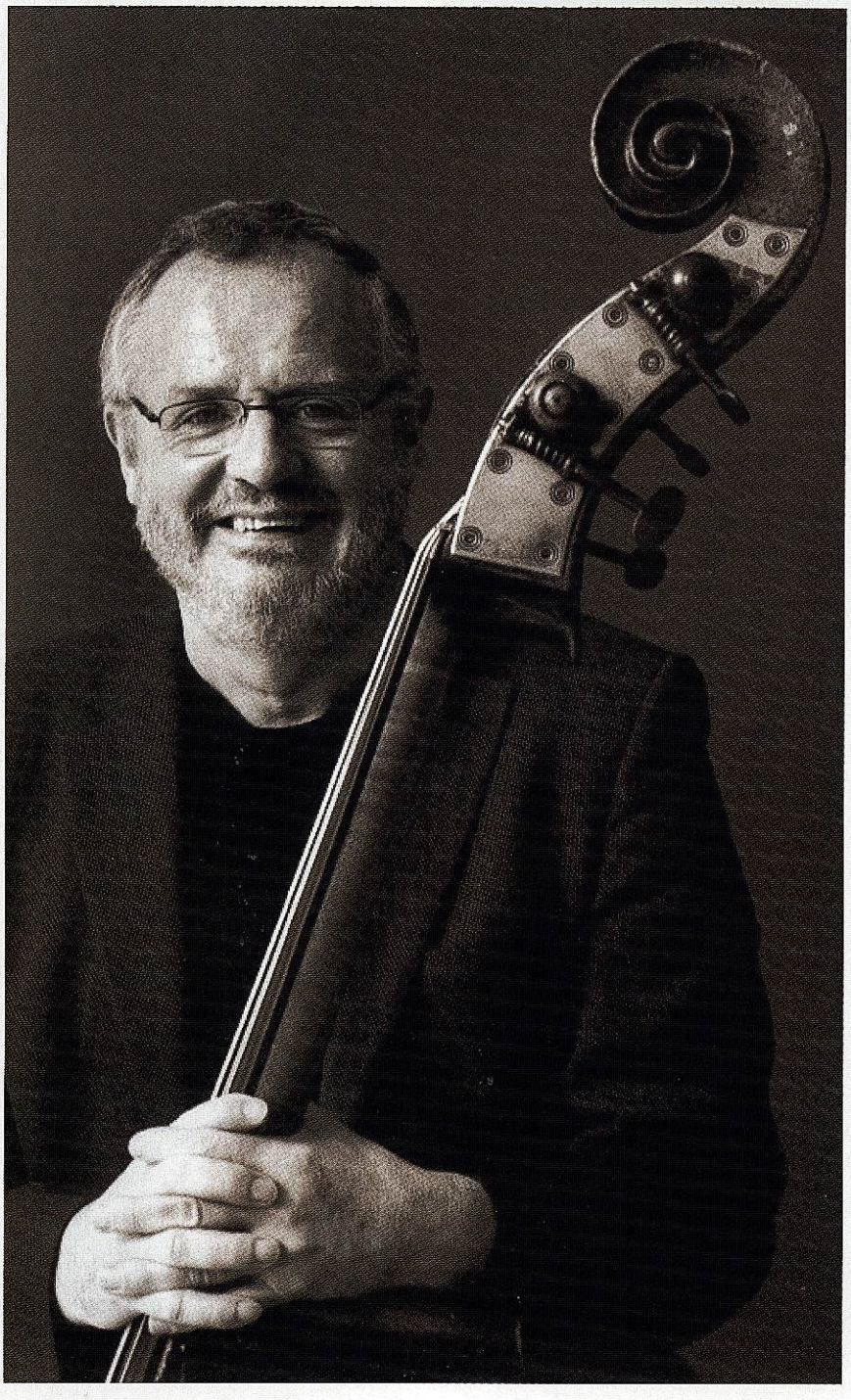

Niels-Henning Orsted Pedersen'in çalışmaları ve özellikle This Is All I Ask adlı albümüyle ilgili 1998 yılında gerçekleştirilen röportajı sizlere sunarken, çok yeni kaybettiğimiz piyanist Oscar Peterson'ın bascısı olarak da tanınan sanatçıyı bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Henüz iki yıl önce aramızdan ayrılan müzisyen, aslında akustik bası jazz içerisinde farklı bir noktaya taşıyan sanatçılardan biri. Bir eşlik ve ritm enstrümanı olmaktan çıkıp, kontr melodiler çalan, hatta zaman zaman solist enstrüman olan kontrbasın bu gelişimi, hem Pedersen'in kariyerinin oluşması açısından önem taşımaktadır, hem de Pedersen kendi stiliyle bu gelişime yenilik ve renk katmıştır. Döneminin en yetenekli müzisyenlerinden biri olan NOHP, eşine az bulunur bir tekniğe ve melodik anlayışa sahipti. Bir gitarist gibi, elinin bütün enstrümanının tellerini çekerken sağ ellerinin dört parmağını birden kullanırdı; bu sayede de bas üzerinde yüksek bir hakimiyete sahipti.

Gerçekleştirdiği eşliklerde de, soloları ve önde olduğu projeler kadar başarılı olan Pedersen, bu alanda gerçekten birlikte çalması son derece zor ve aynı zamanda kendisi de çok zorlayıcı bir müzisyen olan Oscar Peterson'la harika bir uyum sergiliyordu.

Müzik kariyeri boyunca çok iyi müzisyenlerle birlikte çalma fırsatını yakalayan Pedersen, 1946 yılında Danimarka'nın Osted kentinde dünyaya geldi. Babasının kilise orgu çalmasından ötürü öncelikle piyano çalmaya başlayan müzisyen, 13 yaşında ise akustik bas çalmaya başladı. Kopenhag'da bulunan Montrmartre Jazzhaus'ta ilk konserini verdiğinde sadece 15 yaşındaydı. Birkaç yıl sonra da yine burada çok ünlü müzisyenlerle çalışacak; hatta üstün yeteneği sayesinde henüz 16 yaşındayken Count Basie Orkestrası'na davet edilecekti.

Orsted Pedersen, gelişmiş melodik yeteneği, ruhu, dinleyebilme yeteneğinin yanı sıra, zengin ve kendine has tınısıyla çok iyi bir müzisyen olduğunu çok genç yaşlarda kanıtlamıştı. Ancak bunların yanı sıra, akor değişimlerini dinlemesi, güçlü swing'i ve yeniliklere açıklığıyla birlikte, klasik jazz çalmanın yanı sıra Archie Shepp ve Albert Ayler gibi, dönemin daha liberal, daha modern müzisyenlerine de eşlik etmekteydi.

Pedersen, aktif bir şekilde müzik hayatını sürdürdüğü yıllar boyunca, Avrupa jazz arenasında yer alan Tete Montoliu, Palle Mikkelborg, Allan Botschinsky, Maria Joao, Philip Catherine, Ulf Wakenius, Michel Petrucciani ve Kenneth Knudsen gibi önemli isimlerle düzenli olarak çalışmalar yürüttü, 1960'lardan 1980'lerin sonuna kadar 400'e yakın albümün kayıtlarında yer aldı.

Niels-Henning Orsted Pedersen'in çalışmaları ve özellikle This Is All I Ask adlı albümüyle ilgili 1998 yılında gerçekleştirilen röportajı sizlere sunarken, Pedersen'i bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Yeni albümünüzün adı This Is All I Ask (Tek İstediğim Bu). Albümünüzde yer alan Oscar Peterson, Monica Zetterlund ve Phil Woods'u içeren güçlü kadroya baktığımda, gerçekten de daha fazlasını isteyebileceğinizi düşünemiyorum – Gerçekten çok çok iyi müzisyenlerle çalışmışsınız! Lütfen bana bu müzisyenleri seçmenizin sebeplerini anlatınız.

Oscar Peteron, Monica Zetterlund ve Phil Woods gibi farklı müzisyenleri seçmemin sebebi aslında çok basit. Onlarla, hayatım boyunca zaman zaman birlikte çaldım ve onlar gerçekten de olağanüstü insanlar ve müzisyenler; hepsi de kendine has kişiliklere sahip. Oscar Peterson'la çaldığım parçayı, yıllar önce başka bir arkadaşımla çalıyordum. Bu parçayı tekrar albüme koymaya karar verdiğimde, Oscar'la çalarsam nasıl olur diye düşündüm. Bence günümüzde, en iyi tuşesi olan, piyanodan en iyi sound'u yakalayan müzisyen Oscar; ve bu parça da bunu kanıtlar nitelikte. Monica Zetterlund'a gelirsek de; bence çok iyi müzisyenlerle birlikte çalıştığınız zaman, ortamda fark edilir bir sihir oluşuyor. Monica da, benim için kesinlikle büyülü. Onu, Bill Evans'la bir albüm kaydettiği zamandan hatırlıyorum ve kendi albümümde de bu büyüyü yaratmak istedim Monica sayesinde. Phil Woods'la ilk çalışmamız 1960'ların sonunda birlikte bir big band için yapmış olduğumuz kayda uzanıyor. Onunla da, bu albümün adını taşıyan This Is All I Ask şarkısını kaydettik. Onun benim üzerimde bıraktığı etkiyi de hiçbir zaman unutamam; sound'u, müzikteki olgunluğu ve kendini, kimsenin yapamadığı gibi dışavurabilmesi onu bu albümdeki değerli müzisyenlerden biri haline getirdi.

Oscar Peterson'la hayatınız boyunca çok yakın çalıştınız. Peterson, sizin kariyerinizi ne şekilde etkiledi?

Oscar Peterson'la uzun süren bir ortaklığım olduğu doğru. Uzun yıllar boyunca hep birlikte çaldık. Onun benim kariyerim üzerindeki etkisi de aslında son derece pragmatik. Çünkü, sosyal demokrat bir ülkede, Danimarka'da doğan birisi olarak, yaşamda ilk farkına vardığım sosyal öğe 'bize bakıldığı'ydı. Bu aslında bir anlamda iyi bir şey, bütün hayata sirayet edebiliyor, kendinizi rahat hissedebiliyorsunuz. Yaşama dört elle sarılmanıza gerek kalmıyor, çünkü garantide olduğunuzu biliyorsunuz. Ancak bazen de, her zaman kendimizin yapabildiğinin en iyisini yapmamızı, hatta çalabildiğimizin en iyisini çalmamızı engelleyebiliyor. Oscar'la tanıştığımda ise fark ettim ki, Oscar kendi en iyisini çalmamak için hiçbir mazeret kabul etmiyordu. Birlikte çalmaya başladığımızda henüz 25 yaşındaydım; Oscar'ın bana öğrettiği en önemli ve en gerçek ders de buydu; her zaman kendi performansımın üzerine çıkmaya çalışmak, kendi yapabildiğimin en iyisini, hatta daha fazlasını yapmak...

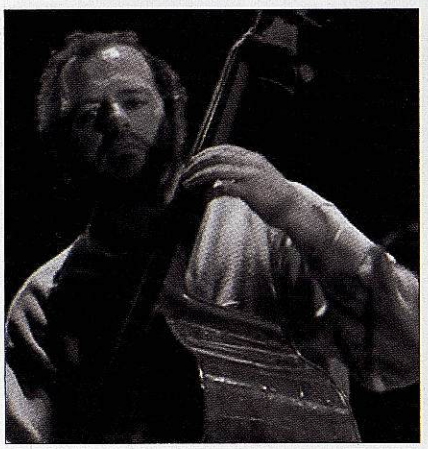

Bu trionuzla birlikte dünya çapında bir ün kazanmadan önce Sony Rollins, Ben Webster, Bill Evans ve Dexter Gordon gibi çok büyük yıldız sanatçılarla çalıştınız. Bu bir nevi sizin için 'okul' gibi değil miydi?

Evet, aslında benim uluslararası müzik kariyerim, Oscar'ın triosuna katıldığımdan daha da erken bir zamanda başladı. 1965 yılında Newport Festivali'nde Sonny Rollins ve Alan Dowson'la birlikte çaldım; hatta daha sonra Alan Dowson'la beraber Bill Evans ve Lee Konitz'e eşlik ettik. Ayrıca, aynı dönemlerde Danimarka'da son derece aktif bir jazz ortamı bulunuyordu. Genellikle, Club Monmartre'da neredeyse herkesle birlikte çalma fırsatını yaşıyorduk; Dexter Gordon, Kenny Drew, Ben Webster, Don Byas, Freddie Hubbard, Wayne Shorter, Scott Smith...

Siz daha 16 yaşındayken, yeteneğinizle ilgili söylentiler Count Basie'ye kadar ulaşmıştı ki o da o zamanlar sizi kendi orkestrasına davet etti. Bu nasıl oldu, biraz anlatabilir misiniz?

Count Basie'den bir teklif aldığım doğru, ancak o zaman 16 değil, 17 yaşındaydım. Bunun en büyük sebebi İsveç'te yer aldığım bir konserdi ve aynı festivalde Basie de kendi topluluğuyla birlikte oradaydı. Quincy beni çağırdı ve beni Basie'nin topluluğuna katılmam için davet etti. Ben de bu görüşmenin ardından Basie'yle buluştum ve o da bana bu teklifi yineledi. Ben bu fırsata son derece sıcak baktım ve hemen ailemle paylaştım. Ancak kararı ben vermedim, karar benim için verilmiş oldu. 18 yaşımdan küçük olduğum için Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışma izni alamadım. Bir sonraki yıl tekrar aynı teklifi aldım, ancak bu sefer de Amerika, Vietnam Savaşı'ndaydı ve o sıralarda ABD'de sürekli oturma izni alırsam bu yaşta askere çağrılabileceğimi belirttiler. Bütün bu sebeplerden ötürü de Count Basie'nin topluluğuna katılma fırsatını yakalayamamış oldum.

"In The Deep Stillness of The Forest" bu albümün en iyi parçalarından biri kesinlik-

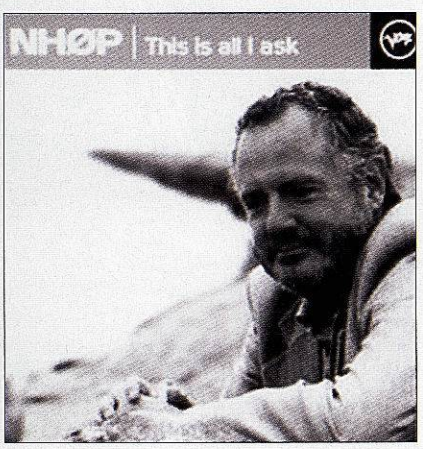

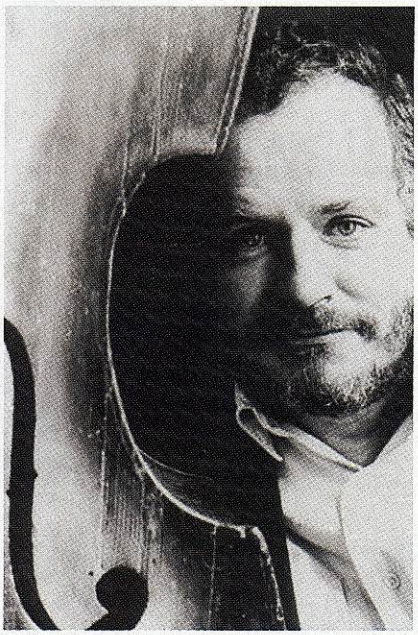

le. Bu şarkının hikayesi nedir – anladığım kadarıyla bu bir Danimarka halk şarkısı...

Evet bu bir Danimarka halk şarkısı. Bu şarkıyı seçmemin en büyük sebebi de benim çocukluğumun böyle bir ortamda geçmiş olması. Yöresel kültürlere özel önem veren bir lisede okudum, sabahtan ve öğleden sonra ve bulabildiğimiz her fırsatta halk şarkıları söylüyorduk. Bu bir gelenek haline gelmişti. Ayrıca, bu şarkının birkaç yıl önce aramızdan ayrılan bir arkadaşımın, Kenny Drew'un anısına olduğunu da söyleyebilirim. Onunla bu şarkıyı sanırım 1972 yılında kaydetmiştik. Bu şarkı özellikle Japonya'da çok beğenildi, ama her şeyin ötesinde ben de bu şarkıyı çok güzel buluyorum.

Müzikal cümleleriniz için ve kendinize has tınınız için çok iyi yorumlar almaktasınız. Afro-Amerikan etkileşiminin yanı sıra, müzisyenliğiniz ve sound'unuzu etkileyen en önemli etkinin Kuzey Avrupa mirası olduğunu söyleyebilir misiniz?

Aslında ben de Kuzey Avrupalı olduğum için, bazı insanlar benim sound'umun Kuzey Avrupalı olduğunu söyleyebilir. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse bunun tam olarak ne demek olduğunu henüz anlayamadım. Eğer bu, benim çocukluğumun ve yaşantımın müziğime yansıması anlamına geliyorsa, o zaman kesinlikle Kuzey Avrupalıyım, kesinlikle Danimarkalıyım. Aslında kendimi hiçbir zaman bir kontrbasçı olarak görmedim; kendimi bir müzisyen olarak gördüm, sadece bas çalıyordum. Eğer benim sound'umda ya da phrasing'imde bir farklılık varsa, bu benim bir basçı gibi değil, bir müzisyen gibi düşünmemden ve enstrümanımı bu şekilde çalmamdan kaynaklanıyor olabilir.

Harika performanslarınızın yanı sıra, trionuz da çok güçlü bir şekilde çalıyor. Bazen gitarist Ulf Wakenius'la aranızda bir telepatik bağlantı olduğunu bile düşünebiliyoruz. Ne zamandır bu trioyla birlikte çalıyorsunuz?

Bu trioyu, güçlü bir birliktelik olarak gördüğünüze ve aramızda bir telepati olduğunu duyabilmenize sevindim. Aslında bu, bilebileceğiniz bir şey değil. Ulf'la ilk kez birlikte çalışmaya başladığımızda, böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama hemen birçok konuda ortak görüşlere sahip olduğumuzu, müzikal anlamda birbirimizi anlamak için birbirimize bir şey söylememizin gerekli olmadığını anladım. Bu durum, yıllar geçtikçe benim için daha da belirgin bir hale geldi ve yaklaşık 10 yıldır birlikte çalıyoruz.

Bu trio, kalıcı bir buluşma mı?

Evet, bu topluluk kalıcı bir çalışma. Bir kayıt yapma vaktiniz geldiğinde, insanlar size son derece cazip sorular sorar. Her seferinde size farklı müzisyenlerle birlikte çalışmak için teklifler gelir. Özellikle bu isimler de hep büyük sanatçılar olduğu için gelen teklifleri reddetmeniz çok zordur, sonuç olarak ben de herkesle birlikte kayıt yapmak isterim. Çünkü farklı müzisyenlerle birlikte çalışmak da ayrı bir zevk ve heyecan veriyor. Biz, trio olarak yılda 60 ila 80 arasında konser veriyoruz. Sonuç olarak bu kadar çok çalmamız da, bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor. O zaman da, bu trioyu bozmak yerine, konuk solistler çağırmayı tercih ediyoruz, Oscar Peterson, Monica Zetterlund veya Phil Woods gibi. Kalıcı bir topluluğunuz olduğunda, üç dört farklı müzisyenin ilk defa stüdyoda bir araya gelmesinden çok daha öte bir birliktelik yakalayabiliyorsunuz. Bence bu albümümüzde, bunu rahatlıkla duyabilirsiniz.

Kendinizi önümüzdeki beş yıl içerisinde nerede görüyorsunuz – hedefleriniz nelerdir?

Önümüzdeki beş yıl içerisinde, en azından bir kez daha This Is All I Ask gibi, memnun kalacağım bir albüm kaydetmek istiyorum. Geçmişimi değiştiremeyeceğimi düşünüyorum, ancak kesinlikle önümüzdeki beş, on hatta umarım yirmi yıl boyunca mutlu olmak istiyorum. Bir kez daha 'tek isteğim bu' diyebilirim.

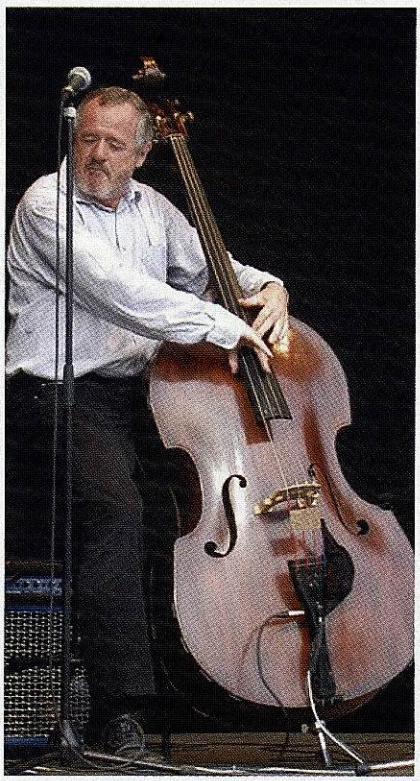

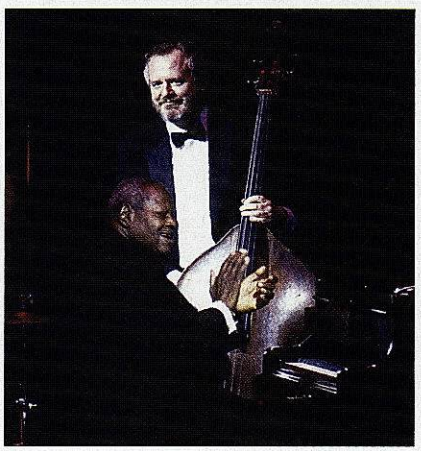

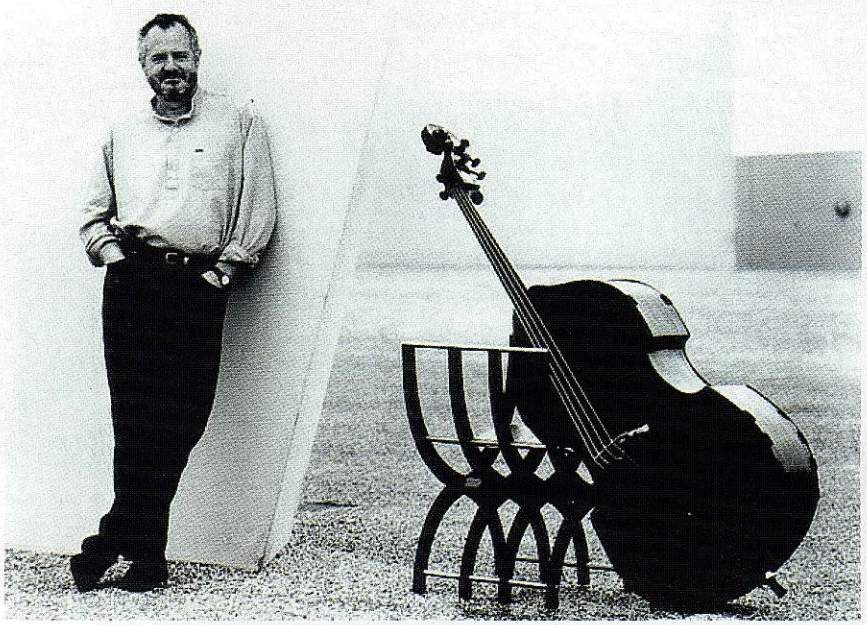

Cesur ve dizel!
M NV 4278
Castrol
BMW'nin tercihi

Yeni BMW 6 Serisi, 2008'e kendini geliştirerek giriyor.
Şimdi Yeni BMW 635d, 286 bg'lik 3.0 lt çift turbo dizel
motor seçeneğiyle sürücüsünü arıyor.
Hem cesur hem de dizel isteyenlere.

Yeni BMW 6 Serisi

Borusan Otomotiv
BMW Distribütörü
BMW İletişim Merkezi
0212 337 66 22
www.bmw.com.tr

Sheer
Driving Pleasure

Can Ergelmiş
can.ergelmis@aygaz.com.tr

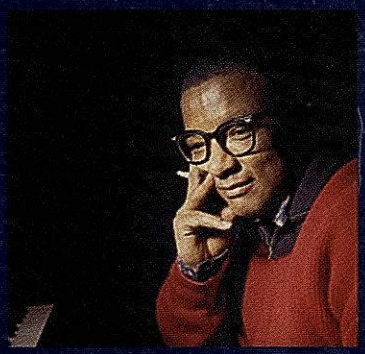

BILLY STRAYHORN

Rhonda Hamilton'un yapımcılığını ve sunuculuğunu üstlendiği "Lush Life: Billy Strayhorn'un Müziği ve Hayatı" adlı radyo programını firmanın gönderdiği CD'den arkadaşımız Can Ergelmiş sizler için deşifre etti.

Yıllar boyunca Duke Ellington'un orkestrasında yer alan, Ellington ile birlikte ün kazanan birçok parçanın asıl sahibi, modern jazz düzenlemelerinin ilk yaratıcısı, hayatı boyunca sahne ışıklarından uzak, sahne arkasında ve karanlıkta kalmış bir müzisyen, bir dahi: Billy Strayhorn...

Çok genç yaşta Ellington ile tanışan, ona onun eserini yeniden yorumlayarak, büyük dükü hayretler içinde bırakan, hem kendine güvenli hem de içine kapanık bir müzisyen Strayhorn. Yaşamının her anında, müzikal yaratım sürecini içten içe yaşayan sanatçı, müzikle iç içe sessiz bir yaşamın ardından, günümüzün belki de en çok bilinen, en çok dinlenen ve en çok yorumlanan jazz eserlerini bıraktı.

Blue Note, Strayhorn'un sanatı ve müziği hakkında karanlıkta kalan bazı noktaları aydınlığa çıkaran, bilgilendirirken, duygulandıran bir program hazırlamış. Rhonda Hamilton'un sunuculuğunu yaptığı "Lush Life: Billy Strayhorn'un Müziği ve Hayatı" adlı program, bizleri yoğun ve dolu bir müzikal yolculuğa götürüyor. Hamilton'a, Strayhorn'un biyografisini yazan David Hajdu, piyanist Bill Charlap ve saksafon sanatçısı Joe Lovano eşlik ediyor bu programda. Strayhorn'un en dokunaklı, en duygulu ve belki de müzikal kariyeri içerisinde en belirleyici eserleri, Bill Charlap, Joe Lovano, Bruce Lundvall, Diane Reeves ve Elvis Costello tarafından yorumlanmakta, müziğin konuşulmadan ya da yazılmadan önce dinlenmesi gerektiği bizlere bir kez daha hissettirilmekte.

Bu harikulade radyo programını dinlerken, Strayhorn'un eserlerini tekrar tekrar dinlemek, bir kez daha onun hissettiklerini hissetmeye çalışmak istedim. Umarım, sizler de Rhonda Hamilton'un yapımcılığını ve sunuculuğunu üstlendiği bu programla, Strayhorn'u daha da yakından tanıyabilirsiniz.

Billy Strayhorn'u tanımanın, onu yaşamanın en iyi yolu, onun hayatını okumak değil, aslında müziğini dinlemektir. Onun hakkında ne kadar bilgiye sahip olmanız gerektiğini bilemiyorum, ancak müziğini hissettiğinizde, müziğindeki sevgiyi hissettiğinizde, Strayhorn sizi çok güzel yerlere götürecektir. Strayhorn'un aslında daha farklı bir açıklamaya ihtiyacı yoktur, çünkü o gerektiği kadarını müziğinde vurgulamıştır. Müziği, onu, onun duygusal ve müzikal yoğunluğunu ve karmaşıklığını sarmalamaktadır.

Piyanist ve besteci Billy Strayhorn, jazz tarihinin en kalıcı eserlerinden bazılarını yaratmıştır. Bunların yanında, Duke Ellington Orkestrası için gerçekleştirdiği içten düzenlemeler jazz'ın gelişiminde odak noktalardan biri olmuştur. Aslında, Strayhorn'un, Ellington'la uzun süren birlikteliği çoğunlukla onun besteci ve aranjör olarak sahip olduğu üretken kariyerini gölgelemiştir.

Philadelphia eyaletinin Pittsburgh kentinde dünyaya gelen Strayhorn, North Carolina'daki büyükannesinin piyanosuna aşık olduğunda henüz küçük bir çocuktu. Eve döndüğünde, gazete satarak, kendi piyanosunu alabilecek parayı biriktirdi, hemen piyano dersleri almaya başladı. Westinghouse Lisesi'nden mezun olduğunda, henüz 18 yaşındayken, profesyonel olarak müzik icra ediyordu ve beste çalışmalarına başlamıştı. Strayhorn'un "Lush Life" adlı biyografisini yazan David Hajdu, sanatçının müzik dünyasındaki ilk yıllarıyla ilgili şunları söylüyor:

"Strayhorn'un kariyerinin ilk yıllarında yaptığı her şey, sanki dikkat çekmemek, gözden uzak kalmak içindi. Sanki çocukken hiçbir şey yapmamış, kendi kendine bir noktaya ulaşmamış; sanki Duke Ellington onu kanatları altına alınca başarılı olabiliyormuş izlenimini uyandırıyordu. Ancak gerçek, kesinlikle böyle değildi. "Strayhorn, klasik müzik eğitimi alan bir siyah piyanist olarak eşinde nadir rastlanan bir müzisyendi. Lisede kendi sınıfı için baştan aşağıya besteleri kendine ait olan bir müzikal yazmıştı. Bu müzikalde 10 orijinal eserin yanı sıra, parçaların sözleri ve diyaloglar da tamamen Strayhorn'a aitti. Müzikalin en ilgi çeken parçası, erken jazz'ın ve popüler Amerika müziğinin yaratıcılarından biri olan George Gershwin'e atıfta bulunan bir up-tempo dans eseriydi. Piyanist Bill Charlap, bu eseri şöyle betimliyor:

"Fantastic Rhythm, bir stride parça ve erken jazz parçalarını andırıyor, Jelly Roll Morton'dan ilham alınmış sanki. Parçayı incelediğinizde ve bire bir çaldığınızda, Fantastic Rhythm ile Morton arasında çapraz bir ilişki olduğu da ortaya çıkıyor. Yani Morton'dan alınan temel bazı yapılar incelikle işlenmiş ve üzerinde daha modern formlar oturtulmuş".

Fantastic Rhythm, ABD'nin Pasifik kıyılarında sahnelendi. Fantastic Rhythm müzikalinin en ünlü parçalarından biri de, özellikle John Coltrane'in yorumuyla hatırlayabileceğimiz My Little Brown Book'tu. Strayhorn'un, ilkgençlik çağında Pittsburgh'da yazdığı bu şarkı, uzun yıllar boyunca kalıcı bir standart haline geldi.

Strayhorn'un ilk kompozisyonları, müzisyenin farklı alanlardan aldığı ilhamlarla doluydu. Klasik batı müziği etkileşimli jazz melodileri... Strayhorn'un yeteneği yadsınamazdı, ancak bir siyah piyanist için dönemin koşulları çok farklıydı. 1930'larda Pittsburgh'da yaşayan fakir bir siyah çocuk için klasik müzik çok uzak ve kapalıydı. Billy, daha gelişmiş bir müzik için, jazz için daha hevesliydi; tiyatro müziğini ve kabare hayatını seviyordu. İlk bestelerinde, bütün bunların bir araya geldiğini görüyoruz. Sadece klasik müzik, sadece jazz, sadece tiyatro müziği, ya da sadece kabare stilinde müzik değildi Strayhorn'un yapabildiği. Kendi müziğinde bütün bunları eritmeyi ve kendi duygularının filtresinden geçirerek bir sentez oluşturmayı başarıyordu.

Strayhorn, kategorileri reddeden bir müzisyendi. Pittsburgh'dayken Mad Hatters adlı bir trio'ya önderlik ediyordu, ancak buradan çıkmanın yollarını aramaya başlamıştı. Armen onun için uygun bir yer buldu.

Daydream, Strayhorn'un Ellington'la tanışmasından çok kısa süre sonra, 1939 yılının bahar aylarında bizzat onun evinde yaşarken yazdığı bir eser. Eserde Ellington'ın adı geçse de, tamamen Strayhorn'un hassasiyetini yansıtan, ilk notasından son notasına kadar bir Strayhorn eseri.

Ellington ve Strayhorn, birçok açıdan birbirlerine benziyorlardı, ancak yine birçok açıdan çok farklıydılar. Duke Ellington, sahne ışıklarını seven karizmatik bir liderdi. Piyanist Bill Charlap ve Joe Lovano, Strayhorn'un karakter özelliklerini ve müzikal üslubunu şöyle yorumluyorlar.

B.C.: Strayhorn çok farklı ve içedönük bir insandı. O, sahne ışıklarının uzağında, arka planda olmaktan mutlu ve burada rahat olabilen bir figürdü. Ancak Ellington'la birlikte, son derece gelişmiş müzikal fikirlere, zihinlere ve lezzetlere; ileri seviyede yaratıcılığa sahiptiler. Aynı anda yaratabiliyorlar ve aynı çizgi üzerinde düşünebiliyorlardı. Bu, yanındaki insanın bir sonraki söyleyeceği sözü önceden tahmin etmek gibi bir şeydi.

J.L.: Müziğinin her notasında, her melodisinde yaşadığı sevginin, hayata karşı olan aşkın izleri hissediliyordu. Yazdığı eserleri müzisyenlere zevkle verirdi ve onların tarafından nasıl çalınacağını çok merak ederdi. Onların, kendi parçalarını çalmalarını dinlemeye bayılırdı. Modern jazz döneminin başladığı dönemleri başlatanlardan birisi olmuştu. Daha özgür yaklaşımlar ve müzisyenlerin kendi kişiliğini oluşturabileceği bir ortam yaratılmaya başlanmıştı. Strayhorn'un müziği, armonik olarak ve melodik olarak o kadar iyi oluşturulmuştur ki, müzisyenlere kendi duygularını katmaları için harika bir durum yaratılmakta.

B.C.: Strayhorn'un özellikle duygu dolu ballad'ları etkileyicidir. Bence, onun eserlerinde hem kötümserlik, hem de iyimserlik aynı anda bulunmaktadır. Strayhorn gibi bir dehanın müziğini böldüğünüzde, birden çok fazla duyguyla karşılaşabilirsiniz. Aynı anda hem mutlu, hem de mutsuz olduğunu görebilirsiniz. Tıpkı blues gibi, hem ilham ve mutluluk verici, hem de mutsuzluk ve ümitsizlik taşıyan... Strayhorn'un ballad'larında ruhsal bir özlem ifade eden bir ters akım vardır.

Bu duyguları belki de en iyi duyabileceğiniz eser, Chelsea Bridge olabilir; özellikle de Ben Webster çalarken...

Strayhorn, yaratma sürecini kendisi de daha önce tanımlamıştı. Sürecin ilk adımı, önce kendi zihninde eseri oluşturmaktı. Bu süreçte, başkaları veya başka olaylar onun zihnini dağıtamazdı. Çok yakın arkadaşları, onun gürültülü, kalabalık partilerde bile bir şeyler üretebildiğin söyler. İnsanların dans ettiği, yüksek sesle müzik çalınan, yüksek sesle konuşulan ortamlarda, partilerde Strayhorn oturur, müzik yazardı.

Strayhorn genellikle çabuk üretirdi, bestelerini tamamlaması çok kısa sürerdi. Ancak bu durumun en büyük istisnası, Lush Life olmuştur. 1936 yılında tamamladığı bu eseri sonuçlandırması, en azından iki, hatta üç yıl sürdü. Lush Life, Strayhorn'un sadece gazetelerde okuduğu ve henüz tanışmadığı kokteyller ve partilerle dolu olan jazz dünyasını betimlemekte, sofistike şehir hayatını anlatmaktaydı. O yaşta birisi için sıra dışı sayılabilecek bir derecede karamsarlık da hissedilebiliyordu.

kadaşı George Greenly sayesinde bu fırsatı bulacaktı. Greenly, Pittsburgh'a ilk gelen orkestra lideriyle tanıştıracağına söz vermişti: Bu müzisyen Duke Ellington'du.

David Hajdu, Duke Ellington ile Billy Strayhorn'un müzikal birlikteliğini şöyle yorumluyor:

"Strayhorn ve Ellington, mükemmel bir uyum gösteriyorlardı. Strayhorn, önceden Ellington'un eserlerini çalışmış, aralarından bazılarını seçmişti ve Ellington'la ilk kez karşılaştıklarında ona bu parçaları nasıl yeniden oluşturabileceğini ve Ellington'un kendi eserlerini nasıl geliştirebileceğini göstermişti. Strayhorn, Ellington'un konserinin ardından, kulise gitti, piyanonun başına oturdu ve Ellington'un iki eserini çaldı. Bununla göstermeye çalıştığı iki şey vardı; sanki "Mr. Ellington, bizim ortak yönlerimiz bulunuyor, benim de müziğe karşı bir tutkum var. Ancak ayrıca, sizin müziğinize ekleyebileceğim fikirlerim var. Biz ortak olabiliriz."

Ellington ise, Strayhorn'u dinlerken sandalyesinden kalktı ve ellerini onun omuzlarına koydu. Birlikte geçirdikleri on beş dakikanın sonunda da Duke, Strayhorn'a iş teklif etmişti. Ellington, onu New York'a orkestrasına katılmak için davet etti, ancak bu işin detayları henüz netlik kazanmamıştı.

Bu tanışma, ömür boyu sürecek olan bir birlikteliğin başlangıcıydı ve iyi bir başlangıç olmuştu. Strayhorn, hemen Duke için müzik bestelemeye başlamıştı ve Ellington da he-

Strayhorn, Ellington'la birlikte çalışırken, bazı yanlış kararlar verdiğine inanıyordu. Ellington'ın yıldızı daha da parladıkça, Billy kendini daha da çok içkiye vermeye başlamıştı. İçki, onun için hem eğlenceliydi, hem de bir kaçış noktasıydı. Kendisine içki içmenin yakıştığını düşünüyordu. Ancak yıllar içerisinde, içki, onun sonunu hazırlamaya başladı. Kısa süre içerisinde, onun kaybolmasına, unutmasına ve hayatını kısa süre içerisinde ilk sebebi içki olan boğaz kanserinden ötürü kaybetmesine yol açtı.

Ölmeden önce Strayhorn, enerjisini, o dönemde hızla büyüyen ve önem kazanan insan hakları hareketlerine yönlendirdi. Uzun zaman boyunca platonik bir şekilde aşık olduğu Lena Horne ile ortak çalışmalar gerçekleştirmesi, bu döneme rastlamıştı. Lena, Billy'ye diğer herkesten olduğundan çok daha yakındı, belki de onu en iyi tanıyan insandı. Birlikte seyahat etmişlerdi, çok özel bir dostlukları vardı; belki de Ellington'la olmadığı kadar yakın...

1965 yılında, Strayhorn'un rahatsızlığı çok artmıştı. Boğazına saldıran kanseri saklamak için bu dönemde Ellington'dan uzaklaşan müzisyen, hasta yatağında Ellington'a son eserini sundu. Sonradan Blood Count adını verilen Blue Cloud adlı şarkının düzenlemesini bitirdi. Bu şarkı, Strayhorn'un derin müzikal zihninde oluşmuştu ve gerçekten de büyük bir ruhsal özlem taşıyordu. Strayhorn'un hüzünlü feryadı, eserin her anında duyuluyordu.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat'da kaçırılmayacak konserler var...

22 Ocak; Curtis Fuller Quintet

CURTIS FULLER trombon
WINARD HARPER davul
AMEEN SALEEM bas
JAVON JACKSON saksofon
RONALD MATHEWS piyano

Hard-bop dünyasının temel taşlarından Curtis Fuller'ın, ünlü davul ustası Winard Harper, basın önemli isimlerinden Ameen Saleem, Branford Marsalis'in "Birlikte büyüdüğümüz müziğe modern bir açılım getiriyor" dediği saksofoncu Javon Jackson ve piyanist Ronald Mathews ile vereceği bu konser uzun süre belleğinizden silinmeyecek. Çalışmalarına Detroit'te başlayan Fuller ordu bandosunun ardından 1955 yılında yaptığı ilk kayıt sonrası Clifford Jordan, John Coltrane, Art Blakey, Wayne Shorter, Freddie Hubbard ve Dizzy Gillespie gibi efsanelerle kayıtlar, turneler gerçekleştirdi. 1959'da Benny Golson ve Art Farmer ile The "Jazztet"i kurdu ve 1961'de Art Blakey'nin "Jazz Messengers"ına katıldı. Sonraki dört yıl içinde Wayne Shorter ve Freddie Hubbard ile

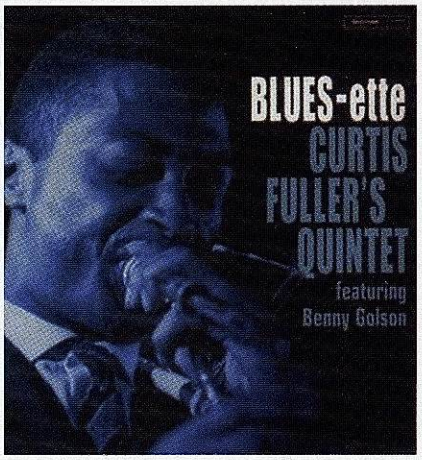

Messengers'ı hard-bop gruplarının en önemlilerinden biri haline getirdi. 1968'de Dizzy Gillespie Big Band ile Avrupa'da turne gerçekleştirdi. Kariyerinin farklı dönemlerinde deneysel çalışmalara da yer veren ve hard-bop düzenlemelerini elektronik müzik enstrümanlarıyla seslendiren tromboncu son yıllarda dünyanın en saygın müzik okullarında jazz çalışmalarına eğitimci olarak devam ediyor.

5 Şubat; Marc Ribot

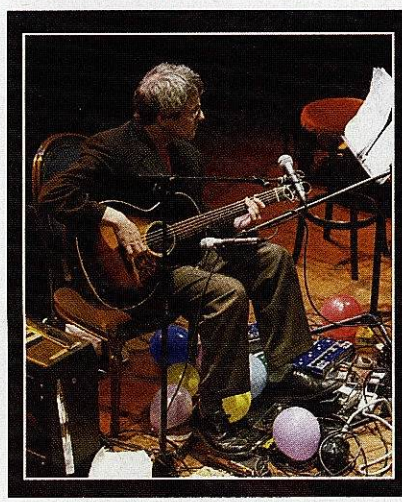

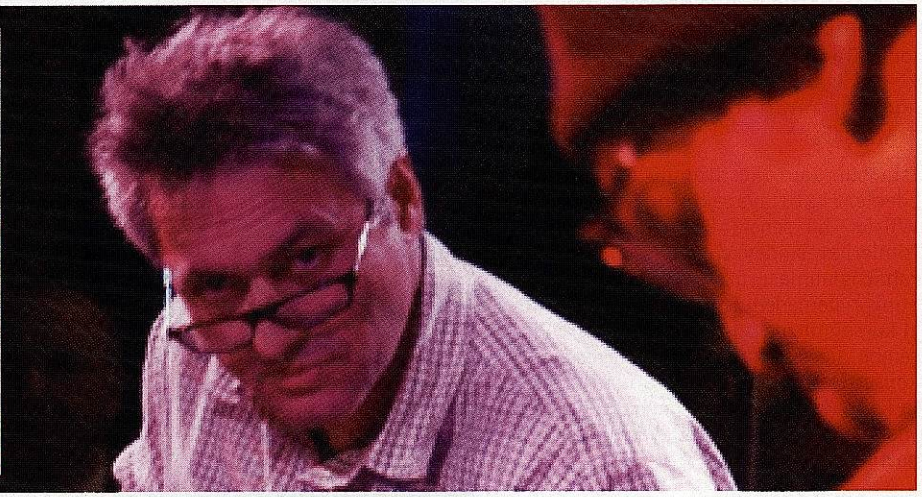

MARC RIBOT gitar
ROY CAMPBELL trompet
HENRY GRIMES bas
CHAD TAYLOR davul

New Jerseyli jazz gitar virtüözü Marc Ribot İstanbulluların Jazz Festivali'nden tanıdığı bir isim. Bugün Elvis Costello, Marianne Faithful, Tom Waits gibi günümüzün önde gelen ozan şarkıcılarına albümlerinde eşlik eden ve yenilikçi tarzıyla sürekli yeni keşifler peşinde olan sanatçı gitar çalmaya başlamış ve bir yandan garaj gruplarıyla çalarken diğer yandan da Haitili klasik gitar ustası ve besteci Frabtz Casseus'la çalışmalarını sürdürmüş. Daha sonra New York müzik çevrelerine giren Ribot, burada Jack McDuff, Wilson Pickett gibi müzisyenlerle çalışmalar yapmış, John Lurie'nin downtown jazz topluluğu Lounge Lizards'ta beş yıl gitar çaldıktan sonra farklı müzik geleneklerini parçalayan veya bir araya getirirken önemli müzisyenlerin dikkatini çekmesiyle sanatçının kariyeri daha da ivme kazanmış. Arto Lindsay, Don Byron, Anthony Coleman, T-Bone Burnett, the Jazz Passengers, Evan Lurie, the Sun Ra Arkestra, Chocolate Genius, Bill Frisell, Medeski Martin & Wood ve John Zorn'la da çalışmalar yapmanın yanı sıra kendi topluluklarıyla beste ve kayıtlar da gerçekleştirmiş. Özellikle 1998'de Atlantic Records'dan çıkan "Marc Ribot Y Los Cubanos Postizos" ve aynı plak firmasından çıkan solo albümü "Saints" jazz dünyasından büyük övgüler almış. Wim Vanderkeybus, Yoshiko Chuma, Joe Brewster ve Greg Feldman gibi yönetmen ve koreograflar için parçalar besteleyen çok yönlü bu müthiş müzisyen, İstanbul'a Spiritual Unity adlı dörtlüsüyle geliyor. Spiritual Unity, modern jazz'ın köşe taşlarından büyük saksofoncu Albert Ayler'ın müziğini yeniden yorumlamak ve üzerine düşünmek için kurulmuş bir kolektif. Marc Ribot'nun gitarla yer aldığı dörtlüde trompetinden tutku akan Roy Campbell, davuluyla fırtına gibi esen Chad Taylor ve Ayler'ın birçok kaydında bas çalmış olan Henry Grimes yer alıyor.

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

David Murray Black Saint Quartet featuring Cassandra Wilson

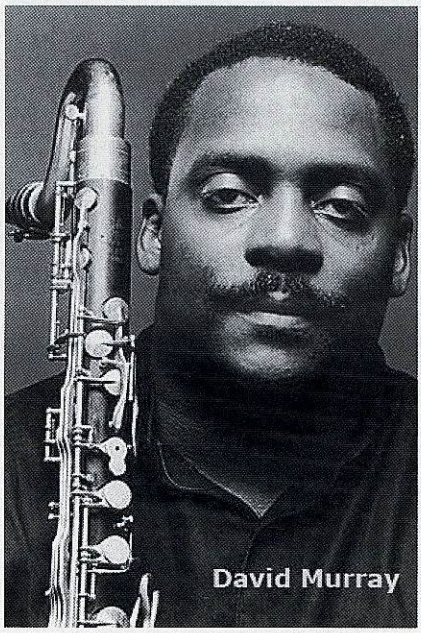

İş Sanat, 27 Mart'ta heyecan verici bir müzikal birlikteliğe ev sahipliği yapmaya hazırlanıyor. 100'ü aşkın albüm kaydı ve daima yeniliğin peşinde iz süren, üretken müzikal kimliğiyle tenor saksofoncu David Murray ve kendi liderliğindeki Black Saint Quartet ile jazz vokalin ağırbaşlı divası Cassandra Wilson bir araya geliyor.

İstanbul Jazz Festivali'ni bu yıl takip edenler hatırlayacaklardır; Cassandra Wilson, bu seneki festivalin en önemli isimleri arasındayken, annesinin son anda rahatsızlanması üzerine konserini iptal etmiş, istemeden de olsa adeta hevesimizi kursağımızda bırakmıştı. 27 Mart Perşembe akşamı İş Sanat'ta izleyeceğimiz konser ise bize sadece bunu unutturmakla kalmayacak, aynı zamanda bizlere tarifsiz bir müzik ziyafeti yaşatacak gibi gözüküyor.

Her şey yönetmenliğini Marco Williams'ın yaptığı, Afrika kökenli Amerikalıların 20. yüzyılın başlarında yaşadığı şiddet dolu günleri anlatan, Sundance Festivali'nde de gösterime girmiş 'Banished' adlı belgesel filmin müzikleri ile başlıyor. Filmin müziklerini üstlenen David Murray günümüzün en önemli Afrikan-Amerikan şarileri arasında yer alan Ishmael Reed'ten filmin müzikleri için iki şiir yazmasını rica ediyor. Bununla da yetinmeyip, Ishmael Reed'in bu şiirlerine yaptığı besteleri seslendirmesi için, Cassandra Wilson'la kontağa geçiyor. Böylece David Murray liderliğindeki Black Saint Quartet ve Cassandra Wilson, stüdyoda buluşuyor ve Sacred Ground isimli albüm ortaya çıkıyor.

Youtube'da (ekleyenler sağ olsun) Cassandra Wilson ve Black Saint Quartet'in stüdyoda bir araya gelişlerini, prova ve kayıt aşamalarından bazı manzaraları görmemizi sağlayan birkaç video mevcut. Bu videoları izlemeye başlar başlamaz bunun ne kadar iyi bir fikir olduğunu hemen anlayıveriyorsunuz. Paylaşılan bira şişelerinin, sigara dumanlarının, kahkahaların ve sıcaklığın yanı sıra Cassandra Wilson ile David Murray'in Sacred Ground'da anlatacak çok şeyleri olduğu ve bunun için sabırsızlandıkları her hallerinden belli. Proje, form dışı parçaların yanı sıra, blues'lar, ballad'lar ve 'damardan' jazz parçalarından oluşuyor. Black Saint Quartet'in (David Murray: tenor saksofon&bas klarinet; Lafayette Gilchrist: piyano; Ray Drummond: bas; Andrew Cyrille: davul) uzun zamandır devam eden uyumlu birlikteliğini, Cassandra Wilson'ın kendine has tonu ve şiirsel anlatımı destekleyen vokali, mükemmel bir biçimde tamamlıyor. Ishmael Reed'in öfkeyi ustalıkla harmanladığı şiirsel sözleri de, taşıdıkları kültürel iz ve derin anlamlar nedeniyle müziğin gücünü artıran önemli bir etken.

Konsere dair küçük bir önizleme yapmaya niyetiniz varsa ve gerisini dinlemek için sabırsızlanmaya razıysanız hemen youtube'a girip bir arama yapmanızı ya da David Murray'in myspace sayfasını (www.myspace.com/davidmurraymusic) ziyaret etmenizi öneririm.

"Prophet of Doom" isimli blues'un kaydında Cassandra Wilson'ın "My name is Cassandra/ Daughter of Hecuba/ Priestess of Athena/ Student of Apollo/ Sister of Paris/ They call me 'prophet of doom'...." diye şarkıya girişini duymak bile insanı heyecanlandırmaya yetiyor.

Tarihin, kökenlerin, jazz'ın, Murray liderliğindeki Black Saint Quartet'in ortaya çıkardığı nefis sound'un, Cassandra Wilson'ın büyüleyici performansının ve Ishmael Reed'in sözcüklerinin tadını aynı anda çıkarmak için 27 Mart Perşembe akşamı İş Sanat'ta buluşmak üzere...

Not: İş Sanat, dergimiz baskıya hazırlanırken bu konseri kesinleştirmedi, takip etmek gerekecek.

Cenk Erdem
cenk@pasionturca.net

BUENOS AIRES RUHU KONSERLERİ İŞ SANAT'TA!

8 Şubat GOTAN PROJECT'İN SESİ CRISTINA VILALLONGA
9 Şubat ENSAMBLE NUEVO TANGO

CRISTINA VILALLONGA

08 Şubat 2008 Cuma 20:00, İş Sanat

Derinden gelen buğulu sesi, gösterişsiz, ağırbaşlı ama dinleyende iz bırakan yorumuyla özel bir şarkıcı Cristina Vilallonga, "Buenos Aires Ruhu" serisinin ilk konuğu... Ülkemizde ve dünyada özellikle elektronik tango grubu Gotan Project'le birlikte kaydettiği albümlerle tanınan Vilallonga, Barselona'da şan ve solfejle başladığı eğitimini Berklee College of Music'te şan, piyano ve kompozisyon eğitimi alarak tamamlamış. Jazz, tango, chanson ve Latin müziği gibi türleri içeren geçmişi ve yeteneği sanatçının gerçekleştirdiği birbirinden farklı çalışmaların kanıtı. İlk albümünü 1980 yılında çıkaran şarkıcı 1988'den itibaren Boston, New England, ve New York'ta kulüplerde ve stüdyoda söylemiş... Asıl çıkışını Gotan Project'in bir milyon satan "La Revancha del Tango" albümüyle yapan başarılı müzisyen toplulukla "Inspiracio'n-Espiracio'n" (2004) ile "Luna'tico" albümlerini kaydetti ve 2006'dan bu yana "Luna'tico" turnesinde. Paris Olympia, Londra Royal Albert Hall konser salonları, New York Central Park, Montreal ve Montreux Jazz Festivalleri, Kopenhag Operası ve Viyana Devlet Operası gibi saygın mekân ve etkinliklerde sahne alan Vilallonga, konser ve stüdyo çalışmalarının yanı sıra kısa ve uzun metrajlı film müzikleri, video art çalışmaları için besteler, sanat yönetmenliği ve prodüktörlük de yapmış. Bu içten, duygu dolu ve insanı kendinen geçiren ses, Şubat ayına sımsıcak bir hava getirecek.

ENSAMBLE NUEVO TANGO

09 Şubat 2008 Cumartesi 20:00, İş Sanat

İş Sanat'tan bir ilk! Cuma akşamı Cristina Vilallonga ve de Cumartesi akşamı ENT ile tango dolu haftasonumuz tüm hızıyla devam ediyor. ENT konseri sonrası en özel seçilmiş tango kayıtları eşliğinde hep birlikte fuayemizde Milonga yapmaya ne dersiniz?

Buenos Aires'in gelenekseliyle modern anlayışı bir araya getiren, çağdaş tangonun yeni yüzü Ensamble Nuevo Tango (ENT) her açıdan sıra dışı bir tango topluluğu.... Klasik müzik eğitimi almış ve orkestralarda çalmış beşi Arjantinli, ikisi İspanyol yedi müzisyenden oluşan ENT'nin kuruluş öyküsü ilginç. 1998 yılında İspanya'daki Torre Cabrera Müzik Festivali'ne davet edilen Ezekiel Lezama konser için Peter Thomas, Fernando Egozcue'nin de aralarında bulunduğu bir dörtlüyle sahneye çıkar. Konserin büyük başarısı üzerine ağırlıklı olarak Astor Piazzolla ve Egozcue'nin müziğinden oluşan repertuarla kariyerine başlayan grup kısa zamanda kendine özgü bir müzikal kimlik ve sound geliştirerek diğer tango topluluklarından ayrılmayı başarır.

Bugün çağdaş tango türünün önde gelen temsilcilerinden olan ENT'nin bir diğer ilginç yanı da obua, çello ve perküsyonu bu müziğin vazgeçilmez enstrümanı bandoneonun yerine piyano, keman ve kontrbasla birleştirmesi.

Nuevo Tango topluluğu kurulduğu günden beri tangoda alışılmadık enstrümanlar olan obua, çello ve perküsyon ile tangoya yepyeni bir yüz kazandırmaya devam ediyor. Çalış tarzları ile bir yandan çağdaş etkilerle yeni bir kimlik kazanan tango, diğer yandan da Buenos Aires'in ruhunu taşımayı sürdürüyor.

Pedro Almodovar'ın "Annem Hakkında Herşey" filmi gibi ödüllü filmlerden, tiyatro oyunlarına kadar besteleriyle öne çıkan grubun bestecisi Arjantin'in ödüle doymayan gitaristlerinden Fernando Egozcue. Grubun kurucusu dünyanın birçok senfoni orkestrasına obuayı tanıştıran Ezekiel Lezama. Geçmişlerinde senfoni ve oda orkestralarında çalışmış birbirinden yetenekli yedi müzisyenden oluşan topluluğun üyelerinin jazz, bossa nova, rock gibi diğer tarzlara olan ilgileri, Ensamble Nuevo Tango'yu çağdaş ve tutkulu bir topluluğa dönüştürüyor.

CRISTINA VILALLONGA

Cristina müzikle ilişkisine küçük yaşlarda aile içinde şarkılar söyleyerek başlamış.

1978-1985 yılları arasında ünlü 'Aula de Musica Moderna i Jazz de Barcelona' müzik okulunda solfej ve şan dersleri almış ve de aynı zamanda gazetecilik okumuş. 1985'den 1990 yılına kadar Boston'da Berklee Müzik kolejinde şan,piyano ve kompozisyon eğitimi görmüş, beste ve film müzikleri bölümünden mezun olmuş. Boston'da Roberta Davis ve Luz Bermejo'dan, Barselona'da Fernando Bano'dan şan dersleri almış. 1998'te Paris'te Yuli Galperine ile birlikte beste çalışmaları yapmış.

Cristina ayrıca jazz, tango, şansonlar ve latin müzikleri ile de ilgilenmiş. 1980 yılında ilk albümünü CBS ile Madrid'te kaydeden Cristina'nın 1988-1991 yılları arasında Boston, New England ve New York'ta canlı ve stüdyo kayıtları yapılmış.Sanatçının ayrıca Barselona'da 1991-1997 ve Paris'te 1997-2000 yılları arasında kayıtlar yapmış.

2001'de Barselona'da 'Collares Enredados'u kaydeden sanatçıya albümde gitar, piyano, perküsyon ve akordeon eşlik etmiş. Bir şarkıcı olarak Gustavo Beytelman, Priscilla Ermel, Cece Giannotti, Eduardo Makaroff, SuperElvis, Terence Trent D'Arby gibi birçok sanatçıyla beraber çalışmış.2003 yılında Jonathan Demme 'in yönettiği The Truth about Charlie filminde Gotan Project'le beraber sesiyle eşlik eden sanatçı ayrıca Rosa Verges'nin TVE için 1996-97 yılları arasında çektiği ünlü televizyon dizisi 'Para que sirve un marido' da şarkılarıyla yeralmış. 1994 yılında Maria Ripoll'un yönettiği TV3 için çekilen 'Veo Veo' filmi için ve 1980 yılında dünyaca ünlü Bigas Luna filmi 'Lola' için şarkılar söylemiş...

Cristina Arjantin-Paris çıkışlı ünlü elektronik tango grubu GOTAN PROJECT'in sesi... Grubun milyonlar satan ve Fransa'da altın plak alan albümü 'LA REVANCHA DEL TANGO', 'Inspiracio'n-Espiracio'n' ve de Luna'tico albümlerinde vokallerde bulunmuş.

2001-2002 yıllarında Avrupa ve Kuzey Amerika turnesine çıkan sanatçı Paris'in ünlü Olympia sahnesinde, Londra'da the Royal Albert Hall'de, New York'ta Central Park'ta konserler vermiş. 2006 bahar-yaz döneminden, 2007 baharına kadar "Lunatico" dünya turnesine katılmış.

Lunatico Turnesi dahilinde Hollywood Bowl'dan Kopenhag Opera Sahnesi'ne, Viyana Opera Salonu'ndan Montreux ve Montreal jazz festivallerine kadar dünyanın en ünlü festival ve sahnelerinde şarkılar söylemiş.Barselona'nın Teatre Grec Salonu, Moskova'nın Sad Akuarium salonu sahne aldığı birçok ünlü yerden sadece birkaçı.

Piyanoda Gustavo Beytelman'la bir ikili olarak Londra'da Ronnie Scotts 'ta seri konserlere çıkan sanatçı İspanya'da Barselona ve Ukranya'da ünlü kulüplerde sahne almış... 'Club Friedom de Kiev' performansıyla ilgili olarak eleştirmenlerin '...Yılın en iyi konseri, kaçıranlara yazık, büyük bir ruhaniyet, duygu ve müzikal içtenlik...' yorumunu yaptığı sanatçı ayrıca piyanoda Gustavo Llull ile beraber 2005 yılında Yunanistan'da Preveze yaz müzik festivaline katılmış. Aynı yıl gitarda Gustavo Battaglia ile bir ikili olarak Barselona'da Harlem Jazz Club'ta sahne almış. Sanatçı Gustavo Llull ve Horacio Fumero ile beraber 2006 nisan döneminde yine Barselona'da Jamboree Club'ta sahne çalışmalarını sürdürmüş.

FLEURS NOIRES Tango Orkestrasıyla 2007 Nisan döneminde konuk şarkıcı olarak Paris'te ünlü La Masion d'Argentine'de sahne alan sanatçının bu performansında Cristina'nın kendi beste ve düzenlemeleri ile yeralmış.

CRISTINA VILALLONGA (vo)

JOSE REINOSO ORTIZ (p)

VICTOR HUGO VILLENA (bandoneon)

HORACIO MATEO FUMERO RAMIREZ (b)

ENSAMBLE NUEVO TANGO TOPLULUĞU

'Buenos Aires'in gelenekseliyle, moderni buluşturan Çağdaş Tango'nun yeni yüzü' yedi kendini adamış müzisyen, herbiri kendi enstrümanının hakimi'...

1998 yılında Ezekiel Lezama (grubun kurucusu) İspanya'nın Almeria şehrinde gerçekleştirilen Torre Cabrera Uluslararası Müzik Festivaline davet edilir.

Lezama yanına dört ünlü müzisyen alarak festivale katılır. Aralarında kemanda yeralan Peter Thomas aynı zamanda Birmingham Senfoni orkestrasının şefidir. Fernando Egozcue bir besteci ve gitarist olarak dörtlüye katılanlar arasındadır. Torre Cabrera'da gerçekleşen performanslarında Astor Piazzolla eserlerinin yanı sıra gruptaki Fernando Egozcue'un eserlerini yorumlarlar ve büyük ilgi görürler.

Bu sıcak ilgi ve Egozcue ile mutlu müzikal ortaklığı Lezama'yı Nuevo Tango topluluğunu kurmaya teşvik eder. Grubun repertuvarı temelde Piazzolla ve Egozcue'nun eserlerinden oluşturulur. Bununla beraber Lezama diğer tango gruplarından ayrılabilmek için farklı bir müzikal kimlik geliştirmeleri gerektiğinin farkındadır.

Buenos Aires müzik geleneğini devam ettiren ama bugünki çağdaş etkileri de yansıtan bir müzik kimliği olmalıdır.Grup kısa geçmişine rağmen tango türünün en çok tanınan gruplarından biri haline gelmeyi başarmışlardır.

ENT (Ensamble Nuevo Tango) tangonun en bilinen enstrümanlarından bandoneon'un yokluğuna rağmen tango müziğini çağdaş bir kimlikle ortaya koymuşlardır. ENT tangoda alışılmadık enstrümanlar olan obua, çello, perküsyonla karşımıza çıkıyor. Bu enstrümanlara tango da da kullanılan gitar, keman, piyano ve kontrbas eşlik ediyor.

ENT üyelerinin müzik geçmişleri klasik müziğe dayanıyor ve çoğunlukla senfoni ve oda orkestralarıyla çalışmışlar. Bununla birlikte jazz, bossa nova, rock ve tango gibi diğer tarzlara ilgileri ENT'yi çağdaş ve tutkulu bir topluluğa dönüştürüyor... ENT Madrid çıkışlı ve beşi Arjantinli ikisi İspanyol yedi müzisyenden oluşuyor.

Grubun Piazzolla bağlantısı grubun bestecisi Fernando Egozcue ile gerçekleşiyor. Egozcue'un bazı çalışmalarını dinledikten sonra Piazzolla , Egozcue ve grubunu Piazzolla'nın '500 Motivaciones' adlı eserinin prömiyerine San Martin Tiyatrosuna, Buenos Aires'e davet eder. Piazzolla'nın devlet tarafından prestijli bir unvanla ödüllendirildiği önemli bir gecedir. 1986 yılında Piazzolla, Egozcue ve Aegerter'a (vurmalılar) orijinal '500 Motivaciones' adlı eserinin el yazmasını verir. 1999 yılında eser ilk defa ENT tarafından kaydedilir. Topluluk ikinci albümleri 'Tango Directo'yu 2003 yılında kaydeder.Grup Compania Antonio Najarro'nun Tango Flamenco dans gösterisi ile de Fransa'da 50'den fazla, İspanya'da sayısız, Kanada (19 gösteri), Yunanistan (7 gösteri), Türkiye (9 gösteri), Romanya, Ürdün, İsviçre, Norveç, KKTC, Meksika (7 gösteri), Fransa (50'den fazla gösteri) ve de Amerika Birleşik Devletlerinde 3 turne halinde 50'den fazla şehirde muhteşem gösterilere imza atmışlar.

Grubun kurucusu Ezekiel Lezama ,Herman Erenhaus'la beraber Lopez Buchardo Konservatuarı'nda, Buenos Aires'te obua eğitimi aldı. Londra'da müzik eğitimine devam etti. John Anderson'la obua eğitimine ve Peter Thomas'ın oda orkestrasıyla müzik çalışmalarında bulundu. Arjantin'de Bahia Blanca Senfoni Orkestrasında obua çalan ilk müzisyen oldu. Sonrasında National Radio Senfoni Orkestrasıyla İspanya'da önce Madrid sonra sırasıyla RTVE, Malaga, Cordoba ve Murcia Senfoni Orkestralarında obua çalan ilk müzisyen oldu. Oda orkestralarıyla ve solo sanatçı olarak Senfoni Orkestralarıyla Güney Amerika'yı ve Avrupa'yı dolaşmaya başladı. ENT üyelerinden biri olarak ve diğer birçok toplulukla İspanya,Hollanda ve Fransa'da konserler gerçekleştirdi. Birçok Obua için bestelenmiş eserin prömiyerini gerçekleştirdi. Ezekiel ayrıca RTV ve Ulusal Bale için ve birçok sinema ve tiyatro eseri için yazılan çalışmaların kayıtlarında da yer aldı. Madrid Yaratıcı Müzik Koleji'nde obua dersleri veriyor.

Fernando Egozcue grubun bestecisi olarak Buenos Aires Ulusal Konservatuarında ve Madrid Amamiel Konservatuarında müzik eğitimi aldı. Ayrıca Guillermo Graetzer ile kontrpuan ve beste çalışmaları yaptı. Fernando Arjantin'deki Ulusal Gitar Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Moldavsky-Egozcue ikilisi olarak ve Alberto Epelbaum tarafından yönetilen 'Buenos Aires Soloists' topluluğuyla müzik yapmaya başladı. Sinema filmleri için besteler yapan sanatçı Los Pasos Perdidos, de Manane Rodríguez için yaptığı çalışmalarla öne çıktı. Ayrıca tiyatro oyunları için de besteler yapmaktadır. The Life and Death of Pierre Paolo Passolini; Nobody's Land; Lágrimas de cera bu ünlü tiyatro oyunları arasında yeralıyor. Sanatçı ünlü birçok film için gitar besteleri yaptı. Almodovar'ın Annem Hakkında Herşey, Jose Luis Cerda'nın La lengua de las mariposas ve Eduardo Mignona'nın Flop filmleri bu ünlü filmler arasında sayılabilir. Orkestrasıyla, ilk gitar konçertosu 2004 yılında Ulusal Müzik Oditoryumunda prömiyerini gerçekleştirmiştir. Fernando ENT topluluğuna 1998 yılında guitarist ve besteci olarak katılmıştır.

FERNANDO EGOZCUE (g)

EZEKIEL LEZAMA (obua)

RAFAEL HERRADOR (keman)

SERGIO MENEM (viyolonsel)

MIGUEL RODRIGANES (b)

CONI LECHNER (p)

BORJA BERRUETO (perc)

Tango Dansçıları: NATALIA VICENTE & JUAN MANUEL NIETO

Düzenleme: FERNANDO EGOZCUE

Sanat Yönetmeni: EZEKIEL LEZAMA & FERNANDO EGOZCUE

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

OCAK AYI PROGRAMI

Selçuk Sun & İpek Dinç, 15 Ocak

Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezundur. Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones ile çaldı. Dave Brubeck ile de konser verdi. Avrupa'nın değişik şehirlerinde çalıştı. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girdi, 1980'de buradan emekli oldu. Bu gece genç vokal İpek Dinç ile sevilen jazz standartlarından örnekler ile sizlerle birlikte olacaklar.

Selçuk Sun (p), İpek Dinç (vo), Şenova Ülker (tp), Ahmet Türkmenoğlu (b), Deniz Dündar (d).

Sarp Maden Quartet, 16 Ocak

Gitar tekniği ve armoni bilgisiyle, genç yaşına rağmen Türkiye'nin önemli gitaristlerinden biri olarak kabul edilen Sarp Maden, özellikle katıldığı birbirinden farklı birçok proje ile tanınıyor. Mahmut Yalay, İmer Demirer, Reyent Bölükbaşı, Oğuz Büyükberber ve Ateş Tezer ile birlikte "Lodos" ve Ali Perret, İmer Demirer, Ricky Ford, Erkan Oğur, Raci Pişmişoğlu ve Erdinç Şenol'dan kurulu "Acid Trippin"de yer alan Maden; Sibel Köse, Alper Yılmaz, Mike McGinnis, Turgut Alp Bekoğlu gibi isimlerle çalıştı. Çağlayan Yıldız ve Volkan Öktem'le oluşturduğu "Trio Mrio" adlı gruba, önce Alp Ersönmez ve 2004 yılında Genco Arı'nın katılmasından sonra "Quartet Muartet" ismiyle çıkardıkları "Dokuz Parça" ve "4" adlı albümlerde yaratıcılığını bir kez daha dinleyiciye sundu. Sarp Maden yeni projesi "Sarp Maden Quartet" ile verdiği konserler dışında, kaydettiği latin jazz ağırlıklı albümü dinleyiciye sunmaya hazırlanıyor.

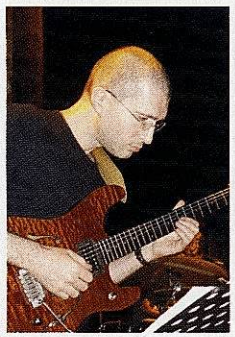

Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d), Tunç Çakır (perc).

Grup Passiflora, 17 Ocak

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 5 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin jazz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

JazzMates, 18 Ocak

Bu yıl İstanbul Jazz Festivali Genç Jazz 2007 katılımcılarından olan başarılı grup jazz standartlarını seslendiriyorlar. Başlancıgıcından günümüze jazzın farklı dönemlerinin repertuarını kendilerine has yorumları ile seslendirecek olan grup uzun soluklu bir proje olmayı hedefliyor. Aralarına genç saksofoncu Burçin Elmas'i da alan grup oldukça renkli bir gece geçirtecek.

Yaşam Hancılar (vo), Burçin Elmas (as), Ozan Erkan (g), Eser Ispartalı (b), Burak Yavaş (d).

Elif Turan Group, 19 Ocak

Güçlü sesi ve yeteneği ile farkedilen Bilgi Üniversitesi Jazz Bölümünden mezun olan
Elif Turan jazz standartlarına funky bir yorum getirecek.

Elif Turan (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Berke Özgümüş (d).

Sibel Köse & Önder Focan Duo, 21 Ocak

Nardis'te Ekim 2006'da ilk kez sahnelenen bu duo projesi sizlerden yoğun ilgi görmüştü.
Yıllardır birlikte müzik yapan Sibel Köse ve Önder Focan "ikili" olarak sizlere jazz standartlarının en keyiflilerini Nardis'in sıcak atmosferinde sunacaklar.

Sibel Köse (vo), Önder Focan (g).

Charlie Parker Projesi, 22 Ocak

Charlie "Bird" Parker jazz tarihinin önde gelen saksofoncularından biridir. 1920 yılında Kansas City'de doğan Bird, Dizzy Gillespie ve Bud Powell gibi çağdaşlarıyla beraber Bebop akımının kurucularından sayılmaktadır. Uyuşturucu bağımlılığı ve hayatı boyunca herşeyi aşırıya kaçırması yüzünden Charlie Parker'ın sağlığı çok erken bozuldu ve 1955'de 34 yaşında öldü. Olağanüstü tekniği, orijinal sound'u ve armonik yapısı son derece kompleks pasajlar yaratmadaki ustalığı, genç müzisyenler tarafından her zaman örnek alınmıştır. Bu büyük sanatçıyı anmak ve hatırlamak için sanatçılarımız onun bestelerinden oluşan bir repertuarla karşınızda olacaklar.

Serdar Barçın (as), Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Quartet Muartet, 23 Ocak

1997 yılında Sarp Maden, Volkan Öktem ve Çağlayan Yıldız tarafından kurulan Trio Mrio, 1998 yılında kendi adını taşıyan ilk albümünü kaydetti. 1999 yılında Çağlayan Yıldız'ın yurtdışına yerleşmesiyle, Alp Ersönmez gruba dahil oldu ve 2003'te Genco Arı'nın da katılımıyla grup, Quartet Muartet adını aldı. 2004 yılında yayınlanan "Dokuz Parça" halen zevkle dinlenen bir albüm. Yeni albümleri ise bu gün piyasaya çıktı.
Bugece albümün çıkış konseri ve ayrıca yeni parçalar ve eskilerinden oluşan repertuarlarıyla grup uzun bir aradan sonra keyifli bir Nardis gecesinde
çalacak.

Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).

Cem Tuncer Trio, 24 Ocak

Akademi İstanbul Jazz Bölümünde; Sarp Maden ve Gökçen Taşkıran'la gitar, Semih Korucu ve Mehmet Nemutlu ile müzik teorisi, Bülent Ortaçgil ve Önder Focan'la ensemble çalıştı. 1998 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümünü burslu olarak okudu. Kendi adına ve çeşitli gruplarla katıldığı festivaller arasında; 1999 Sfinks Music Festival (Belçika), Amsterdam Music Festival (Hollanda), 2000 Hildesheim Music Festival (Almanya), 2002 Gent Music Festival, Brussels Ethnic Music Festival (Belçika) yer almaktadır. Ayrıca yurtdışında Zürih,Basel,Stuttgart,Köln,Berlin,Hanoover,Amsterdam gibi birçok şehirde konserler verdi.
1998 yılından itibaren birçok albüm ve projede aranjör, besteci ve gitarist olarak yer aldı.
Tuncer, İstanbul Bilgi Üniversitesi Jazz Kompozisyon Bölü-

münden iyi dereceyle mezun oldu. 1 sene aynı okulda asistan olarak çalıştı.Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Konservatuarı'nda Türk Müziği Yüksek Lisans çalışmalarını sürdürmekte ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde jazz gitar ve ensemble dersleri vermektedir.
Cem Tuncer (g), Erdal Akyol (b), Deniz Dündar (d).

Sezgi Olgaç, 25 Ocak

Nardis Jazz Club'ı Finlandiya'da "Lady Summertime"da başarıyla temsil eden Sezgi Olgaç'tan jazz standartlarının en keyifli yorumu bu gece...
Sezgi Olgaç (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

CARLSBERG PRESENTS Fo-Bop Project, 26 Ocak

Gitarist Önder Focan 30 yıllık müzisyenlik kariyerine 11 CD kaydını sığdırmış üretken müzisyenlerimizden birisidir. Pek çok ülkede artık sayılamayacak kadar çok festivalde sahne almış, pekçok değerli müzisyen ile birlikte çalmıştır. Bemol Müzik'te basılmış, bestelerinin yer aldığı bir kitabı bulunmaktadır. 2000 yılında Müjdat Gezen Sanat Merkezi tarafından yılın en iyi Batı Müziği Sanatçısı ödülünü aldı. Bu gece uzun yıllardır birlikte arkadaşları ile bebop ağırlıklı parçalardan oluşan örneklerle sizlerle olacaklar.
Önder Focan (g), Şenova Ülker (tp), Meriç Demirkol (as), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Neşet Ruacan Quartet, 28 Ocak

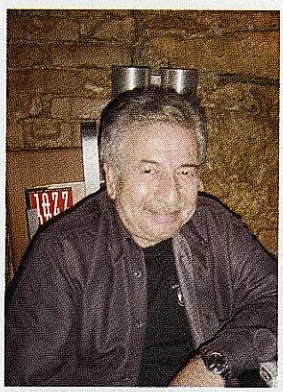

Neşet Ruacan İstanbul'da doğdu. 10 yaşında klasik gitar ile müziğe başladı. İlk gitar dersini Rıza Başıkoğlu'ndan aldı. Daha sonra Dr.Metin Bulut ile jazz gitarı çalıştı. 1963 yılında Vahşi Kediler Grubu ile pop müziği çaldı. İktisat Fakültesini terk ederek profesyonel müzisyenliği seçti. Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası onun profesyonel müziğe girişinde en önemli etken oldu. Daha sonra Erol Büyükburç, Süheyl Denizci, Yalçın Ateş Orkestralarında yer aldı. Daha sonra sırasıyla İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Julliard School of Music gibi çeşitli kurslara devam etti. Ernest Wiehe, Alex Ulanowski, Jerry Bergonzi ile özel olarak çalıştı. Türkiye'ye dönünce TRT Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası'na katıldı. Helen şef olarak çalışıyor ve konserler veriyor.
Neşet Ruacan (g), Meriç Demirkol (as), Kağan Yıldız (b), Nedim Ruacan (d).

5 + 1, 29 Ocak

TRT Jazz Orkestrasının üyesi, aranjörü çok kıymetli gitaristlerimizden biri olan Kamil Özler sizlerden gördükleri güzel ilgi ile sizlerle birlikte olacak. Öğrencileri olan bu genç kızlarımızla besteler ve düzenlemelerden oluşan jazz standartları repertuarını seslendirecekler. Özellikle Mac the Knife yorumu dinlemeye değer.
Kamil Özler (clt), Kamucan Yalçın (clt), Burcu Börü (clt), Cem Dinler (p), Yasemin Özler (b), İnci Sunar (d).

Meldin, 30 Ocak

Desensiz kilime verilen "Meldin" adını gruplarına ad olarak seçen ustalar ve genç yeteneklerden oluşan bu grubun, bestelerden oluşan repertuarları geçen sezon sizden oldukça ilgi gördü. Nardis için oluşmuş bu ilginç projeyi uzun bir aradan sonra dinleyeceğiz.
Levent Altındağ (s), Burak Bedikyan (p), Cem Nasuhoğlu (g), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Burak Bedikyan Trio, 31 Ocak

1978 İstanbul doğumlu olan Burak Bedikyan ailesinin teşvikiyle küçük yaşta hobi olarak başladığı müziğe, lise yıllarında profesyonel olarak devam etme kararı aldı. 1996 yılında Aydın Esen'in düzenlediği workshop'a katılarak bu yolda ilk adımını attı. Aynı yıl Marmara Üniversitesi İİBF yi kazandı. Eğitimini sürdürdüğü yıllar boyunca kendini geliştirmeye devam etti ve 2002 yılımda Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümüne burslu olarak kabul edildi. Burada Can Kozlu, İmer Demirer ve Tuna Ötenel gibi değerli isimlerle çalışma imkanı bulan Burak Bedikyan halen aralıklı olarak Aydın Esen'le çalışmayı sürdürmektedir. Yaklaşık beş yıldır, gerek kendi liderliğinde gerekse yerli yabancı önemli ustaların yanında klasik jazzdan fusiona kadar çeşitlilik gösteren bir çok stilde aktif olarak performans göstermektedir. Bu gece Bud Powell, Thelonious Monk ve Oscar Peterson bestelerinden oluşan bir seçki ile sizlerle olacaklar.
Burak Bedikyan (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Ayhan Öztoplu (d).

ŞUBAT AYI PROGRAMI

Baki Duyarlar Trio feat. Başak Yavuz, 01 Şubat

Baki Duyarlar müzisyen bir ailenin müzisyen oğludur. 1987'de Rotterdam Konservatuarına girdi. Robvan Kreeveld, Jan Laurens Hartong, Monti Alexandr, Eddie Gomez, Bob Brookmeyer gibi isimlerle çalıştı. Aynı dönemdeRotterdam, Amsterdam, Den Haag (Lahey) müzik okullarında öğretim görevlisi oldu. 1996'da İstanbul'a geri döndü. Şu anda İstanbul'da çeşitli kulüplerinde çalıyor ve Hollanda'daki müzikal aktivitelerine de devam ediyor. Vokalist Başak Yavuz ile grup bu gece jazz standartlarından oluşan bir repertuar ile sizlerle olacak.
Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d), Başak Yavuz (vo).

Özge Pınar, 02 Şubat

Özge Pınar Mökükçü İstanbul doğumlu. Yıldız Teknik Üniversitesi Jeodezi bölümü mezunu. Özel dersler aldı. Timur Selçuk'tan şan ve solfej, Nühket Ruacan, Sibel Köse ve Randy Esen'den jazz vokal dersleri aldı. Polonya'da Henryk Majewski'nin jazz seminerlerine katıldı. Donovan Mixon'dan ear-training dersleri almaya devam ediyor. Halen çeşitli kulüplerde jazz söylüyor. Özge geçen yıl Estonya'nın başkenti Tallinn'deki "genç jazz vokal yarışması"nda Nardis ve Türkiye'yi temsil etti. Bu gece jazz standartlarından oluşan bir repertuarla sizlerle olacak.
Özge Pınar (vo), Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d).

Okay Temiz & Oriental Wind, 04 Şubat

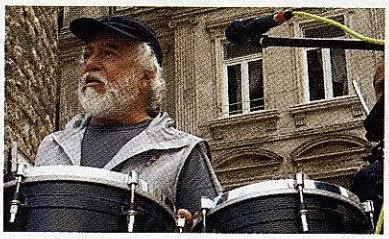

Ülkemizin yetiştirdiği dünyada belki de en çok tanınan, uluslararası jazz literatüründe yer alan davulcu ve perküsyoncumuz Okay Temiz Oriental Wind projes ile Nardis'te.
Okay Temiz (d), Ahmet Özden (zurna), Çağdaş Oruç (s), Mahmut Yiğittürk (kanun), Önder Focan (g), Eylem Pelit (b).

Ayşe Tütüncü, 05 Şubat

1995'te kurduğu Piyano-Perküsyon Grubu'yla çalmaya devam eden Ayşe Tütüncü 2004 yılında yeni bir "Üçlü" kurdu. Bu üçlü içerisinde, Piyano-Perküsyon grubundan Bas ve Si b klarnette Oğuz Büyükberber, soprano ve tenor saksofonda Yahya Dai yer alıyor. 2004 Mart ayı başından

beri konserler veren üçlü, Ayşe Tütüncü'nün bu grup bileşimi -iki nefesli ve bir piyano- için özel olarak düzenlediği yeni bestelerini çalıyor. Düzenlemeler iki nefesli aletin birbiriyle ve piyanoyla ilişkisi üzerine kurulu. Genellikle soprano saksofon ve bas klarnet, kimi zaman da enstrümanlar değiştirilerek si b klarnet ve tenor saksofon eşleşiyor. Müziğin karakteri klasik batı müziği, jazz ve yöresel müzik damarlarının A. Tütüncü'ye has bir üslupta harmanlanması olarak tarif edilebilir. Ayrıca bestelerin arasında Astor Piazzola ve Carla Bley'den yine bu üçlüye göre piyanist tarafından düzenlenmiş birer yorum da yer alıyor.
Ayşe Tütüncü özellikle yazılı müzik ile emprovize müzik arasındaki gerilimi dengeleyebilmek ve ikisine de uzanabilmek için ortada bir yerde durmayı tercih ediyor. 1995'ten bu yana sürdürdüğü "Piyano Perküsyon" projesinde emprovizasyona açık bırakılmış serbest bölümleri olan besteler, adaptasyonlar, çeşitlemeler ve kolajları işliyor. Yeni "Üçlü"sünün repertuarında ise yer yer yine adaptasyon ve çeşitlemelere yer verirken, ağırlıklı olarak serbest bölümler ile yazının içiçe örülerek çalındığı yeni bestelerine yer veriyor.
Ayşe Tütüncü (p), Yahya Dai (as, ts, EWI), Oğuz Büyükberber (clt, bclt).

Karaman & Özyılmaz & Öktem - "New Standards", 06 Şubat

Bilgi Üniversitesi Gitar bölümü mezunu olan Selçuk Karaman, piyanist Serkan Özyılmaz ve davulda Volkan Öktem'i, jazz standarlarını kendi bakış açılarından yorumları ile dinleyebileceğiniz bir gece olacak.

Selçuk Karaman (b, keyb), Serkan Özyılmaz (p, keyb), Volkan Öktem (d).

Nükhet Ruacan'ı Anma Gecesi, 07 Şubat

2007 yılının Mayıs ayında kaybettiğimiz çok sevgili Nükhet Ruacan'ı bu gece öğrencileri ve arkadaşları ile birlikte anıyoruz. Onu unutmadık, hiç bir zaman unutmayacağız. Nükhet Ruacan, İstanbul'da doğdu. Tatbiki Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümünde okudu. 1974 yılında İsviçre'de jazz şarkıcılığına başlayan sanatçı İsviçre ve Norveç'de Emin Fındıkoğlu Orkestrası'nda yer aldı. Daha sonra Tommy Dodd Orkestrası'nda Norveç'de çalıştı. 1977'de yurda döndükten sonra çeşitli kulüp ve festivallerde yer aldı. 1979'da New York'a gitti. New York Conservatory of Mucis'de şan eğitimi aldı. Ruacan adlı bir de plak yaptı. 1982'den beri Türkiye'de çeşitli gruplarla çalışıp festivallerde yer aldı. Kültür Bakanlığı adına Çin'de ve Amerika'da konserler verdi. Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünde dersler verdi.

House Band: Burak Bedikyan (p), Nezih Yeşilnil (b), Berke Özgümüş (d).

Grup Passiflora, 08 Şubat

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 5 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin jazz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

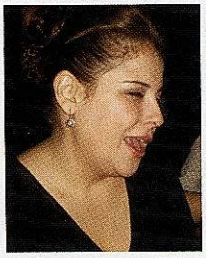

Sibel Köse, 09 Şubat

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Jazz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası jazz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Jazz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Bu gece güçlü grubu ile sizlere jazz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Yansımalar, 11 Şubat

Topluluk, 1990 senesinde A. Şenol Filiz ve Birol Yayla tarafından oluşturulmuştur. Temelde akustik bir tınıya sahip olan topluluk, geleneksel müziğimizden yola çıkarak günümüzü yansıtan ve geniş bir yelpazeye açılabilen sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumluyor. Topluluk, 1996 senesine kadar ikili olarak çalışmalarını sürdürmüş, bu dönem içinde yurt içi ve yurt dışında verdikleri pek çok konserin yanısıra "Yansımalar", "Bab-ı Esrar", "Serzeniş", "Vuslat" ve "Pervane" isimlerinde beş albüm yayınlamışlardır. "Günümüzün karmaşasına karşın insanla biraz sadelik ve huzur sunmak amacımız" diyen sanatçılar, çalışmalarında dinleyicileri ile bu temayı paylaşmaktadır.

Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Nezih Yeşilnil (b), Pınar Duruk (cello), Melih Yüzer (perc).

Quartet Muartet, 12 Şubat

1997 yılında Sarp Maden, Volkan Öktem ve Çağlayan Yıldız tarafından kurulan Trio Mrio, 1998 yılında kendi adını taşıyan ilk albümünü kaydetti. 1999 yılında Çağlayan Yıldız'ın yurtdışına yerleşmesiyle, Alp Ersönmez gruba dahil oldu ve 2003'te Genco Arı'nın da katılımıyla grup, Quartet Muartet adını aldı. 2004 yılında yayınlanan "Dokuz Parça"dan sonra ikinci albümleri "Dokuz Parça Daha" piyasaya çıktı. Bu gece her iki albümden de parçaları piyanoda Çağrı Sertel'in katılımı ile dinleyeceğiz.

Sarp Maden (g), Çağrı Sertel (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).

İlham Gencer, 13 Şubat

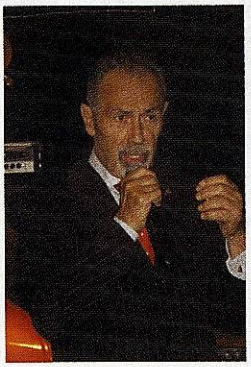

İlham Gencer piyanist bir annenin çocuğu. 1925 doğumlu. Halkevlerinde amatörce başladığı müzik yaşamı 1944 yılında Beyoğlu'ndaki Miami'de profesyonel olarak devam etti. Dönemin ilk yerli jazz grubunda İlham Gencer piyanoda, trompette Badi Kemal, Mehmet Akter klarinet, vokalde Türkan Pasiner yer alıyordu. Beyoğlu Erkek Lisesinden mezun oldu. Dario Moreno, Arif Mardin, Cüneyt Sermet, Turhan Taner, Hasan Kocamaz, geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz kontrabascı Aydemir Mete, Ayten Alpman, birlikte çalıştığı o dönemin müzisyenleridir. 1960'da Çatı adlı bir kulüp açtı. Pekçok müzisyen sahne aldı. 1967'de kapandı. 1977'de 50. sanat jübilesi yapıldı. Ayten Alpman ve Nejla hanımlarla evlilik yaptı. Ayşe Gencer, İlhan Gencer ve Bora Gencer'in babası, trompetçimiz İmer Demirer'in kayınpederidir. Hala aktif olarak müzik yaşamına devam eden İlham Gencer bu gece Nardis için çok özel olarak hazırladığı sevilen jazz standartlarından oluşan bir repertuarla vokal olarak sahne alacak.

İlham Gencer (p), İmer Demirer (tp), Burak Bedikyan (p), Oğuz Durukan (b), Deniz Dündar (d).

EMIRATES İLE JAZZ KEYFİ Amandah Jantzen, 14-15-16 Şubat

Amerika'dan özel bir repertuar ile gelen, dinleyince unutamayacağınız bir sesi sizlerle tanıştırmak istiyoruz, Amandah Jantzen...

San Franciscolu Amandah Jantzen erken yaşlardan piyano barlarda şarkı söyleyerek başladı. Al Jarreau, Linda Ronstadt's Nelson Riddle, Nancy Wilson ve Sarah Vaughan'ı dinlediğinde ise ne olacağına karar vermişti; jazz şarkıcısı. Bascı Leroy Vinnegar ve gitarcı Charlie Byrd onun gelişmesinde çok yardımcı oldular.

Kendi adına 3 albüm yaptı. Some Other Time, Devil May Care ve My Secret Love.

Ayrıca sanatçı "Top 500 Jazz Singer" kitabına girdi. Aynı zamanda piyanist de olan şarkıcı bu gece için çok özel bir repertuarla, ayrıca yarın ve Cumartesi geceleri de sizlerle olacak.

Daha fazla bilgi için www.amandahjantzen.com adresine de bakabilirsiniz.

Amandah Jantzen (vo), Selim Benba (p), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Alper Yılmaz Project, 18-19 Şubat

Alper Yılmaz Project, Alper Yılmaz'in ilk solo albüm projesi için New York'un önde gelen müzisyenleri bir araya getirilerek oluşturulmuş bir ekip. Ekibin müziğinin genel çerçevesini Alper Yılmaz'in besteleri belirliyorsa da, çalan müzisyenlerin tamamen eşit ve serbestçe katkıda bulunduğu bir platformun oluşturulması projenin ulaşmayi amaçlıyor. 2007 yazında Amerika'da piyasaya çıkan „Clashes" ile büyük ilgi gören müzisyenin bu albümü, Ocak 2008'de AK Müzik etiketiyle Türkiye'de yayınlandı. Albüm turnesinde başarılı Amerikalı müzisyenler Mike McGinnis, Nick Kadajski nin yanısıra Sarp Maden ve Volkan Öktem gibi seviten Türk müzisyenleri de içeren grubuyla Nardis sahnesinde olacak.

Alper Yılmaz (b), Nick Kadajski (as), Mike McGinnis (ss, ctt), Sarp Maden (g), Volkan Öktem (d).

Swing A La Turc, 20 Şubat

Önder Focan'ın Kalan Müzik etiketiyle piyasaya çıkan yeni albümünün de adı olan proje bu yıl İstanbul Jazz Festivali'nde de yer almıştı. Daha önceki albümlerinde Türk bestelerini jazz disiplininde yorumlayan sanatçı buradaki ana yaklaşımını "melodinin yerel olmasına karşın armonizasyon ve form üzerine doğaçlama ile jazz disiplinine sadık kalarak yorumlamak" diye ifade etmekte. Fark ise ilk kez bir otantik Türk müziği enstrümanı olan ney'in de projede yer alması. Ayrıca bu gece davulda Wolfgang Roggenkamp davulda konuk olarak yer alıyor.
Önder Focan (g), Şenol Filiz (ney), Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Wolfgang Roggenkamp (d).

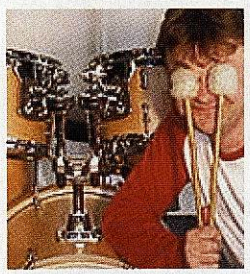

Wolfgang Roggenkamp Hammond Trio, 21 Şubat

Bugüne kadar Almanya'nın birçok ünlü jazz sanatçısıyla beraber çalışan Wolfgang Roggenkamp, müziğinde jazz, blues ve fusion türlerinin hoş bir sentezini yapıyor. Retro aşıklarının ve jazz severlerin favorisi Hammond ustası Roggenkamp, ülkesinde klasik jazz mekanları kadar kulüplerin ve büyük çaplı partilerin de gözdesi. Roggenkamp, Önder Focan ve Ediz Hafızoğlu eşliğindeki triosu, jazzın ruhunu ve coşkusunu yansıtan bir Hammond ziyafeti sunacak. Daha fazla bilgi için www.wolfgangroggekamp.com adresine bakabilirsiniz.
Wolfgang Roggenkamp (Ham.org), Önder Focan (g), Ediz Hafızoğlu (d).

Wolfgang Roggenkamp Hammond Trio, 22 Şubat

Bugüne kadar Almanya'nın birçok ünlü jazz sanatçısıyla beraber çalışan Wolfgang Roggenkamp, müziğinde jazz, blues ve fusion türlerinin hoş bir sentezini yapıyor. Retro aşıklarının ve jazz severlerin favorisi Hammond ustası Roggenkamp, ülkesinde klasik jazz mekanları kadar kulüplerin ve büyük çaplı partilerin de gözdesi. Roggenkamp, Önder Focan ve Ediz Hafızoğlu eşliğindeki triosu, jazzın ruhunu ve coşkusunu yansıtan bir Hammond ziyafeti sunacak.
Wolfgang Roggenkamp (Ham.org), Önder Focan (g), Ediz Hafızoğlu (d).

Feyza Eren, 23 Şubat

Feyza Eren, 2000 yılında piyanist, aranjör Emin Fındıkoğlu yönetiminde bir grupla çıkardığı I'm New adlı CD'si ile tanındı ve sevildi. Uzun bir aradan sonra sizlerle olacak olan sanatçı bu gece çok özel grubuyla standartları yorumlayacak.
Feyza Eren (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Wolfgang Roggenkamp (d).

A Capella Boğaziçi, 25 Şubat

İlk yerli acapella grubumuz olan A Capella Boğaziçi uzun bir aradan sonra yeni kadrosu ve repertuarı ile sizlerle olacak. DMC'den bir de albümleri olan grup, vokal alanında bir idol olarak gördükleri Swingle Singers, Real Group gibi dünyanın önde gelen vokal gruplarının standart jazz parçaları, film müzikleri, jazz alt yapılı bir takım folk parçaları ve bazı klasik eserlerden oluşan parçaları seslendirecekler.
Seren Akyoldaş (soprano), Oya Aktaş (mezzo soprano), Ezgi Arslan (alto), Recep Gül (tenor), Burak Erdem (bariton), Gökçe Şenyüz (bas).

Sibel Köse & Önder Focan Duo, 26 Şubat

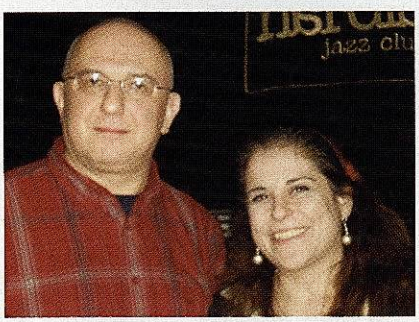

Nardis'te Ekim 2006'da ilk kez sahnelenen bu duo projesi sizlerden yoğun ilgi görmüştü. Yıllardır birlikte müzik yapan Sibel Köse ve Önder Focan "ikili" olarak sizlere bu kez standartlar yerine, Duke Ellington parçalarından seçilmiş çok özel bir repertuarı Nardis'in sıcak atmosferinde sunacaklar.
Sibel Köse (vo), Önder Focan (g).

Nail Yavuzoğlu Trio, 27 Şubat

1960 yılında İstanbul'da doğdu. İTÜ Türk Müsikîsi Devlet Konservatuarı'nı 1983'de bitirdi. 1988 yılında İTÜ Sosyal bilimler enstitüsü Musiki sanat dalında yüksek lisans programını, 1995 yılında ise İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Bilim Dalı doktora programını bitirdi. Halen Kompozisyon Ana sanat Dalı Başkanlığı ve Kompozisyon Bölüm Başkanı olarak görev yapmaktadır. İTÜ Çoksesli Korosu'nda şef yardımcılığı ve şeflik, İTÜ İspirtohane Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası'nda, Genel Sanat Yönetmenliği, aranjörlük ve şeflik, CRR Big Band de besteci aranjör ve orkestra şefi olarak, kurduğu Trio'su ile de piyano sanatçısı olarak müzik yaşamına devam etmektedir.Konserlerinde kendi eserlerini seslendirmektedir.
Nail Yavuzoğlu halen İTÜ Türk Müsikîsi Devlet Konservatuarı'nda Yüksek Solfej, Armoni, Enstrümantasyon-Orkestrasyon, Kontrpuan-Füg, Türk Müziğinde Polifoni, Müzikte Ses Sistemleri derslerini vermektedir.
Nail Yavuzoğlu (g), Nezih Yeşilnil (b), Cem Aksel (d).

Murat Arkan "Michael Franks" Project, 28 Şubat

Ankaralı bir müzisyen olan Murat Arkan, TED Ankara Koleji ve ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nden mezun oldu. 30 yıldır gitar çalıyor ve şarkı söylüyor. Bilkent Üniversitesi Jazz Bölümü, Berklee Müzik Okulu yaz kursu (İtalya) ve Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde değişik zamanlarda müzik eğitimi aldı. Bu konserde, Michael Franks şarkıları seslendirmek üzere gitarının yanısıra Michael Franks'in şarkı söyleme tarzına benzeyen vokali ile ve çok keyifli bir ekiple karşınızda olacak.
Kaliforniya'lı şarkıcı, besteci ve şarkı sözü yazarı Michael Franks'in unutulmaz şarkıları, Türkiye'de ilk defa toplu halde çalınacak. Özellikle 1970'lerin sonları ve 1980'lerde yapmış olduğu albümlerle dünyada ve ülkemizde sevilen bir şarkıcı olan Michael Franks, 'smooth jazz' ın önemli temsilcilerinden biri olarak kabul ediliyor. 'Antonio's Song, Baseball' ve daha birçok Michael Franks parçası bu konserde seslendirilecek. Bu konser, Michael Franks hayranları için kaçırılmayacak bir fırsat ! Ayrıca, jazzın daha yumuşak tınılarından hoşlananlar için şiddetle tavsiye olunur.
Murat Arkan (g, vo), Yahya Dai (s), Emre Tukur (keyb), Kağan Yıldız (b), Selim Göksu (d), Konuk Vokaller...

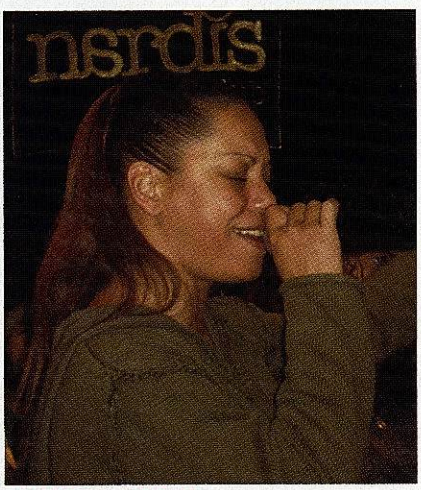

Melis Sökmen, 29 Şubat

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, jazz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı.
Pop jazz'in ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Uğur Gülbaharlı (p), Cudi Genç (b), Cem Aksel (d).

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

JC's de Afrika'dan Avrupa'ya Esintiler...

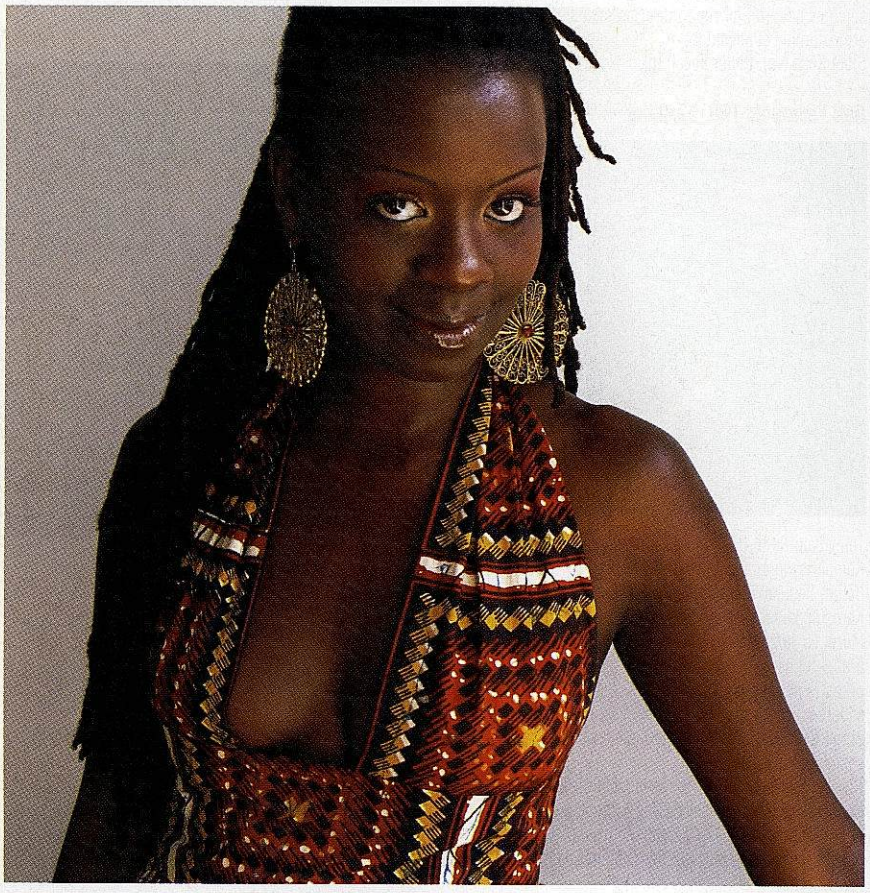

1 ve 2 Şubat'da Afro-Amerikalı Somi sahne alacak.

Somi (vo),
Brandon Ross (g),
Gabriele Donati (b),
Daniel Moreno (perc).

Illinois'de doğan Somi akademisyen bir ailenin çocuğu olarak doğmuş. Müziğe olan tutkusu ile köklerinin olduğu bölgelerde yaşamak istemiş. Zambia, Kenya ve Tanzanya'da yaşamış. New York'a dönünce "African Globe Theater production of Drums Under the African Sky" da görev almış. Birlikte çalışmalar yaptığı isimler arasında Amel Larrieux, Tsidii Le Loka, Roy Hargrove, Lionel Loueke ve Lonnie Plaxico var. Pekçok kulüp ve festivalde sahne almış. Aynı zamanda New York University's Tisch School of the Arts'da öğrenimini de tamamlayan sanatçı TV programları da yapmış. Bu ilginç şarkıcı İstanbul'a bambaşka bir hava getirecek.

21, 22, 23 Şubat'da
Lisa Wahlandt;

Lisa Wahlandt (vo), Sven Faller (b), Walter Lang (p), Gerwin Eisenhaue (d).

Lisa, 30 yıl kadar önce ailesinin Almanya'daki küçük çiftliğinde doğdu. Babasının akordeonu, ailece söylenen şarkılar ve radyoların müzik listeleri ilk duyduğu melodiler oldu. Lisede okul grubuna katıldı.

1992-1994 yılları arasında Avusturya Linz'deki Bruncker konservatuarını bitirdikten sonra profesyonel müzik kariyerine başladı. 1994'de New York'taki New School of Music'e kabul edildi. Avusturya'da duo partneri gitarist Joni Helne ile Masters of Tomorrow adlı bir TV programı yaptı. 1996'da Mind Games dörtlüsüne katıldı. Claudio Roditti ile beraber Mind Games Live albümlerinin kayıtlarına başladı. Leo Traversda ve William Galison gibi çeşitli konuk sanatçılarla turneler düzenledi. Jesus Christ Superstar, Rocky Horror Picture Show, Little Shop of Horrors'a katıldı.

1997-1998 yılları arasında TV yapımları ve filmler için stüdyo çalışmaları, ünlü sitcom The Nancy'nin Alman versiyonu için jenerik çalışması ve bir çok albüm için geri vokal ve misafir sanatçılık yaptı. 1999'da Stan Getz ve Arstrud Gilberto eşliğinde Mind Games'le kaydettikleri Bossa Nova albümü Singapur'daki jazz listelerinde 2. sıraya yerleşti.

2002'de Bossa Nova Affair Alman gazeteleri tarafından "Newcomer Award of Suddeutsche Zeitung"e layık görüldü. 2003 yılında Richard Strauss konservatuarında jazz vokal eğitimi verdi. Marlere Dietrich'le çalıştı ve ardından Bavarion televizyonunda "Portrait of Lisa Wahlandt"adlı bir program hazırladı. Son olarak 2004 Mind Games grubuyla beraber Singapur'un en büyük oditoryumuna 2 konser için davet aldı ve gördüğü ilgi üzerine bu davetler yinelendi.

13-14-15 Mart
Jacky Terrasson

Yeni genç aslanlar kuşağının önemli ismi Jacky Terrasson, 90'ların ortalarında geleneksel jazz sahnesinin genç aslanlarından biri olarak gösteriliyordu. Kendi adını taşıyan 1995 tarihli ilk albümü jazz dünyasında büyük övgüler toplamıştı.

Beş yaşında piyano çalmaya başlayan, 11 yaşında Billie Holiday ve Miles Davis'i keşfeden, gençliğini Bud Powell'ın kayıtlarını dinleyerek geçiren Terrasson, Boston'daki Berklee'de jazz öğrenimi gördü; okul arkadaşlarının içinde Danilo Perez gibi geleneği yutmuş, yeniyle buluşturmuş gözü dışarıda müzisyenler de vardı. Mezun olduktan sonra, Chicago ve New York'ta kulüplerde çalmaya başladı, daha sonra aralarında Arthur Taylor ve Betty Carter'ın bulunduğu hocalarıyla uzun süre çalıştı ve 1996'da kendi üçlüsünün lideri olarak turne yaptı. Berlin'de doğan ve Paris'te yaşayan Fransız-Amerikan melezi Terrasson Mehldau ve Chestnut'la birlikte, 90'lı yılların en iyi jazz piyanistleri arasında sayılıyor.

Nasıl bir grupla geldiği henüz açıklanmayan bu usta piyanist de kaçırılmayacak konserler arasında...

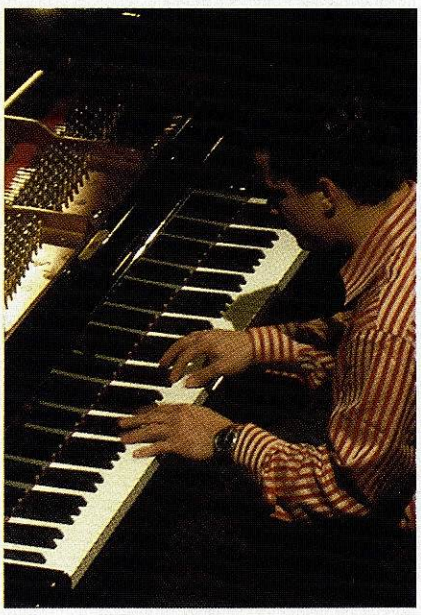

Didem Ayberkin
didemayberkin@gmail.com

Babylon'da jazz ve dans tüm hızıyla...

Oldies But Goldies

Karina

dünyada akla gelen ilk isimlerden biri olan Ayhan Sicimoğlu, parmaklarından çıkan sihirli ritimleri Babylon'a taşıyor. Ritmin zamanın ta kendisi olduğuna inanan ve performansıyla sizi bu zamanda bir yolculuğa çıkaran Sicimoğlu gecede albümü Friends & Family'den şarkılarla muhteşem bir latin fizyon sunacak. "İstanbul Paş Constantinople", "Historia de Un Amor", "Esperare" gibi bilindik parçaların yanı sıra, Ayhan Sicimoğlu'nun dünyanın dört bir yanından topladığı ezgileri ve geleneksel Küba ritimlerini jazz ve raga'yla buluşturmasını hayranlıkla izleyeceksiniz.

Electronic Discoveries by Burn
Swayzak Live featuring Cassy
11.01 Cuma / Fri (23:00)
After an impressive decade producing records that have delved into down tempo, deep house and minimal techno

New Sounds of Germany
12.01 Cumartesi / Sat (23:00)

Balkananatolia
15.01 Salı / Tuesday (21:30)

Taksim Trio
16.01 Çarşamba / Wed (21:30)
Enstrümanlarından çıkan her sesin içinizi titrettiği, farklı üç ruhun tek notadaki muhteşem birlikteliği

Karina
04.01 Cuma / Fri (23:00)
Son olarak Babylon Alaçatı'daki sıcak performansına şahit olduğumuz Karina bu defa soğuk bir kış gününü ateşlemek üzere Babylon sahnesindeki yerini alıyor. Hepimizin yakından tanıdığı elektronika, dub ve downtempo projesi Thievery Corporation'ın sesi güzel kendi güzel solisti Karina Zeviani, geleneksel Brezilya ritimlerini günümüz urban electronic tarzıyla başarılı bir şekilde birleştiriyor. Birçok müzik otoritesinden övgüler alan, sıcak ülkesinin tatlı ritimlerini kulaklarımıza, güzel kareleri gözlerimize taşıyan Karina'nın performansını kaçırmayın!

Roll ve Bant gecesi
09.01 Çarşamba / Wed (23:00)
Yeni yıla müzik dolu bir giriş! Roll ve Bant dergileri, 9 Ocak gecesi, 2007 yılına dair akıllara kazınmış müzik seçkilerini gece boyunca sizlerle paylaşıyor. Geceye, geride kalmış yılın bıraktığı akustik tınılardan gitarlı müziklere, yenilikçi denemelerden yerli çıkarmalara, elektronik açılımlardan jazza kadar farklı tatta parçalar eşlik ediyor. Roll Dergisinden Derya Bengi, Cem Sorguç ve Hilmi Tezgör; Bant Dergisinden de Aylin Güngör, Ekin Sanaç ve J. Hakan Dedeoğlu sizler için kabinin arkasına geçiyor. Gelenlere vermek üzere sürprizler de düşünülmüş.

Ayhan Sicimoğlu
10.01 Perşembe / Thu (23:00)
Doluca
Perküsyon denilince sadece Türkiye'de değil tüm

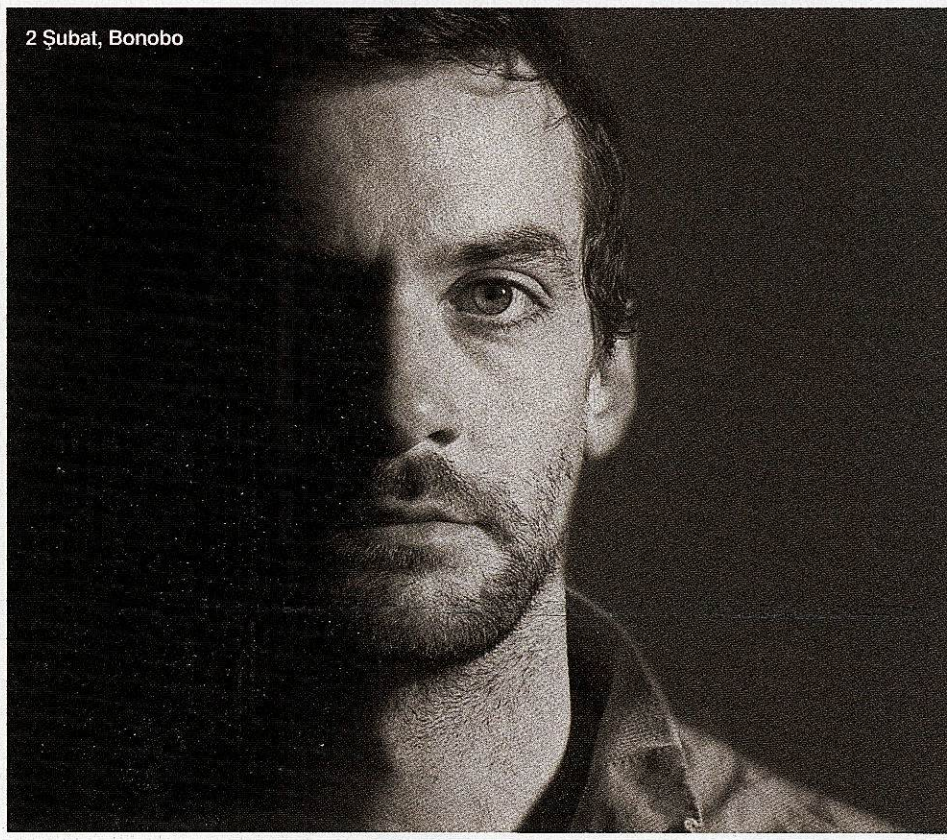
2 Şubat, Bonobo

Shantel

Swayzak

Taksim Trio dinleyici üzerinde kuvvetli bir etki bırakıyor. Son olarak Womex'de gösterdikleri performansla hayran kitlesini Türkiye sınırlarının dışına taşıyan grup, dünya müziği türünde yapılmış en dikkat çekici projelerden biri olarak öne çıkıyor. Albümü yayınlanır yayınlanmaz sınırlı sayıda üretilen CD+DVD'si tükenen, klarnette Hüsnü Şenlendirici, bağlamada İsmail Tunçbilek ve kanunda Aytaç Doğan'ın, üç arkadaşın vücuda getirdiği Taksim Trio'nun sahnedeki hoş muhabbetini kaçırmayın!

Sıfır Km
17.01 Perşembe / Thu (21:30)

Uzun zamandan beri süregelen başarılı sahne ortaklıklarını Sıfır KM adı altında başka bir platforma taşıyan Levent Yüksel, Volkan Öktem ve Ant Şimşek konserlerine devam ediyor. Alternatif pop-rock tarzında oluşan repertuarları ağırlıklı olarak,Levent Yüksel'in bugüne kadar ki tüm albümlerinin öne çıkmamış şarkıları, çeşitli yerli yabancı cover şarkılar ve Sıfır Km'nin yeni bestelerinden oluşuyor.

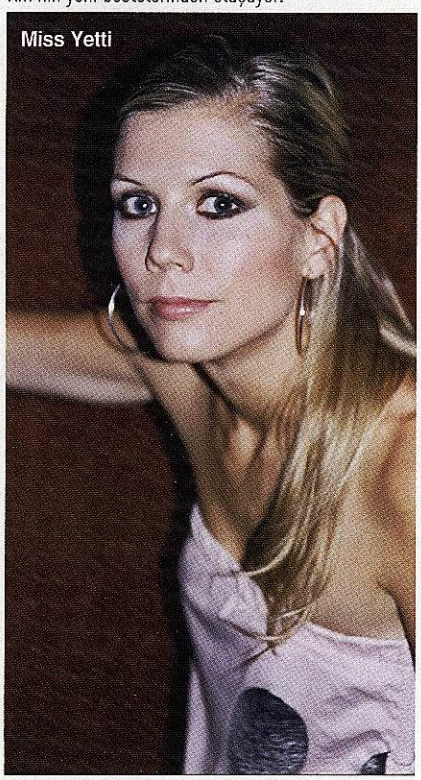
Miss Yetti

Nublu Presents Brasil Weekend: Karina
18.01 Cuma/Friday (23:00)

Son olarak Babylon Alaçatı'daki sıcak performansına şahit olduğumuz Karina bu defa soğuk bir kış gününü ateşlemek üzere Babylon sahnesindeki yerini alıyor. Hepimizin yakından tanıdığı elektronika, dub ve downtempo projesi Thievery Corporation'in sesi güzel kendi güzel solisti Karina Zeviani, geleneksel Brezilya ritimlerini günümüz urban electronic tarzıyla başarılı bir şekilde birleştiriyor. Birçok müzik otoritesinden övgüler alan, sıcak ülkesinin tatlı ritimlerini kulaklarımıza, güzel kareleri gözlerimize taşıyan Karina'nın performansını kaçırmayın!

Nublu Presents Brasil Weekend: Forro in the Dark
19.01 Cumartesi/Saturday (23:00)

Vol 01:Türkiye'den Alternatif Rock
22.01 Salı / Tuesday (21:30)

Pozitif Müzik'in yeni rock markası Voltaj; dijital ortamda var olan grupların seslerini duyurmak amacıyla derlediği "Türkiye'den Alternatif Rock" serisinin ilk albümünü Babylon'da bir partiyle kutluyor. Doğru bildikleri tutku dolu, ama bir o kadar da dikenli yolda çok şeyi feda etmeyi göze alan bu topluluklardan Fungu, Grangulez, Ars Longa, Mai, Ayyuka, Neon, Kafa Bin Dünya,Can K, DDR, OTR, Dehr-i Yalan albüm partisinde sahneye çıkacaklar... Türkiye'den Alternatif Rock gecesinde kimi hırçın kimi duygusal, biri alaycı beriki karamsar; ama hepsi büyük şehrin renkleri ve seslerine tanık olacaksınız. Yarını hissedebilmek için yarının seslerinden gelen bu dipten dalgaya kulak verin....
Güray Binay, Cank, Grangulez, OTR, Kafabindünya, Horanta, Dehri Yalan

Shantel
25.01 Cuma/ Friday (22:00)

Hareketli müziğiyle hatırı sayılır bir kitle üzerinde bağımlılık yaratan Shantel bu sezon da Babylon sahnesindeki yerini alıyor. Shantel'in dinleyicisine sunacağı sürpriz ise, yeni albümü 'Disco Partizani!'. Akılda kalıcı, enerjik, ve sürpriz dolu bir pop müzik niteliğini taşıyan Disco Partizani! Shantel'in prodüktör, müzisyen ve Dj olarak edindiği tecrübelerin, başarılı bir sentezi. Shantel'in Güneydoğu Avrupa ve Balkanların geleneksel melodilerini elektronikayla birleştirdiği ve Goran Bregoviç, Boban Markoviç, The Rootsman, Fanfare Ciocarlia gibi isimleri biraraya getirdiği setlerinde dans pistinden ayrılamayacaksınız.

Oldies But Goldies
26.01 Cumartesi/ Saturday (22:00)

Babylon'da 2007'nin son 2008'in ilk saatlerini Oldies But Goldies partisiyle kutluyoruz.. Depeche Mode, The Cure, Madonna, A-Ha, Chic, Duran Duran, Snap, Cyndi Lauper, ABBA, Donna Summer, James Brown, Nena, Culture Club, U2, Blondie, The Smiths, Wham!, Frankie Goes To Hollywood, Michael Jackson ve The Clash... Bir dönem dans pistlerinin en sevilen şarkıları Murat Beşer ve Mabbas'ın çarpıcı Dj seti ve Engin Eraydın'ın görselleriyle yeniden hayat buluyor. Kendinizi yeni yılda da hayatınızın ve Babylon'un en eğlenceli geleneği Oldies But Goldies'in sıcak atmosferine bırakın!

Baba Zula
30.01 Çarşamba / Wed (21:30)
Avrupa turnesinin ardından babylon'da!

BaBa Zula, 11. yılını herşeyin başına dondugu ve bu

Forro Press

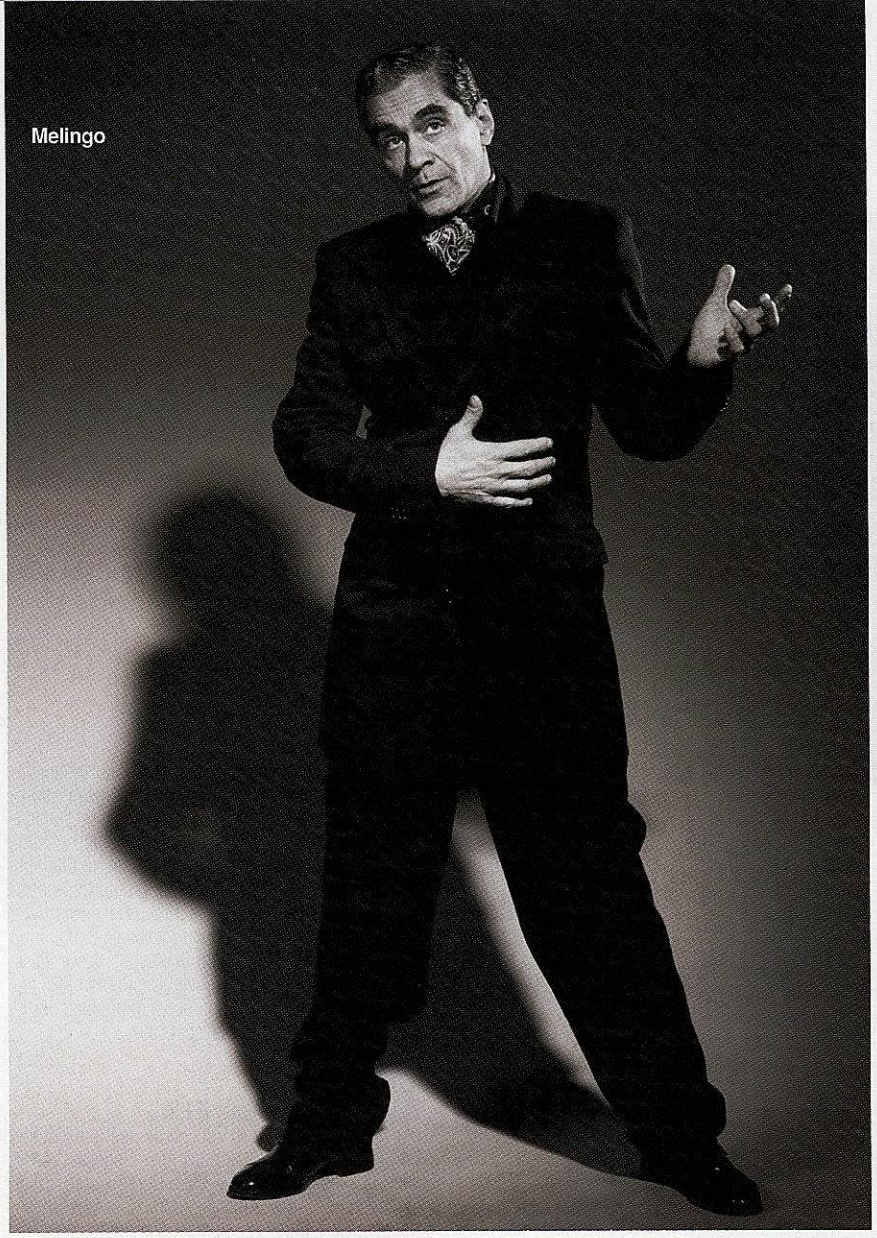
Melingo

topraklardan aldıklarının köküne indigi "Kökler" albümü ile kutluyor. Koklerin en onemli ozelligi toplulugun sahne performansina cok yaklasmis olmasi... Topluluk; elektro saz, kaşık, darbuka ve makineleri kullanarak üç kişilik kocaman ekiple sahnede harikalar yaratırken ilginç kostümlü dansözleri, canlı çizim tekniği ile konserlerini bir şölene dönüştürüyor. Baba Zula performansları toplulugun her anlamda ruhunu kattiklari, izleyiciyi kavrayan ve bırakmayan bir sihir demeti...Baba Zula ile japon halayı, beraber oyun havaları ve solo sarkılara tanik olacaksiniz...

Milkshake
31.01 Perşembe / Thu (21:30)

Babylon'da bu ayın en büyük dans olayına iyi hazırlanın! Babylon'un geleneksel gecelerine bir yenisi daha ekleniyor. İlk olarak DJ Mummy & Fresh B'nin ellerinde şekil alacak Milkshake partileri, Babylon'un dans pisti bağımlılarının yeni gözdesi olacak. Gecede İstanbul'da birçok eğlence mekanında R&B gecelerine Resident DJ olarak sahne alan DJ Mummy ve Amsterdam, Almanya ve Türkiye'de dans pistlerinin tanınan ismi, gerçek bir R&B ve Hip Hop tutkunu Fresh B setin başında hafızalardan silinmeyecek bir performansa imza atacak. Oldies But Goldies partilerinde geçmişin yaş gözetmeyen şarkılarında kendinden geçen topluluklar R'nB ve Hip Hop'ın en fonky isimleriyle aksak ve kışkırtıcı ritimlerin etkisi altına girecek. Snoop Dog, Timbaland, Kanye West, Black Eyed Peas, Eve, Nelly Furtado, Akon, Rihanna, Beyonce, Chris Brown, Lumidee, Pharrell Williams, Usher ve diğer seksapeli yüksek starların sıcak müziğinde saatlerce dans etmek için 28 Kasım Çarşamba gecesi Babylon'da olun!

Nguyen Lee "Celebrating Jimi Hendrix" 4tet Babylon'da...

Nguyen Lee (g), Cathy Renoir (vo), Stéphane Galland (d), tba (b).

Nguyen Lee dünyada Hendrix sonrası jazz gitaristleri Mike Stern, John Scofield, Frisell'le sınıflandırılan, enstrümanından çıkan muhteşem seslerin sahibi bir usta. Doğudan batıya, jazz'dan rock'a, geleneksel müzikten özgür denemelere onun müziği her zaman yaratıcı ve duyulmadık tonlarda oldu. Onun ruhani ve etkileyici müziği her zaman yükseklerde bir yerlerde duruyor ve Hendrix'in başdöndüren eski zaman hatıralarına götürüyor.

Fransız gitarist Nguyen Lee Vietnamlı bir ailenin çocuğu olarak Paris'te doğdu. Daima ekletik bir tarzı savundu ve farklı kültürlerin, farklı estetik anlayışlarının kaynaştığı bir şehir hayatında yetişti.

1994 yılında Steve Arguelles, Corin Curschellas & Richard Bona'yla 'The Hendrix' projesini tamamlayan Nguyen'in 1995 yılında 'Million Waves' kayıdındaki 'Little Wing' yorumu, ilgisinin rock enerjisi taşıyan bir jazz ustalığı olduğunu açığa vurdu. 1995 Temmuz'unda Trilok Gurtu, Terry Bozzio, Cassandra Wilson, Jack Bruce, Vernon Reid, Victor Bailey, Pharoah Sanders gibi tanınmış gitaristlerle birlikte 'Universe of Jimi Hendrix'le Stuttgart Festivali'ne konuk oldu.

O tarihten itibaren Nguyen Lee, world jazz'da önemli seslerden biri haline geldi. 1996'da yayınladığı, 'Tales from Viet-Nam' Jazztimes tarafından, 'Son 10 yılın en ilham verici kayıtlarından biri' olarak niteledirildi. SoWhat kendisi için,' Nguyen Lee yeni, universal ve ana bir dil yarattı' yorumunu yaptı.

Güçlü ve yenilikçi bir sanatçı olmasının dışında Nguyen Lee hakkında Bill Frisell veya John McLaughlin

Nguyen Lee

gibi günümüzün en iyi gitaristlerinden biri olduğu yorumu yapılıyor. Nguyen Lee ise kendini ve yaptığı işleri şu sözlerle ifade ediyor: 'Jimi'nin müziğini bugünlerde yaşasaydı belki de keşfetmek isteyeceği mecralara götürmek istiyorum... Jazz ve world müzik dünyasına. Ve onun müziğini bir jazz'cının özgürlüğü içerisinde tekrar icra etmek istedim. 'Voodoo Child'ı Bambara dilinde (yeret bir mali dili) söyledik, onun müziğini bambaska bir uluslararası platforma taşıyacağız ya da 'Are You Experienced'ı daha oriental bir sekilde kullanacağız. Bazı tonlarda limitlerimiz olmayacak. 'Purple Haze'ı 15/8'lik groovelarla bezeyeceğiz. 'Third Stone' gizemli soyut bir ballad'a dönecek. Bunları yapıyoruz çünkü Jimi'nin çocuklarıyız ve onu bu şekilde onurlandırmak, anmak istedik. Müziğindeki mitleri araştırmak için çaba sarfettik'.

Nguyen Lee'nin Cathy Renoir'in vokali, Stephane Galland'ın davul ve bası eşliğinde "celebrating Jimi Hendrix" 4t isimli projesiyle dinleyicisine keyifli dakikalar yaşatacağı performansını sakın kaçırmayın!

MELINGO 20-21 Martta...

Nick Cave'in karizması, Tom Waits'in sanatsal ruhu ve Gainsbourg'ın derin sesinin Arjantin Tangosundaki en iyi yansıması Daniel Melingo hafızalarınızdan silinmeyecek bir performans için 20-21 Mart geceleri Babylon'da!

80'li yıllarda Arjantin'in diktatör rejimine karşı sesini rock müzikle duyuran Melingo bu dönemdeki sanatsal görevini tamamladığında tutkusunu kendi topraklarının eşsiz ritimlerine çevirdi. Şimdi onun sahnedeki karizmatik duruşu müziğin tango-cancion türünü 21. yüzyıla başarıyla taşınmasını sağlıyor. Melingo Maltido Tango'yu kullanarak yarattığı müziğinde ışıkların içindeki gölgelerin dışında dünün ve yarının şiirlerini çağırıyor. Onun şarkılarında Buenos Aires'in havasını ciğerlerinize çekiyorsunuz ve birbirinden farklı birçok karakterin gözlerinizin önünden geçişini izleyebiliyorsunuz. Tangonun yumuşak bir ışıkta anlattığı kaybedenlerin öyküsünü derinden hissedebiliyorsunuz. Maltido Tango'nun herkes tarafından lanetlenen acı öykülerinin en iyi anlatıcılarından biri olan ve bu eski hikayeleri şehrin kalabalık sokaklarında anlatmaya devam eden Melingo'nun keşfi, sizi bildiğiniz ama farklı gözlerle izleyeceğiniz bir dünyaya götürecek. Palyaçonun yüzündeki acı gülümsemeyi görmeye hazır mısınız?

The Hall...

Alev Ertem
alev@thehallistanbul.com

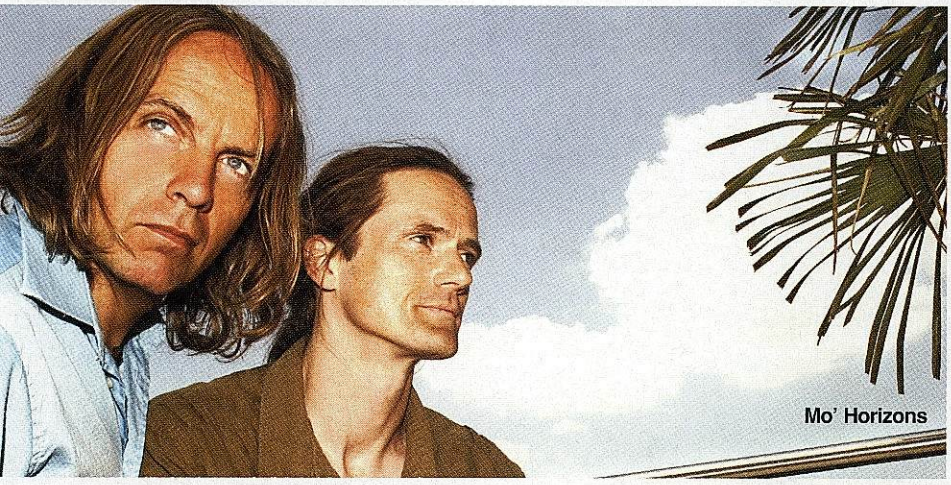
Mo' Horizons

5 OCAK
MO' HORIZONS (DJ)

Ralf Droesemeyer ve Mark Foh Weltzer isimli iki Alman dj/prodüktörden oluşan dünyaca ünlü jazz/bossa-nova grubu Mo' Horizons, ilk büyük çıkışını "Yes Baby Yes" ve "Foto Viva" single'larıyla yaptı. Nicole Conte, Fort Knox Five ve Only Child gibi isimlerin remix yaptığı şarkılar kısa zamanda nu'club klasikleri arasına girdi. Eklektik tarzları sayesinde çok geçmeden müzik piyasasının en dikkat çekici isimlerinden biri haline gelen Mo' Horizons'ın kulağa hoş gelen şarkıları Ikea, Viva, Renault ve Kia Motors gibi firmaların reklamlarının yanı sıra Amerika, İtalya ve Almanya'daki bir çok TV programının jenerik müziği olarak kullanıldı. Grubun çok büyük kitleler tarafından bilinmesinin en büyük sebebi ise şarkıların dünya üzerinde toplam 500'den fazla toplama albümde yer alması. İlk stüdyo albümlerini 1999 yılında "Come Touch The Sun" adıyla çıkartan ikili, ikinci albümleri "Remember Tomorrow"u ise 2001 senesinde çıkardı. 2002 senesinde ilk defa bir 'grup' olarak dünya turuna çıkıp İtalya, Yunanistan, İspanya, Avusturya, İsviçre, Güney Amerika, Avustralya ve daha bir çok ülkede çaldılar. Zamanla daha çok latin, jazz, soul, afro, funk ve bossa nova tarzlarına yönelen Mo' Horizons, üçüncü stüdyo albümlerini 2003 yılında "The New Bohemian Freedom" adıyla çıkardı. Büyük bir ticari başarı yakalayan albüm, grubun ününe ün kattı. Son albümleri "Sunshine Today"i 2007 yılının Haziran ayında çıkartan müzisyenler, farklı tarzların mükemmel birleşimi olan dj performansları ile dünya çapında bir üne sahipler ve 5 Ocak'ta The Hall seyircisine mükemmel bir müziksel tatmin sunacaklar.

http://www.myspace.com/mohorizons

12 OCAK
JOHNNY FIASCO (DJ), SPONSORED BY BURN

Chicago doğumlu Juan Lopez a.k.a Johnny Fiasco, küçük yaşlarda gitar eğitimi aldıktan sonra çeşitli rock ve funk gruplarında çaldı. Yaşı ilerledikçe stüdyoya çekilen Fiasco, prodüktör olarak ismini duyurmaya başladı. Daha sonralarda DJ'liğe soyunan Fiasco, ilk olarak Chicago'daki underground partilerde kendini gösterdi. Çoğu house prodüktörü disko ve funk müzikten ilham alsalar da, Fiasco The Police, Talking Heads ve Herbie Hancock gibi isimlerden esinlendi. DJ/prodüktör kimliğine hızla alışan Fiasco, Moonshine, Radikal Fear ve dünyaca ünlü Cajual Records'dan şarkılarını çıkarmaya başladı. Birkaç şarkısıyla Billboard listelerine de giren prodüktör, Justin Timberlake, Gloria Estefan, KD Lang ve Dona Blakely gibi isimlere remix yaptı. 2000 yılında ilk uzun mix CD'si 'Cluster'ı yayınladı fakat albümün yapımında emeği geçen Andy Adams'ın albümün çıkmasına yakın bir zamanda vefat etmesi üzerine albüm Andy Adams'a adandı. Bir çok farklı house label'ından parçalar yayınlayan Johnny Fiasco, All Access, The Soul Focus Project ve Vital Signs başta olmak üzere 9 ayrı isim altında çalışmalarını sürdürüyor. Burn'ün sponsorluğunda The Hall'un ana sahnesinde yerini alacak olan ve müzik piyasasında 15. yılına yaklaşan ünlü DJ/prodüktör Johnny Fiasco, dj performanslarında house müziğin en iyi örneklerine yer veriyor ve dinleyenlere sınırsız bir eğlence sunuyor.

http://www.johnnyfiasco.com/

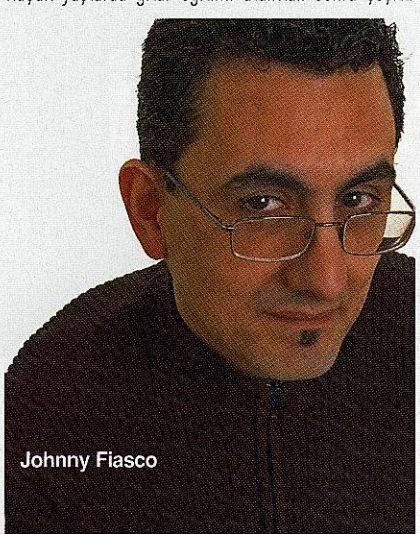
Johnny Fiasco

19 OCAK
DANI SICILIANO (DJ)

Mükemmel sesini ilk olarak Matthew Herbert'ın klasik haline gelen "Around The House" ve "Bodily Functions" albümlerinde duyduğumuz Dani Siciliano, 80'li yıllarda California'daki discolarda DJ'lik yaparak başladığı kariyerine günümüzün en özgün müzisyenlerinden biri olarak devam ediyor. Matthew Herbert'le beraber çalışmasıyla parlayan kariyeri, belki de evlenmeleriyle daha da gelişti. Herbert'a yaptığı vokallerle ismini duyuran Siciliano, ilk solo albümünü 2004 yılında Studio !K7'den "Likes..." adıyla çıkardı. Bu albümde Nirvana'nın "Come As You Are" şarkısını kendine has tarzıyla yorumlayan Siciliano, farklı tatlara sahip kitleleri etrafında toplamayı başardı. Büyük başarı yakalayan bu albümle Dani Siciliano, Herbert'ın şarkılarındaki ses kimliğinden çıktı ve kendi başına da büyük işler başarabileceğini gösterdi. İkinci albümünü yine aynı plak şirketinden "Slappers" adıyla çıkartan ünlü vokalist, bu albümle birlikte günümüzün en tutkulu ve orjinal seslerinden biri olduğunu bir kez daha kanıtladı. Gençlik yıllarında yaptığı DJ'liğe geçtiğimiz senelerde geri dönen Siciliano, bu alanda da küçümsenmemesi gereken bir isim olduğunu gösterdi ve dünyanın bir çok önemli gece kulübünde boy gösterdi. Disco'dan techno'ya kadar bir çok farklı tarzı bir arada toplayan Dani Siciliano, İstanbul'da bugüne kadar gerçekleştirdiği DJ performanslarında dinleyenlerin yüzünü hiç kara çıkarmadı.

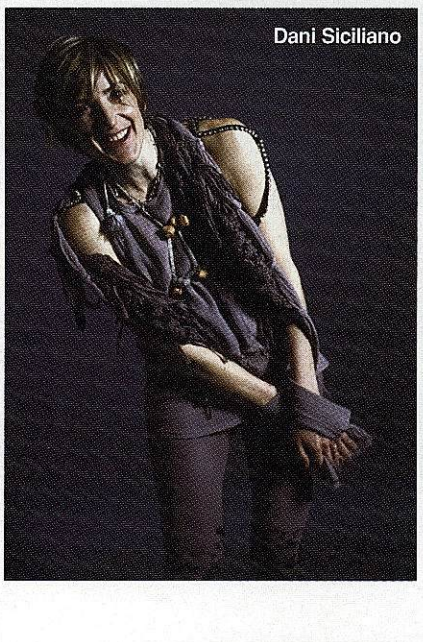
Dani Siciliano

http://www.dani-siciliano.com

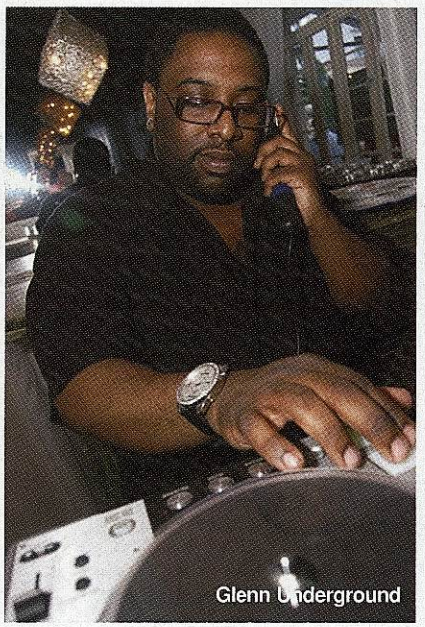
Glenn Underground

26 OCAK
GLENN UNDERGROUND (DJ)

Strictly Jazz Unit'in üyelerinden biri olarak müzik kariyerine başlayan Glenn Rocker, house müziğin doğum yeri olarak gösterilen Chicago'nun en ünlü DJ ve prodüktörlerinden, ve Chicago house'un öncülerinden biri. Küçüklüğünden beri müzikle içiçe yaşamış olan ve zamanın diğer büyük isimleri Larry Heard, Ron Hardy ve Lil' Louis gibi isimlerle aynı kefeye konulan Glenn Underground, aynı zamanda son 10 yılın en fazla ilgili gören house parçalarının mimarı. Cajual, Prescription Guidance ve Peacefrog gibi ünlü house label'larından çıkardığı plaklarla dans müzik standartlarını yükselten prodüktör, günümüzün deep jazz house, disco house ve classic house tarzlarını en başarılı bir araya getiren DJ'lerinden biri. Özellikle Donna Summer'ın "I Feel Love"ına yaptığı remiks house DJ'lerinin vazgeçemediği parçalardan. House müziğin yaşayan efsanelerinden biri olarak gösterilen ve buna rağmen mütevazi tavrından asla ödün vermeyen Glenn Underground, The Hall'un ana sahnesinde farklı müzik zevklerine sahip dinleyicileri doyasıya eğlendirmek için gün sayıyor.

Sirel Ekşi
izmirfestivali@iksev.org

Wolfgang Muthspiel Trio

İzmir Avrupa Jazz Festivali 15. Yılında

Charlier & Sourisse

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı (İKSEV), 15. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ni 5–15 Mart 2008 tarihleri arasında düzenleyecek. Festival afişi bu yıl da Türkiye genelinde genç grafikçiler arasında açılan yarışmayla belirlenecek.

15. İzmir Avrupa Jazz Festivali; İzmir Yunanistan Baş Konsolosluğu, İtalyan Konsolosluğu, Belçika Fahri Konsolosluğu, Goethe Enstitüt İzmir, Fransız Kültür Merkezi ve Avusturya Kültür Ofisi işbirliği ile düzenlenecek. Program henüz kesinleşmemekle beraber Festival 5 Mart'da İsmet İnönü Sanat Merkezi'nde 6. Jazz Afişi Yarışması Sergisi- Ödül Töreni ve dünyaca tanınmış piyanist besteci Fahir Atakoğlu'nun konseriyle başlayacak. Atakoğlu konserde "İstanbul In Blue" albümünde yar alan bestelerini seslendirecek. Sanatçıya yine dünyaca ünlü isimler; davulda Horacio El Negro Hernandez, efsanevi basçı Anthony Jackson, kuşağının önde gelen gitaristlerinden Wayne Krantz ve saksofonda ise Bob Franceschini eşlik edecek.

15. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ne Avusturya'dan "Wolfgang Muthspiel Trio", İtalya'dan "Accabbanna", Fransa'dan "Charlier & Sourisse 'Héritage' Quartet" ve yine Fransa'dan United Fools" ile Almanya'dan "Unterbibierger Hofmusik" topluluklarının katılması bekleniyor.

Kendi alanında sayılı festivallerden biri olan İzmir Avrupa Jazz Festivali, konserlerin yanı sıra festival süresince genç müzisyenlere yönelik yoğun eğitim etkinlikleriyle de ayrıcalık taşımaktadır. 15. İzmir Avrupa Jazz Festivali bünyesinde de Festivale katılacak sanatçıların yürüteceği atölye çalışmalarının yanı sıra Alman Fotoğraf Sanatçısı Prof. Gisela Bullacher "Defalarca – Anların Dengesi" konulu fotoğraf atölyesi yapacak. Geçen yıllarda olduğu gibi "Açık Jazz Orkestrası Atölyesi"nde başarılı bulunan iki genç müzisyen, Siena Jazz Vakfı işbirliği ile Siena Yaz Jazz Okulu'na burslu olarak gönderilecek.

Fahir Atakoğlu

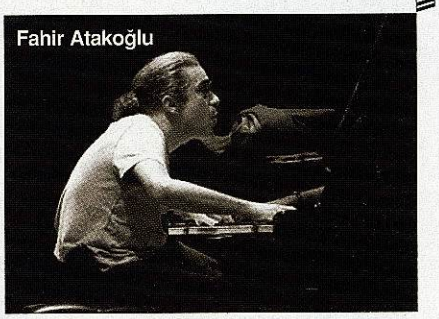

Unterbibierger Hofmusik

Devrim DİKKAYA
devrim@genccazcilar.org

İzmir'de alljazz

Viktoria Tolstoy

İzmir Filarmoni Derneği'nin JTI sponsorluğunda düzenlediği uluslararası jazz festivali bu yıl "İzmir'de alljazz" sloganı ile beşinci yaşını kutluyor. Dört yıldır dünya çapında jazz müzisyenlerini İzmir'lilerle buluşturan festival, bu yıl da 27si Türk 39 yetenekli jazz müzisyenini İzmirlilerle buluşturuyor.

Artık festivalin geleneksel etkinliği haline gelen Hava Kuvvetleri Komutanlığı Cazın Kartalları Orkestrasının performası ile 23 Ocak çarşamba akşamı İsmet İnönü Sanat Merkezinde başlayacak olan festival, İzmir'li müziksever ve müzisyenleri söyleşi ve atelye çalışmaları ile de buluşturacak.

Birbirinden farklı jazz türlerine programında yer vermeye çalışan festivalin Big Band açılışının ardından, tüm konserlerin gerçekleşeceği İsmet İnönü Sanat Merkezi sahnesine 28 Ocakta, dünya jazzcıları arasında kendine yer edinmeye

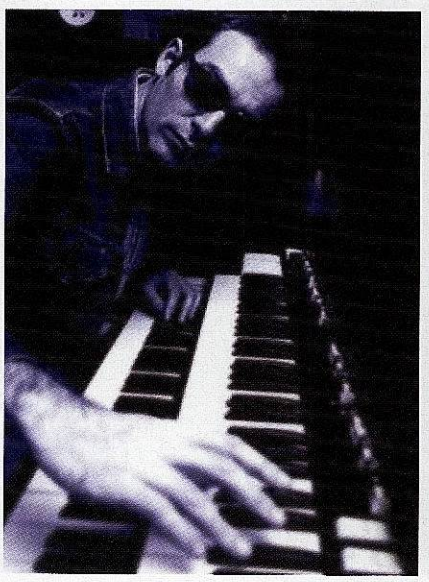

PROGRAM

H.K.K. CAZIN KARTALLARI ORKESTRASI
23 Ocak 2008 Çarşamba - 20:30
İsmet İnönü Sanat Merkezi

Sarp Maden Quartet
28 Ocak 2008 Pazartesi - 20:30
İsmet İnönü Sanat Merkezi

Back Again Project
5 Şubat 2008 Salı - 20:30
İsmet İnönü Sanat Merkezi

Viktoria Tolstoy
13 Şubat 2008 Çarşamba - 20:30
İsmet İnönü Sanat Merkezi

J.T.Q. (James Taylor Quartet)
16 Şubat 2008 Cumartesi - 20:30
İsmet İnönü Sanat Merkezi

Söyleşi ve Atelye Çalışmaları
Konak Belediyesi
Benal Nevzat Salonu
422 52 36 / 463 43 46
28 Ocak Pazartesi 14:00
Sarp Maden - Gitar

5 Şubat Salı 14:00
Kerem Görsev - Piyano
Cengiz Baysal - Davul

16 Subat Cumartesi 14:00
James Taylor* - Klavye
*Bu Etkinlik için ücretsiz davetiyeler İsmet İnönü Sanat Merkezi'nden temin edilebilir

başlayan yetenekli gitaristimiz Sarp Maden dörtlüsü ile konuk olacak.

5 Şubat tarihinde ise Türkiye'nin en ünlü jazz piyanisti Kerem Görsev, Amerikalı jazz vokalisti Allan Harris ile sahne alacak. Erkek jazz vokalist sıkıntısı çekilen jazz dünyasında, senelerdir İzmirlileri böyle bir konserle buluşturmak isteyen festival için, Allan Harris'in pürüzsüz sesi bu yılki festivalin kuşkusuz en önemli konuklarından biri.

Jazz dünyasının perilerinden Viktoria Tolstoy da 13 Şubat'ta adeta İzmirlileri sevgililer gününü erken kutlamaya davet ediyor. Ünlü Rus yazar Leo Tolstoy'un 5. kuşaktan torunu olan İsveçli vokalist de İzmirlilerle ilk kez buluşacak.

İzmir'e ilk kez gelecek bir diğer grup J.T.Q. ise 16 Şubat'ta konser salonunu sallamaya ve festivali kapatmaya hazırlanıyor. Üstün yetenekli yedi müzisyenden oluşan grubun 'bomba' etkisi yaratacak konseri, aynı zamanda dünyanın en iyi Hammond müzisyenlerinden birini izleyebilmek için karşınıza çıkabilecek ender bir fırsat.

İzmirli jazz severlerin festivale hak ettiği ilgiyi göstereceğini umuyoruz.

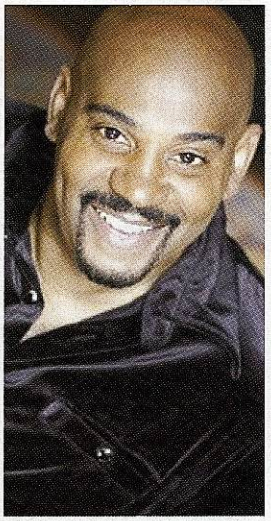

Kerem Görsev ve Amerikalı jazz vokalisti Allan Harris

6. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'ne Katılacak Genç Gruplar Belirlendi

12 – 15 Mart 2008 tarih arasında yapılacak
6. ACMF'ne katılacak gruplar

İstanbul, Ankara, İzmir, Çanakkale ve Balıkesir'den:

- Evo Trio (İstanbul)
- İnce Trio (İzmir)
- Evrim Yapıcılar Band (İzmir)
- Aura (Ankara)
- Çanakkale Caz Kentet (Çanakkale)
- Bozlak Trio (Balıkesir)

Festivale bu sene de ses sponsoru MORFİL, Hizmet sponsorları, PİNO, Stroer&Kent Vizyon, Ekol Dijital, Cetemenler Copy Center, 6.45 Cafe&Bar ve RAATSIZ destek vermekte.

Ankara Jazz Derneği her yıl olduğu gibi bu sene de festivalin destekçileri arasında.

Festival hakkında geniş bilgiyi www.caz.anadolu.edu.tr adresinden edinebilirsiniz.
Genç Jazzcılar
caz@genccazcilar.org

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

ODTÜ'NÜN "TOMBUL KEDİLİ" FESTİVALİ: MARTFESTODTU....

Burçin Büke

Nim Sofyan

Mart ayı Ankaralılar ve bizler için soğuk havaların değil, içimizi ısıtacak bir festivalin habercisi... Mart'a yaklaşırken artık kazma kürek yakmaya değil, Ankaralıların, özellikle de üniversiteli gençlerin heyecanla bekledikleri" Martfestodtü"yü hazırlamaya başlıyoruz...

Leo Organizasyon'un düzenlediği martfestodtü adından da anlaşılabileceği gibi Mart ayı içerisinde ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi'nde gerçekleşecek bir dizi etkinliği içeriyor. Amacı gençleri modern sanatlara yönlendirmek olan martfestodtü'nun logosunda yeralan tombul kedi ODTÜ'nün sembollerinden biri olarak kendini kabul ettirdi ve festival Ankara'nın heyecanla beklenen etkinlikleri arasında yerini aldı.

Cazdan rock'a, klasikten alternatife birçok müzik türünü içinde barından festival, bu yıl da büyükelçilikler ve kültür ofisleri'nin destekleri ile farklı ülkelerden alanında isim yapmış müzisyenleri ve tabiki ülkemizdeki başarılı isimleri Ankara'da konuk ediyor.

"Sponsorsuz" gerçekleştirilen bu festivalin en büyük amacı üniversiteli gençlere, ceplerini yakmayacak fiyatlarla kaliteli müzik sunabilmek, farklı ülkelerin müziklerini ve müzisyenlerini dinleme imkanı yaratabilmek. Mart ayı boyunca devam edecek festivalin programı yavaş yavaş hazırlanıyor. En büyük sponsorumuz konserlere gelecek olan dinleyicilerimiz...

Bu sene festivalin Avusturya'dan, İtalya'dan ve Almanya'dan konukları olacak... 2004 yılında Avusturya Dünya Müzik Ödülü'nü kazanmış, balkan ve anadolu ezgilerini kendilerine has usluplarıyla harmanlayan ve doğu-batı arasındaki görünmez sınırı müzikleriyle ortadan kaldıran "Nim Sofyan" ve 1979 yılında Safia Müzik Festivali'nde Türkiyeyi başarıyla temsil eden piyanistimiz Burçin Büke" festivalin önemli konukları arasında yer alıyor. "Martfestodtu"nün kesinleşen programı, mart başında www.leo.com.tr adresinden görülebilecek, etkinliklere www.biletix.com adresinden ve ODTU KKM'den bilet alınabilecek.

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

Jazz severlerin Yeni Buluşma Noktası: Türk Caz Portalı

Ankara Caz Derneği, kuruluşundan bu yana bünyesinde oluşturduğu dev jazz arşivini jazzseverlerle paylaşmaya hazırlanıyor! Türk jazzına büyük katkıda bulunacak olan bu sanal yapı, şüphesiz tüm jazzseverlerden büyük ilgi görecek.

İnternette "Türk Caz Portalı" olarak adlandırdığımız bu projenin ağırlık merkezini jazzseverlere Türk jazz müzisyenlerinin kimliklerine, yaptıkları işlere, eğitim ve çalışmalarına vb. ilişkin bilgiler vermek; onları daha yakından tanımalarını sağlamak ve Türk jazz müzisyenlerinin internet üzerinde tanıtımına katkıda bulunarak ülke dışında daha iyi tanınmalarını sağlamak oluşturuyor. Bu amaçla, Web sitemizde her müzisyene bir sayfa ayrıldı ve bu sayfalarda jazzcılarımızın özgeçmişlerine; yaşamlarına, yaptıkları işlere ve hedeflerine ilişkin bilgilere yer verildi. Diskografi bölümünde ise Türk jazzcılarının çıkardıkları albümlere dair tanıtım bilgileri, parça listesi ve görseller bulunmakta. Ayrıca albümlerin satın alınabilmesi için ziyaretçiler online dükkanlara kolaylıkla geçiş yapabilmekte. Bu bölüme en kısa sürede seçilmiş müzik örneklerinin eklenmesi de için çalışmalar sürüyor. Böylelikle ziyaretçiler müzisyenlerin tarzları hakkında fikir edinebilecekler.

Türk Cazı Portalı bugünle dünü bünyesinde biraraya getirerek, site ziyaretçilerine genel jazz tarihi, ekoller, jazzın Türkiye'de ortaya çıkışı ve günümüze kadar olan gelişimini bir zaman akışı tablosu ile sunuyor. Türk jazz dünyasında bugüne kadar yapılmış konserler, festivaller ve diğer etkinlikler ve bunlara ait görsel ve işitsel materyaller, arşivler el verdiği ölçüde Türk Caz Portalı'nda yerini almakta. Bunun yanısıra tüm bu geçmiş etkinliklere evsahipliği yapmış veya halen yapmakta olan jazzsever mekanlara dair bilgilere de bu portal üzerinden erişilebilir. "Tarihte Bugün Caz" köşesinde dünü bugüne getiriveriyor. Geçmişin önemini bu bağlamda unutmaksızın, bugüne geliyor, bugün de yaşamaya devam ediyor portalın içeriği. Ve elbette güncel etkinlikler, haberler, yeni albümler ziyaretçilere anasayfadan duyuruluyor.

Tüm bu temel bilgilerin yanısıra jazz müzik listeleri, röportajlar, basından makaleler, şarkı sözleri, jazz müziğine ve enstrümanlarına ilişkin notlar, jazza gönül vermiş kurum ve kuruluşlar, jazz tarihine izini bırakmış ama artık aramızda olmayan kişilere ait "Hatırat" sayfaları, öte yandan jazz müziği bilgisini ve keyfini çocuklara aktarmayı amaçlayan "Çocuklar için Caz" bölümü ile jazz severlere sınırsız zenginlikte bir içerik sunmayı amaçlamakta.

Jazz severlerin iletişim ve bilgi alma imkanlarını geliştirmek amacıyla Türk Caz Portalı, jazz günlüğü, e-posta listesi ve periyodik elektronik haber bülteni gibi araçları kullanıma sunarak, jazzseverlerin hem birbiriyle interaktif iletişimde bulunmasını sağlıyor, hem de kendi kendini güncelleyen bir yapı ortaya koyuyor. Bu özelliği ile "tek yönlü bilgi sunan bilgi bankası" klişesinden başarıyla sıyrılmakta olan bir oluşum. Bü yüzden de, Türk Caz Portalı yaşayan bir proje. Bir yandan zaman içinde bize ulaşacak yeni özgeçmişlerle sayfalarımızda yeralan müzisyenlerin sayısı artacak; diğer yandanda yeni işler, deneyler, projelerle bugün yer verilen özgeçmişler değişecek; gerçekleştirilen etkinlikler ve hayata geçen projeler gün be gün artacal; tanıtımı yapılan albümler çeşitlenecek....

www.turkcazportal.com sitesi, çok yakında jazz severlerle buluşacak. Kuruluşunu gerçekleştirdiğimiz bu altyapının en başta siz jazz severlerin desteğiyle büyüyüp gelişeceğine inanıyoruz. Bu nedenle Ankara Caz Derneği olarak, sitenize sahip çıkmanızı; bize yazılarınızı göndermenizi; önerilerinizi ve bu sayfalarda yer verilmesini istediğiniz konulara ilişkin bilgileri iletmenizi bekliyoruz.

Tüm jazz severler yeni adreslerine!
www.acd.org.tr
0312 448 03 43 - İPEK YILDIRIM

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Piyanonun gelmiş geçmiş en büyük isimlerinden biri geçen ay aramızdan ayrıldı. Oscar Peterson artık yok.

Tuşların Mihracesi

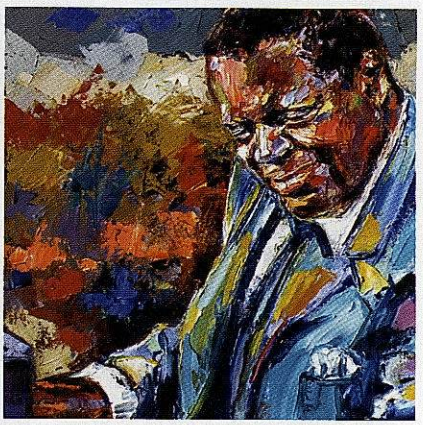

Piyanoda Oscar Peterson mı? Oscar Peterson piyanonun ta kendisiydi. Ardından yazı yazanlardan biri böyle demiş. Ona "Tuşların mihracesi" ünvanını uygun bulan Duke Ellington ise, Peterson'ı, "yeteneğinin yumurtaları ve soğanı olmaksızın, havyarını" göstermek, yeteneğini sergilemek için solo çalmaya teşvik eden de Duke'un kendisi. Küçük gruplarda ve jam sessonlarda kendini rahat hissederdi.

Oscar Peterson, havyarı, yumurtaları ve soğanıyla, gelmiş geçmiş en büyük jazz piyanistlerinden biriydi. Ritme, armoniye, melodiye hakimdi; çaldığı her şeye swing katardı. İri bir adamdı, sound'u da büyüktü. Bazen tuşlara tüy gibi dokunurdu, bazen de göz kamaştırıcı bir hızla çalardı. Derler ki, herkesin on nota sığdırdığı yere Peterson yüz nota sığdırır. Zaman zaman bunu eleştirirlerdi de. Oysa Peterson'ın idolü Art Tatum da böyleydi. Peterson'ın genç yaşta neredeyse piyanoya tövbe etmesine yol açan Tatum... On dört yaşındaymış, sekiz yıldır piyano çalan, profesyonel olarak çalışan biri sıfatıyla, her şeyi bildiğine, enstrümanına tamamen hakim olduğuna inanıyormuş. Sonra bir Tatum kaydı dinlemiş. "Tam iki ay elimi piyanoya sürmedim," derdi. Ne kadar uğraşsam böyle çalamam, kimse çalamaz diye düşünmüş.

Aslında boşunaymış. Çünkü Oscar Peterson çaldıkça, notalar bazen azgın bir nehir gibi akar, bazen bir şelale gibi çağıldardı. Olağanüstü bir tekniği vardı. O tekniği asla esirgemediği için de, gösterişçilikle suçlandığı olmuştur. Oysa dedik ya, havyar meselesi... Onun teknik hakimiyeti ve virtüözlüğü, şovmenliğe değil, kendine bir ifade şekli yaratmaya hizmet ederdi. Üstelik bütün bunları hiç çaba harcamıyormuşcasına yapardı. Başka piyanistler ondan hep sitayişle bahsetmiştir, Duke Ellington ve Count Basie gibi. Sekiz Grammy'li Petersen jazz'ın devleriyle çalışmıştır. Dük ve Kont'a ek olarak Louis Armstrong, Charlie Parker, Roy Eldridge, Nat King Cole, Stan Getz, Dizzy Gillespie ve Ella Fitzgerald'ı bunların arasında sayabiliriz.

Özgün stili, belirli bir tanıma dahil edilemiyor diye eleştiri almıştır. Bu stili yıllar boyunca değiştirme girişiminde bulunmadığı için de. Aslında stili, 1940'ların ikinci yarısında oluşmuştu, kabaca swing ile bop arasında bir yerde olduğu söylenebilirdi. Ondan sonra da stilini değiştirme gereği duymadı. Thelonious Monk, Johnny Hodges gibi büyük müzisyenlerle paylaştığı bir özellik. O stili kendi içinde geliştirmeyi ise hiç ihmal etmedi. Yaptığı kayıtların çokluğu da, tıpkı Art Tatum gibi onun da Norman Granz'ın favori piyanisti olmasından kaynaklanır. Granz, sanatçılarının bazılarına neredeyse haddinden fazla kayıt yapma eğilimindeydi. Bunun bir sonucu olarak Peterson, büyük kısmı mükemmele yakın, onlarcası da birer klasik olan inanılmaz sayıda albüm yapmıştı. Solo, düet, gözde formatı olan triolar, küçük gruplar ve orkestralar.

Grant onu, Montrealli piyanist yirmi dört yaşındayken Toronto'da keşfetmişti. Peterson o sıralar genç yaşına rağmen gözkamaştırıcı tekniği ve melodik yaratıcılığı ile hem meslektaşları, hem de dinleyiciler arasında heyecan yaratıyordu. Jazz at the Philarmanic turnelerinden birinin tanıtımı için Toronto'ya gelmiş olan Granz, işi bitince taksiyle havaalanına gidiyordu ki, radyoda Peterson'ın bir jazz kulübünden yapılan kaydını dinledi. Çok etkilendi, geri dönüp onun çaldığı Alberta Lounge'a gitti, onunla tanıştı, dosdoğru Carnegie Hall'e götürdü. Ondan sonraki otuz yıl boyunca da menejeri oldu. Verve ve Pablo'dan ona kayıtlar yaptı.

Oscar Emmanuel Peterson 1925 yılında Kanada'da, Montreal'in yoksul St. Antoine semtinde, beş çocuklu bir ailenin oğlu olarak doğdu. Semtte uyuşturu, şiddet, her şey vardı ama ırk ayrımı yoktu. Küçük yaşta trompet ve piyano çalmaya başladı. Yedi yaşında verem oldu, bir yılı aşkın süreyle hastanede yatınca, babası ondan piyanoda yoğunlaşmasını istedi. Ders aldığı kişilerin arasında ablası Daisy de vardı. On dört yaşında, tam kendini bir şey sanmaya başlamışken, Art Tatum darbesini yedi. Neyse ki aynı yıl amatör bir yarışmayı kazandı. Tüm zamanını piyanoya ayırmak için okulu bıraktı. 1942'de artık Kanada'da iyice tanınıyordu. Johnny Holmes Orkestrası'nın tek siyahi üyesi olarak A.B.D.'de de turneye çıkınca hayatın tatsız gerçekleriyle karşılaştı. Örneğin, beyaz müzisyenlerle aynı otelde kalamıyor, aynı lokantalara gidemiyordu.

Aslında bir süre adı sadece boogie-woogie ile birlikte anıldı, çoğu kişi onu ciddi bir jazz müzisyeni olarak kabul etmiyordu. Norman Granz ile birlikte bu durum değişti. Granz Toronto'daki o akşamda onu ikna edip boogie-woogie'den ayırdı. Peterson, "Jazz at the Philharmonic" serisinin temel direklerinden biri oldu. 1949'da Carnegie Hall'de boy gösterdi ve ertesi yıl ilk kez Down Beat dergisinin okuyucu anketinde birinci oldu. Sonra bu ankette on üç kere aynı başarıya ulaştı.

Onca kayıt arasında belki de en iyi bilinenleri, 1953 ile 1958 arasında esas triosu sayılacak grupla, gitarda Herb Ellis ve basta Ray Brown ile yaptıklarıdır. Her ne kadar bazen gözardı edilse de, aynı zamanda iyi bir bestecidir. "The Canadiana Suite" ve "African Suite", unutulmaz besteleri arasında yer alır. Prens Charles ile Diana Spencer'ın düğünleri için de "A Royal Wedding Suite"ü bestelemişti. Ayrıca çok güzel bir sesi vardı. Bu sesin Nat "King" Cole'un sesiyle olan benzerliği, "With Respect to Nat"te bütün açıklığıyla ortaya çıkar. Sırf bu benzerlik yüzünden şarkı söylemekten kaçındığı rivayet olunur.

1993'tan itibaren felç nedeniyle sol yanı zayıflayınca, iki yıl müzikten uzak kaldı. Sonra, kendi deyişiyle, uzun yıllar boyunca enstrümanla arasında doğmuş olan yakınlığın hatırına, yeniden piyano çalmaya başladı. Çok geçmeden, sağ eliyle biraz daha fazla çalmayı öğrenmiş, turnelere çıkmaya başlamıştı. Ancak bu yıl iki konserini sağlık nedenleriyle iptal etmek zorunda kaldı. Biz de, yanlış hatırlamıyorsak 1985'da onu "live" olarak dinleme şansına erişmiştik. Gözümüzde hep o günkü gibi kalacak, müziği kulağımızdan eksik olmayacak.

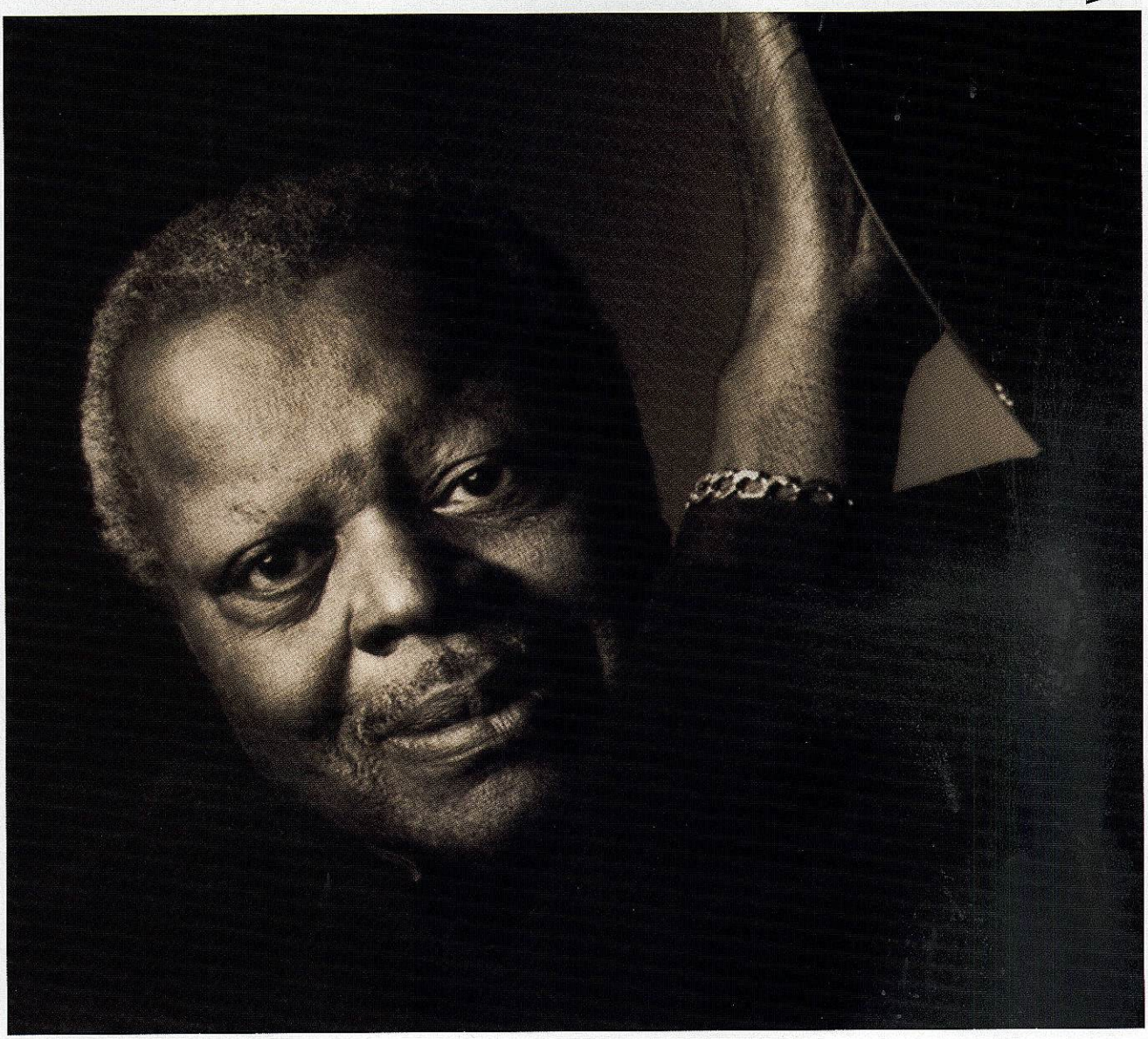

Engin Gencer
engingencer@yahoo.com

'Benim Oscar'ım; Oscar Emmanuel Peterson

Rahmetli babam gerçek bir jazz aşığı ve hastasıydı. Onun gençlik yıllarında LP'ler henüz çıkmamış, 78 devirli plaklar da sınırlı sayıdaydı. II. Dünya savaşı sonrası yılları olduğu için, insanların müziğe ve eğlenceye aç oldukları bir dönem... Babam da sevdiği jazz müzisyenlerini dinleyebilmek için aynı filme bir çok kez gidermiş. Hatta sırf Gene Krupa'nın davul solosunu dinlemek için 'The Benny Goodman Story' filmine tam 7 kez gittiğini anlatırdı. Benim çocukluğumda ise LP'ler çoktan devreye girmişti.

7-8 yaşlarındayım. Babam yurt dışından yeni bir plak getirtmiş, yine onun gibi jazz hastası olan ablamla dinliyorlar. Aynı plak günlerce üst üste çalındı ve dinlendi. Bir süre sonra parçayla birlikte mırıldanmaya başladılar. Tabii ben de onlarla birlikte. Neticede, bu parça benim de dilime takıldı. Ve takılış o takılış oldu...

Parçanın adı 'Girl Talk'. Yorumlayan Oscar Peterson. Dilime takılan bölüm, Oscar Peterson'nun neredeyse tüm parça boyunca süren o muhteşem solosu. Yani o benim ilk gözağrımdır. Jazz'ı tanımaya ve sevmeye onunla başladım. Tabii o sıralar bunun farkında değildim. Araya zamanın pop ve rock kültürü girmişti. Jazz'ın ne denli dipsiz bir kuyu olduğunun farkında değildim. Şimdi ise, iyi ki bu dipsiz kuyuya düşmüşüm diyorum.

Oscar Peterson ile başlayan bu serüven ciddi bir hayranlığına dönüştü. Arkadaşlarla plak alış-verişleri başladı. 'Şu solosu muhteşem, hayır bu solo daha üstün' tartışmaları, zaman zaman iddialaşmalara döndü. 1985 yılında, o zamanki adıyla Spor ve Sergi Sarayı'nda, onu canlı dinlediğimde dünyalar benim olmuştu.

Kulağıma olağanüstü tınılar gönderen bu kocaman elli, iri cüsseli adam, aynı zamanda da müthiş bir iletişim ve sahne ustasıydı. Her parçadan sonra ayağa kalkıp, seyirciyi selamlamasını, güler yüzünü hiç unutmuyorum.

Oscar Peterson, benim için, sanatından zerre kadar taviz vermeden halk için çalan nadir piyanistlerden biridir. Ve bir avuç müzisyene virtuözlük göstermek için, teknik yetenekleriye birbirine meydan okuma oyununu oynayan ve 'halkı boşver, onlar anlamaz' tavrını sergileyen müzisyenlerden değildir. Jazz müzisyenleri genelde, sanatlarını ve tarzlarını en iyi ifade edebilecekleri melodik ve harmonik öğelere sahip parçalar seçme eğiliminde gözüküyorlar. Ama bu süreç içinde, bestecinin vermek istediği 'mood'dan da oldukça uzaklaşıyorlar gibi. Oscar Peterson'nun inanılmaz şarkı bilgisi ve sözlere duyduğu saygı, bence yorumlarına farklı bir boyut katmış, cümlelerini daha zenginleştirmiştir.

Şarkıya olan bağlılığı, 50'lerin başında yaptığı 2 vokal albümden de anlaşılmaktadır. Vokal yorumlarında da piyanosundaki ritm duygusu ve enerjiyi duyabiliyoruz. Hikayeyi çok net anlatıyor. Bir rivayete göre, bir kulüpte Nat King Cole ile karşılaşırlar ve Cole ona 'Seninle bir anlaşma yapalım. Sen şarkı söyleme, ben de piyano çalmayayım' diye takılır.

Benim için onun aranjmanları da müthiştir ama nedense bu yeteneğinden fazla sözedilmemiştir. Eşlikçiliğine gelince, o da başka derya. Eşlik etmediği vokalist ve enstrümantalist yok gibi. Oscar Peterson ve Ray Brown duo'su olarak başlayan bu serüven, Barney Kessel ve Herb Ellis gibi gitarcıların katılması ile trio'ya dönüşmüş ve belki de onun bu denli muhteşem bir eşlikçi olmasının temellerini atmıştır. Bu albümler saymakla bitmez. Birkaç örnek vermek gerekirse, Lionel Hampton, Benny Carter, Lester Young, Milt Jackson, Ben Webster, Stan Getz, Ella Fitzgerald, Anita O' Day ve Sarah Vaughn'la yaptığı albümler favorilerim arasındadır.

En sevdiğim yorumları arasında ise, Girl Talk. I'm In The Mood For Love, Bossa Beguine, The Shadow of Your Smile, Teach Me Tonight, Honeysuckle Rose ve Tenderly gibi parçaları sayabilirim. Peterson, Brown, Ellis üçlüsünün, neredeyse telepatik denebilecek yorumları bana her zaman büyük bir keyif verir. Tenderly ile ilgili olarak, çok sevdiğim jazz sever arkadaşım rahmetli Murat Ersen'le ilgili bir anımı aktarmak istiyorum. 'The Legendary Oscar Peterson Trio – Live at the Blue Note' albümünü dinliyoruz. CD elimize yeni geçmiş, heyecanlıyız. Bir medley. I Remember You ile başladı, A Child is Born'la devam etti. Uzun bir bas solosunun ardından, o müthiş ve etkileyici block chord'larıyla öyle bir 'Tenderly' girdi ki, İkimiz de kendimizi yere atıp, kelimenin tam anlamında değilse bile, ona yakın bir anlamda üstümüzü başımızı parçaladık. Bazı eleştirmenlerin yeterince yaratıcı ve yenilikçi bulmadıkları Peterson, alamet-i farikası olan block chord'ları laf olsun diye mi kullanıyordu acaba? Oscar Peterson'ın piyano yorumu hakkında söylenebilecek çok şey var. Ben teknik sulara girmek istemiyorum. Yalnızca iyi bir dinleyiciyim. Duygusal açıdan baktığım zaman, müthiş bir içgüdü, zengin fikirler, zerafet, yumuşaklık, neşe, mizah, melodik bir anlam derinliği ve güçlü bir swing duyuyorum.

Oscar Peterson'ın tüylerimi diken diken eden spontan duygu değişimleri öylesine hızlı ki, bazen takip etmekte zorlanıyorum. Sonuç olarak, onun ritmik ve duygusal ateşi hep canlı. Zaman zaman yoğunlaşıyor, zaman zaman da hafifliyor ama hiç sönmüyor.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Cecil Payne

Bariton saksofonu 1940'lı yıllarda önce bebop ardından da modern jazz ile tanıştıran ve 50 yıl boyunca bu enstrümanın sayılı ustalarından biri olarak kalmayı başaran Cecil Payne 27 Kasım 2007 tarihinde 84 yaşında öldü. Ölüm sebebinin prostat kanseri olduğu belirtildi.

Cecil Payne neredeyse tüm kariyeri boyunca düşük bir profil çizdi: Liderliğini yaptığı hiç bir topluluğu olmadı, kendi adına çok az sayıda albüm yayınladı ve çaldığı enstrüman jazz tarihinde birkaç istisnai vaka haricinde ilgi odağı olmadı. Ama birlikte çalıştığı Dizzy Gillespie, Count Basie, Woody Herman, Randy Weston gibi müzisyenler ve jazz eleştirmenleri kendisinden hep övgü ile söz ettiler.

Payne'in profesyonel müzik hayatının başlangıcı bebop'un ortaya çıktığı döneme rastlar. Karmaşık armonileri, şaşırtıcı ritmleri ve yüksek temposu ile bu yeni müzik, yılların müzisyenlerini bile kimi zaman zorlayabiliyordu. Bir de bazı çalgılar bebop yorumlamaya pek uygun değildi. Hantal yapısı ile bariton saksofon işte tam böyle bir çalgı olmasına rağmen, Payne akıcı ve melodik üslubu ile enstrümanını bebop'a uyumlu hale getirebilmiş az sayıdaki ilk müzisyenlerden biridir.

Cecil McKenzie Payne 14 Aralık 1922 yılında Brooklyn, New York'da dünyaya geldi. Davulcu Max Roach, piyanistler Randy Weston ve Duke Jordan ile birlikte büyüdü. Bir plakta dinlediği tenor saksofoncu Lester Young'dan çok etkilendi ve babasından kendisine bir saksofon almasını istedi. Babası ona bir alto saksofon aldı ve bundan sonra Payne, Young'ı ve üyesi olduğu Count Basie Orkestrasını yakın takibe aldı. Basie'nin tüm plaklarını dinlemekte, çaldıkları kulüplere sıkça gitmekte, müzisyenleri neredeyse nefes almadan seyretmekteydi. Pratiğini teori ile de birleştirmek için alto saksofon ve klarnet dersleri de aldı. 20'sine gelmeden Max Roach'un topluluğunda çalmaya başlamıştı bile.

Daha sonra orduya katıldı ve askeri bir orkestrada klarnet çaldı. 1946 yılında terhis oldu ve hayatını profesyonel bir müzisyen olarak kazanmaya karar verdi. İlk plak kaydını tromboncu J J Johnson'un topluluğunda alto çalarak yaptı. Bu kayıtla ilgili "O gün çok korkmuştum. Çünkü hayatımda ilk kez bebop çalıyordum" demişti. Trompetçi Roy Eldridge'in, big band'ine müzisyen aradığını duyunca seçmelere girdi. Eldridge Payne'e, altocuya ihtiyacı olmadığını ama bariton saksofon çalabilecek birini aradığını söyledi. Babasında bir bariton olduğunu bilen Payne bu çalgıya çok geçmeden hakim oldu ve Eldridge ile birlikte çalışmaya başladı. Baritondaki tını ve üslubuna bizzat şahit olan dönemin efsane müzisyeni Dizzy Gillespie Payne'e, o günlerde çığır açmakta olan bebop big band'ine katılmasını teklif etti. Payne bu teklifi kabul etti ve iki yıl boyunca bu ünlü toplulukta çaldı. "Stay On It" adlı parçadaki solosu ile dikkat çekti ve orkestranın en tanınmış kayıtlarında yer aldı. Ayrıca, bebop'un bu ilk yıllarında unutulmaz sololar icra etmeyi başarmış bir iki bariton saksofoncudan birisi oldu.

Gillespie'den sonra Payne, dönemin önde gelen bebop müzisyenlerinden piyanist Tadd Dameron ve saksofoncu James Moody'nin albümlerinde çaldı. Ardından saksofoncu Illinois Jacquet'in turnelerinde 3 yıl boyunca yer aldı. 1957 yılında İsveç'te ülkenin önde gelen trompetçisi Rolf Ericson ile çaldıktan sonra geçici olarak müziğe ara verdi ve babasının emlak ajansında çalışmaya başladı. "Çalışma temposu ve turneler beni mahvediyordu. Ayrıca bir çok kötü alışkanlık da edinmeye başlamıştım" sözleriyle müzikten 3 yıl sürecek ayrılığını açıklıyordu Payne. 1961 yılında sağlığı düzelince, Jack Gelber'in uyuşturucu bağımlılığı ile ilgili "The Connection" adlı tiyatro eserinin hem müziklerini besteledi hem de oyunda rol aldı.

Perküsyonist Machito ve saksofoncu Lucky Thompson'un topluluklarında çalan Payne, Lionel Hampton Orkestrası ile de Avrupa turnesine çıktı. 1964 yılında bir defa daha müzikten koptu ve tekrar babasının yanında çalışmaya başladı. Kariyerindeki bu ikinci mola için "bu sefer de alkolden kaynaklanan sorunlarım oldu" açıklamasını yaptı. Bir iki yıl içinde yine kendini toparlayan Payne önce arkadaşı Randy Weston ile çalıştı ardından da kariyerindeki ilk beyaz topluluk olan Woody Herman orkestrasına katıldı. Swing döneminin bu efsane orkestrasındaki tecrübe çocukluğundan beri rüyalarına giren Count Basie Orkestrası ile iki dönem boyunca çalışmasına ön ayak oldu. "Basie ile para almadan bile çalışabilirdim. Onun müzisyenleri benim çocukluk idollerimdiler" demişti.

Solo yeteneklerini geliştirmek ve kendi sound'unu yaratmak için, Payne kariyerinin geri kalan bölümünde küçük gruplarla çalışmayı tercih etti. İstisnai olarak Benny Carter ile Japonya turnesine çıktı ve eski patronu Jacquet ile bebop tribute konserlerinde yer aldı. Ayrıca şarkıcı kızkardeşi Cavril Payne ile de duo çalışmaları yaptı. 1990'lı yıllarda performansları seyrekleşti ve bir süre sonra hiç bir ortamda çalmaz ve görünmez oldu.

Dostları bir süre sonra Payne'i Brooklyn'deki evinde inzivaya çekilmiş bir halde buldular. Görme yetisi kötüleşmiş ve imkansızlıklardan dolayı bazı günleri aç geçirdiği olmuştu. İhtiyaçlı jazz müzisyenlerine yardım eden "The Jazz Foundation of America" vakfı Payne'e düzenli olarak yemek göndermeye başladı. Kısa bir süre içinde kendini toparlayan sanatçı davulcu Joe Farnsworth ve tenor saksofoncu Eric Alexander gibi New York jazz sahnesinin genç müzisyenleri ile birlikte çalmaya başladı. Alexander, Payne'i "hayatımda duyduğum en tatlı bariton tınısını çıkaran kişi" olarak nitelemişti.

Sağlık durumu kötüleşip, yatakta tedavi görmeye başlayana kadar, Eric Alexander ve topluluğu ile çalışmayı sürdürdü. Cecil Payne hayatı boyunca şan ve söhreti hep ıskalamışsa da hiç bir zaman bu durumdan şikayetçi olmamış ve iyimser tavrını hep korumuştu.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

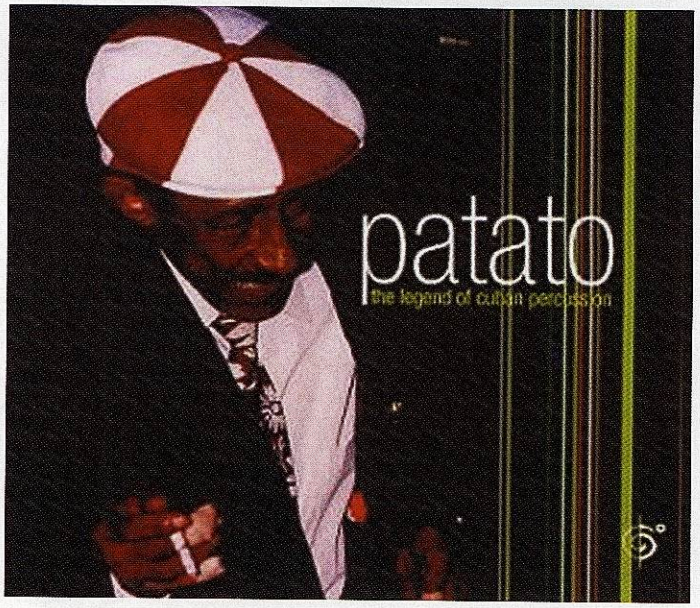

Carlos 'Patato' Valdés

Müzik dünyasında "Patato" adıyla ünlenen ve Afro-Cuban konga davulunun derisine yaptığı ince ayarla ritmin yanında melodi çıkarmasına da olanak vererek Latin jazz'a yeni bir soluk getiren Küba doğumlu müzisyen Carlos Valdés, 4 Aralık 2007 tarihinde 81 yaşında yaşamını yitirdi. Valdés, Art Blakey, Herbie Mann ve Dizzy Gillespie gibi jazz devleriyle çalışmış dünyanın belki de en ünlü conguero'suydu.

Buena Vista Social Club müzisyenleri ile aynı dönemden olmasına rağmen Valdés Küba'yi 1954 yılında yani Fidel Castro'nun devriminden 5 yıl önce terk etmişti. New York'ta çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra hem müzikal yetenekleri, hem de şovmenliği ile dikkat çekti. Küba argosunda kısa boylu ve ufak tefek anlamına gelen "Patato" lakabı ile anılması, sahnedeyken konganın arkasında yalnızca başının görülebilmesi yüzünden oldu. Bu nedenle sahneye çıktığında oturmaz ayakta durur, bazen dans eder, bazen de davulunun üstüne çıkıp "penguen dansı" yaparken rumba melodilerine ayağıyla ritm tutardı.

Böyle bir sahneye şahit olan Fransız yönetmen Roger Vadim'in prodüksiyon ekibinden biri, Brigitte Bardot'nun 1956 yılında çevirdiği ünlü bir filminde Valdés'in bir kaç dakika oynamasına ön ayak oldu. Filmin en ünlü sahnelerinin birinde Valdés'in kongası eşliğinde Bardot kalçalarını sallayarak mambo yapmaktadır.

Valdés, 4-5 konga davulunu aynı anda çalarak melodik sololar yapmayı başaran ilk perküsyonistlerdenden biriydi. Havana'nın yoksul mahallelerinde müzik yaptığı günlerde kongaları, derilerinin altına alev tutarak akort ederdi. Deri soğudukça tını kalınlaşırdı. Tınılara daha fazla hakim olup değişik ses renkleri elde etmek isteyen Valdés, kongaya metal bir halka ve sıkıştırma anahtarı ekleyerek sesin tonuna istediği ayarı yapmayı başardı. Müzik piyasasında "Patato Model" olarak bilinen bu sistem bugün artık bir endüstri standardı haline gelip Santana'dan Rolling Stones'a kadar birçok latin, jazz ve rock topluluğu tarafından kullanılmaktadır.

Carlos Valdés, 1926 yılında Havana'da doğdu. Ailesi, diğer birçok siyahi Kübalı gibi Katolik kilisesine bağlı olmakla birlikte kara büyü olarak bilinen Santería ruhlarına da inanırlardı. Santería törenlerinde kullanılan ritmler Valdés'in müziğinin ve 50 yıllık kariyerinin temelini oluşturdu. Valdés, New York'a gelince önce Count Basie'nin Harlem'deki kulübünde sahneye çıktı. Daha sonra Tito Puente, Machito ve Benny Moré gibi ünlü latin orkestralarla çaldı. 1959-1971 yılları arasında ise Dizzy Gillespie, Herbie Mann, Art Blakey ve Quincy Jones'un değişik topluluklarında çalıştı, Avrupa turnelerine katıldı.

1964 yılında Kübalı şarkıcı Totico ve mambo müzisyenleri Israel "Cachao" López ve Arsenio Rodríguez ile birlikte doldurduğu "Patato & Totico" adlı albüm Valdés'in ününü perçinledi. Bu albümde sokak rumbaları ve Santería şarkılarının yanı sıra Sergio Mendes'in ünlü bossa nova melodisi "Mas Que Nada"ya yaptıkları cover da bulunmaktadır. 2002 yılında Bebo Valdés'in triosuna eşlik ettiği "El Arte del Sabor" adlı albümle Latin dalında Grammy ödülü kazandı.

Valdés son yıllarda Afrojazzia ve 11 kişilik Conga Kings gruplarıyla çalışmaktaydı. Conga Kings ile San Francisco Jazz Festivalinde sahne aldıktan sonra 9 Kasım 2007'de, George Washington Üniversitesinde konser vermek için Washington'a uçarken uçakta fenalaştı. Uçak acilen Cleveland'a indi; burada hastaneye kaldırılan Valdés 3 hafta boyunca sürdürülen tedaviye cevap vermedi ve kurtarılamadı. Hasta yatağındaki son sözünün Santería ruhlarından birini kastettiği "Seninle gidiyorum, Changó" olduğu bildirildi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Sal Mosca

NELER OLDU

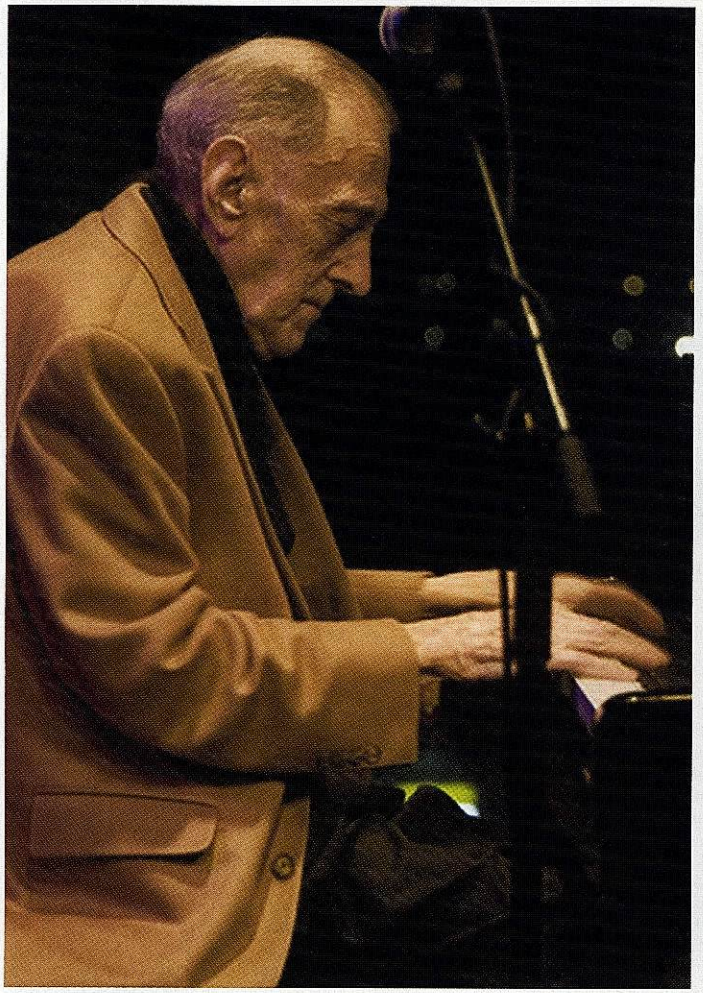

Mosca'yı geç de olsa keşfetmek isteyenler için seçme diskografi:

İlk yayınlanma	Albüm adı
1951	Ezz-thetic
1951	Lee Konitz Sextet
1955	Lee Konitz / Warne Marsh
1955	Kaleidoscope
1956	Lee Konitz Quartet
1957	Inside Hi-Fi
1957	Very Cool
1959	Sal Mosca & Peter Ind at the Den
1961	Looking Out
1969	Sal Mosca on Piano
1971	Lee Konitz - Spirits with Sal Mosca
1977	Sal Mosca Music
1977	How Deep, How High
1979	Sal Mosca - For You
1990	Sal Mosca - A Concert
1992	TRICKLE - Sal Mosca. Live solo in Antwerp
2004	Sal Mosca: Recital in Valhalla
2005	Sal Mosca Trio: Thing-ah-majig

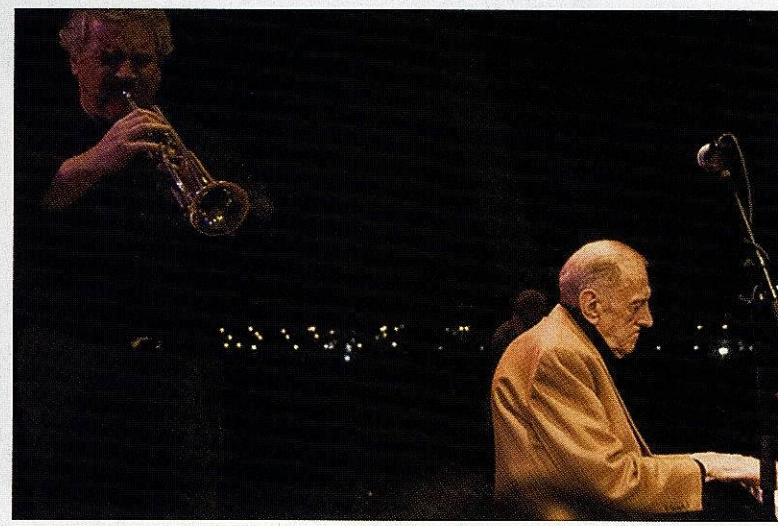

Kendine özgü doğaçlama yeteneğiyle tanınan ve 1940'larin Lennie Tristano cool jazz ekolünün pek gün ışığı görmemiş piyanistlerinden Sal Mosca 2007 yılının Temmuz ayında 80 yaşında yaşama veda etti. Mosca, kendi başına çalmayı ve ders vermeyi çoğunlukla sahneye çıkmaya tercih ettiği için jazz tarihini çok yakından takip etmeyen birçok müzikseverin tanıma ve dinleme fırsatı bulamadığı bir sanatçıydı.

Mosca'nın hem klasik müzik hemde bebop temelleri çok sağlamdı. Bir taraftan yeni akımların başını çeken Lennie Tristano'dan ders alıyor, diğer taraftan tekniği tüm müzik aleminde bir efsane olan Art Tatum'u sürekli dinliyordu. Mükemmeliyetçi bir kişiliği olan Mosca sanatından ödün vermemek için kendi deyimiyle "ticari başarının kıskacına hiçbir zaman girmek istemedi". Bu yüzden yeteneğinin normalde oluşturucağı hayran kitlesi hiç bir zaman oluşmadı.

Mosca konser taleplerini çoğunlukla reddetti ve doğup büyüdüğü New York eyaletinin Mount Vernon şehrindeki evinde çalışmaya ve ders vermeye odaklandı. Plak kaydı yapacağı veya konser vereceği zaman talep ettiği şartlara uyulması konusunda oldukça titizdi. Onu ender de olsa canlı seyretme şansı elde eden birçok jazz eleştirmeni doğaçlama gücüne hayran kalıyordu. Mosca, dikkat ettiği müzikal parametreler dahilinde jazz standartlarını oldukça özgürlükçü bir ruhla yorumlamaktaydı.

Bir eleştirmen onu şöyle tasvir etmişti: Mosca'nın "piyano stiline baktığımızda Bach'ın sağlam temelli yaratıcılığını, Fats Waller'ın durdurak bilmeyen neşesini, Art Tatum'un şaşırtıcı tekniğini ve hocası Tristano'nun içe dönük yoğunluğunu yansıtan armonik karmaşıklığını bir arada görebilmeniz mümkündür".

Salvatore Joseph Mosca 1927 yılında doğdu. Çocukken başta Fats Waller olmak üzere dönemin önde gelen piyanistlerini dinledi. 12 yaşına geldiğinde müziğin hayatındaki en önemli unsur olduğunu fark etti. Piyano derslerini 12 yaşında almaya, 16 yaşında vermeye başladı. 15 yaşında şehirdeki jazz kulüplerinde yaşını gizlemek amacıyla takma bıyıkla çalışıyordu.

1945 yılında, savaşın sonlarına doğru orduya yazıldı. Burada geçirdiği 2 yılın çoğunda tüm müzisyenler gibi bandoda görev aldı. Daha sonra New York College of Music'te klasik müzik eğitimi aldı. Ama üzerindeki en büyük etkiyi o dönemin modern jazz arayışlarının önemli müzisyenlerinden âmâ piyanist Lennie Tristano yaptı. Onunla birlikte 8 yıl çalıştı.

1950'lerde Mosca, Tristano'nun öğrencileri, saksofoncular Lee Konitz ve Warne Marsh ile Amerika'nın doğu yakasındaki birçok kulüpte sahne aldı. Konitz'in 1949 yılında yayınlanan Subconscious-Lee albümünde yer aldıktan sonra Miles Davis, Stan Getz ve Bill Bauer ile birlikte 1951 yılı Ezz-thetic albümünde çaldı. 1957 yılında Konitz ile "Very Cool" albümü için tekrar biraraya geldi. 1959 yılında başçı Peter Ind ile "Sal Mosca & Peter Ind at the Den" adlı duo albümünü yayınladı.

Sal Mosca aynen Lennie Tristano gibi kulüplerde çalmaktan ve turnelere çıkmaktan özenle kaçındı. Bunun yerine çalışmaya ve bilgisini genç nesle aktarmaya odaklandı.

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

Başkent kasımda yine jazz ile ısındı...

1996 yılında küçük salonlarda, parmakla sayılacak kadar az seyirciyle ve tamamen gönüllü çabalarla ODTÜ Jazz Günleri olarak başlayan" Uluslararası Ankara Jazz Festivali" nin 11.sini geride bıraktık...

Her yıl büyük bir özveriyle yaptığımız, özenle programladığımız ve dünyaca ünlü isimlere evsahipliği yaptığımız festivalin 11. yılı bizler için ayrı bir öneme sahipti. Jazz'ın gelişiminde büyük önemi olan ve maalesef ayakta durması çok zor büyük orkestralardan en önemlileri biraraya geldi ve orkestralara eşlik eden birbirinden değerli solist sanatçılarla Başkent'te belki de birdaha uzun süre görülemeyecek bir müzik şöleni yaşandı.

Festival, 15 Kasım'da Türk Armoni Yıldızları Orkestrası (TÜRKAY) ve solist Ayten Alpman ile start aldı. BOEING sponsorluğunda gerçekleşrtirilen konser, "festivale yakışır bir açılış konseri" olarak adından söz ettirdi.

16 Kasım'da, İtalyan Kültür Merkezi ve sponsorları Astaldi desteği ile adından "Avrupa'nın en genç ve en yetenekli saksofonisti" olarak söz ettiren Francesco Cafiso, quarteti ile festivale konuk oldu. 17 yaşındaki genç sanatçı yeteneği ile dinleyenlerden tam not aldı. 16'sı akşamı saat 21.00'de, festivalde jazz'ın parlayan salonlarından, Ankara'nın en gözde mekanlarından olan İf Performance Hall'e taşındı. 2000 yılında Eskişehir'de kurulan ve "Psychedelic Folk" olarak adlandırılan kendi çalışmalarına yönelen genç ve başarılı grup Gevende, İf'deki başarılı performansları ile festivalin en renkli konserlerinden birini verdi.

17 Kasım akşamında yine 2 konser yer aldı. Fransa'nın yeni nesil başarılı müzisyenlerinden, piyanist ve besteci Leila Olivesi'nin Fransız Kültür Merkezi desteği ile verdiği konserin ardından HKK Cazın Kartalları Orkestrası sahne aldı. Festivalin her yıl geleneksel olarak açılışını yapan büyük orkestra, bu yıl yerini Türk Armoni Yıldızları Orkestrası'na bırakarak ama yine de festivalin "olmazsa olmazı" niteliğini koruyarak yer aldı. Konserde orkestraya Yıldız İbrahimova ve Önder Focan eşlik ettiler. Yıldız İbrahimova'nın öğrencilerinin de konser sonunda sahneye çıktığı, dinleyenlerin alkışlamaya doyamadığı bu sıcak konser, festival kapsamındaki en başarılı performanslardan biriydi.

19 Kasım akşamında Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Orkestrası, şef Bnd. Bnb. Ferhat Muratal, TRT Ankara Radyosu Çok Sesli Korosu ve orkestra şefi Elnira Kerimova eşliğinde ilk kez festivalimize konuk oldular. Unutulmaz jazz standartlarını seslendiren ve kendimizi eski bir film karesinde hissettiren Orkestra, TRT Ankara Radyosu Çok Sesli Korosu ile birlikte dinleyenleri adeta büyüledi. Kendi öğrencilerinin de zaman zaman sahneye çıkarak parçalara eşlik ettiği, değerli müzisyen Durul Gence'nin sahneye davet edilerek orkestraya katıldığı bu "çok sesli" ve " çok renkli " konser EADS sponsorluğunda gerçekleştirildi.

20 Kasım, bizlere hatırlattığı özel kişiler ve önemli olaylar açısından festival kapsamındaki en anlamlı konserlerden biriydi... "Büyük Orkestra"denince ilk akla gelen, senelerdir ayakta kalmayı başarmış TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası, Şef Neşet Ruacan ve solist sanatçılar Aydilge Sarp, Ayşe Gencer eşliğinde Ankaralı dinleyicilerin karşısındaydı. Konser, bu büyük orkestrayı uzun süre ayakta tutan, yitirdiğimiz Süheyl Denizci ve değerli sanatçı Nükhet Ruacan adına gerçekleştirildi. Konserin bize hatırlattığı bir diğer önemli olay ise" küresel ısınma"ydı. Festivalin bu seneki sloganlarından olan "müziksel ısınma", konserin anlamını biraz daha pekiştirdi ve birkez de müzikle küresel ısınmaya dikkatler çekildi. Bu sloganı koymamızı sağlayan, alternatif müziğin yıldızı parlayan genç sanatçılarından Aydilge Sarp'tı. Yazdığı "Dünyanın Kalbi Durasın" isimli parçasıyla bu konudaki duyarlılığını gösteren sanatçı, Aydın Özarı tarafından başarılı bir şekilde uyarlanan parçasını TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz orkestrası eşliğinde seslendirerek bizlerin ve tabi dinleyenlerin büyük beğenisini topladı.

2 günlük bir aradan sonra 22 kasım'da festival Michiel Borstlap ve Sibel Köse Trio konseri ile devam etti. Ankara Jazz Festivali'ni yaparken en çok gurur duyduğumuz şey dünya jazz'ını ve müzisyenlerini Türk müzisyenleriyle, Türk seyircisiyle buluşturmak, ortaya çıkan birbirinden özel projeleri Ankaralı jazz severlere sunmak olmuştur. İşte 22 kasım akşamında gerçekleştirilen bu konser, birkez daha festivalin "uluslararası" niteliğini, müziğin evrenselliğini ve uyumu gördüğümüz konserlerden biriydi. 10 yılı aşkın süredir pop, jazz ve klasik müzikle oluşmuş geniş bir yelpaze üzerine dokuduğu özgün müziği ile uluslararası üne sahip Hollandalı besteci ve piyanist Michiel Borstlap, hepimizin yakından tanıdığı Volkan Öktem, Kağan Yıldız ve büyülü sesiyle onlara eşlik eden Sibel Köse ile verdiği konserde aralarındaki muhteşem uyumla unutulmaz bir konser yaşattı.

23 Kasım'da Kerem Görsev Trio, ilk konserini 7. İstanbul Jazz Festivali'nde St. Petersburg Philarmony Orchestra ile birlikte gerçekleştirdiği "November in St. Petersburg" albümünü bu kez Hacettepe Senfoni Orkestrası ile birlikte ilk kez Ankara'da gerçekleştirdi. Dinleyenlerin salona sığmayıp ayakta bile dinlemeye razı oldukları konser, INTA ŞİRKETLER GRUBU sponsorluğunda gerçekleştirildi.

24 Kasım 2007 saat:20.00 ODTÜ KKM'de SELEKS COMMUNICATIONS sponsorluğunda Şef Aycan Tezel yönetiminde ve solist sanatçı Sibel Köse eşliğinde "İstanbul Superband", 20 kişilik kadrosuyla dinleyenlere müzik ziyafeti verdi. Son yıllarda müzik milli takımı olarak adlandırılan Beck's Big Band 'in yeni adı olan "İstanbul Superband", standartlardan günümüz jazz müziğine kadar geniş bir repertuarla geleneksel Big Band müziğini bugünün yaklaşımı ile ustaca harmanlayarak, dinleti ve eğlenceyi bir arada sundu.

25 Kasım festivalin "sürpriz" konserlerinden biriydi... Dünya jazz'ını Ankaralı jazz severlere sunmak festivalin önemli özelliklerinden biridir. Bu yıl da Brezilya Büyükelçiliği desteği ile festival kapsamında yer alan "Belchior Trio" meraklılarına Brezilya jazz'ından örnekler sundu. Belchior'un Brezilya'nın en değerli sanatçılarından biri olduğunu biliyorduk. Festivale seçmeden önce dinlediğimiz CD'sini beğeniyle dinlememiz ve "Brezilya Jazzı" hakkındaki merakımız grubu seve seve festivale davet etmemize sebep olmuştu. Merakla beklediğimiz konser, dinleyenlerin büyük beğenisini topladı ve festivalin Brezilyalı konukları ülkelerine özgü sıcakkanlılıklarıyla festivale renk kattı.

26 Kasım'da özellikle festivalin genç dinleyicilerinin heyecanla beklediği İlhan Erşahin-"Wax poetic" konseri, dinlediğimizde içimizde uyanan dans etme isteğini eyleme dönüştürebilmemiz için ODTÜ KK Fuaye'de gerçekleştirildi. Yaklaşık 1000 kişinin hınca hınç doldurduğu fuayede parti havasında geçen konser ile İlhan Erşahin ilk kez Ankara Jazz Festivali'ne konuk oldu.

Festival 27 Kasım'da iki konserle sona erdi. İlk konser, festivalde her sene yer verdiğimiz "genç jazz grubu" konseriydi. Fakat bu senenin konuğu MCNK'yi dinledikten sonra onlara "genç jazz grubu" demeye dilimiz varmıyor. Herbiri senelerdir müzikle uğraşan, birbirinden yetenekli müzisyenlerden oluşan grup, kullandıkları çeşitli etnik enstrumanlar, jazz'a kattıkları yorumları ve müzikaliteleriyle ayakta alkışlandı.

Festivalin kapanışı, 11. yılının şerefine yakışır, 2 Grammy ödüllü "Ladysmith Black Mambazo" ile gerçekleştirildi. Sesleriyle sahnede adeta devleşen a capella geleneğinin en iyi temsilcileri, seslendirdikleri parçalar, geleneksel kıyafetleri ve danslarıyla sahip oldukları değerleri ve Güney Afrika Kültürünü Ankaralı müzikseverlerle paylaştı.

Her yıl biraz daha profesyonelleştiğimiz, çıtayı biraz daha yükselttiğimiz festivali sizlere anlatırken ne yazıkki tüm bu güzelliklerin ardından gelen bitiş cümlesi " bu sene de ana sponsorsuz gerçekleştirdiğimiz festival..."oluyor. Bu sene de öyle oldu, fakat cümlemi böyle bitirmiyorum, diyorum ki "varsın ana sponsorumuz olmasın, biz kendi yağımızda kavruluyor her yıl katlanan bir başarıyla festivali gerçekleştirmeye devam ediyoruz". Başkente böyle bir festival kazandırmanın gururunu yaşıyoruz, Ankara dinleyicisinin "isme" değil "kaliteli müziğe" geldiğini biliyor Ankaralılığımızla gurur duyuyoruz, küçük bir ekiple aylarca çalışmayla dünya müzisyenlerini Ankaralı jazz severlerle buluşturuyoruz, festivalin geliriyle jazz eğitimi alan öğrencilere burs imkanı sağlıyoruz...Tüm bunları gerçekleştirebilmemizi sağlayan, desteklerini eksik etmeyen tüm kuruluşlara, sponsorlarımıza birkez daha teşekkür ediyoruz. Kapılarını aşındırdığımız, "sanata destek veren(!)" diğer kuruluşlara da sesleniyoruz, bizler Başkentte sanatı, sanatçılarımızı destekliyoruz ve dünyaca ünlü müzisyenleri dinleyebilmek için İstanbul yollarına düşmekten sıkılmış müzikseverlerle birlikte "bu kenti" hepbirlikte yaşatıyoruz ve seneye bu gururu sizlerle de paylaşabilmeyi umuyoruz...

Devrim DİKKAYA
devrim@genccazcilar.org

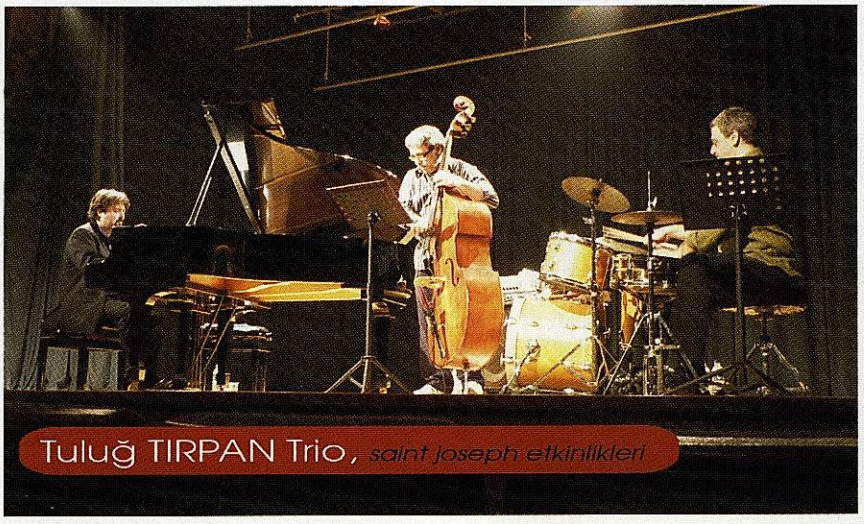
Tuluğ TIRPAN Trio, *saint joseph etkinlikleri*

Jazz Lodosu

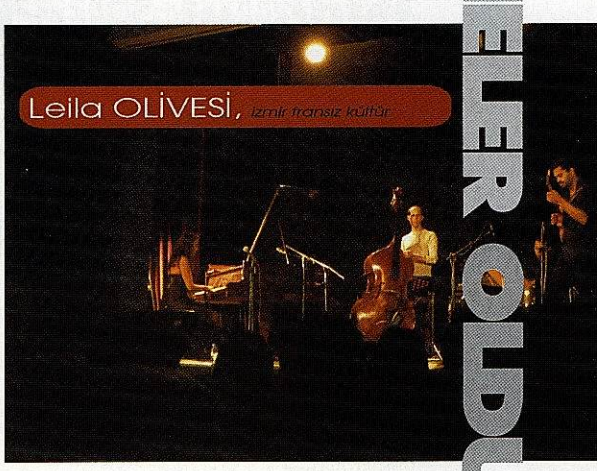
Leila OLİVESİ, *izmir fransız kültür*

Orada bir İzmir var uzakta. Az da gitsek, kıyısından geçip sahile de gitsek. "Tembeldir, ne yapsa yeridir" de desek, gönlümüzde, düşlerimizde, herkesin kendine göre bir İzmir'i bulunmakta.

Benim İzmir'im, jazz adına 14 yıldır İKSEV tarafından düzenlenen "Avrupa Jazz Festivali" ve haftada bir Sardunya Bar'da çalan Jazz Five'dı. Sanıyorduk ki tatillerde aile yanına gelip, sokaklarında özlediğimiz lezzetleri tattıktan sonra, jazz ancak rastlantı ile yakalanır İzmir'de.

İzmirli şairin dediği gibi "fena halde yanılmışız".

8 aylık İzmir geçmişimde İzmir lodosunun bana ulaştırdığı kaliteli jazz etkinliklerini sizler adına izledim.

Geçen üç ay içinde yapılan en önemli konserlerden biri İzmir'in kültür hayatında önemli bir yeri olan İzmir Fransız Kültür Merkezi'nde bayan piyanist Leila Olivesi ve grubu tarafından verildi (13.11.2007). Ağırlıklı olarak 2007 yılı albümü "L'etrange Fleur"da yer alan bestelerini sergileyen Fransız topluluk, üyelerinin etkileyici kariyerine yakışır bir performans sergiledi.

Genç kuşağın yetenekli saksofoncusu Tamer Temel İzmir Sanat sahnesindeydi. Sanatçıya ismini İzmir'in dışında da duyurmuş, Türk jazz müziğinde önemli bir yeri olan Kürşat And, uzun süredir beraber çalıştığı davulcu Ayhan Öztoplu ve piyanist Devrim Yeşilpınar eşlik etti (07.11.2007). Topluluğun Tamer Temel ve Kürşat And ağırlıklı bestelerden oluşan konseri çok sayıda jazz sever izledi.

İzmir Sanat demişken buranın bir yıllık programının çok heyecan verici olduğunu belirtmek gerek. Ayşe Tütüncü'den, Selen Gülün'e Türk jazz'ının en önemli isimleri İzmir Sanat sahnesinde yer alacak. Şimdiden söyleyelim, İzmir Sanat jazz etkinliklerini www.genccazcilar.org adresinden takip edebilirsiniz.

Armsterdam Konservatuarında eğitimine devam eden Ogan Şadan grubuyla, İzmir'in iki önemli üniversitesinin konuğuydu. Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde verilen konserleri, çok sayıda öğretim üyesi ve öğrenci izledi. (5–6 Aralık 2007) Ege Üniversitesi'nde verilen konser sırasında sık sık kesilen elektriğe karşın performansına devam eden grup ayakta alkışlandı.

İzmir Devlet Opera Balesi orkestrası ile Devlet Senfoni Orkestrası sanatçılarından oluşan "Sunshine Band", 1950'den günümüze jazz'ın pop, rock ve latinle kaynaşmış eserlerini Evrim Özkaynak ve Cihangir Morali'nin enfes solistlikleri ile seslendirdi. (6 Aralık 2007)

Jazz Five İzmir'in düzenli çalan ender topluluklarından. Topluluk, ulusal bir gazetenin düzenlediği Türkiye'nin en iyi jazz kulüpleri sıralamasında ilk 10'a giren Sardunya BAR'da, Hami Bey'in jazz sevgisinin verdiği destekle performansını sergilemeye 13 yıldır devam etmekte. Standart jazz parçalarından oluşan repertuarını ateşli bir performansla sergileyen grubu her pazartesi dinleyebilirsiniz. (Jazz Five, Harun Öncü (s), Cenk Gedik (tp), Murat Atalık (g),Tuğrul Günenç (b), Gürkan Baltacılar (d).)

İzmir'de jazz'ı sahiplenen İzmir Jazz Derneği'nin son etkinliğinde jazz severler pazar kahvaltısında buluştu. (9.12.2007). Oldukça keyifli geçen kahvaltı sırasında Trio İFF sahne aldı. İzmir Jazz Derneği'nden bu güzel buluşmanın tekrarını bekliyoruz.

Yazıyı yetiştirirken yakaladığım son jazz etkinliği, İzmir'de fazla duyulmayan, en önemli jazz olayıydı. Son yılların isminden söz ettiren piyanist Tuluğ Tırpan, Saint Joseph Fransız Lisesi Sanat Günleri kapsamında İzmir Sanat'ta sahne aldı (11.12.2007). Sanatçıya Ege'nin en güzel tatil beldesi Çeşme'yle özdeşleşmiş usta jazz ikilisi Mahmut Yalay ve Ateş Tezer eşlik etti.

Konserin ilk bölümünde klasik müzik geçmişini sergilemekten kaçınmayan Tuluğ Tırpan, Bach'dan Erik Satie'e kadar geniş bir repertuar sundu. Konserin ikinci yarısında jazz'a dönen piyanist, dünya müzisyeni olduğunu ispatlarcasına Küba'dan Mısır'a, Üsküdar'dan New York'a uzanan bir coğrafya diliminden sevdiği jazz parçalarını etkileyici bir performansla sundu.

Saint Joseph'in jazz'a sevdalı müdürü Serhat Yalamanoğlu öğrencilerini jazz'la tanıştırmaktan dolayı keyifli gözükmekteydi. Bu önemli eğitim kurumunun koridorlarında artık daha fazla jazz duyulacağı şimdiden belli.

Ocak – Mart 2008 Jazz etkinlikleri:

- **11.02.2008: Jazz Konser (Hakan Şensoy, Onur Özkaya, İris Şentürker, Doğaç Titiz), İzmir Sanat**
- **25.02.2008: Klasikten Jazz'a (Burçin Büke, Volkan Hürsever, Cengiz Baysal), İzmir Sanat**
- **12.03.2008: Ayşe Tütüncü Trio (Ayşe Tütüncü, Yahya Dai, Oğuz Büyükberber), İzmir Sanat**
- **Her Perşembe: Evrim Özkaynak, İzmir En Velo**
- **Her Perşembe, İn'n Out (Tamer Temel, Kürşat And), Opus Bar**

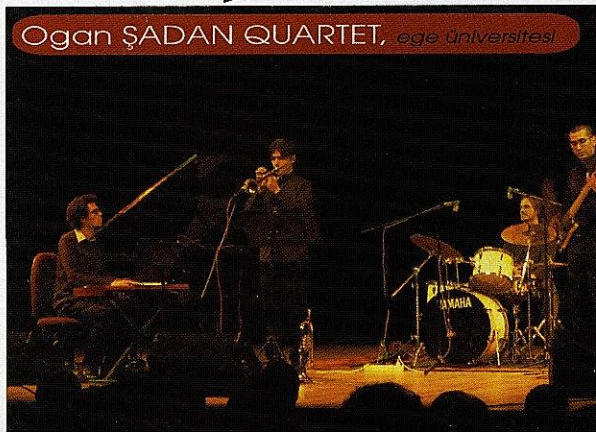
Ogan ŞADAN QUARTET, *ege üniversitesi*

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Gitarist Okan Ersan'ın İstanbul Superband ile Almanya çıkarması...

Gitarist Okan Ersan ve İstanbul Superband 5, 6 ve 7 kasımda Almanya'da verdiği konserler büyük ilgi topladı.

Marcus Miller, Ron Carter, Nils Landgren, Richard Galliano, Gary Burton, Dianne Reeves, Roy Hargrove gibi birçok dünya devinin yer aldığı 28. Leverkusen ve 16. Aalen Jazz festivallerinde müzisyenlerimiz ülkemizi en iyi şekilde temsil ettiler.

Geçen yıl 27. Leverkusener Jazz Festivalinde Al di Meola'nın alt grubu olarak konser veren grup, performanslarıyle büyük beğeni kazanmış, alkışlar dinmek bilmemişti.

Bu seneki 28. Leverkusener Jazz Festivaline tekrar davet edilen Okan Ersan & İstanbul Superband, yakında çıkarmayı planladıkları ikinci albümden parçalarla izleyicilerin karşısındaydı. Okan Ersan bestelerinden olusan repertuardan, "Is this it", "It's up to you", "Day by day", "Quantumising Hicaz" ve "İstanbul without Midnight" isimli parçalar beğeni topladı. İstanbul Superband'in Şenova Ülker, Aycan Teztel, Levent Altındağ, Serkan Özyılmaz, Eylem Pelit ve Volkan Öktem'den oluşan efsane kadrosuna vurma sazlar (darbuka) ustası Ahmet Mısırlı'nın da katılması, gruba ayrı bir sound ve lezzet kattı.

6 kasımda Scala Jazz Center'da sahne alan Okan Ersan & İstanbul Superband 7 Kasımda Aalener Jazz Fetivaline katıldı. Grubun Aalen'daki konseri öncesinde Miles Davis'in yaşamını konu alan belgesel film ilk defa gosterildi. Arka arkaya verilen bu 3. konserde grup izleyicileri büyüledi ve menejerler 4. bir konser teklifinde bulundular; -Incognito konseri öncesinde sürpriz olarak Okan Ersan ve İstanbul Superband'in konser vermesi gündeme geldi. Ancak müzisyenlerimizin yoğun programları sebebiyle bu etkinlik gerçekleşemedi.

Kemik Üçlü;
Levent Altındağ (s), Şenova Ülker (tp),
Aycan Teztel (tb)

Okan Ersan

İstanbul Superband

Aksanat yeni yılı çok önemli bir söyleşi ve konserle kapadı...

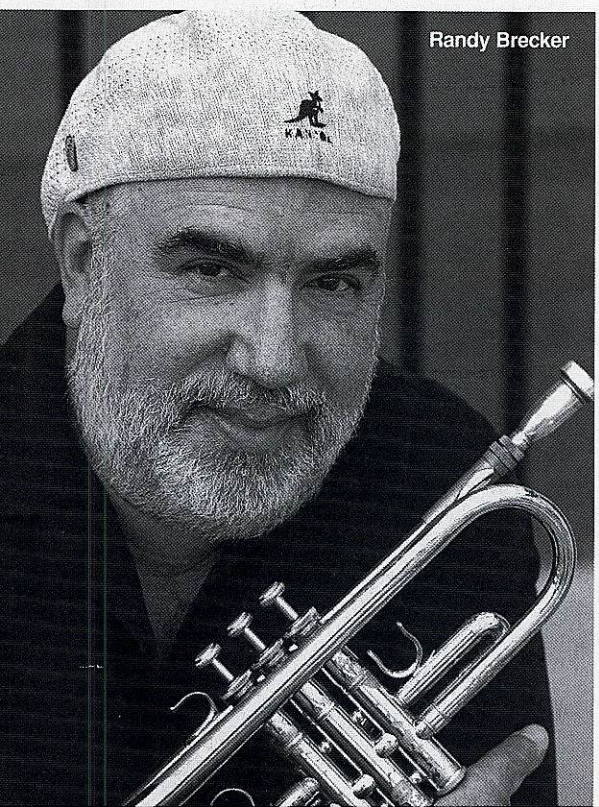
Randy Brecker

27 Aralıkta Randy Brecker (tp), Timuçin Şahin (g), Joshua Davis (b), Sean Rickman (d)'dan oluşan 4 usta müzisyenin Akbank Sanat sahnesinde bir araya geldiği bir söyleşiye ve hemen akabinde enfes bir müzikal şölene ev sahipliği yaptı.

Randy Brecker kazandığı 11 Grammy'nin yanı sıra tüm dünyada yakalamış olduğu başarılı albüm satış grafiği ve unutulmaz konserleriyle şüphesiz son 30 yılın en önemli jazz trompetçilerinden biridir. Jazz ve R&B sound'unun değişmesinde önemli katkıları olan Brecker trompeti ile yüzlerce albüme ses verdi. Bruce Springsteen'den Frank Sinatra'ya onlarca isimle aynı sahneyi paylaşan usta müzisyen Avrupa ve ABD başta olmak üzere dünyanın dörtbir yanında konserlerine devam ediyor.

Timuçin Şahin ise 2001'de "Dutch Jazz Competition"da grubuyla birinci olmasının ardından Avrupa'nın önemli müzik yarışmalarından "Jur Naessens Muziek Prijs"de "Occult" adlı eseriyle ikinci oldu.

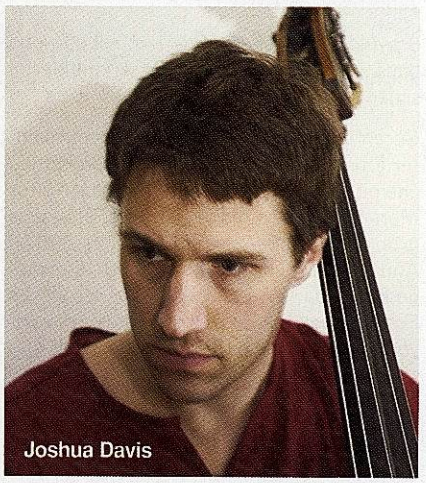
Joshua Davis

Bu etkinlik günümüzün en önemli funk davulcularından Sean Rickman ve kontrabas müzisyeni, kompozitör, akademisyen kimliklerini bir arada taşıyan Joshua Davis'i bir araya getirmesinin yanı sıra Randy Brecker ve Timuçin Şahin'i de buluşturdu. Brecker, Davis, Şahin ve Rickman son yıllarda yaptıkları müziğin evreleri ve polifoninin dünyada geldiği nokta üzerine konuştular. Kendi projeleri ve "side-man" olmanın farklı yönlerinden de bahsettiler. Müzisyenler söyleşinin sonunda harika bir konser sahneden ayrıldılar.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Tek konserde Blues tarihi!

18. Efes Pilsen Blues Festivali 02 Kasım - 11 Aralık 2007 tarihleri arasındaydı...

Blues'un güçlü sesi 7 ve 8 Aralık tarihlerinde İstanbul'da duyuldu!

Bu yıl Efes Pilsen Blues Festivaline katılanlar, pamuk tarlalarında başlayan, günümüzün rock, hiphop, R&B ve benzeri türlerine kadar etkisi bulunan Blues müziğinin tarihine kronolojik biçimde tanıklık etme şansı buldular. Blues'un en saf ve ilk günlerdeki halini temsil eden Adolphus Bell, tek kişilik performansı ve Alabama'ya özgün danslarıyla müziğin başladığı yerde duruyordu. John Primer sahne aldığı havalı grubu The Real Deal Blues Band ile Blues'un sahneye taşıdığı günlerden itibaren yapılanma sürecini klasik ve özgün, coşkulu parçalar eşliğinde izlendi. Jimi Hendrix'in Voodoo Child yorumu ile sahnesini açan, birbirinden enerjik blues şarkıları ve grup üyelerinin çığır açan sololarından sonra Deep Purple veya Metallica melodileri ile sahneden inen Bernard Allison, blues'un günümüz popüler türlerinin kökeni olduğunu gösterirken, müziğin açılarının nereye varabileceğine de ışık tutuyordu.

Blues'cuları tanıyalım...

Bu yıl 18'incisi düzenlenen Efes Pilsen Blues Festivali, her zamanki gibi birbirinden renkli blues karakterlerine ve gerçek efsanelere ev sahipliği yaptı. Alabama'da doğan, küçük yaşta tarlalarda çalışmak zorunda kalan ve zorlukları yıllar sonra blues coşkusuna dönüştürmeyi başaran Adolphus Bell, kendi parçalarının yanı sıra çaldıkları klasik parçalar ve eğenceli danslarıyla seyirciyi kısa sürede havaya sokmayı iyi biliyordu. Aynı anda hükmettiği gitarı davulu ve sesine bir de mızıkasını ekleyen Adolphus Bell, kendi deyimiyle 'tek kişilik grupların kralı'. İleri yaşına rağen yüksek enerjisiyle izleyenleri etkileyen Bell, tek kişilik grup olma konusunda da prensiplere sahipti. Sadece sahnede birden fazla enstrüman çalmakla 'tek kişlik grup' olunamayacağını sahne dışında da gereken her şeyi tek başına halletmek gerektiğine inanmış.

Adolphus Bell'den sonra sahne alan isim, Blues'un yaşayan efsanelerinden biri olan, anlattığı hikayelerle ünlü John Primer. Yıllarca Muddy Waters'ı hem değerli elemanlarıdan biri, hem de ön grubu olarak sahne alan John Primer, Willie Dixon'ı Chicago All-Stars ekibinin de önemli üyelerinden. Seyirciyi coşturma konusunda benzersiz bir yeteneği ve tecrübesi olan Chicagolu Primer'ı her an sahnenin bir ucundan diğerine koşuşturururken ya da kolonların üzerine çıkmış seyirciye dokunacak kadar yakın solo atarken görmek mümkündü. Konuşurken bile etkileyen sesinin gücü blues'u damarlarınıza kadar hissetmenizi sağlıyor. 16 yaşına kadar okuldan sonra pamuk tarlalarında çalışan, ayda 78 dolara iki kardeşiyle ailesini geçindirmeye çalışan Primer, o zor zamanlara eğlenceli tarafıdan bakmayı başarıyor ve müzik kariyerinde hızla yükseliyor. Zor geçen yıllarını ise 'This is where i got the blues' (Benim blues'um ingilizce hüzün anlamını da taşıyor - buradan geliyor) sözleriyle özetliyor.

Sahneyi son olarak devralan ve seyirciyi gerçek anlamda 'ateşleyen' isim Bernard Allison. Blues'a yüksek enerjiyi katan gerçek efsane Luther Allison'ın oğlu olan Bernard Allison, hemen herkesin müzikle uğraştığı bir ailenin bireyi olarak, Muddy Waters, Howlin' Wolf gibi isimlerin bacakları arasında dolanarak büyüyor. Babasının bir beyzbol oyuncusu olmasını hayal ettiği Bernard, genlerine işlemiş olan blues müziğinin çağrısına kayıtsız kalamayarak erken yaşlarda müzik yapmaya başlıyor ve kariyeri boyunca tüm dünyada konserler verip aralarında Prince, George Clinton, Koko Taylor, Stevie Ray ve daha nicesinin bulunduğ önemli isimlerle birlikte çalışıyor. Gitar çalma biçimi Hendrix'le mukayese edilen Allison, Hendrix'e büyük saygı duymakla beraber, sadece kendisi olmayı tercih ettiği için ustayı pek fazla dinlemediğini dile getiriyor.

Festival tarihinde bir ilk:
Devamlı güncellenen turne günlüğü

Bu yıl festivalde daha önce ülkemizde benzeri yapılmamış bir proje dahil edildi: Festival Blogu. Turne boyunca ekibe eşlik eden ve hemen her anlarını birlikte geçiren bir müzik yazarı tarafıdan kaleme alınan festival blogunda, gün be gün müzisyenlerin başından geçenleri, konser öncesi/sonrası yaşananları ve yol hikayelerini, fotoğraflar ve videolarıyla bulmak mümkün. Efes Pilsen Blues Festival Blogu'na www.efesblues.com adresi altında blog linkine tıklayarak ya da doğrudan bu adresten ulaşabilirsiniz. www.efesblues.com/blog

Evrim Yapıcılar Özkaynak
devrim@genccazcilar.org

İki Seanslık Koşuşturmalar...

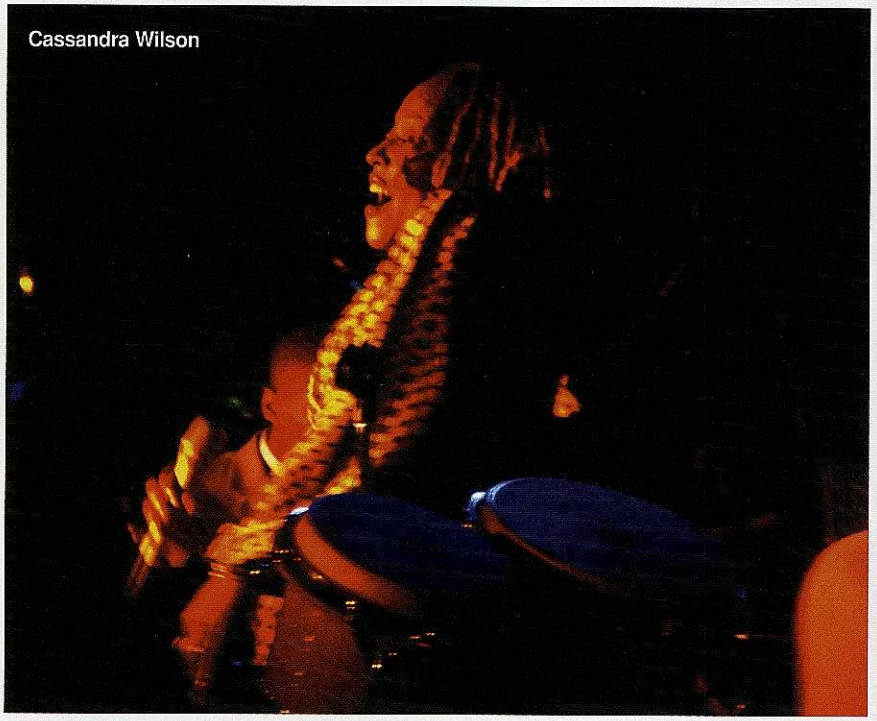
Cassandra Wilson

"NewYork'ta Sonbahar"ı ucundan köşesinden yaşama şansını yakaladığımız bir aydı kasım. Yine de ayaz geldi gelecek,eli kulağında... Keşif merakımız yerini ses kısığına bırakmasın diye sarındığımız atkılar... Sokakların tadını çıkarırken şaşırmaya hazır bilinçlerimiz. Ve içimizi ısıtsın diye kucağına koşulan sesler, müzikler...

Times Square'in orta yerinde B.B. King Blues Bar. Keyfimiz görülmeye değer. Sahip olduğu mekana ismini veren Blues Baba'yı canlı dinleyecek olmanın coşkusu içinde, hıncahınç dolu mekanda oturmamız için gösterilen yeri kabullenme telaşındayız. Kolaçan ediyoruz sahneyi, etrafı, iş sonrası-konser öncesi iştahla atıştıran NewYorker'ları... Bu yeme-içme telaşını anlamak mümkün. İki seanslık performans gecesinde 22:30'a dek mekanı kullanmak durumundayız çünkü. Bu bizim için şu an önemsiz bir ayrıntı. Ne de iki seanslık ticari kaygıya hayıflanmak. Nasılsa konsere doymayacak mıyız zaten.

Alkışlar arasında sahneye çıkan yedi müzisyen, Baba'dan önce unutulması güç bir performans sergiliyor. İçten ve gerçek bir hikayeyi dışavurumcu ama usturuplu anlatan bir sesle. Daha bir iştahlanıyoruz artık, 'Bu grup böyle çalıyorsa kim bilir Baba ne yapacak!' diye bağıran içseslerimizle. Buna tezat, bağırmayan ve anlatılan hikayeleri sakin bir sessizlikle dinleyen bir gerçeklik var dış seslerde. Şarap bardakları dudaklara sakince dokunuyor, çatallar görevini unutuyor, tabaklar boşalmıyor, soğuyan yemeklerin kokusu güçlü vokalin nefesine karışıyor. Sahneyi yakan tansiyon, parça aralarında coşkuyla alkışlanıyor. Hammond orgun insanın içini titreten ve şarapla esrikleştiren tınıları, güçlü vokali kimi anlarda gölgede bırakıyor. Blues yürüyüşlerinin yarattığı hüzünlü keyfe katıksız keyif katılıyor. Koşar adımlarla Baba'ya yaklaşma heyecanındayız.

Ön grubun arkasından, kısa olmayan bir aradan sonra sahneye çıkıyor B.B.King. Karakteristik gitar tınısını duymak, uzun zamandır tanıdığımız ve görüşemediğimiz bir dostumuzla karşılaşmaya benziyor. Grubuyla üst üste çaldıkları iki parçadan sonra tatlı bir sohbet açıyor, birkaç anısını anlatıyor kalın sesiyle. Çocukken yaşadığı yoklukların, gençlik zamanlarına yansımasını, kadınlarla yaşadığı birkaç komik hikayeyi... Gülücükler ve alkışlar arasında diğer parçayı çaldıktan sonra anlatma hevesi devam ediyor ve müzikle dinlemek istediğimiz hikayeler, konuşma sesine hapsoluyor. Gitar suskun, ateşlenemeyen sahne, az önce cayır cayır yanan bu sahnede soğumaya yüz tutmuş küller. Konser öncesi, sesi heyecanla yükselmiş iç seslerimiz son bir umutla bekleyişte, haklı çıkmak istiyor. "Son bir parça çalayım mı size?" sorusunun şokuyla "Evet!" ünlemleri birbirine karıştıktan sonra "The Thrill Is Gone" gerçeğe dönüşüyor ve heyecanımızı başka bir bahara saklıyoruz ki 22:30'a dek sahip olduğumuz bir saatimiz de tek yönlü bir sohbetle tükenmiş oluyor böylece. Diğer sohbet seansına hazırlanması için mekanı 22:15'te boşaltmamız bekleniyor. Doya doya öpülememiş bir dudak gibi arkamızda kalıyor blues hüznümüz.

Sokağa karışmak zamanıdır. Metroya "undercity" demek mümkün. Bu saatlerde undercity'deki profilleri izlemek, senaryosu yazılmamış bir filmi seyretmek gibi. Olasılıklara ve şaşırmalara gebe anları içeren... Az önceki konserimsi sohbetten sonra ihtiyacımız vardı doğrusu.

Ertesi gün şehrin jazz haberlerini yazan gazetede Mike Stern ismini görmek güzel bir sürpriz oluyor. Irridium isimli ünlü ve küçük mekandaki 8-10 masanın 5'i dolu. Sakin ve kendini bilen, mütevazi bir havası var mekanın. Jazz'ın dinlenmesi kadar içinde barındığı yeri izlemenin yarattığı etkiyi de içeren. Bu akşam ikinci seanstayız. Nedense, ilk seansta tüketilmiş, deşarj olmuş ve artık yorgun cümleleri duymaktan içten içe korktuğum bir seans. Ama sağlam bir rock-jazz füzyonuyla başlayan konser, korkularımızı boşa çıkarıyor. Stern'in kromatik yaklaşımlı tipik sololarının çözülmesini beklerken bir yandan da basist Richard Bona'nın enerjik yürüyüşlerine dikkat kesiliyoruz. Stern'in neredeyse sağ kolu olarak tanımlayabileceğim saksofoncu Bob Francescini, sakin ama dinamik, tune-out yaklaşımlı yabancılaşma yaratan cümleleriyle bizi önce dışladıktan sonra çözüme varıp kavuşma-kucaklama efektleri yaratıyor kulaklarımızda. Baterist Terri Lynn Carrington ise, daha önce "Is What It Is" albümünde Ben Perowsky tarafından çalınmış "Ha Ha Hotel" gibi güçlü bir parçada bastığı zeminle, Perowsky'i aratmıyor. Basist Bona'nın track üzerine track kaydederek bir ritm ve vokal ustalığına dönüştürdüğü temada ise uzak Afrika ormanlarına yolculuk ediyoruz. Bona'nın sesindeki doğallık ve pus, sahip olduğu yeteneğe tanık olmanın heyecanını yaşatıyor.

Bu gece Manhattan sokakları bir başka güzel, yarına dair beklentilerimizi motive ediyor.

Blue Note ve Cassandra Wilson. "Poet" ve "Tarot"uyla jazz bilincime yeni ve saygı duyulası bir etki bırakan vokalist, yine tıka basa dolduğunu gözlemlediğimiz bir mekana nedense yabancı tınlıyor. Belki de yaşadığımız ilk "blues sohbeti(!)" akşamının yarattığı bir korkuyla. Mekanın popüler yanının içerdiği kalabalık, repertuar seçimine de yansıyor elbette. Caravan'la başlayan yolculuk, Wilson'un grubu tarafından yaratılan atmosferle jazz olmayan ama boyutlu efektleri barındırıyor. The Very Thought Of You, Till There Was You ve Wouldn't It Be Loverly ile standartların içine dalan repertuar, bu konuda ön yargılı olmamam gerektiğini hatırlatıyor. Wilson'un yarattığı yeni algılar ve yeni etkiler üzerine kurulu beklentim, bu standartların yorumlarındaki özgünlükle gerçeklendiği her anda biraz daha dikkat kesiliyoruz. Wilson'un parçaları birbirine bağlayarak akan bir zaman ve atmosfer yaratmak isteyen grubun köprü akorları üzerine yarı çenebaz bir tavırla konuşması ise odaklanmayı geciktiriyor. Yine de Mississippi zamanlarının küçük Cassandra'sını tanımak güzel. Ve yürüyeceğini sandığımız zaman, 55 dakikalık bir mini performanstan sonra donuyor. İki seanslı yaklaşımı deneyleyerek kanıksamaya başladığımız bu üçüncü performans, Wilson'un özgün ve benzersiz tınısı ve yorumlarıyla beklentilerimizi boşa çıkarmıyor.

Üç gecede tanık olduğumuz üç farklı hikayenin, Manhattan sokaklarının üzerimizdeki etkisini güçlendirdiği kesin. Zamanın, durduğumuz bu noktasında bize anlatacağı çok şey var. Tanık olmak keyifli. Daha bir motive ediyor, çalışmaya, araştırmaya, dinlemeye ve doğaçlamaya...

Manhattan'da tekrar bulmak üzere bıraktığımız ruh, "İyi ki keşfettik" dediğimiz türden. Umarım bu farklı yolculuklara bir yenisi daha eklenir...

Fusun Levet
jazzzforever@yahoo.fr

Fransa'dan Jazz Haberleri...

Bir yılı daha geride bıraktık. Yaşamımda çok özel bir yere sahip olan Jazz Hot dergisi, yayınını bir süre durdurma kararı aldı. Genel yayın yönetmeni Yves Sportis in veda yazısından alıntılar vermeden geçemeyeceğim.

« ...Jazz Hot yeni bir sayfa açma zorunluluğunu hissetti. Geleceğinin devamlılığı açısından yayının şimdilik durdurulması gerekliydi. Bu, kırışıklıklara fondöten sürmek değil, medyatik, ekonomik ve teknik açıdan zamana uyabilmek içindir.

Sizinle geçirdiğimiz bu uzun yıllar içinde karşılıklı mutluluklar ve zenginlikler yaşadık.

Jazz kültürünü, uluslararası ve bağımsız bir dergi olarak koruyarak, müzisyenlerin düşünceleri yaşam öyküleri, dolayıyla jazz'ın insan ilişkilerindeki rolünü kültürel bir tartışma haline getirip kurumlaşmış taklitlerinden ayırtetme gibi çok yönlü sorumlulukları yerine getirdiğimizden dolayıdır ki, vazgeçilmez olduk.

Basının bu denli baskıda olduğu bu ülkede, inanç ve cesaretle ayrıcalığımızı koruduk. Bu seçtiğimiz zaman dilimi, sağlam temellerimizden dolayı yeni bir başlangıç için en uygunuydu.

Böylece geleceğimizi en güzel şekliyle organize edip bıraktığımız yerden alacağız...»

Dergi ekibini çok yakından tanıdığım için, yeni Jazz Hot'un nasıl olabileceğini tahmin ediyor ve sabırsızlıkla bekliyor bir an önce merhaba demek istiyorum.

En güzel jazz kulüplerinden biri olan Le Franc Pinot, tamamen kapanışını, çok özel bir konserle noktaladı.

Duygusal anlar yaşandı. Bu arada çiçeği burnunda müzisyenleri de tanımış olduk.Yanısıra Alain Jean Marie, Luigi Trusardi, Michel Sardaby, Harry Swift, Wendy Lee Taylor, Patrick Saussois ve daha bir çoklarını büyük bir zevkle dinledik.

Franc Pinot, jazz'ın önemli isimlerini yıllarca konuk etti. Tuna Ötenel'in bu kapanışa çok üzüleceğini biliyorum. Onun, Pierre Michelot, Raulzinho ve Philippe Combelle ile konserlerini de çoğu kez bu kulüpte dinlemiştik.

Geçtiğimiz günlerde, Meridyen Jazz kulübünde, Jean Loup Longnon bigband konseri vardı.

Her zamanki gibi enerji yüklü Jean Loup, trompeti, scatleri, aranjmanları ve orkestra şefliğiyle de çok güzel bir konser verdi.

Kulüp- restoran olarak yeni devreye giren Habana Jazz, Amerikalı şarkıcı Lisa Kirchner'i konuk etti. Piyanoda Patrice Galas, basta Nicola Sabato, davulda ise John Bestch vardı.

28 Kasım -2Aralık tarihleri arasında Monte Carlo, ikinci jazz festivalini gerçekleştirecek.

Programda Sonny Rollins, Randy Weston, Mulgrew Miller, gibi isimler var.

Martial Solal yaşgününü, Bireli Lagrene (g), Eric Le Lann (tp), François Moutin (b), Louis Moutin (d) ve kızı şarkıcı Claudia Solal eşliğinde kutladı. Bu büyük ustanın yaşını, ne yazmak ne de düşünmek istiyorum. Çünkü yılların onun üzerinde hiçbir yan etkisi yok.

Draguignan 20.nci Festivali 13- 14 -15 Aralık tarihlerinde gerçekleşiyor. Programda Stacy Kent, David Murray ve Chicago Blues var.

Paris Jazzy Colors Festivali açılışı Daniel Humair grubuyla oldu. Horacio Fumero, Heo Dae ve Yutaka Shiina trio olarak katıldılar.

Blues sur Seine Festivalinde ise Golden Gate Quartet, herzamanki enerjisiyle Dee Dee Bridgewater ve Chicago Blues grupları programlanmıştı.

Harold Lopez Nussa Kübalı bir piyanist. Ünlü piyanist Ernan Lopez Nussa'nın yeğeni. Babası ise davulcu Ruy Lopez Nussa. Klasik bir formasyondan sonra geleneksel Küba müziğine ve jazz'a geçiş yapıyor. Küba'da çok sayıda yarışmalar kazanarak ve ülkesini de başka ülkelerde solo veya kuartet olarak temsil eden Harold, Montreux, Vienne,Verona, Orleans ve daha birçok festivallere katılıyor. 2005 yılında Montreux piyano solo yarışmasını kazanıyor. 2006 da ise solo olarak Sobre el Atelier albümünün kaydı yapılıyor.

Albüm kendi kompozisyonlarının yanısıra Chucho Valdes, Wayne Shorter, Jaco Pastorius'unkileri de kapsıyor. Harold Lopez Nussa'nın çok sağlam bir klasik eğitimi almış olması nedeniyle klasik, jazz ve geleneksel Küba müziği arasında çok dengeli bir dalgalanma var.

Sobre el Atelier albümünü zevkle dinledim.

Yılbaşı nedeniyle, DVD'lerle ilgili çok kapsamlı bir liste ve çeşit var. Hangibirisinden sözetmeli?

Albümlere gelince: Yeni çıkanlar; Joe Sullivan Big Band, Herbie Hanckok "River the Joni Letters, "Luciana Souza; "The New Bossa", Ian Parker; "Where I belong", Dave Douglas Quintet "Live at the Jazz Standart", yeniden masterize edilenler arasında ise Billie Holliday, Stanley Clarke "The Toys of Men", Dave Brubeck "Indian Summer". Tekrar basılanlardan ise, Chet Baker "Crew Qt the Forum Theatre", Bill Evans "The Sideman Years", Zoot Sims "The Small Groupe Sessions" u, Kenny Dorham, Curtis Fuller, Count Basie, Charlie Byrd "The Savoy Recording" ve Duke Ellington "Love you Madly"leri sayabiliriz.

2007 müzisyenler açısından çok acılı bir yıl oldu. 2008'de umarım daha az üzülürüz.

Okuyuculara sağlık ve çok jazz'lı günler diliyorum.

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

PARİS MEKTUBU – 15-22 Aralık 2007

"JAZZHOT" DURDU

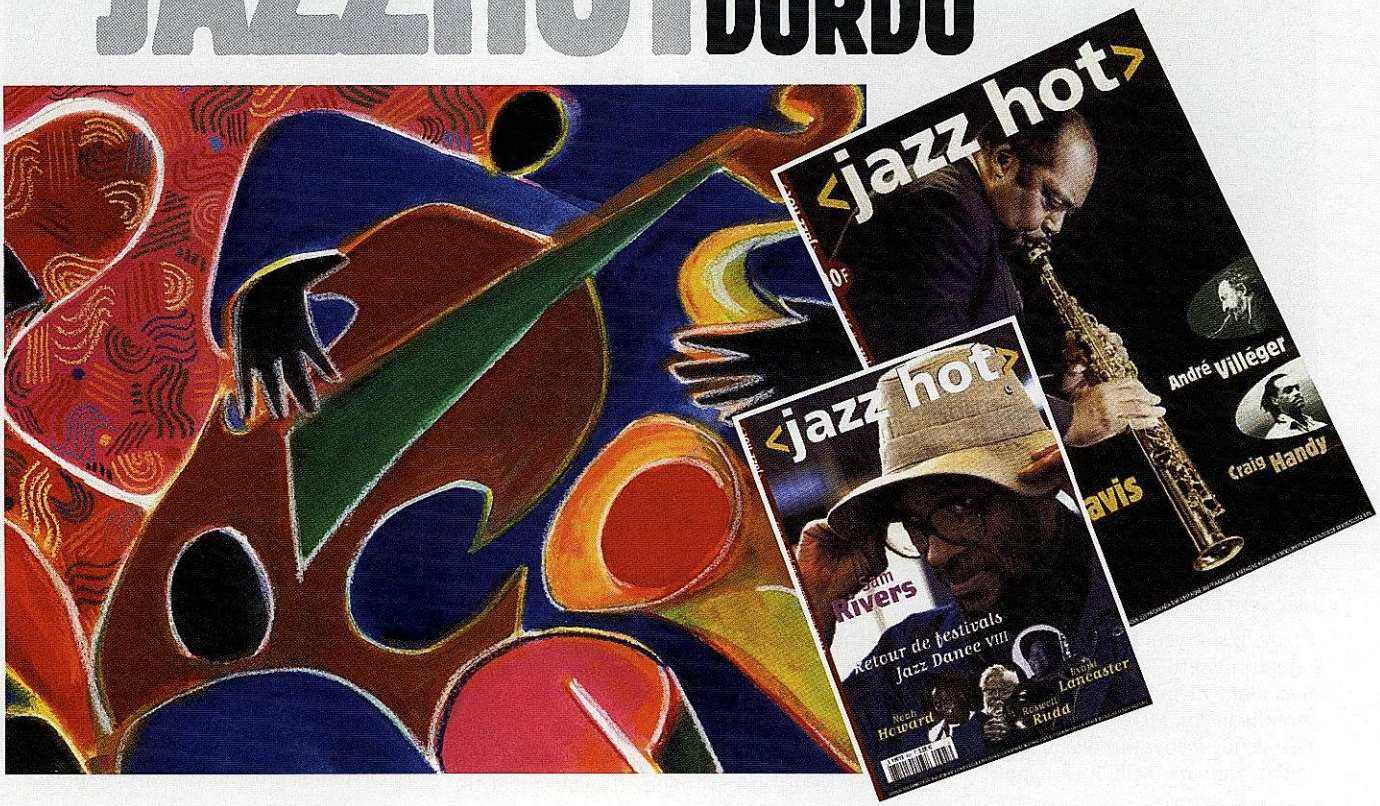

Yeni gittiğim her ülkede yaptığım ilk işlerden biri oranın dil(ler)inde "**Jazz Dergisi**" var mı yok mu, diye soruşturmaktır. Niçin mi diyeceksiniz ? 8 Kasım 2007'de yitirdiğimiz değerli ve sevgili hocam, Türkiye'nin en önemli bilim insanlarından sosyoloji profesörü **Mübeccel B. Kıray**'ın (İzmir 1923- İstanbul 2007) bir deyişine - haddim olmayarak - kendimce bir katkıda bulunmak isterim. Rahmetli Mübeccel hanım, "***Bir toplumun kalkınmışlığını ölçmeye sadece GSMH, Kişi Başına Milli Gelir veya otomobil, radyo sayısı gibi kriterler yetişmez. Örneğin, o memleketin sokaklarındaki uzmanlaşmış (küçük) dükkan sayısı bile başlı başına bir ölçüdür***", derdi. "***Herhangi bir toplumda 'Jazz' dergilerinin yayınlanıp yayınlanmadığı***" da bizim için - acizane ve naçizane ifadesiyle - BİR '**gelişmişlik**' ölçütüdür. Hele hele bu dergi(ler) yıllardır yaşıyor, toplumun kültürel ve sosyal yaşamına katkıda bulunuyorlarsa... (Yeri gelmişken insani ve ulusal gururumuz "**Jazz**" dergimize bir şapka çıkartalım ve bir kez daha nice nice onyıllar dileyelim.)

Fransa gibi dünyanın 6. zengin ekonomisinin, başta kültürel hayat olmak üzere bir çok alanda dünyanın en ön saflarında gelen bir toplumun çok sayıda süreli Jazz yayınına sahip olması bir noktada çok doğal gibi gözükebilir. Ama Jazz'ın beşiği, hatta vatanı diyebileceğimiz ABD ve üniversite – yüksek okul merkezli akademik bağlamlar dışında (Fransızca 3 aylık "**Blues Magazine**" dergisini, onlarca müzik dergisinin özel Jazz sayfalarını ve internet ağlarında izleyebileceğimiz çok sayıda 'saf' Jazz sitesini saymazsak) 7 süreli jazz yayını olan 64 milyon nüfuslu bir ülkede bu kadar dergiyi yaşatacak bir potansiyelin varlığı jazzseverlik, müzikseverlik ve hatta insanlık (!) adına göreli bir övünç kaynağıdır. Almanya, İngiltere, İspanya, İtalya, Japonya, Benelüks ve İskandinav ülkeleri ve benzeri ileri toplumlarda 1-2 (onlarında karşılaştırmalı kalitesi tartışma götürür) Jazz dergisinden öteye has periyodiğin eksikliği bu konudaki vurgulamamızın gücünü arttırır, diye düşünüyoruz.

Bayilerde satılan aylık "**Jazz Hot**", "**Jazz Magazine**" ve "**Jazzman**"dan başka, yalnızca posta abonesiyle satılan, yılda 9 sayı basılan "**Bulletin du Hot-Club de France**", yılda 5 sayı basılan "**Jazz Classique**" ve 3 ayda bir bedava abonman yoluyla dağıtılan "**Les Allumés du Jazz**" ve yılda bir çıkan, kitap gibi satıldığı gibi, abone yoluyla da edinilebilen "**Jazz**" dergisi yalnızca üretken ve verimli bir pazarı göstermiyor. Jazz müziğine olan 'kitlesel' nitelenebilecek bir tutkuyu da kanıtlıyor.

İşte böyle bir ortamda, alanında dünyanın en eski (yaptığımız yüzeysel bir çalışmaya göre) ve prestijli periyodiklerinden, aylık **Jazz Hot** dergisinin 644 numaralı Kasım sayısının başyazısında yayınına ara verdiğini açıklıyordu. Son yıllarda içeriğini genellikle geçmiş festivallerden tutulmuş günlükler, izlenimler, ille de dünya yıldızı olmayan ama müzikal değeri ve/veya deneyimi zengin, genç yaşlı gelecek vaat eden çeşitli jazzcılarla gerçekleştirilmiş son derece ilginç röportajlar ve albüm tanıtımlarıyla sınırlayan yayın organının belirli bir işletme, yayın politikası sıkıntısı olduğunu duyuyorduk. Ama yayınını durduracak derece sorunlu veya arayış içersinde olduğunu bilmiyorduk. Genel Yayın Yönetmeni **Yves Sportis** "***Do you know what it means ?***" başlıklı başyazısına, "***Sevgili dostlar, Jazz Hot hayatının yeni bir aşamasını hazırlıyor ve bu da kalıcı kaliteli bir gelecek kurmak için bir süre yayınımızı durdurmayı gerektiriyor. Olay yılların getirdiği kırışıklıkların üstüne basit bir boya atmak değil. Amaç içeriği zenginleştirmek, yeni dünyanın sunduğu medyatik, ekonomik ve teknolojik olanakları değerlendirebilmek... Üstelik bu Jazz Hot'un hayatındaki ilk parantez değil...***"

Yves Sportis'in dediği gibi Jazz Hot'un yayın geçmişi gerçekten hareketli ve olağandışıydı. Üstelik dergi ayda ortalama 10 bin sattığı gibi ciddi bir mali problemi de yoktu. Amaç gerçekten 'yeni, daha yaratıcı ve özgün' bir yayına mı sahip olmaktı?

Jazz Hot'un Özgeçmişi

1890 ile 1914 arasındaki, biraz da sonradan nostajjik duygularla yüceltilen "**Belle Epoque (Güzel Devir)**" isimli dönemin en önde gelen kadın ressamı Ukrayna kökenli **Sonia Delaunay** (1885-1979) ve yine dönemin en önemli ressamlarından **Robert Delaunay**'nin (1885-1944) oğulları **Charles Delaunay** (1911-1988) ile **Hugues Panassié**'nin (1912-1974) evlatları **Jazz Hot** 1932'de müzik ananın döl yatağına düşer. Fakat dünya gözüyle görülebilmesi için 1935'i beklemek gerekir. Hani şu yakın çağların en bereketli yıllarını, hani şu 'Halk Cepheleri'nin, insanlara insan olduklarını kanıtlayan kazanımlar için hazırlanılan, tartışılan, vuruşulan, mücadele edilen; insana layik güzellikler için üretilen, yaratılan; insana, insanlığa inanılan gerçekten

Stephane Grapelli

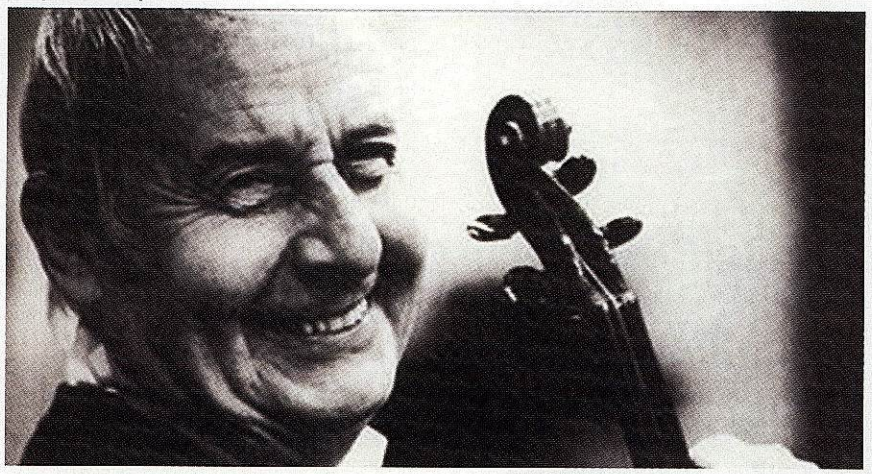

'Görkemli' yıllardan birinin baharında doğar **Jazz Hot**. Jazz tarihçisi, yazarı, eleştirmeni (ki camiada ilk kabul edilir), yapımcısı Hugues ve Jazz yazarı, uzmanı, işletmecisi Charles'dan oluşan tarihi jazz müziği ikilisi önce, 1932'de Jazz kulübü "**Hot Club de France**"ı kurar. Sonra, 1934'te aralarında **Django Reinhardt** ve **Stephane Grapelli**'nin de olduğu "**Quintette du Hot Club de France**"ın arkasında yine Jazz'ın bu eşsiz ebeveynleri vardır. Sıradaki aşama kalıcı bir yayın organıdır. 1929 Temmuzu ve 1930 Martı arasında tarihi bir ilk "**La Revue de Jazz**" ve ardından çok kısa süreli "**Jazz Tango Dancing**" deneyimleri yaşanmıştır. Charles & Hugues ikilisi kolları sıvayıp Fransızca ve İngilizce olarak "Jazz Hot"u çıkartmağa başlarlar. 1935-1939 döneminin ansiklopedik bir dökümü denebilen bu benzersiz yayın faaliyeti savaşla bir darbe alır, ağır aksak tempoyla 1943'e kadar sürer. Bu tarihte iki ebeveyniyle birlikte Jazz'ın da ruhuna pek aykırı gelmeyen bir tavırla 'yeraltına girer'. Eh, ne de olsa 'yıkıcı' (!) bir faaliyettir. Başından beri Direniş Hareketi ile ilişkisi olduğu söylenen Charles & Hugues ikilisi 1945'te Jazz Hot'u ikinci kez doğururlar. İnişler, çıkışlar, bölünmeler, yeni doğumlar, tespit edebildiğimiz kadarıyla 1991'de bir toparlanma, yenilenme arasından sonra dergi 644. sayısında yeniden bir soluklanmaya karar verir.

Bugün başarılarının zirvesinde gözüken 1954 doğumlu **Jazz Magazine**, 1995'te yayın dünyasına katılan **Jazzman**'in kurucusu, sürdürücüsü, sorumlusu **Alain Recinet, Alex Dutilh** veya **André Hodeir, Boris Vian, Franck Bergerot, Frank Tenot, Jean Buzelin, Jef Gilson, Laurent Goddet, Lucien Malson, Pierre de Chocqueuse** ve benzeri isimlerin çoğu Jazz Hot ekolünde bulunmuş, etkilenmiş; Jazz dünyasının dününü, bugününü yapan, yazan, çizen, inceleyen, köstekleyen, destekleyen nice irili ufaklı isimler bir biçimde Jazz Hot'tan geçmişti. Türkiye basınından bir benzetme gerekirse belki bir **Cumhuriyet** gazetesi veya **Gırgır** dergisini zikredebiliriz. Derginin, bir zamanların en önemli eğlence merkezi **Pigalle** meydanına bir dakika mesafedeki, Paris'in 9. mahallesinin **Chaptal sokağı 14 numarasındaki** ünlü, efsanevi eski merkezi amatör-profesyonel tüm Jazz çevreleri için gerçek bir 'Jazz Yuvası' olmuştu. Jazz severler için Jazz Hot demek bugün yalnızca 73 yıldır yaşayan dünyanın en eski Jazz dergisi, müzelik antika bir eser demek değildir. Jazz Hot daima özgün biçimler arayan, eleştiren, soruşturan içerikler yaratmış; bağımsızlığını tüm basın-yayın, medya gruplarından, yapım şirketlerinden titizlikle korumuş bir idealist Jazz neferleri bölüğü olmuştur. Derginin sorumluları kesin bir tarih vermiyorlar, ancak meslek erbabı derginin muhtemelen önümüzdeki ilkbaharda (Nisan-Mayıs), yaz şenlikleri arefesinde okurlarıyla yeniden buluşacağına inanıyor. Bizim de en büyük dileğimiz, teorik olarak Jazz Hot'un başrakiplerinden olan Jazzman dergisi Yazı İşleri müdürü **Alex Dutilh**'in, dergisinin Aralık sayısındaki başyazısında belirttiği gibi bir an önce aramıza dönmesidir. "**Kültürel yaşamda çoğulculuk yaratıcılığın koşuludur. Tartışma - olanağı / ortamı - kendi başına dönüp durmanın, 'kesinlik terliklerini' giyip oturmanın, olduğu yerde saymanın baş engelleyicisidir. Üstüne üstlük böylesi bir çoğulculuk anlayışı daha başından, ille de 'aklı selim'le (!) davrandığını savunan 'uzlaşmacı' bir tavrı dışlar. Başkalarının, farklı kürsülerde değişik görüşleri ifade edebilmeleri gerçek bir 'eleştirel bakış'ın yaşamasını sağlar. Bu çoğulculuk biz gazetecileri daha da 'özgür' kılar... Geçmişinde bir kaç kez kesinti yaşamış olan derginin (Jazz Hot) verdiği bu mola umut ediyoruz ki gerçekten geçicidir. Hiç bir art niyet gözetmeksizin, içtenlikle dilediğimiz, tez elden durumunu düzeltip aramıza dönmesidir. Bir nesilden ötekine müzisyenlerde (sanatta) zaten aynen böyle gelişir, yani saygı ve kararlılıkla...**" Şapka Alex, bizde sözlerinin altına imzamızı atarız. Haydi Jazz Hot, geçmişi unutmadan yeniden doğuşunu sabırsızlıkla bekliyoruz...

FESTİVALLERDEN:

Jazz en Scènes, Monte Carlo, Mavi Banliyöler, RTL ve 38e Kükreyenleri.

Biz bu satırları yazarken Fransa'nın en ilginç festivallerinden biri, "**Jazz en Scènes / Jazz Sahnelerde**" yaşanmakta. 54 topluluk, 200'ün üstünde sanatçı 13-16 Aralık tarihleri arasında, Fransa'nın toplam 28 kentinde aynı zamanlarda konserler veriyorlar. Orijinallikleri, festivalin "Jazz ve Doğaçlama Müzikler Sahneleri Federasyonu" tarafından organize ediliyor olması ve tahmin edebileceğiniz gibi hemen hemen tümüyle Doğaçlama Jazz türüne hasredilmiş olması. Meraklılarına daha fazla bilgi ilişikteki adreste: http://fsj.la-fedurok.org/

Google'da yalnızca **Monte Carlo** yazıp da gazino ve kumarhanelere dalarsanız elbette bu milyarderler kentinde enfes bir Jazz Festivali de olabileceğini asla tahmin edemezsiniz. 28 Kasım – 2 Aralık arasında henüz 2.si düzenlenen bu şenlikte hoş olan ne biliyor musunuz ? **Sonny Rollins, Nigel Kennedy, John Surman** veya **Randy Weston**, hatta **Anouar Brahem** gibi baba sanatçıları Paris'ten daha ucuza izleyebilmeniz. Doğaldır ki geceyi kentte geçirmek zorunda kalmazsanız. İnanmıyorsanız **Monte Carlo Jazz Festival**'inin internet adresinden doğrudan yoklayabilirsiniz:
http://www.montecarloresort.com/!2eme-Monte-Carlo-Jazz-Festival!.html

Paris ve çevresi yani Paris Büyükkenti'nin **Mavi Jazz boncuğu**, 12 ayın bir sultanı "**Les Banlieues Bleues (BB) / Mavi Banliyöler**" mevsimi yine geldi. Paris'te yakılan yıkılan banliyöler hikayesini hepiniz biliyorsunuz. Bu banliyölerin çoğunluğu, '**93**' bölgesi diye de tanınan **Seine-Saint Denis** iline bağlıdır. İşte 93 ilinde bulunan 16 belediyenin doğrudan katılımı ve Bölge İdare Kurulları ve yerel yönetimlerin mali katkılarıyla bir çeyrek yüzyıldır düzenlenmekte olan BB, bu kez 14 Mart – 19 Nisan 2008 tarihleri arasında yaşanacak. En azından 50 Jazz grubunun vereceği konserlerle birlikte, 20'nin üstünde Fransa ve/veya dünya Prömiyeri, siftahı ya-

Django Reinhardt

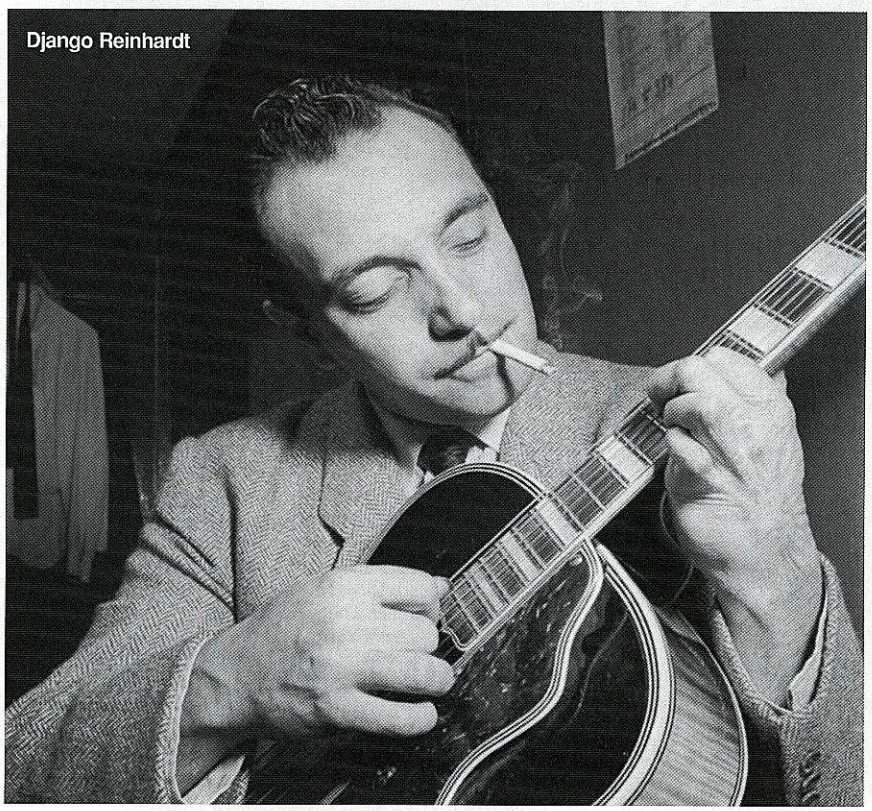

Frank Tortill

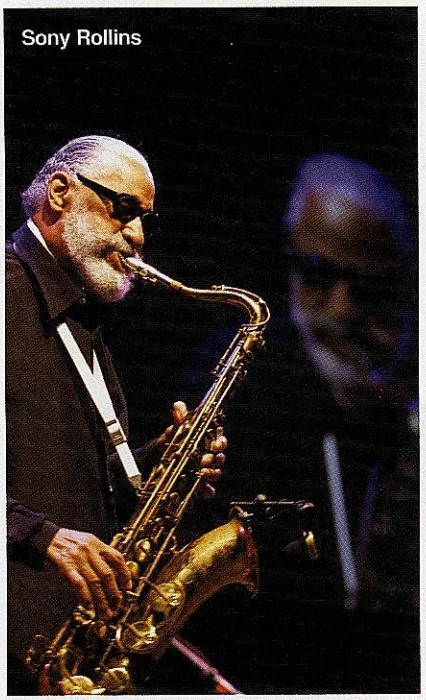
Sony Rollins

pılacak yolu Jazz ile çakışan **Soul, Funk, Hip Hop**, salt **Ses** veya **Enstrüman** çıkışlı gösteri bu olağanüstü buluşmanın eşsiz özgünlüğünü bir defa daha kanıtlayacak. Uzun zamandır, haklı olarak Paris hatta Fransa'nın en büyük, en iyi Jazz Festivali unvanını taşıyan BB'nün 2008 programı henüz tam kesinleşmemiş. 25. yıl içinepeyce sürpriz bekleniyor. Daha geniş bilgiyi yılbaşından itibaren festivalin resmi sitesinde bulabilirsiniz. http://www.banlieuesbleues.org/

Lüksembourg kökenli dev radyo-televizyon tekellerinden **RTL**, günah çıkarmak için mi, yoksa 'Haydi Jazz çorbasında da tuzumuz bulunsun' diye mi bilmiyorum ama, 2005 yılından beri güzel bir gelenek başlattı. Radyo dinleyicileri **RTL Jazz Festival**'inin Temmuz ayında düzenlenen bedava konserlerine katılabildikleri gibi bu konserler daha sonra Kasım ayında radyoda yeniden yayınlanıyor. Geçenlerde, sırasıyla 11 ve 23 Kasım'da festivalin bu seneki 3. randevusundan **Tassel & Naturel** ve **Liz McComb**'un konserleri vardı.

Grenoble kentinin (Isére bölgesi) il numarası 38'dir. "**38e Rugissants / 38.nin Kükreyenleri**" de geride bıraktıkları 18 senede '**Öteki**'ne açılarak, farklılıklara karşı olanlara '**Kükreyerek**' yaratıcılık ve kültürel zenginliğini arttıracağını anlamış olanların başarılarını kanıtladıkları enfes bir festivaldir. 1989'de başlayan bu serüven çok sayıda uluslararası projenin ete kemiğe bürünmesini sağlamıştır. Çok yönlü 19. bu yılki buluşmanın alt başlığının "**Orient(s)**" olması da rastlantı değil kuşkusuz. Bu kez Maşrek'ten (Orta Doğu) hatta Hindistan ve İran'dan Magrip'e (Kuzey Afrika) yelken açan festival, inanılması zor bir program sunmuş. **Kronos Quartet**'in 20 Kasım'da Doğulu bestecilerin eserlerini yorumladıkları bir konserle açılan şenlik, udun Lübnanlı ozanı **Rabih Abou-Khalil** dahil bir dizi ilginç yeni projeyi gerçekleştirmiş. 29 Kasım gecesi izlenen Türk-Alman yapımı "**Gazing Point**" tasarısının başını, Fransa'da yaşayan ünlü Türk sanatçı, neyzen **Kudsi Erguner** çekiyormuş. Oryantal Groove'cular grubu, **Mutamassik** 1 Aralık akşamı şölenimsi bir cümbüş içinde festivali noktalamış.
Daha fazla bilgi: http://www.38rugissants.com/flash.htm adresinde.

MEKANLARDAN:

Sunset & Sunside, Pleyel/Jazz

Paris'in yüz aklarından ikiz kardeş jazz kulübü, **Sunset&Sunside** (S&S)bu sezon 25. yaşlarını kutluyor. Paris 1. mahallesindeki kendi mekanlarına sığamadıkları için kutlamalarını, kulübe yürüme mesafesiyle 1 dakika uzaklıktaki tarihi **Chatelet Tiyatrosu**'nda yaptılar. Geçtiğimiz 31 Ekim'de düzenlenen geceye **Dee Dee Bridgewater** manevi analık yaparken, katılanlar arasında **Belmondo kardeşler, Bojan Z, Didier Lockwood, Giovanni Mirabassi, Jean-Jacques Milteau, Julien Lourau, Sixun** gibi topluluklar ve isimler vardı. Normal hayatlarında Lombard'lar sokağındaki altlı üstlü aynı mekanı paylaşan ikizler, bir kaç senedir ortaklıklarına yaşadıkları küçük sokaktaki diğer kardeş kulüpleri de kattılar. 100 metrelik sokaktaki 4 Jazz mekanını her fırsatta yazıyoruz. "**Paris Jazz Club**" isimli bir dernekle örgütleşen **S&S, Le Baiser Salé** ve bakım-tamirat için Şubat ayına kadar kapanan **Le Duc des Lombards** tek biletle 4 kulübe ve konsere giriş gibi enfes ortak eylemler koyuyorlar. Prensipte bir gece hariç haftanın her gecesi bir veya iki konser izleyebileceğiniz S&S biraderlerde geçtiğimiz günlerde **Erik Truffaz, Bugge Wesseltoft** gibi yakından tanıdığınız konuklar vardı. Noel'i **Aldo Romano**, yılbaşını **Flavio Boltro** ve **Rosario Guiliani** ile kutlamanız pek mümkün. 24-26 Ocak gecesi 3 kez **Elisabeth Kontomanou**, 29 Ocak'tan itibaren de aralarında **Boulou ve Elios Ferré Biraderler, Costel Nitescu, Thomas Enhco ve Marc Fosset**'nin de olduğu yaman bir kitle 5 gün sürecek "**Stéphane Grappelli'yi Anma Akşamları**" düzenliyorlar.

Paris'in mevcut en prestijli Klasik müzik konser salonu **Pleyel** uzun süren bir restorasyon sürecinden sonra açıldı. Hem de devrimci (!) yeniliklerle... Jazz ve dünya müziği de artık Pleyel'in gösteri yelpazesine katılmış durumda. Daha önceden açılışını verdiğimiz **Pleyel/Jazz** 'da 5 Ocak'ta "**Stéphane Grappelli'ye Saygı**" var. 7 Mart'ta **Brad Mehldau Trio**'nun ardından 26 Haziran'da sezonun son konseri gelecek: "**Masada Night**" kapsamında **John Zorn**'un yönettiği **Acoustic Masada** eşliğinde **Masada String Trio**.

Ülke çapında, kıta veya dünya planında turneye çıkmayı hepimiz biliriz. Ama aynı kent içinde turneye çıkanı siz hiç duymuş muydunuz ? Açıkçası biz duymamıştık. **Erik Truffaz** 10-15 Aralık tarihlerinde her akşam Paris'in ayrı bir mekanında konser veriyor. Sırasıyla **L'Européen, Sunset, New Morning, Point Ephemère** ve **La Maroquinerie.**

Bir de sanal mekan önerisi sizlere. Monterey Jazz Festival komitesi "**Digital Music Education Project**" çerçevesinde internet kanalıyla eğitim veriyormuş. Biz bakmadık. Ama belki okurlar içinde meraklısı olur diye aktaralım, istedik: www.montereyjazzfestival.org/jazzeducation/dme.htm

ÖDÜLLERDEN:

Altın Djangolar, European Jazz ve Charles Cros

22 Kasım'da 16.sı düzenlenen **Altın Django** ödülleri şöyle dağıtıldı:

Yeni Yetenek - **Sophie Alour** (tenor saksofon); Yılın Müzisyeni - **Sylvain Luc** (gitar); Sınır Tanımayan Müzikler – **Biréli Lagrène** (gitar); Yaşayan Gösteri – **ONJ** (Ulusal Jazz Orkestrası) ve şefi **Frank Tortiller** (vibrafoncu) ve "**Sentimental _**" isimli gösterileri; SACEM Vakfı Yaratıcılık – **Carine Bonnefoy** ve "**Intuition**" isimli eseri ve Frank Hagège Özel Ödülü **Marcel Azzola** (akordeon).

Bu yıl 1 Aralıkta 2.si Lüksembourg Beldiye Konservatuarı'nda yapılan bir törende Avrupa Django ödülleri de gelenekleşme yoluna girdi. **Michel Portal**'ın başkanlığını üstlendiği seromonide 4 ödülden en prestijlisi kabul edilen ikisi "**Jazz'ın Avrupalı Efsanesi**" ve "**Avrupa Altın Django**" ödülü Fransız piyanist **Martial Solal**'a verildi. "**Avrupalı Yeni Yetenek**" ödülü İtalyan tromboncu **Gianluca Petrella**'ya giderken, "**Kendini Kanıtlamış Müzisyen**" ödülünü de Belçikalı gitarist **Philip Catherine** kazandı.

European Jazz Price'ı ise bu kez 35 yaşındaki piyanist İtalyan **Stefano Bollani** kazandı. Sanatçı ödülünü 14 Aralık'ta Viyana'da 'Porgy & Bess Club'de düzenlenen bir törende aldı.

Bu yıl 60.sı düzenlenen Fransa'nın en eski ve yaygın müzik ödülü **Charles Cros Akademisi**'nin 'Jazz' ödülüneyse "**Focus Dance**" adlı albümüyle **Stéphane Kerecki Trio** layık görüldü.

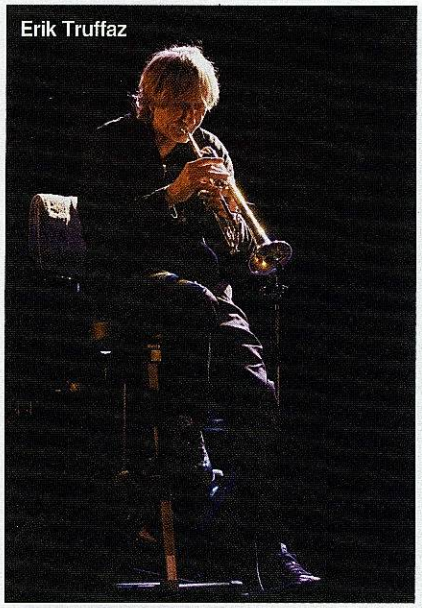
Erik Truffaz

YAYINLARDAN:

Jazz'ın Kadınları, Jazz Hot ve diğerleri.

Yeni çıkan jazz kitaplarında zaman zaman ortak eğilimleri yakalamak hoş oluyor. Hele hele jazz'da yüzyıllık açığını hızla kapamaya başlayan 'kadınlar' söz konusuysa daha da bir keyif. Niye diye sormayın, yeri değil sözlerimizde ama samimiyiz.

Efendim, bu sene piyasada jazz'ın kadınları ele alan, inceleyen epeyce yeni kitap var. En ilginci "**Les Femmes de Jazz / Jazz Kadınları**" başlığıyla Fransız Ulusal Bilimsel Araştırmalar Merkezi **CNRS** yayınlarından basılan bir inceleme. Bu bilimsel araştırmanın yazarıysa Paris Üniversitesi Artistik Yaratı uzmanı, sosyoloji profesörü **Marie Buscatti**. Araştırma Fransız jazz müzisyenlerinin yüzde 95'inin erkek, ancak jazz şarkıcılarının yüzde 70'nin kadın oluşunu tespit ettikten sonra durumun analizini yapıyor.

Daha klasik çalışmalar da mevcut. Tanınmış Jazz yazar ve eleştirmenlerinden **Stéphane Koechlin**'in "**Jazz Ladies**"si tüm 'Diva'ları **Bettie Smith**'ten **Diana Krall**'a hatta **Norah Jones**'a jazza gönül veren kadınları enfes fotoğraflar eşliğinde yazmış. Hors Collection yayınevinden çıkmış.

Bir başka tanınmış jazz yazarı **François Billard** aynı konuyu daha önce ele almış. Daha bilgi ağırlıklı "**Les Chanteuses de Jazz / Kadın Jazz Şarkıcılar**" başlıklı eser 2001 yılında Lieu Commun yayıncılıktan basılmış.

Ömrünün önemli bir kısmını ve sonunu Fransa'da geçiren **Nina Simone** (1933-2003) üzerine son yıllarda epeyce kitap çıktı. Bunlardan sonuncusu uzman gazeteci **David Brun-Lambert**'in yazdığı "**Une Vie : Nina Simone / Bir Hayat**". Flammarion yayıncılıktan çıkan eser sanatçının inişli, çıkışlı ve mücadelerle geçen hayatını en yansıtan biyografi çalışması kabul ediliyor.

Benzeri bir araştırma kitabı da **Aretha Franklin** üzerine yazılmış. Amerikan Kültür Tarihi doktoru ve radyo-televizyon yapımcısı, **B.B. King** ve **Elvis Presley** üzerine hazırladığı araştırma kitaplarıyla da tanınan **Sebastian Danchin**'in "**Aretha Franklin**" başlıklı eser Buchet-Chastel'den basılmış.

Mektubumuzun girişinde, yakında görüşmek umuduyla 'Hoşçakal' dediğimiz dünya jazz dergilerinin duayeni **Jazz Hot**, 643 ve 644 nolu son iki sayısında her zaman olduğu gibi yakın geçmişte yaşanmış festivallerin, jazz buluşmalarının sıcaklığını, birinci elden tanıklıklarını taşımış. Londra, Viyana, Monterey (ABD), Dinant (Belçika), San Sebastien ve Getxo (İspanya), Montreal (Kanada), Catane (Sicilya/İtalya) gibi Fransa dışı ve Antibes, Foix, Marsiac, Marsilya, Monségur, Paris, Vannes gibi çok farklı festivallerden özgün gözlemler, izlenimler jazz severlerin biraz olsun özlemlerini gidermeye yarıyor.

Derginin son iki sayısında yer alan onlarca söyleşi ve zengin portreden dikkatimizi çekenler arasında, dünyalı Jazz meraklılarının nispeten iyi tanıdığı **Delfeayo Marsalis, Donald Harrison, Junior Mance** ve **Terence Blanchard** dışında Cezayir kökenli saksofoncu **Jean-Jacques Taib**, Toulouse'lu piyanist **Antoine Mizrahi**, Amerikalı Hammon B-3 orgcusu **Joey Defrancesco** ve yorumcu **Lisa Kirchner**, Brezilyalı guitarist **Irio De Paula**, Brezilyalı İtalyan **Gianni Morelenbaum Gualberto**, Rumen kemancı **Costel Nitescu** ve ötekiler yer alıyordu. Birbirinden ilginç ve öğretici deneyimleri keşfettik.

Ötekiler, **Jazz Magazine** (JM) ve **Jazzman** (Jn) ise içerik ve biçimlerini yenilediler. Elinize aldınız mı, içinizden elinizden bırakmak gelmiyor. JM Ekim sayısında üç rahmetliye hoş birer tanıtım yapmış. Muhtemelen zaman darlığından **Joe Zawinul**'a (11 Eylül'de yitirdik) en az yeri ayırmış. Çok güzel fotoğrafın üstündeki kısa yazının başlığı **Herbie Hancock**'tan bir alıntı, "Eşsiz bir güçtü..." 15 Ağustos'ta dünyamıza veda eden **Max Roach**'a 4 sayfa veren, dergi kapaktan duyurduğu 8 sayfalık dosyada bas gitarın gelmiş geçmiş en büyük ustası **Jaco Pastorius**'a enfes bir saygı sunuyor. 2 sayfalık bir söyleşide de 'son 30 yılın en büyüğü' diye tanıttığı **Marcus Miller** ile Pastorius üzerine söyleşiyor.

JM'in Kasım sayısının iki ilginç konusuysa 11 sayfalık "**ECM Destanı**" ve "**Keith Jarrett Üçlüsü**"nü irdeleme yazısı. Ayrıca Carla Bley ve Steve Swallow ile yapılmış bir söyleşi ve Paris'in jazz incilerinden **Sunset** kulübünün 25. yılı münasebetiyle hoş bir makale var. Aralık sayısındaysa yılın en beğenilen albümlerinden bir seçmenin yanı sıra büyük bir dizi "İlkleri" birleştiren bir olayın 50. yılı kutlanıyor. Fransız sinemasının en seçkin yönetmenlerinden, Yeni Dalga'nın öncü isimlerinden **Louis Malle**'ın ilk filmi, "**Ascenseur pour l'Echafaud / Ölüm İçin Asansör**", aynı zamanda **Miles Davis**'in hayatında ilk kez bir film için özel beste yaptığı çalışma. 1958'de piyasaya çıkan film bugünlerde 50 yaşına bastı. Dergi olaya 20 sayfa ayırmış.

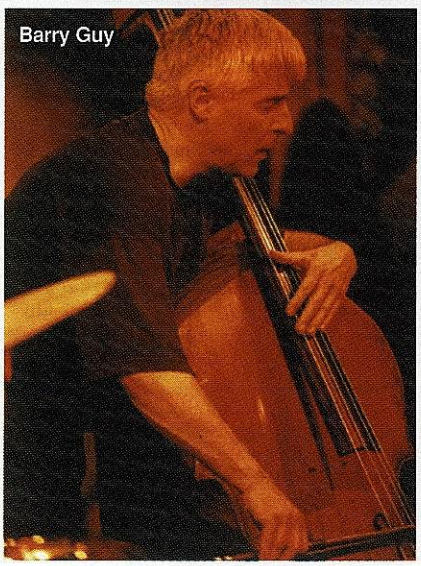
Barry Guy

Delfeayo Marsalis

NELER OLDU

Çevir çevir oku...

Jn'de Ekim'den itibaren kendini yeniledi. Her sayı adeta dergilikten çıkmış, kitap olmuş. Son üç sayının kapak konuları **Elisabeth Kontomanou, Herbie Hancock** ve "**Paris'te Bir Amerikalının Hikayesi**" sunuşuyla **Chet Baker**. Derginin Ekim sayısında "**Niçin Jazz'ı Seviyorum?**" diye, 25 ünlü kişiliğin cevaplarından hazırlanmış bir soruşturma dosyası okuyabilirsiniz. Müzisyen, ressam, sinemacı, tiyatrocu, gazeteci, yazar, bilim insanları, sporcu, fotoğrafçı, televizyon programı sunucularından oluşan katılımcıları okudukça, kendi kendimize jazz'ı niçin bu kadar sevdiğimize dair yeni bağlar, kökler hatta nedenler ortaya çıktı. Bravo... Elbette ayrıca Max Roach, Joe Zawinul uzun makale ve anılarla anılmış. Kasım sayısında dünyadaki yaklaşık 40.000 (yanlış görmediniz, KIRKBİN) jazz sanatçısını ilgilendirdiği kadarıyla "**Myspace.com**" sitesini anlatan, **Anne-Laure Bucelle** imzalı çok yararlı bulduğumuz bir yazı dikkatimizi çekti. Dergide Aralık'ta 2007'nin 'En İyi Albümleri' seçkilerinin dışında, jazz dünyasında yükselen değer, "**Big Band Mania**", Fransa'yı kendine dünya mekanı edinmiş, '**Çıplak Ayaklı Orgçu Rhoda Scott**' ile yapılmış bir söyleşi ve 5 Aralık 1977'de yitirdiğimiz **Rahsaan Roland Kirk** (JM'de de var) hakkında zengin 4 sayfa yer almış.

ALBÜMLERDEN:

Kontomanou, Laurent, Rousseau,

Elisabeth Kontomanou'nun başarısına niçin çok sevindiğimizi önümüzdeki mektupta anlatmağa çalışacağız. Ancak şimdilik şu kadarını söyleyelim, Afrikalı bir baba ve Yunanistanlı bir anneden doğan Fransız jazzcı Kontomanou oldukça istisnai bir hayat güzergahına sahip bir yorumcu. Biri hariç bütün besteleri kendine ait "**Back To My Groove**" (Nocturne) isimli albümü jazz tarihinde iz bırakacak cinsinden. Hararetle salık verilir.

30 yaşında genç bir alto saksofoncu. Üçlüsüyle ilk albümünü çıkartıyor. "**Time Out Trio**" (Dreyfus/Sony) Eleştirmenler, "Beklenmedik bir sürpriz, havası **Charlie Parker, Art Pepper, Ornette Coleman**'ı hatırlatıyor", diyorlar.Ne onur, ne övgü ! 2-3 yıldır konserlerini izleyen herkes, "Bu kız ne zaman bir albüm çıkartacak ?" diye sorgulayıp duruyordu. Oldu işte. **Géraldine Laurent** ilk ürününü verdi. Darısı gerisinin başına...

Yves Rousseau'yu ilk kez sanırım 1990 veya 1991'de **Senem Diyici** ve **Alain Blesing** ile çalarken izlemiştim. Kontrbasıyla ayakta aşk yapanlardandı. Sonra bir kaç sene önce Fransız şansonuna ithaf edilmiş bir Jazz gecesinde dinledim. Her melodi yeniden doğuyordu. Rousseau bu çalışmalarını CD'ye çevirmiş. Fransız şarkı geleneğinin en tartışmasız zirvelerinden **Léo Ferré**'ye (ve de polisiye baskılara !!!) atfen, "**Poète, Vos Papiers ! / Şair (Kimlik) Kartlarınız !**" (Le Chant du Monde / Harmonia Mundi) adını verdiği albümünün, söz konusu iki tarzda müziği seven herkesin dağarcığında bulunması bir zorunluluk...

Stephane Kerecki

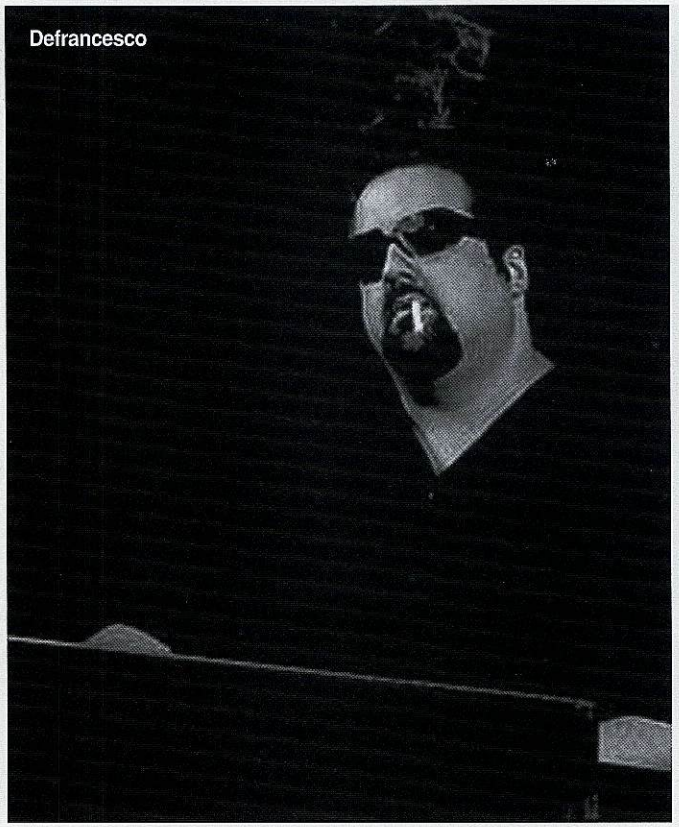
Defrancesco

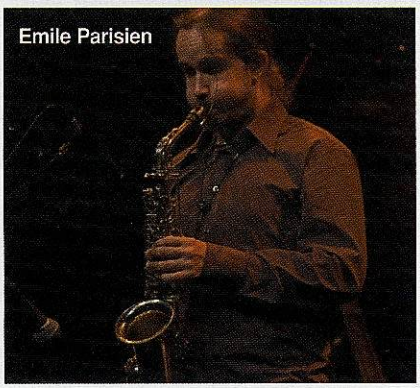
Emile Parisien

Yılın en iyilerinden Avrupa ve Fransa ağırlıklı, bir iki sübjektif mi sübjektif öneri sizlere:

Andy Emler Megaoctet – "West in Peace" (Nocturne)

David Links - "Changing Faces" ((O+/Harmonia Mundi)

Dré Pallemaerts - "Pan Harmonie" (B-flat Recording)

Elisabeth Konomanou – "Back To My Groove" (Nocturne)

Enrico Rava – Stefano Bollani – "The Third Man" (ECM)

Hélène Labarrière – "Les Temps Changent" (Emouvance/Abeille Musique)

Géraldine Laurent – "Time Out Trio" (Dreyfus/Sony)

Tigran Hamasyan – "World Passion" (Nocturne)

Yaron Herman – "A Time For Evrything" (Laborie/Naive)

ŞAPKALAR:

Rutherford, Valdes, Pro Helvetia ve SACEM

İngiliz trombonu **Paul Rutherford**'un (1940-2007) vefatını bir çok jazz sanatçısı gibi çok sonradan öğrendik. 6 Ağustos'da yitirdiğimiz doğaçlama olduğu kadar klasik formasyonların aranan refakatçisi sanatçı, **Derek Bailey** ve **Barry Guy** ile 1970'te "**Trio Iskra 1903**"ü kurmuşmuş. İlk solo albümü "**The Gentle Harm of the Bourgeoisie**" 1974'te çıktığında yaratıcı ve enerjik boyutlarıyla çok takdir toplamışmış.

Carlos 'Patato' Valdes 1926'da Havana'da (Küba) doğdu. 4 Aralık 2007'de 1954'ten beri yerleştiği Cleveland'de (ABD) öldü. Latin Jazz'ının büyük isimlerinden, vurmalılar ustası Valdes 1956'da **Roger Vadim**'in yönettiği "**Ve Tanrı Kadını Yarattı**" isimli, o 'dehşet' filmde **Brigitte Bardot**'ya mambo yapmasınıu öğreten genç adamdı. Birlikte çalıştıkları arasında **Art Blakey, Celia Cruz, Dizzy Gillespie, Machito, Mongo Santamaria, Perez Prado, Tito Puente** isimlerini saymak herhalde kişilik hakkında yeterince bir fikir verir.

Nadir bir kişilik Jazz albümleri yapımcısı, bir Fransız kadın **Marcelle Morganti** (1925- 23 Eylül 2007); 1942'de Afro-Amerikan bir Big Band'e ilk kez katılan, Ermeni kökenli beyaz bir trompetçi **Leon Merian** (1923- 15 Ağustos 2007); Güney Afrikalı gitarist **Jan Carel 'Johnny' Fourie** (1937- 19 Ağustos 2007); Japon baterist **Masahiko Togashi** (1940- 22 Ağustos 2007); İngiliz alto saksofoncu **Mike Osborne** (1941- 21 Eylül 2007); Archie Shepp, Ben Webster, Dexter Gordon, Dizzy Gillespie gibilerle çalışmış Hollandalı piyanist **Cees Slinger** (1929- 29 Eylül 2007); **John McLaughlin**'e guruluk yapmış Mahavishnu adını bulan Bengalli Hintli müzisyen ve filozof **Chinmoy Kumar Ghose** (1931- 11 Ekim 2007) anıları önünde de şapkamızı çıkartırız. Jazz'ın perde gerinde kalan bu insanların toprakları bol, çalışmaları gelecek nesillere örnek olsun.

İsviçreli **Pro Helvetia Vakfı** her yıl Kültür teşvikleri çerçevesinde 5 genç Jazz topluluğuna "**Encouragement Prioritaire / Öncelikli Teşvik**" olanağı sağlıyor. İlgilenenler http://www3.pro-helvetia.ch/swixx/fr/swixx2a_fr.html adresinden daha fazla bilgi edinebilirler.

Bir şapka da **SACEM** kurumuna. Fransa'nın en köklü Telif Hakları meslek kuruluşu SACEM'in 30 yıldır verdiği bir hamilik hizmeti vardır. Bu çerçevede oluşturulmuş SACEM Vakfı her yıl genç yeteneklere 3 yıllık burslar dağıtır. Geçtiğimiz 26 Kasım'da Vakfın Champs Elysées Tiyatrosu salonunda düzenlediği gecede 3 genç besteci ve yorumcu konser verdi: Saksofonda **Emile Parisien**, piyanist ve kemanda **Thomas Enhco**, trompette **Ibrahim Maalouf**.

Fransa'nın hızlı, çapkın, anglosakson çevrelerde ünlü, animasyon çizgi-film kahramanı 'Speedy Gonzales'e atfen, '**Speedy**' namıyla maruf pek liberal ve neo-muhafazakar yeni Cumhurbaşkanı **Nicolas Sarkozy**, Kültür Bakanı **Christine Albanel**'e yolladığı resmi bir mektupta şöyle yazmış: "Kültürel demokratikleşme, kamu olanak ve fonlarının halkın beklentileri doğrultusunda kullanılmasından geçer." Bir başka deyişle renkli basın, bulvar gazeteleri, reklam spotları, hafif müzik radyo ve televizyon kanalları özendirilmeli, en popüler 'sanatçılar', örneğin kendi olası müstakbel eşi, mankenlikten şarkıcılığa terfi eden **Carla Bruni** gibi müzisyenler teşvik edilmeli. Gördüğünüz gibi 2008'de Fransa'yı da pek parlak bir gelecek beklemiyor. Umut kaliteyi, gerçek yaratıcılığı ön plana çıkartacak, projektörlerin şehvetine kapılmadan sanat ve kültür mücadelesi yapacak kuruluş ve insanlarda. Bu kategorinin en güçlüleri de Jazz severler arasında yaşıyor...

1968 rüzgarlarının 40. yılının yaşanacağı 366 günde hepinize cesareti sonsuz, umudu sınırsız, imkansızı tanımaz, Jazz'ı bol sağlıklı ve mutlu bir 2008 dilerim. Şen ve esen kalın...

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selamlar!
Bu sayının konuğu J.J. Johnson. Usta tromboncunun Joe Pass ile duo albümünden Blue Bossa solo transkripsiyonu.
Aylardır aldığım mailler doğrultusunda nefesli sazlar için de transkripsiyonlara başlayacağımdan bahsetmiştim. Özellikle Hakan Çimenot (tb)'un ısrarlı mailleri sonucunda J.J. Johnson'la başlamış olduk. Solo'yu özellikle sol anahtarında yazdım ki Fa anahtarı diğer sazlar için zor olmasın. Nasılsa tromboncular her anahtardan kolaylıkla okur.
İyi çalmalar...

BLUE BOSSA

solo by JJ JOHNSON

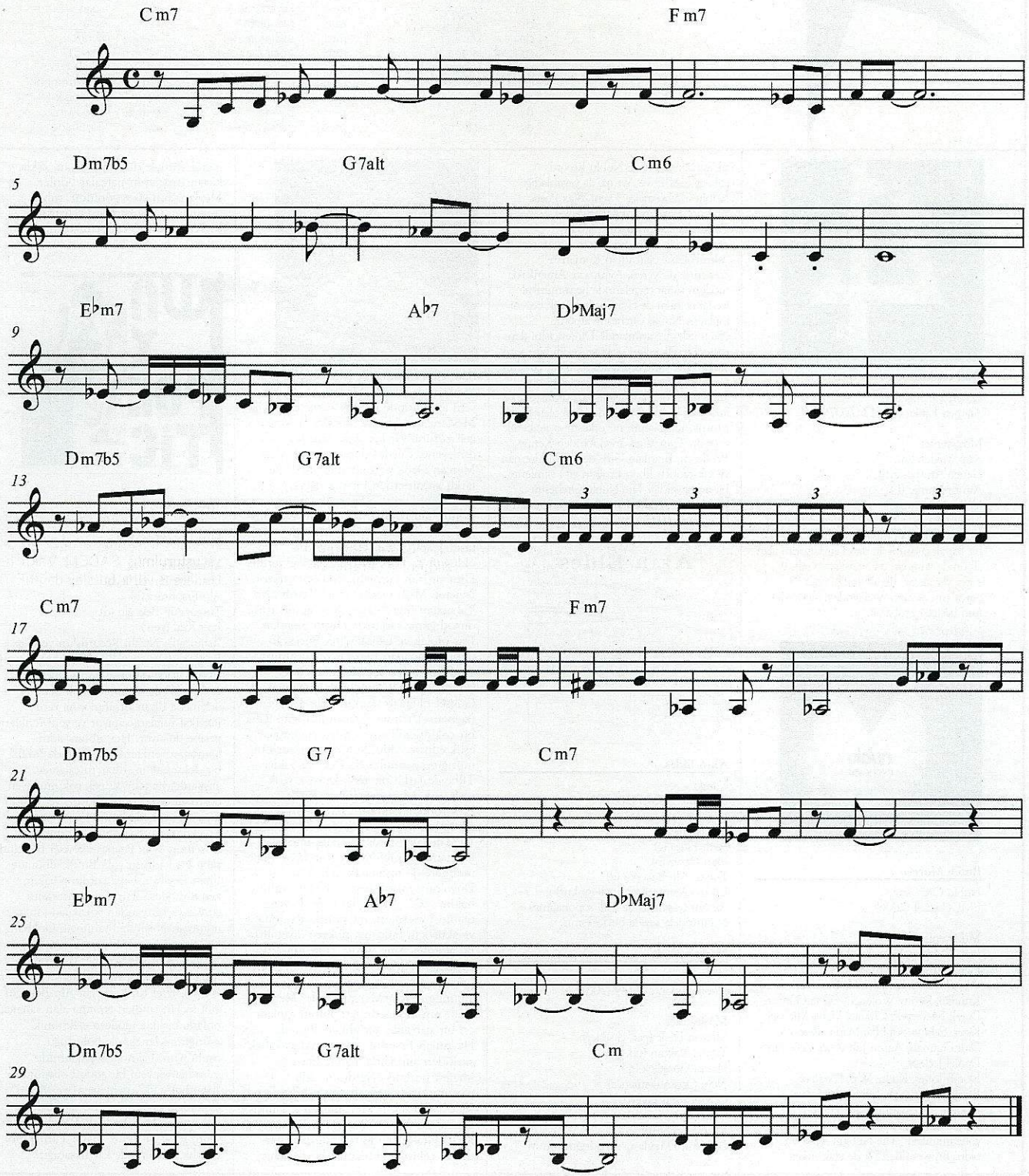

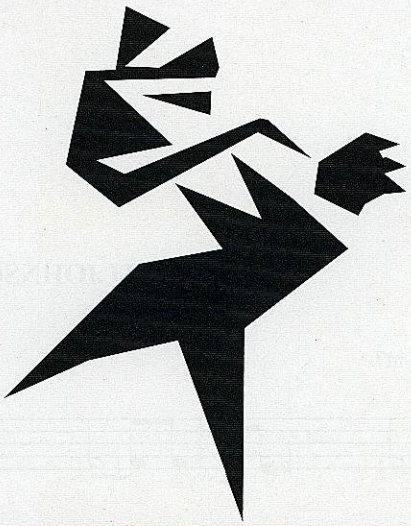

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el db**	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	keyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	man	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	wbd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	xyl	xylophone

Quartet Muartet

Dokuz Parça Daha
Alameti Farika 053412 (2007)

Müzisyenler
Sarp Maden (g),
Genco Arı (p, keyb)
Alp Ersönmez (b)
Volkan Öktem (d)
Uzun zamandır çıkması beklenen grubun albümü nihayet piyasada. Oldukça original bir kapak tasarımı ile stand'larda yerini alan albümde adından da anlaşılacağı gibi 9 parça yer alıyor. İlk albümleri olan "9 parça"nın devamı niteliğindeki albümdeki tüm besteler gruba ait.

Butch Morris

Nublu Orchestra
EMI 411824 (2006)

Müzisyenler
Jesse Murphy, İlhan Erşahin, Eddie Henderson, Graham Haynes, Doug Wieselman, Johantahn Haffner, Kirk Knuffke, Kenny Wollesen, Sylvia Gordon, Derek Nievergelt, Chantal Ughi, Michael Kiaer, Sabina Sciubba, Mauro Refosco, Didi Gutman, Aaron Johnston, Zeke Zima, Daniel Jodocy.
Norah Jones, Kudu, Wax Poetic ve Brazilian Girls gibi isimleri keşfeden modern zamanların efsane kulübü Nublu'nun son numarası, Butch Morris yönetimindeki "The Nublu Orchestra" oldu. Bünyesinden bir de plak şirketi çıkaran Nublu'nun, Nublu Records etiketiyle ABD ve Avrupa'da yayımladığı Nublu Orchestra ve 3 yeni Wax Poetic albümü de yakında EMI etiketiyle Türkiye'de yayımlanacak. Albüm görsellerinde İlhan Erşahin'ın aynı zamanda "isim babası" olan İlhan Koman'ın eserlerine yer veren, Avrupa ve Amerika'da modern sanat çevrelerinde hem müzikal içeriği ile hem de tasarımıyla büyük beğeni toplayan Nublu Orchestra albümü ülkemizde de yayımlandı. Dinleyicisini dans etmeye teşvik eden, sıcak ve keyifli bir müzik sunan The Nublu Orchestra, New York'un yenilikçi profesyonel müzisyenlerini bir araya getiriyor. İkonlaşmış jazz müzisyeni ve kusursuz bir orkestra yönetmeni olan Butch Morris, adeta sihirli bir orkestraya rehberlik yapıyor. Tom Waits'in ekibinden Kenny Wollesen, Brazilian Girls'den Didi Gutman ve saksofoncu İlhan Erşahin gibi isimlerin bir araya geldiği The Nublu Orchestra albümünü, yenilikçi ve modern unsurlardan hoşlananlara öneriyoruz.

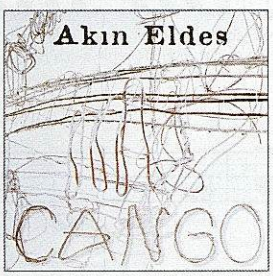

Akın Eldes

Cango
Piccatura 530673 (2007)

Müzisyenler
Akın Eldes (g)
İlkin Deniz (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)
Erkan Oğur (arhun, yaylı tanbur)
Albüm ve sanatçı ile ilgili röportajımızı önümüzdeki sayıda bulacaksınız.

Mercan Dede

800
Doublemoon 200149 (2007)

Müzisyenler
Mercan Dede (per, el.sesler)
Yurdal Tokcan (ud, g)
Hasan Gözetliğk (tp)
Neva Özgen (kemençe)
Göksel Kamçı (keyb)
Ceza (rap)
Mich Gerber (b)
2007'nin Mevlana'nın doğumunun

800. yılı olması nedeniyle "800"ü Mevlana'ya adayan Mercan Dede, bu yeni albümünde işlediği barış temasıyla, Mevlana'nın "gel ne olursan ol, yine gel" sözünü bir kez daha hatırlatıyor dinleyene. Çağdaş derviş, gönül adamı Mercan Dede yeni albümü "800" ile farklı kültürlerden bir çok usta müzisyeni konuk ediyor albümüne. Konuk müzisyenlerin kendi ülkelerinin geleneksel müzik birikimlerini de taşıdığı "800" dolayısıyla alışkın olduğumuz Türk vurmalı çalgılar yerine, Hint ve İran vurmalılarıyla öne çıkıyor. İsviçreli Mich Gerber (bas), İranlı Ziya Tabassian (perc), Türk Müziğinde aşina olmadığımız sazlarıyla Hintli Shankar Das (dolak ve tabla), Çinli Shen-Qi (erhu), Kanadalı Ben Grosman (hurdy-gurdy)'ın yanı sıra; Metehan Çiftçi (santur), İsmail Tunçbilek (bağlama), Göksel Baktagir (kanun), Neva Özgen (kemençe),Yurdal Tokcan (ud) gibi daha bir çok önemli isim enstrümanlarıyla eşlik ediyor. "800"de Mercan Dede'nin müziğine yorumlarıyla Ceza ve Yıldız Tilbe de farklı bir renk katıyor. Çok sesli, çok ruhlu bir albüm "800". Elektronik alt yapının sanatçının diğer albümlerine göre daha fazla hissedildiği "800"de, aynı zamanda halk müziği ve - her zamanki gibi- tasavvuf müziğine dair motiflere de rastlamak mümkün.
Doğu'nun mistik havası, büyülü ruhu hakim "800"de. Modern olanla yerel olanın birleşmesi, bir yanıyla da dijital ve akustiğin buluşma noktası diyebiliriz bu albüme. Yani Yıldız Tilbe'nin söylediği "Tutsak" adlı şarkısında gibi, "güneşten sıcak, sudan çıplak" bir albümle geliyor Mercan Dede. Mercan Dede'nin bestelerinden oluşan toplam on bir parçanın yer aldığı albümde Hayrullah Ersöz'ün "yalınayakbaşıkabak" şiirinden alıntılarla Yunus Emre'ye ithafen yazılmış "Nerdesin" adlı parçanın yanı sıra, albüme adını veren "800", "Tutsak", "Mercanistan", "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler, Ali Baba ve Kırk Haramiler'e Karşı" adlı parçalar dikkat çekiyor. Hümanist bir söylem, gönül gözüyle dünyaya bakan, aşkla hayatı karşılayan parçalar bunlar. Mevlana'nın yüce gönlünü, ruh ustalığını da yansıtmaya çalışıyor Mercan Dede. Ve elbetteki "üfleyenin" sanatını da incelikle taşıyor dinleyene...

Wax Poetic
İstanbul
EMI 115524 (2006)

Müzisyenler
İlhan Erşahin (s, keyb)
Alp Ersönmez (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)
İzzet Kızıl (perc)
"İstanbul", Nublu Records'un ve Wax Poetic'in kurucusu İlhan Erşahin'in yeni albüm üçlemesinin ilki... "Copenhagen" ve "Brazil" ile tamamlanacak olan üçlemede İlhan Erşahin yine yeni müzikal rotalara sapıyor ve yeni renklerin peşine düşüyor. Her albüm, adını hatırlatan renklerde, herbirinde "oralı" bir doku hakim. İlhan'ın çalışma alışkanlığıyla tabii ki pek çok müzisyen dostu albüme konuk oluyor; ve onların müzisyen arkadaşları...
Kolektif ruhu da hemen kendini hissetiren Wax Poetic'te konser haricinde sabit bir kadrosu yok. Bu ilk albümde İlhan Erşahin, baba yurduna bakıp, kendi modern Türkiye manzarasını çiziyor ve bir yandan sokaktaki sanata uzanıyor. Nil Karaibrahimgil, Gökhan Özoğuz (Athena), Murat Toktaş (Siya Siyabend), Alp Ersönmez (Quartet Muartet, Kangroove), Demet Evgar (aktris), İzzet Kızıl, Turgut Alp Bekoğlu gibi seçkin isimleri etrafına alan sanatçı, onlarla birlikte modern elektronik müziğin, gelenekselle buluştuğu, triphop'un, İstanbul sokaklarında salındığı yepyeni bir sound oluşturdu. "İstanbul"u, "Copenhagen" ve "Brazil" albümleri izleyecek ve bu yeni üçleme tamamlanacak. Orada da Bebel Gilberto, Otto, Jesse Murphy, Marla Turner gibi tanıdık isimlerle de karşılaşacağız.

İlkin Deniz

Old School
ID 001 (2007)

Müzisyenler
İlkin Deniz (b)
İmer Demirer (tp)
Serkan Özyılmaz (p)

1995'den beri ABD Florida'da yaşayan basımız İlkin Deniz kendi adına ilk kaydını şimdilik kendi firmasından çıkardı, zira sanıyoruz ki yakın bir gelecekte Kalan'dan burada da çıkacak. Geçen yıl İstanbul'a geldiğinde kendi olanakları ile kaydettiği albümde yukarıda adı yazılı olanlardan başka vokalde Ayşe Gencer ve davulda Turgut Alp Bekoğlu da yer alıyorlar. Albümde adından da anlaşılacağı üzere herkesin bildiği jazz standartları yer alıyor. All the things you are, all of you, jordu, always and forever, everything happens to me, blue train, scrapple from the apple ve bye bye blackbird. Albüm henüz piyasada değil ama tüm bu parçaları www.ilkindeniz.com dan mp3 olarak indirip dinleyebiliyorsunuz.

Tülay German

Sound of Love
Kalan 387 (2007)

Müzisyenler
Tülay German (vo)
Charles Mingus (b)
George Adams (ts)
Jack Walrath (tp)
Don Pullen (p)
Dannie Richmond (d)

Tülay German'ın Türkiye'de ve yurtdışında söylediği şarkılar (Yunus, Mevlana, Pir Sultan, Karacaoğlan, Köroğlu, Dadaloğlu, Aşık Veysel, Nazım parçaları) daha önce Kalan tarafından toplanarak piyasaya çıkarılmıştı. Bu kez sanatçının 60'lı, 70li yıllarda yurtdışında yabancı dilde yaptığı kayıtları (bunlar arasında galalardan, radyo ve TV programları ve hatta ev kayıtlarından oluşanları) derleyerek CD halinde sunuyor. Çok ciddi bir arşivlik olan bu kayıtta 20 parça yer alıyor. Yukarıda adları yazılı olan müzisyenler tüm kayıtta yer almıyor tabiki, bu bir toplama olduğu için ilk parçanın müzisyenlerini yazdık ama birçok değişik müzisyeni de bu kayıtta dinleyebileceksiniz. Mutlaka dinleyin deriz.

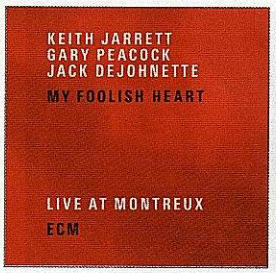

Keith Jarrett Trio

My Foolish Heart
ECM 2021/22 (2007)

Müzisyenler
Keith Jarrett (p)
Gary Peacock (b)
Jack deJohnette (d)

Albüm ile ilgili geniş yazıyı Selim Benba'nın kaleminden okuyabilirsiniz.

Paul Motian Trio

Time and Time Again
ECM 1992 (2007)

Müzisyenler
Joe Lovano (ts)
Bill Frisell (g)
Paul Motian (d)

Paul Motian'ın Bill Frisell ve Joe Lovano'lu 33 yıllık üçlüsü 2005 yılındaki "I Have The Room Above Her" albümü için estetik eleştiriler almıştı. Aynı konsept ile bu yeni çalışmalarında da Paul Motian bestelerinden başka Thelenious Monk'un "Light Blue" ve Rodgers and Hammerstein'in "This Nearly Was Mine" yorumları da yer alıyor.

Manu Katche

Playground
ECM 2016 (2007)

Müzisyenler
Mathias Eick (tp)
Trygve Seim (ts, ss)
Marcin Wasilewski (p)
Slawomir Kurkiewicz (b)
Manu Katche (d)
David Torn (g)

Afrikalı Fransız davulcu Manu Katche'nin New York Avatar Stüdyosunda Ocak 2007'de yaptığı kayıt.

Trip Tease

Volume I / 2 CD
Blue Note 322527 (2007)

Blue Note'dan yeni yıl hediyesi olabilecek toplama bir albüm. Donal Byrd, Cannonball Adderley, Herbie Hancock, Trouble Makers, Don Byron, Jazz Crusaders, Eddie Henderson, David Axelrod, Lou Rawls'ın parçalarından seçkilerin yer aldığı bir çalışma.

Pure Jazz

Blue Note 832224 (2007)

Blue Note'un bir başka hediyelik toplaması. 3 CD'den oluşan bu albümde 48 orijinal hit jazz parçası bulunuyor. Miles Davis, Dexter Gordon, Donald Byrd, Nat King Cole, Art Blakey, Cannonball Adderley, Duke Ellington, Count Basie, Nina Simone, Sonny Rollins, Dinah Washington, Bud Powell, John Coltrane, Herbie Hancock, Peggy Lee, Wayne Shorter, Grant Green, Chet Baker, Lee Morgan, Art Pepper, Mel Thorme, Chick Corea, Jimmy Smith, Bobby Hutcherson, Louis Armstrong, Art Tatum, Nancy Wilson, Kenny Dorham, Hank Mobley, Lou Donalson, Sonny Clark, Wes Montgomery, Milt Jackson, Freddie Hubbard, Kenny Burrell, Horace Silver gibi jazz büyüklerinin yer aldığı bu albüm de jazz severlere verilecek en iyi armağanlardan biri gibi görünüyor.

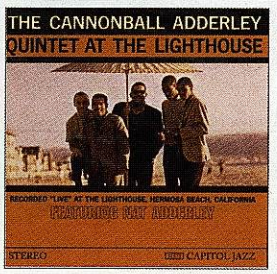

Cannonball Adderley

Quintet at the Lighthouse
Capitol Jazz 31572 (2007)

Müzisyenler
Julian "Cannonball" Adderley (as)
Nat Adderley (cornet)
Victor Feldman (p)
Sam Jones (b)
Louis Hayes (d)

1960 yılında ilk kez piyasaya LP formatında çıkan albümün CD formatında yeniden basımı. En kısası 5 dakikayı bulan 7 parçadan oluşuyor.

Louis Armstrong & Duke Ellington

The Great Summit / The Master Takes
Blue Note 24547 23 (2000)

Müzisyenler
Louis Armstrong (tp, vo)
Duke Ellington (p)
Trummy Young (tb)
Barney Bigard (clt)
Mort Herbert (b)
Danny Barcelona (d)

Orijinal kaydının 1961 yılında yapıldığı bu yeniden basım 2000 yılında yayımlanmış ama bu da yeniden "ithal" sanıyorum. Arşivlerinde olmayanlara duyuruyoruz.

Kenny Burrell

Introducing (2 CD)
Blue Note 24561 (2000)

Müzisyenler
Kenny Burrell (g)
Tommy Flanagan (p)
Paul Chambers (b)
Kenny Clarke (d)
Candido Camero (congas)
Frank Foster (ts)
Oscar Petitford (b)
Shadow Wilson (d)
Hnak Mobley (ts)
Horace Silver (p)
Doug Watkins (b)
Louis Hayes (d)

Orijinal kaydının 1956 yılında yapıldığı bu yeniden basım 2000 yılında yayımlanmış ama bu da yeniden "ithal", arşivlerinde olmayanlara duyuruyoruz.

Thad Jones

The Magnificent Thad Jones
Blue Note 92768 20 (2007)

Müzisyenler
Thad Jones (tp)
Billy Mitchell (ts)
Barry Harris (p)
Percy Heath (b)
Max Roach (d)

Orijinal kaydının 1956 yılında yapıldığı bu yeniden basım 1987 yılında yayımlanmış ama bu da yeniden "ithal", arşivlerinde olmayanlara duyuruyoruz. Bu kayıtta daha önceki basımlarda olmayan bazı ilave parçalara da yer verilmiş.

Eliane Elias

Something for You
Blue Note 146512 (2007)

Müzisyenler
Eliane Elias (p, vo)
Marc Johnson (b)
Joey Baron (d)
Bill Evans (p) (Introduction to Here's Something For You)

Günümüzün en iyi jazz piyanistleri arasında yer alan Eliane Elias piyanist, vokalist, besteci kimliğiyle jazz dünyasının en beğenilen isimlerinden biri. Sanatçı, klasik jazz'dan özgür doğaçlama jazz gruplarına, karmaşık bossa nova ritimlerinden ülkesinin eski bestecilerinin klasik parçalarının yorumlarına kadar geniş bir alanda çalışmalarını sürdürüyor. Çok erken yaşlarda müziğe başlayan ve ilk yıllarda kendi ülkesinin müziğinin eğitimini de alan Elias, daha sonra Art Tatum ve Bud Powell gibi jazz ikonlarının eserleri üzerinde yoğunlaştı. 17 yaşındayken Brezilya'nın tanınan müzisyenleri Toquinho ve Vinicius de Moraes'le yaptığı çalışmalarla uluslararası müzik dünyasında ismini duyurdu. 1981'de New York'a taşınan ve 1983'te Steps Ahead isimli füzyon grubuna katılan sanatçı, 1986'da solo kayıt kariyerine başladı. 1995'te Herbie Hancock'la kaydettiği 'Solos and Duets'le Grammy Ödülleri'ne aday gösterilen Elias, Fernando Trueba'nın Latin jazz müziği konulu 'Calle 54' belgeselinin müzikleriyle 2001'de 'En İyi Latin Jazz Albümü' ve aynı yıl kendisinin 'Impulsive' albümüyle 'En İyi Büyük Jazz Orkestrası Albümü' kategorilerinde aday gösterildi. Elias bu yeni albümünde Bill Evans parçalarını hem vokal hem de piyanist kimliği ile yorumluyor.

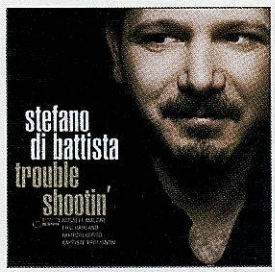

Stefano DiBattista

Trouble Shootin'
Blue Note 291120 (2007)

Müzisyenler
Stefano DiBattista (as, ss)
Baptiste Trotignon (Ham. org)
Eric Harland (d)

Fransa'da yaşayan 69 Roma doğumlu sanatçı müziğe 13 yaşında ufak gruplarla çalarak başladı. 92'de Fransa'ya çalmaya gitti ve Sunset'in sürekli müzisyeni oldu, Daniel Humair, Jenny-Clark, Jimmy Cobb, Walter Booker, Nat Adderley ve Michel Petrucciani birlikte çaldığı müzisyenler arasında yer alıyor. Sanatçının kendi liderliğinde yaptığı albümler; (1996) Live au Parc Floral Vol 3 - (Parc Floral), (1997), Volare (Label Bleu), (1998) A Prima vista (Blue Note), (2000) Stefano Di Battista (Blue Note), (2002) 'Round about Roma - (Blue Note), (2004) Parker's Mood - (Blue Note), (2006) Jazzitaliano live -(L'Espresso), (2007) Trouble Shootin' - (Blue Note). Bu albümün kaydında yer alan konuklar; Russell Malone (g), Fabrizio Bosso (tp), Nicola Stilo (flt), Eric Legnini (p).

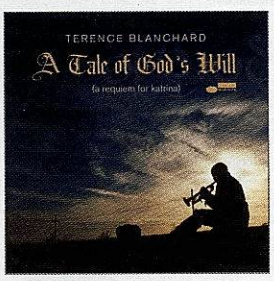

Terence Blanchard

A Tale of God's Will
Blue Note 91532 20 (2007)

Müzisyenler
Terence Blachard (tp)
Brice Winston (ts, ss)
Aaron Parks (p)
Derrick Hodge (b)
Kendrick Scott (d, perc)
Zach Harmon (tabla)

Terence Blanchard bildiğiniz gibi Wynton Marsalis'in gölgesi dışında kendi sound'u ile ortaya çıkan ilk "genç aslanlar"dandır. 1980'lerde Lional Hampton ile çalan saantçı, Art Blakey and the Jazz Messengers'da Marsalis'in yerine çalmıştır. Southern California Thelonius Monk Enstitüsünün müzik direktörlüğünü yapmakta olan sanatçı aynı zamanda Spike Lee filmlerinin de müziğini yapmaktadır. Katrina madurları için hazırladığı bu CD'de 13 parçaya yer vermiş.

Monika Molina

Autorretrato
EMI 438425 (2007)

Müzisyenler
Monika Molina (vo)

Huzur veren sıcacık müziği yanında zarif tavırları, duru güzelliği ve diğer sanatsal yönleriyle de dikkatleri çeken İspanyol sanatçı Monica Molina, en iyi şarkılarından oluşan albümünün tüm hazırlıklarını tamamladı ve albüm artık piyasada. Dünyaca ünlü starların albüm kapaklarına imza atan Javier Salas ile çok özenli bir çalışma sonucu ön ve arka kapak fotoğraflarını İstanbul'da çeken yıldız, böylelikle Boğaz'ın ve ülkemizin güzelliklerini de tüm dünyaya taşımış oldu. Türünden hoşlananlara...

Maynard Ferguson

A Message from Birdland
EMI 97447-2 (2007)

Müzisyenler
Maynard Ferguson (tp)
Don Ellis (tp)
Slide Hampton (tb)
Jerry Tyree (tp), Clyde Reasinger (tp), Don Sebesky (tb), Jimmy Ford (as), Carmen Leggio (ts), Willie Maiden (ts), John Lanni (bs), Joe Zawinul (p), Jimmy Rowser (b), Frankie Dunlop (d).

17 Haziran 1959'da New York'taki jazz kulübü Birdland'de canlı kaydedilen konserin CD formatında yeniden basımı.

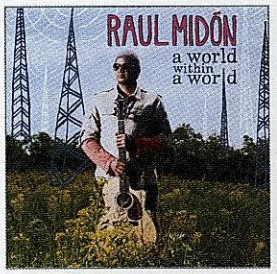

Raul Midon

A World within a World
EMI 8414025 (2007)

Müzisyenler
Raul Midon (g, vo, congas, rap)
Joe Mardin (d, b, el.p, prog.)

Norah Jones'un "Come Away With Me" albümüyle 'yılın yapımcısı' dalında Grammy ödülünü kazanan Atlantic Records yöneticilerinden Arif Mardin'in son keşfi Raul Midon'un albümü oğlu Joe Mardin'in imzasıyla piyasaya çıktı. Sanatçının "A World Within A World" adını taşıyan bu albümünden bir de single çıkmıştı; 'Pick Somebody Up'. En az sesi kadar gitar çalma konusundaki ustalığıyla da dikkatleri çeken Raul Midon, geçtiğimiz yıl İstanbul Jazz Festivali'nin de konuğu olmuştu. Albümde 10 parça yer alıyor.

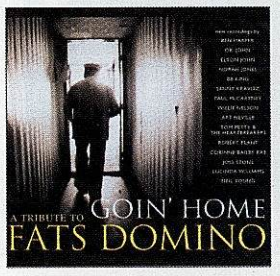

Tribute to Fats Domino

Goin' Home (2 CD)
EMI 805327 (2007)

Profesyonel müzik kariyerine 1949'da başlayan ve uzun yıllardır yapımcı, aranjör ve yazar olarak devam eden Fats Domino blues ile başlayıp daha sonra değişen müzik türlerine ayak uydurup pop ve R&B listelerine giren parçalarla hemen herkesin tanıyıp bildiği bir isim. Onun anısına 2 CD'den oluşan bir "tribute" albüm hazırlayan yapımcılar onun parçalarını zamanında seslendiren sanatçılardan oluşan bir kadro ile karşınızdalar. Albümde yer alan sanatçılar; John Lennon, Tom Petty & Heartbreakers, B.B.King, Taj Mahal, Dirty Dozen Brass Band, Joss Stone, Buddy Guy, Paul McCartney, Lenny Kravitz, Dr.John, Bonnie Raitt, Art Neville, Robbie Roberson and Galactic, Randy Newman, Robert Plant, Corinne Bailey Rae, Neil Young, Norah Jones, Lucinda Williams, Olu Dara, Ben Harper, Toots & The Maytals, Bruce Hornsby, Herbie Hancock, Los Lobos, Preservation Hall Jazz Band.

Rigmor Gustafsson

Alone With You
ACT 9717 (2007)

Müzisyenler
Rigmor Gustafsson (vo)
Jonas Östholm (p, org)
Max Schultz (g)
Lars danielsson (b)
Eric Harland (d)

İsveçli şarkıcı Rigmor Gustafsson'ın ilk kez kendi bestelerinden oluşturduğu çalışması piyasada. Özellikle söz yazmada da ustalığını gösteren sanatçı bu çalışması ile İsveç'te Grammy'ye aday gösterilmiş.

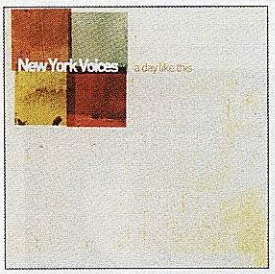

New York Voices

A Day Like This
MCG Jazz 1031 (2007)

Müzisyenler
Peter Eldridge (vo)
Laureen Kinhan (vo)
Kim Nazarian (vo)
Darmon Meader (vo)
Bob Mintzer (bclt)
Andy Ezrin (p)
Paul Nowinski (b)
Marcello Pellitteri (d)

New York Voices 1987 yılında kuruldu. Grup, Lambert, Hendricks and Ross, Singers Unlimited, Manhattan Transfer ve Take 6 gibi vokal gruplarından aldıkları mirası daha üst seviyeye ulaştırdı. Kendi albüm çalışmalarından başka aralarında kendilerine Grammy Ödülü kazandıran 'Count Basie Orchestra with New York Voices' projesi gibi pek çok müzikal çalışmada yer aldı. 2004 yılında İstanbul'da Akbank Jazz Festivali kapsamında konser veren grubun "New York Voices" (1989) - GRP Records - GRD-9589, "Hearts of Fire" (1991) - GRP Records - GRD-9653, "What's Inside" (1993) - GRP Records - GRD-9700, "Collection" (1994) - GRP Records - GRD-9766, "NYV Sing the Songs of Paul Simon" (1998) - RCA Victor - 09026-68872-2, "Sing! Sing! Sing!" (2001) - Concord - CCD-4961-2'den sonraki 7. çalışması.

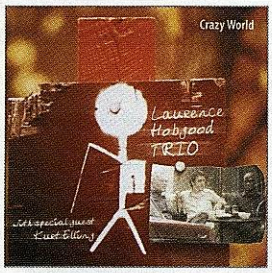

Laurence Hobgood

Crazy World
Naim 084214 (2005)

Müzisyenler
Laurence Hobgood (p)
Rob Amster (b)
Frank Parker (d)
Kurt Elling (vo)
Chicagolu piyanist Laurence Hobgood Kurt Elling'in piyanisti. Kendi adına bir üçlüsü de olan sanatçının son çalışması "Crazy World". "thenaimlabel.co.uk" adresinden dinleyip satın alabilirsiniz, albümde konuk sanatçı Kurt Elling.

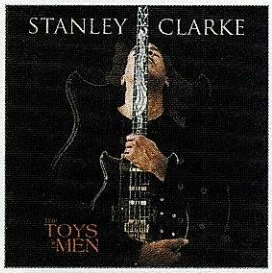

Stanley Clarke

Toys of Men
HeadsUp 31282 (2007)

Müzisyenler
Stanley Clarke (b)
Ruslan Siruta (keyb)
Mads Tolling (vi)
Jeff Lee Johnson (g)
Ronald Bruner Jr. (d)

Geçtiğimiz Nisan ayında İstanbul JC's de piyasaya yeni çıkan bu albüm turnesi kapsamında çalan sanatçının albümü de arkasından geldi. Hala 70'lerin sound'unu seven sanatçı günümüzün müzik anlayışına uygun bebop estetiği içindeki muhteşem albümü ile gönülleri fethediyor. Konserleri kaçıranlara, hayranlarına duyururuz.

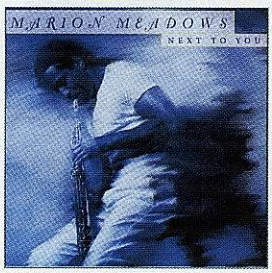

Marion Meadows

Next to You
HeadsUp 30572 (2000)

Müzisyenler
Marion Meadows (ss)
Yasha (keyb, prog.)
Julio Fernandez (g)
Jay Rowe (p)
Smooth jazz severlere keyifle dinlenebilecek yeni bir albüm daha öneriyoruz.

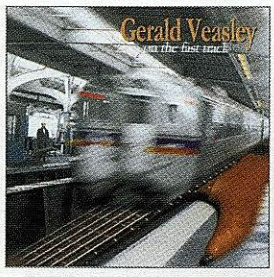

Gerald Veasley

On the fast Track
HeadsUp 3062 (2001)

Müzisyenler
Gerald Veasley (b, g, prog.)
Chris Farr (ts, ss)
Tony Miceli (vib)
Richard Valler III (d)
Bas gitarcı Philadelphialı müzisyen Gerald Veasley'in 2005'de yaptığı At the Jazz Base adlı albümünden bir önceki çalışması olan On the fast Track'i şu anda bizim piyasaızda bulabiliyorsunuz. Soft fusion veya smooth jazz severlere öneriyoruz.

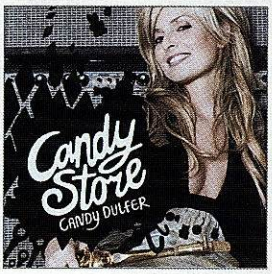

Candy Dulfer

Candy Store
Heads Up 3131 (2007)

Müzisyenler
Candy Dulter (as, vo)
Chance Howard (vo)
Thomas Bank (keyb, progm.)
John Blackwell (d)
Ulco Bed (g, b)
Candy Dulfer 69 doğumlu Alman smooth jazz saksofoncusu bir kız. 6 yaşında saksofon çalmaya başlayan sanatçı 14 yaşında kendi grubunu kurar. 21 yaşında yaptığı albüm ile Grammy'ye aday gösterilir. 9 stüdyo albümü, 2 live albüm, 1 de toplama albümü piyasaya çıkaran sanatçı pekçok müzisyenle (Prince, Van Morrison, Maceo Parker gibi) de birlikte çalmış. Alman kanallarında Candy Meets... adıyla yaptığı bir de TV programı bulunan sanatçının "Candy Store" adlı bu albümünü türünden hoşlananlara öneriyoruz.

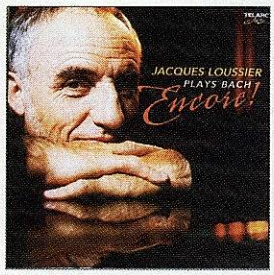

Jacques Loussier

Plays Bach – Encore! (2 CD)
Telarc 83671 (2007)

Müzisyenler
Jacques Loussier (p)
Vincent Charbonnier (b)
Andre Arpino (d)
Klasik ve jazz müziğin usta yorumcusu Jacques Loussier'den yeni bir Bach çalışması daha.

Michel Camilo

Sprit of the Moment
Telarc 36532 (2007)

Müzisyenler
Michel Camilo (p)
Charles Flores (b)
Dafnis Prieto (d)
Dominik Cumhuriyetli, Santo Domingolu latin piyanist Michel Camilo'nun yani trio albümü piyasada. Solo ve orkestralı albümlerden sonra bu yıl yaptığı bu üçlü çalışma oldukça ilgi göreceğe benziyor. Daha önceki kayıtlarda yer alan Haracio El-Hernadez'in yerine çalan davulcu Dafnis Prieto müziğe oldukça katkı sağlamış. 12 parçanın yer aldığı albümde Wayne Shorter parçası Nefertiti ve Miles Davis parçası Nardis ve Solar, Coltrane bestesi Giant Steps yorumları kulağa ve göze çarpıyor.

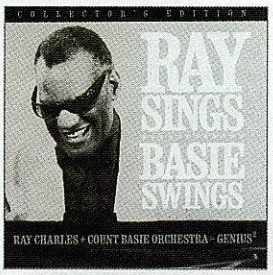

Ray Charles

Sings Count Basie Swings
Telarc 36796 (2007)

Müzisyenler
Ray Charles (vo)
Count Basie Orchestra
Ray Charles ve Count Basie iki karizmatik müzisyen. Birlikte konser vermeleri istenen ama kısmet ancak her ikisinin de ölümünden sonra "Dream Concert" adıyla teknolojinin harika katkasıyla gerçekleşen bu CD'de gerçekleşebiliyor. Koleksiyonculara ve sevenlerine mutlaka öneriyoruz.

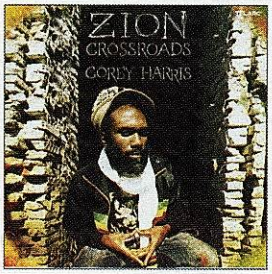

Corey Harris

Zion Crossroads
Telarc 83656 (2007)

Müzisyeler
Corey Harris (vo)
Keith Brown (d)
Peanut (p)
Stephan Samuels (b)
Michael Coldwasser (g)
Michael Wagner (tb)
Pam Fleming (tp)
Colorado 69 doğumlu blues ve reggae sanatçısı Corey Harris'in yeni çalışması piyasada, özellikle reggae severlere öneriyoruz.

Cody Moffett

Evidence
Telarc 83343 (1993)

Müzisyenler
Ravi Coltrane (ts)
Kenny drew Jr. (p)
Kenny Garrett (as)
Charnett Moffett (b)
Antoine Roney (ts)
Wallace Roney (tp)
Cody Moffett (d)
Aileden jazz'cı Cody Moffett, babası Charles Moffett, Ornett Coleman ve Sonny Rollins ile çalmış bir davulcu olunca kadro da böyle oluyor. Repertuar da bebop oluyor beklendiği gibi. 12 parçanın yer aldığı albüm eski tarihli olmasına karşı yeniden piyasada bulunabiliyor.

Freddie Cole

In the name of Love
Telarc 84545 (2003)

Müzisyenler
Freddie Cole (vo)
Jason Miles (keyb)
Barry Danillean (tp)
Romero Lumambo (g)
Dea Brown (g)
Will Lee (b)
Cyro baptista (perc)
Keith Carlock (d)
Freddie Cole İstanbul'a geliş gidişleri çoğalınca albümleri de gelir oldu. Ray Brown'a adadığı 2003 kaydı olan 11 parçanın yer aldığı bu albümü piyasada bulabilirsiniz.

Dave Brubeck

Night Shift
Telarc 83351 (1995)

Müzisyenler
Dave Brubeck (p)
Jack Six (b)
Rady Jones (d)
Bobby Militello (as, ts)
Bill smith (clt)
Chris Brubeck (btb)

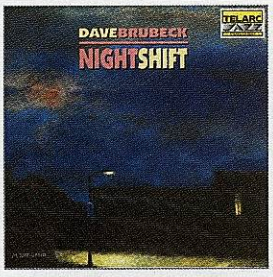

Dave Brubeck'in 95 kaydı olan 9 parçanın yer aldığı bu albümü yeniden piyasada bulabilirsiniz.

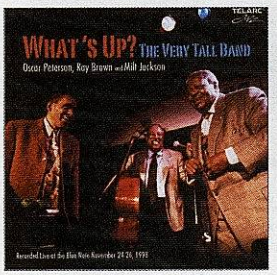

Oscar Peterson

What's Up
Telarc 83663 (1998)

Müzisyenler
Oscar Peterson (p)
Ray Brown (b)
Milt Jackson (vib)
Karriem Riggins (d)
Davulcu hariç, diğer müzisyenlerin artık hayatta bulunmadığı 1998 kaydı bu albüm elinizde hala yoksa kaçırmayın, Bizim Telarc bir takım CD'leri yeniden ithal etmiş, bu da onlardan...

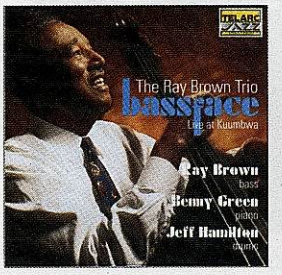

Ray Brown

Bassface
Telarc 83340 (1993)

Müzisyenler
Ray Brown (b)
Benny Green (p)
Jeff Hamilton (d)
Ray Brown'un piyanist Benny Green ile yaptığı bu "canlı" 93 kaydı bu albüm elinizde hala yoksa arşiviniz için bulundurmanızda fayda var. Yeniden bir miktar ithal edilmiş olduğundan piyasada bulabileceksiniz.

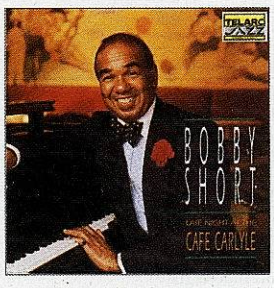

Bobby Short

Late Night at the Café Carlyle
Telarc 83311 (1992)

Müzisyenler
Bobby Short (p, vo)
Beverly Peer (b)
Robert Scott (d)
2005 yılında kaybettiğimiz Afrika-Amerikalı New Yorklu şarkıcı, piyanist, Bobby Short'un bu son 93 kaydı olan bu CD'yi de piyasada bulabilirsiniz.

Jeanie Bryson

Tonight I Need You So
Telarc 83348 (1994)

Müzisyenler
Jeanie Bryson (vo)
Jay Ashby (tb)
Ignacio Berroa (d)
Rudy Bird (perc)
Don Braden (ts)
Ted Brancato (p)
Paquito D'Rivera (as)
Ron Davis (d)
Vic Juris (g)
Christian McBride (b)
Steve Nelson (vib)
Danilo Perez (p)
Claudio Roditi (tp)
12 parçanın yer aldığı bu kayıtta pekçok tanınmış konuk sanatçı yer alıyor, vokal severlere öneriyoruz.

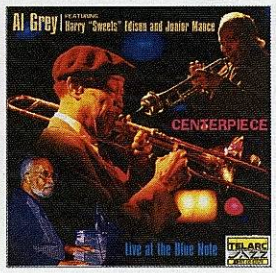

Al Grey

Centerpiece
Telarc 83379 (1995)

Müzisyenler
Al Grey (tb)
Harry "Sweets" Eddison (tp)
Junior Mance (p)
Jerome Richardson (as, ts)
Ben Brown (b)
Boddy Durham (d)
Blue Note jazz kulübünde 1995'de kaydedilen 9 parçanın yer aldığı bu albümü piyasada bulabilirsniz.

Breathe

The Relaxing Jazz Guitar
Telarc 83668 (2007)

Telarc'dan toplama bir albüm. Jazz gitar sevenlerin hoşlanacağı türden. Joe Pass, Ulf Wakenius, John Pizzarelli, Russell

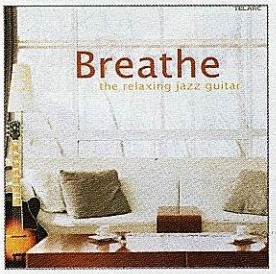

Malone, Los Angeles Guitar Quartet, Al Di Meola, Herb Ellis, Jim Hall, Ernest Ranglin'in yer aldığı albümde 11 parça var.

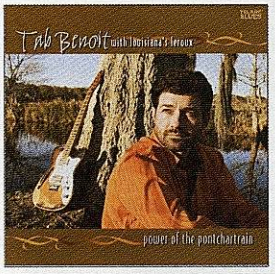

Tab Benoit

Power of the Pontchartrain
Telarc Blues 83654 (2007)

Müzisyenler
Tab Benoit (g, vo)
Jim Adam (g)
Tony Haselden (banjo)
Nelson Blanchard (keyb, p)
Leon Medica (b)
David Peters (d)
Mark Dathu (perc)
Blues severlere de yeni bir kayıt duyurusu yapalım, gitarist Tab Benoit'in Louisina's Leroux adlı grupla yaptığı kayıt piyasada.

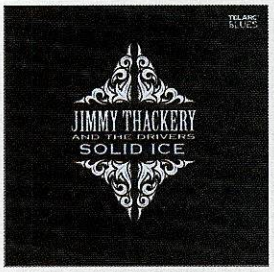

Jimmy Thackery and the Drivers

Solid Ice
Telarc Blues 83661 (2007)

Müzisyenler
Jimmy Thackery (g, vo)
Mark "Bumpy Rhodes" Bumgarner (b)
Mark Stutso (d, perc)
Güney Dakotalı gitarist Jimmy Thackery, 11 parçanın yer aldığı yeni kaydıyla bulabileceğiniz yeni blues kayıtlarından birisi ile piyasada.

Masters and Commanders

Pirates of Caribbean
Telarc 06822 (2007)

Pirates of Caribbean adlı filmin müziğini Erich Kunzel'in yönettiği Cincinatti Pops Orchestra'dan dinleyebilirsiniz. Albümde 18 parça yer alıyor.

Paavo Jarvi

Rachmaninoff
Telarc 80670 (2007)

Finli şef Paavo Jarvi'nin yönettiği Cincinatti Symphony orkestrasından Sergei Rachmaninoff'un Symphony No.2 ve Dances from Aleko ve Scherzo'yu dinleyebilirsiniz.

Paavo Jarvi

Tchaikovsky
Telarc 80681 (2007)

Finli şef Paavo Jarvi'nin yönettiği Cincinatti Symphony orkestrasından Peter Ilyich Tchaikovsky (1840-1893) Romeo and Juliett Overture – Fantasy Sym. No. 6, op. 74 in B minor "pathetique"sini dinleyebilirsiniz.

Mircan

Küls of Ashes
UCM 510029 (2007)
Mircan Kaya, sanatçı, inşaat mühendisi, deprem yüksek mühendisi. Seslendirdiği ilk albümü, alanında ilk olan Bizim Ninnilerden sonra Kül ve Sala adlı albümleri piyasaya çıktı.
Batum göçmeni Megrel bir aileden gelen Mircan Kaya, ortaokulu birincilikle bitirip Nişantaşı Kız Lisesi'nden sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde okudu. Yüksek lisans yaptı. İleri mühendislik teknolojileri üzerine yaptığı çalışmaların yanı sıra müzik

çalışmaları yapıyor. Etnik müzik araştırmaları sırasında benimsediği Boşnakça, Gürcüce, parçaları Anadolu türküleri ile birlikte Kül albümünde yorumladı. "Müziği ve sözlerinin çoğu kendisine ait olan "Sâlâ" albümü doğu ile batının, egemen olanla öteki olanın ters yüz edilerek uzlaştırıldığı, müziğin duyguda birlik yaratan birleştirici özelliğini yansıtan bir yaşam yolculuğu. Uğur Işık, Muammer Ketençoğlu, Serkan Çağrı gibi Türk Müziği müzisyenlerinin yanısıra bağımsız sanatsal projeler üzerindeki çalışmaları ile bilinen Roger Mills gibi batılı müzisyenleri buluşturan bir albüm. Grafik tasarımında, ressam Arzu Başaran'ın imgelerini İngiltere'den Neil Jenkins'in (www.devoid.co.uk) yaratısı ile harmanlayan, metin editörlüğü için Yeni Zelanda'lı yazar Vivienne Jepsen'ın (The House of Olaf Krull- Winner of the Reed Fiction Award) ve Türkiye'den Pelin Özer'in (Latife Tekin Kitabı) edebi desteğini alan ve uluslararası ruhani buluşma platformu diye tanımlanabilecek albüm, tüm müzisyenlerin koloboratif bir anlayışla katıldığı bir çalışma. Etnik seslerin cesurca ve sınırsızca kullanıldığı Megrelce (Lazca) yapılmış iki jazz parçası, türünde yine bir ilke imza atıyor. 2006 yılında, ileri mühendislik ve deprem teknolojileri alanında çalışan şirketinin faaliyet kapsamını genişleterek, bağımsız kültür ve sanat projeleri üzerinde idealist bir anlayışla çalışacak UCM (Uncatalogued Music Production) production'ı kurdu.

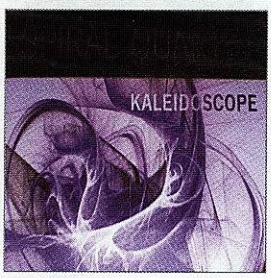

Spiral Quartet

Kaleidoscope
Konnex 5199 (2007)

Müzisyenler
Philippe Poussard (ss)
Bruno Angelini (p)
François Charles Delacoudre (b)
Christian Lete (d, perc)
Fransız saksofoncu ve besteci Philippe Poussard önderliğinde kurulan grup 2005'ten beri çağdaş doğaçlama ve besteler üzerine çalışmakta konserler vermekte ve albümler kaydetmektedir.
2007 albümleri Kaleidoscope (6 bölümlü suit) çağdaş bir eserin bölümleri şeklinde ayrı ayrı hikayeler anlatan güzel bir çalışma. Şu anda yeni albümlerini Amerikan Fransız ve Türk parçalarından oluşan bir repertuarla hazırlamaktalar. Spiral Quartet "diyar diyar jazz-Turkish Journey"in kayıtları bitmiş bulunmakta. Geçen sene İstanbul'da da konserler vermiş olan grubun albüm performası oldukça etkileyici. Albüme www.konnex-records.de adresinden ulaşabilirsiniz.

Gürkan Adısanoğlu

For Sonat
Mavi Nota (2007)

Müzisyenler
Gürkan Adısanoğlu (g)
Sefa Arslan (tp)
Soner Yorgun (b)
İsmail Onan (d)
16 yıl önce folk müzik yapan grubuyla yayınladığı albümden sonra jazz'a yönelen

gitarist ve besteci Gürkan Adısanoğlu'nun yeni grubuyla yayınladığı ilk jazz albümü. Albümde sanatçının bestelerinin yanısıra Black Orpheus, Blue Bossa, Take Five, Misty ve Autumn Leaves gibi bazı standartlar da yer almakta.

Gwyneth Herbert

Between Me & The Wardrobe
Blue Note 325825 (2007)

Müzisyenler
Gwyneth Herbert (vo)
Tom Cawley (p)
Sam Burgess (b)
Dave price (perc)
Mike Outram (g)

Henüz beş yaşındayken basit şarkılar yazarak kendini ifade etmeye başlayan Herbert hayatının tutkusu olan müziğe devam etti ve lokal orkestralarda şarkı söylemeye başladı. Kolej yıllarında caza merak saldı ve daha sonra birlikte müzik yapacağı Will Rutter ile tanıştı. "Bitter Sweet And Blue" albümünde Portishead tarzı yorumlarıyla övgüler alan ve şu sıralar "Between Me and the Wardrobe" isimli

yeni albümünün heyecanını yaşayan Gwyneth Herbert masalsı şarkılarıyla dinleyeni huzur veren bir tablonun içine taşıyor. 12-13 Aralık gecesi Garanti Caz günleri kapsamında Babylon'da konser veren sanatçı, unutulmaz performansının yanı sıra içten ve sempatik tavırlarıyla da İstanbullu müzikseverlerden tam not aldı...

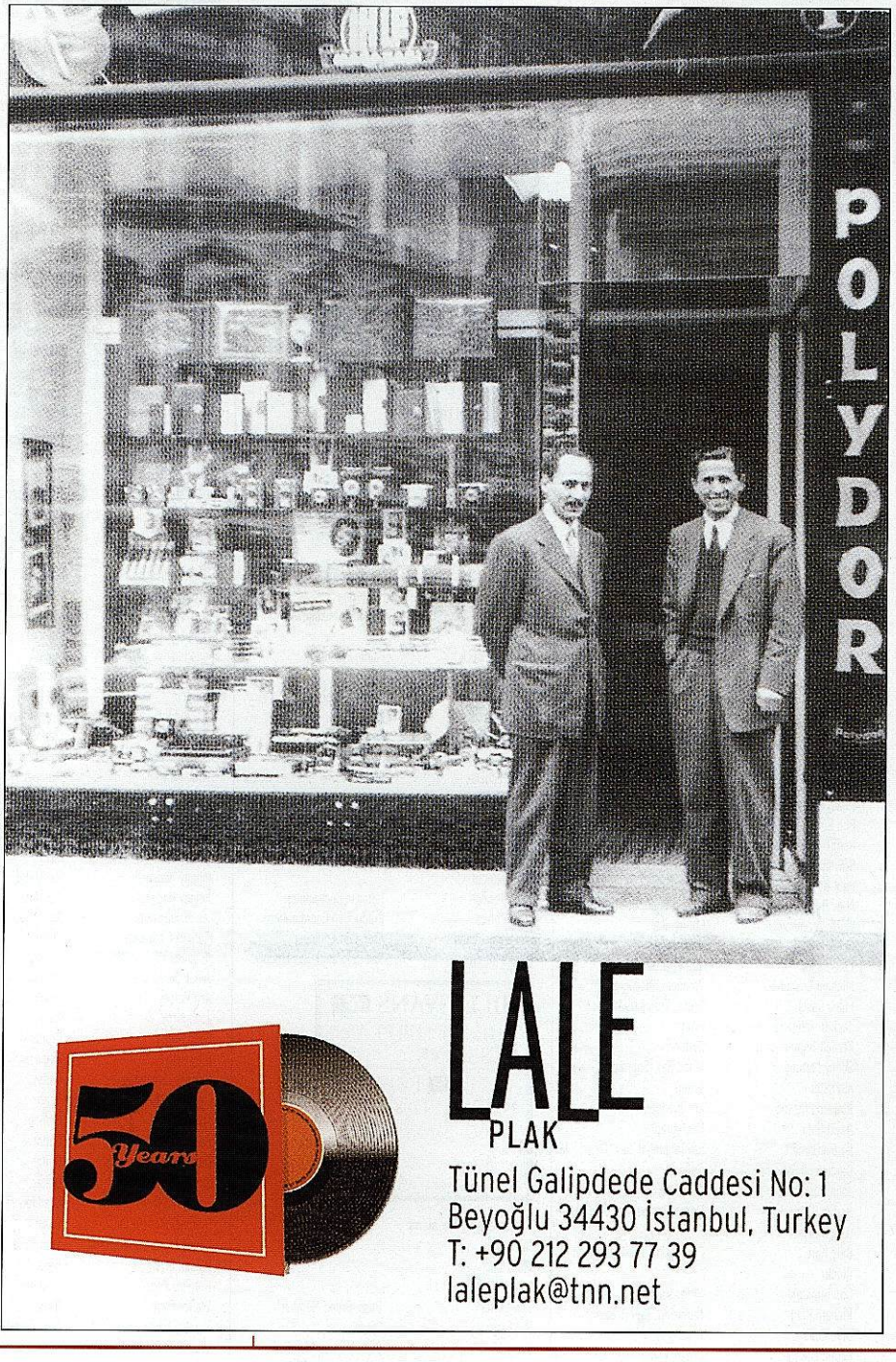

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

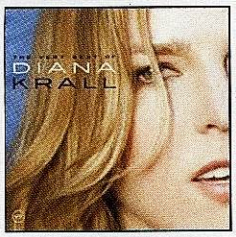

The Very Best of Diana Krall
Diana Krall
Verve

Larry Bunker	Vibraphone
Dori Caymmi	Guitar
John Clayton	Bass
Luis Conte	Percussion
Peter Erskine	Drums
Jeff Hamilton	Drums
Lisa Hansen	Release Coordinator
Eddie Karam	Conductor
Paul Keller	Bass
Hollis King	Art Direction
Diana Krall	Piano, Vocals, Producer
Tommy LiPuma	Producer
Romero Lubambo	Guitar
Russell Malone	Guitar
Johnny Mandel	Conductor, Orchestral Arrangements
Christian McBride	Bass
Cameron Mizell	Release Coordinator
Evelyn Morgan	A&R
Lewis Nash	Drums
John Newcott	Release Coordinator
Claus Ogerman	Arranger, Conductor
James OMara	Design, Photography
Kate Ryan	Design
Doug Sax	Mastering
Al Schmitt	Engineer, Mixing
Anthony Wilson	Guitar
Ben Wolfe	Bass

The Complete On the Corner Sessions
Miles Davis
Sony Legacy

Don Alias	Percussion, Conga, Kalimba, African Percussion
Khalil Balakrishna	Sitar (Electric)
Bob Belden	Producer, Liner Notes, Remixing, Introduction
Steven Berkowitz	Series Director
Paul Buckmaster	Liner Notes
Alice Butts	Art Direction, Design
Wally Chambers	Harmonica
Chick Corea	Synthesizer
Pete Cosey	Guitar, Drums
Michael Cuscuna	Producer, Discography
Miles Davis	Organ, Trumpet, Author
Jack DeJohnette	Drums
Cornell Dupree	Guitar
Sonny Fortune	Flute, Sax (Soprano)
Al Foster	Drums
Howard Fritzson	Art Direction
David Gahr	Photography
Carlos Garnett	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Dominique Gaumont	Guitar
John Guerriere	Remixing
Herbie Hancock (Electric)	Organ, Synthesizer, Piano
Billy Hart	Percussion, Cowbell, Wood Block
Don Hunstein	Photography
Richard King	Remixing, Tape Transfer
Urve Kuusik	Photography
Cedric Lawson	Organ, Piano (Electric)
Dave Liebman (Tenor)	Flute, Sax (Soprano), Sax
Joe Lizzi	Tape Transfer
Kenneth Lloyd	Tape Transfer
Reggie Lucas	Guitar
Teo Macero	Producer
Art Maillet	Photography
Wade Marcus Arrangement	Arranger, Brass
Bob Marley	Author
Bernie Maupin	Flute, Clarinet (Bass)
John McLaughlin	Guitar
Mtume	Percussion, Conga, Claves, Author, African Percussion
Russ Payne	Engineer, Remixing
Jan Persson	Photography
Doug Pomeroy	Engineer
Don Puluse	Engineer
Bernard "Pretty" Purdie	Drums
Mark Rinaldi	Tape Transfer
Christian Rose	Photography
Badal Roy	Tabla
Lonnie Liston Smith	Piano (Electric)
Tom Terrell	Liner Notes
Stan Tonkel	Engineer
Collin Walcott	Sitar (Electric)
Stan Weiss	Remixing
Vince Wilburn, Jr.	Executive Producer
Mark Wilder	Editing, Mastering
Mark Wilder	Editing, Masterin

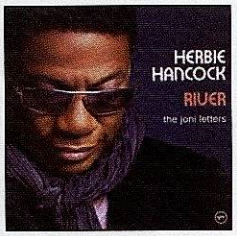

River: The Joni Letters
Herbie Hancock
Universal

Kwaku Alston	Photography
Dahlia Ambach Caplin	Executive Producer
Steve Chrisanthou	Vocal Engineer
Vinnie Colaiuta	Drums
Justin Gerrish	Assistant Engineer
Bernie Grundman	Mastering
Helix Hadar Engineer	Engineer, Mixing, Vocal
Herbie Hancock Management	Piano, Producer,
Lisa Hansen	Release Coordinator
Dave Holland	Bass
Hollis King	Art Direction
Larry Klein	Producer
Lionel Loueke	Guitar
Cameron Mizell	Release Coordinator
Brian Montgomery	Assistant Engineer
Evelyn Morgan	A&R
Melinda Murphy Management	Production Coordination,
John Newcott	Release Coordinator
Cindi Peters	Production Coordination
Wesley Seidman	Assistant Engineer
Wayne Shorter	Sax (Soprano), Sax (Tenor)

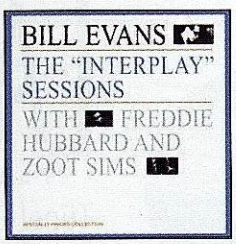

The Interplay Sessions
Bill Evans
Milestone

Ron Carter	Bass, Group Member
Bill Evans	Piano
Jim Hall	Guitar, Group Member
Percy Heath	Bass, Group Member
Freddie Hubbard	Trumpet, Group Member
Philly Joe Jones	Drums, Group Member
Orrin Keepnews	Producer, Annotation
Ed Michel Reprocessing	Associate Producer, Editing, Tommy NoLa Engineer
Package Design	Deb Sibony
Brothers	Zoot Sims & His Five
Zoot Sims	Sax (Tenor), Group Member
Joe Tarantino	Sax (Tenor)
	Remastering

Lady Day: The Master Takes and Singles
Billie Holiday
Legacy

Bernard Addison	Guitar
Henry "Red" Allen	Trumpet
Vic Anesini	Digital Mastering
Buster Bailey	Clarinet
Dave Barbour	Guitar
Eddie Barefield	Sax (Alto)
Bunny Berigan	Trumpet
Steven Berkowitz	Executive Producer
Artie Bernstein	Bass
Chu Berry	Sax (Tenor)
Emmett Berry	Trumpet
Bill Bowen	Sax (Alto)
Joe Bushkin	Piano
Harry Carney	Clarinet, Sax (Baritone)
Matt Cavaluzzo	Transfers
Kenny Clarke	Drums
Richard Clarke	Trumpet
Buck Clayton	Trumpet
Cozy Cole	Drums, Spoken Word
John Collins	Guitar
Shad Collins	Trumpet
Harry Coster	Transfers, Restoration
Eddie Dougherty	Drums
Harry "Sweets" Edison	Trumpet
Roy Eldridge	Trumpet
Irving Fazola	Clarinet
Gene Fields	Guitar
Seth Foster	Restoration
Carl Frye	Sax (Alto)
Gary Giddins	Liner Notes
Benny Goodman	Clarinet
Freddie Green	Guitar
Gordon Griffin	Trumpet
Jimmy Hamilton	Clarinet
Clyde Hart	Piano
J.C. Heard	Drums
Milt Hinton	Bass
Johnny Hodge	Sax (Alto)
Johnny Hodges	Sax (Alto)
Leslie Johnakins	Sax (Alto)
Margaret Johnson	Piano
Jo Jones	Drums
Jonah Jones	Trumpet
Ken Kersey	Piano
John Kirby	Bass
Gene Krupa	Drums
Billy Kyle	Piano
Ulysses Livingston	Guitar
Lawrence Lucie	Guitar
Tom Mace	Clarinet
Carmen Mastren	Guitar
Dick McDonough	Guitar
Jimmy McLin	Guitar
Teddy McRae	Sax (Tenor)
Grachan Moncur III	Bass
Benny Morton's All Stars	Trombone
Wilson Myers	Bass
Hot Lips Page	Trumpet
Walter Page	Bass
Stanley Payne	Sax (Tenor)
Charles Peterson	Photography
Yank Porter	Drums
Rudy Powell	Clarinet
Darcy Proper	Transfers
Irving "Mouse" Randolph	Trumpet
Allan Reuss	Guitar
Ken Robertson	Restoration
Babe Russin	Sax (Tenor)
Edgar Sampson	Clarinet, Sax (Alto)
Hymie Schertzer	Clarinet, Sax (Alto)
Cecil Scott (Tenor)	Clarinet, Sax (Alto) Sax
Kermit Scott	Sax (Tenor)
Charlie Shavers	Trumpet
Artie Shaw	Clarinet
James Sherman	Piano
Tab Smith	Sax (Alto), Sax (Soprano)
Alphonse Steele	Drums
Ted Sturgis	Bass
Jack Sullivan	Sax (Alto)
Claude Thornhill	Piano
Eddie Tompkins	Trumpet
John Trueheart	Guitar
Chief Justice Earl Warren	Sax (Alto)
Jack Washington	Sax (Alto)
Ben Webster	Sax (Tenor)
Hal West	Drums
Sonny White	Piano
Mark Wilder	Restoration
John Williams	Bass
Lester Young	Sax (Tenor)
Joel Zimmerman	Design

Altitude
Charlie Hunter/Bobby Previte as Groundtruther Featuring John Medeski
Thirsty Ear

Tim Conklin	Engineer
Cynthia Fetty	Design, Concept
Scott Hull	Mastering
Charlie Hunter Trio	Guitar (7 String Electric), Guitar (7 String Acoustic), Group Member
John Medeski	Piano, Organ (Hammond), Clavinet, Melodica, Moog Synthesizer, Mellotron, Wurlitzer, Guest Appearance
Mike Napolitano	Mixing
Bobby Previte	Drums, Producer, Drums (Electric), Electronics, Group Member

Pre Rahsaan
Rahsaan Roland Kirk
Prestige

Richard Alderson	Engineer
Joe Benjamin	Bass
Jaki Byard	Piano, Lead
Phil Carroll	Art Direction
Michael Cuscuna	Liner Notes
Richard Anthony Davis	Bass
Alan Dawson	Drums
Esmond Edwards	Producer
Rahsaan Roland Kirk	Clarinet, Flute, Sax (Tenor), Whistle (Human), Manzello, Siren, Kirkbam
Roland Kirk	Arranger
Jim Marshall	Photography
Jack McDuff	Organ

Don Schlitten	Producer
Deb Sibony	Package Design
Joe Tarantino	Remastering
Art Taylor	Drums
Rudy Van Gelder	Engineer

Lunar Orbit
Karl Denson
Bobby Ace

Will Blades	Organ
Kenneth Crouch	Organ, Keyboards
Karl Denson	Flute, Saxophone, Producer
Dave Greenberg	Mastering
Steve Haney	Conga
Jake Najor	Drums
Aaron Redfield	Drums, Programming, Producer
Johnny White and His Melody Knights	Executive Producer

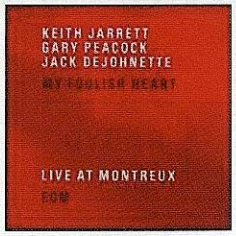

My Foolish Heart: Live at Montreux
Keith Jarrett/Gary Peacock/Jack DeJohnette
ECM

Jack DeJohnette	Drums
Manfred Eicher	Producer
Junichi Hirayama	Photography
Keith Jarrett	Piano, Liner Notes
Rose Anne Jarrett	Photography
Sascha Kleis	Cover Design
Gary Peacock	Double Bass
Martin Pearson	Engineer

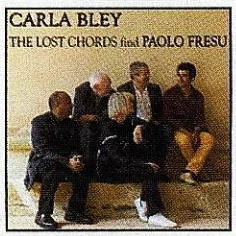

The Lost Chords Find Paolo Fresu
Carla Bley
Watt/ECM

Nicolas Baillard	Engineer
Carla Bley	Piano, Producer
Gérard De Haro	Engineer, Photography
Thomas Dorn	Photography, Cover Photo
Billy Drummond	Drums
Paolo Fresu	Trumpet, Flugelhorn
Andy Sheppard	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Bill Strode	Photography
Steve Swallow	Bass, Producer

Dream of Nite
David Liebman/Roberto Tarenzi/Paolo Benedettini/Tony Arco
Verve

Tony Arco	Drums

Paolo Benedettini	Double Bass
Roberto Cecchetto	Mixing
Steve W. Ertle	Mixing
Franco Galliano	Release Coordinator
Mirko Gratton	Executive Producer
Lisa Hansen	Release Coordinator
David Liebman	Recorder, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Author
Cameron Mizell	Release Coordinator
John Newcott	Release Coordinator
Francesco Nicatri	Photography
Roberto Tarenzi	Piano

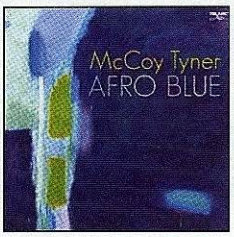

Afro Blue
McCoy Tyner
Telarc

Johnny Almendra	Timbales
Gary Bartz	Saxophone
Ignacio Berroa	Drums
	Percussion
Bobby Hutcherson	Vibraphone
Elaine Martone	Producer, Compilation Producer
Emily Mason	Paintings
Christian McBride	Bass
Charnett Moffett	Bass
Lewis Nash	Drums
Jack Renner	Engineer
Claudio Roditi	Trumpet, Flugelhorn
Avery Sharpe	Bass
Steve Turre	Trombone, Shells
McCoy Tyner	Piano
Dave Valentin	Flute

Hard Bop
Art Blakey & the Jazz Messengers
Mosaic

Art Blakey	Drums
Harold Chapman	Engineer
Michael Cuscuna	Liner Notes, Release Production
Spanky DeBrest	Bass
Sam Dockery	Piano
Bill Hardman	Trumpet
Nat Hentoff	Liner Notes
Cal Lampley	Producer, Liner Notes
Richard Mantel	Design Direction
Jackie McLean	Sax (Alto)
Mark Wilder	Remixing, Mastering

The Time and the Place/The Lost Concert
Art Farmer
Mosaic Singles

Walter Booker	Bass
Michael Cuscuna	Producer, Liner Notes
Albert Dailey	Piano
Art Farmer	Flugelhorn
Jimmy Heath	Sax (Tenor)
Anthony Janek	Engineer
Ted Macero	Producer
Richard Mantel	Design Direction
Mickey Roker	Drums
Mark Wilder	Remixing, Mastering

Playground

Manu Katche
ECM

Gildas Bocté	Video Stills
Manfred Eicher	Producer
Mathias Eick	Trumpet
James Farber	Engineer
Manu Katche	Drums
Darius Khondji	Cover Photo
Sascha Kleis	Design
Slawomir Kurkiewicz	Double Bass
Brian Montgomery	Assistant
Trygve Seim	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
David Torn	Guitar
Marcin Wasilewski	Piano

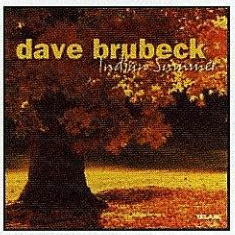

Indian Summer

Dave Brubeck
Telarc

Dave Brubeck	Piano, Soloist
Anilda Carrasquillo	Art Direction
Robert Friedrich	Editing, Mastering
Russell Gloyd	Producer, Liner Notes
Ed Meitner	Engineer
Barbara Pease Renner	Piano Preparation, Session Photographer
Jack Renner	Engineer, Session Photographer
Robert Woods	Executive Producer
James Yates	Technical Assistance

Dear Miles

Ron Carter
EMI

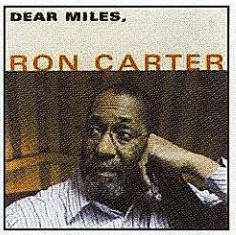

Jim Anderson	Engineer, Mixing
Angelika Beener	Marketing
Ron Carter	Bass, Producer
Payton Crossley	Drums
Robert Freedman	Arranger
Akihiko Kurazono	Mastering
Cem Kurosman	Don Lucoff
Hitoshi Namekata	Executive Producer
Dan Ouellette	Liner Notes
Stephen Scott	Piano
Roger Squitero	Percussion

Eldar

Eldar
Sony

Isaiah Abolin	Assistant Engineer
Christopher Austopchuk	Art Direction
Mia Bongiovanni	A&R
Michael Brecker	Sax (Tenor), Guest Appearance
Sammy DAmbruoso	Assistant Engineer
Eldar	Arranger
Michelle Errante	Product Manager
Robert Hadley	Mastering
Larry Kerr	Assistant Engineer
David Lai	Producer
Andy Manganello	Assistant Engineer
Maria Paula Marutanda	Art Direction
Frank W. 3 Ockenfels	Photography
John Patitucci (Acoustic)	Bass, Bass (Electric), Bass
Doug Sax	Mastering
Al Schmitt	Mixing
Bill Airey Smith	Assistant
Todd Strait	Percussion, Drums
Billy Taylor	Liner Notes
Miki Tsutsumi	Assistant Engineer
Tammy VanAllen	Package Manager
Kirk Yano	Engineer
Jeff Yellen	Assistant Engineer

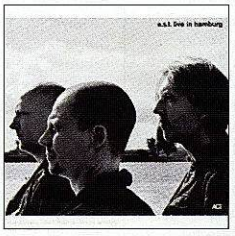

EST

Live in Hamburg
Act
Dan Berglund bass
Esbjörn Svensson piano
Magnus Ostrom drums

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2 RADYO ÜNİVERSİTE 91.5
İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 DİNAMO 103.8 RADYO BİLKENT 96.6

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	11:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	18:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Caz Mavisi	Batuhan Aytaç, Baraz Uran	Radyo Bilkent
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Sonrası	Hande İyicil	Açık Radyo
	15:00-17:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Blues'un tonları		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Cazda Modern Kavramlar		TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	09:00-12:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	17:00-20:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bizzare Z	DJ Bizzare Z	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	03:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Cazır Cazır	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:00-15:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	22:00-23:00	Cazkolik	Feridun Ertaşkan	Açık Radyo
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
CUMA	04:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	16:00-18:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu - Harun İzer - Can Hankendi	Açık Radyo
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:15-04:15	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Faruk Eczacıbaşı, Görgün Taner, Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Panoraması		TRT Radyo-3
	04:00-12:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-12:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	14:00-15:00	Caz Atak	Nejat Emrah Yörük	Açık Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	16:00-19:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	02:00-12:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	13:00-16:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Öteki Caz	Dirk Stromberg - Korhan Erel - Robert Reigle Şevket Akıncı - Volkan Terzioğlu (Özgür doğaçlama)	Açık Radyo
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	18:00-20:00	Beyond Jazz	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	19.00 – 20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Dj Yakuza	Dj Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	21:00-22:00	Mavi Tını	Arda Bayoğlu	Radyo ODTÜ
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

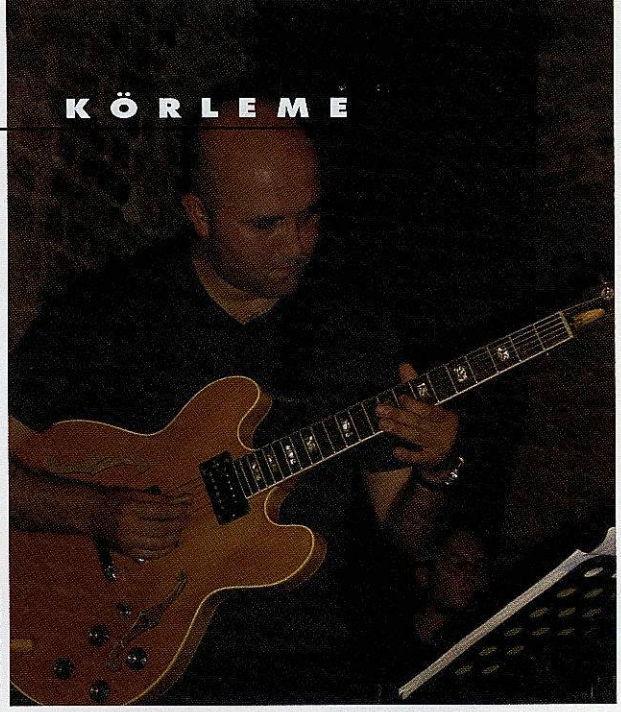

Zuhal Focan

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Sıtkı Sırtanadolu

Yılın son Körleme'sini yılbaşının hemen öncesinde gerçekleştirdik.

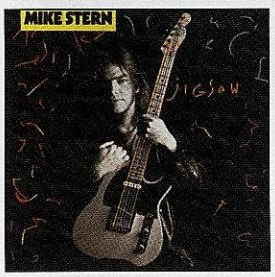

Mike Stern
Jigsaw | Atlantic 1989
Jigsaw (Stern)
Mike Stern (g), Bob Berg (ts), Jim Beard (keys), Jeff Andrews (eb), Dennis Chambers (d)

Daha ilk notadan Mike Stern olduğu anlaşılıyor. Davulda yüzde yüz eminim Dennis Chambers; saksofon ise Michael Brecker ya da Bob Berg olabilir. Mike Stern'ün ilk yıllarından bir albüm, yani seksen sonu bir albüm gibi. Basların synthle yazılmış olması ve saire bunlar da seksenler olduğuna dair ipucu veriyor. Sağlam, güçlü bir melodi... solo bölümleri nispeten daha açık bir, iki akor üzerine inşa edilmiş. Mike Stern'ün müziği ileri atıp agresifleşmesi için düşünülmüş, unisonlar üzerine kurulmuş, poliritmlerin hakim olduğu bir parça yapısı. Zamanında benim de dinlediğim, o dönemden geçen herkesin severek dinlediği bir örnek. Bu tarz fusion biraz eskimiş gibi olsa da, Mike Stern ve etrafındakiler bunu bir şekilde bugün de ifade edebilecek duruşa sahipler. Doksanlarda ABD'de tanıştım kendisiyle, müthiş bir sahne enerjisi var, kişiliği de çok pozitif. Her ne kadar çok beğendiğim bir müzisyen olsa da, cümleleme (phrasing) yaklaşımı özellikle minör tondaki parçalarda kendini tekrar eder duruma gelip biraz fazla kalıplaşabiliyor. Bu kişisel yorumum. Ama çok iyi bir kompozitör ve müzik emekçisi.

Rez Abbasi
Bazaar | Zoho 2006
Thin Elephant (Abbasi)
Rez Abbasi (g, perc), Gary Versace (hammond), Danny Weiss (d, tabla), Kiran Ahluwalia (vo)

Belli ki etnik kökenli bir gitaristin albümü, Hindistan ya da Asya kökenli... Her ne kadar armoni Kuzey cazına referans gösterse de, bir melodi etrafında dönmekten çok tonal moodlar yaratılarak şekillenen toplu bir doğaçlama var. Bu tarzda Rez Abbasi diye bir gitarist tanıyorum, akustik gitar tuşesinden de o olabileceğini düşünüyorum. Kadın vokalin tınısı gerçek bir nefesliye çok yakın; hakikaten güzel bir doku olmuş. Hammond, perkusyon ve akustik gitar üçlüsü de farklı bir doku çıkartmış. Özellikle Hammond beklenmeyen bir unsur. Çalış anlamında gitarist son derece açık, armonik anlamda kendini doğru ifade ediyor. Fakat perkusyoncu genel havaya verdiği reaksiyonlarda zayıf kalmış bence. Bu bana biraz daha primitif bir Trilok Gurtu, John McLaughlin, Kai Eckhardt versiyonu gibi geldi. (Rez Abbasi olduğunu teyit ediyorum) Rez Abbasi'yi ilk albümünden beri dinliyorum. Hem akustik, hem elektrik gitarı genç yaşlarda çalmaya başlayan, Peter Erskine, Michael Brecker gibi isimlerden oluşan çok iyi kadrolarla çalmış bir müzisyen. Biraz hak ettiği değeri görememiştir. Hint öğelerini gayet kıvamında sunan bir stili var.

Kurt Rosenwinkel
Deep Song | Verve 2005
The Next Step (Rosenwinkel)
Kurt Rosenwinkel (g), Joshua Redman (ts), Brad Mehldau (p), Larry Grenadier (b), Ali Jackson (d)

Bir müzisyenin tonunun kendisini ifade anlamında ne kadar önemli bir unsur olduğunu gösteren bir örnek. İlk cümleden Kurt Rosenwinkel olduğu belli. Davulcu zannedersem Jeff Ballard. Basçı da tahminen Ben Street. Larry Grenadier de olabilir, ama o biraz daha müziğin üstünde çalan bir basçı. Saksofon Mark Turner olabilir. Son senelerde kişisel olarak yükseldiğim bir müzisyen grubu... (Sıtkı'nın isteği üzerine müzisyenleri söylüyorum) Ana melodi Mark Turner'a götürdü, ama şimdi soloyu da düşününce Joshua Redman oluşu kafamda belirginleşti. Bugünün cazını bir sonraki noktaya taşıyabilecek sınıfta müzisyenler. Joshua Redman her okulun öğrencisi bence, ama hiç bir kişiliğin kopyası değil. Kurt Rosenwinkel tuşesinde kişiliği olan bir gitarist; kompozitör olarak da genç aslanlar dediğimiz ligin en önemli temsilcilerinden. John Abercrombie onun için bir keresinde "O, bu ülkenin gururu" demiş... Rosenwinkel ile ilgili sevdiğim en önemli özellik, saksofon ve gitar için yazdığı dizilerde son derece maceracı olması ve müziği istediği yere çekebilen esnekliği göstermesi. Stilistik olarak da bence Wes Montgomery ile Allan Holdsworth'ün kesiştiği bir noktada. İlerici, aynı zamanda bebop köklerine çok bağlı.

Steve Reich
Different Trains/ Electric Counterpoint | Elektra/Nonesuch 1989*
Electric Counterpoint (Reich)
Pat Metheny (g)

"Delay" adı verilen efekt pedalı ile, üst üste kaydedilmiş bir gitar müziği. Armonik paletler yaratılmak istenmiş; yani melodik temalardan uzak, ses renkleri yaratma çabası gibi geliyor bana bu. Palete konulacak renklerin ne ifade ettiğinden daha çok, bu renklerin bir arada olma fikrinden yola çıkılarak yapılmış bir sentez. Bu zemini ne kadar doldurabilirim düşüncesiyle... Müzikal anlamda bana fazla bir şey ifade etmiyor. Bunu doğru kullanan müzisyenler var. Geçen yıl İstanbul'da Wolfgang Muthspiel'ı seyrettim, o da son zamanlarda bu tarz efektli ve solo yapıtları dönemsel olarak repertuarına almış. Fakat onunki grup odaklı bir çalışma olduğu için nispeten müzikal bir ifadeye sahip idi. (İsteği üzerine CD'yi uzatıyorum) Doğru, Pat Metheny'nin bu tarz çalışmaları var... Bu albümü dinlemişliğim de var, ama Pat Metheny'nin bu tarz bir kayıt ortamına gösterdiği yaklaşımını duyamadım. Son zamanlarda, yer yer akustik gitarla olmak üzere bu tarz işler yapıyor. Ve onlar çok daha başarılı kanımca. Bu eski bir deneme, biraz da bir şeylerin ilk adımları gibi.

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

Türkiye'nin Tek Jazz Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

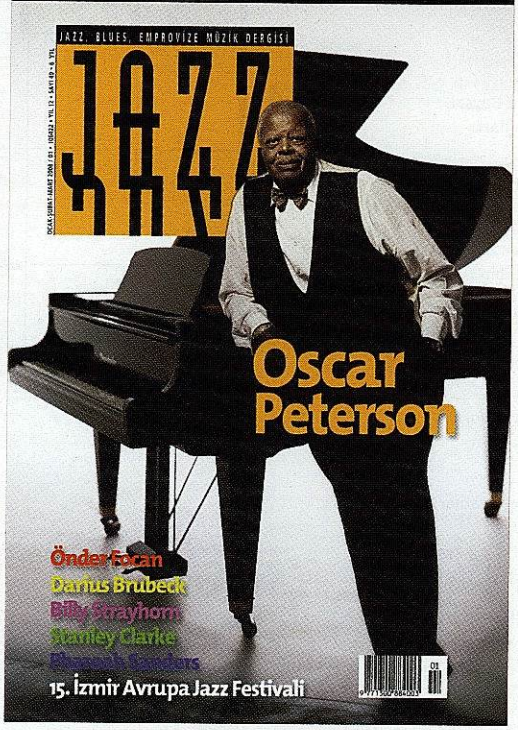

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 YTL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| IMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

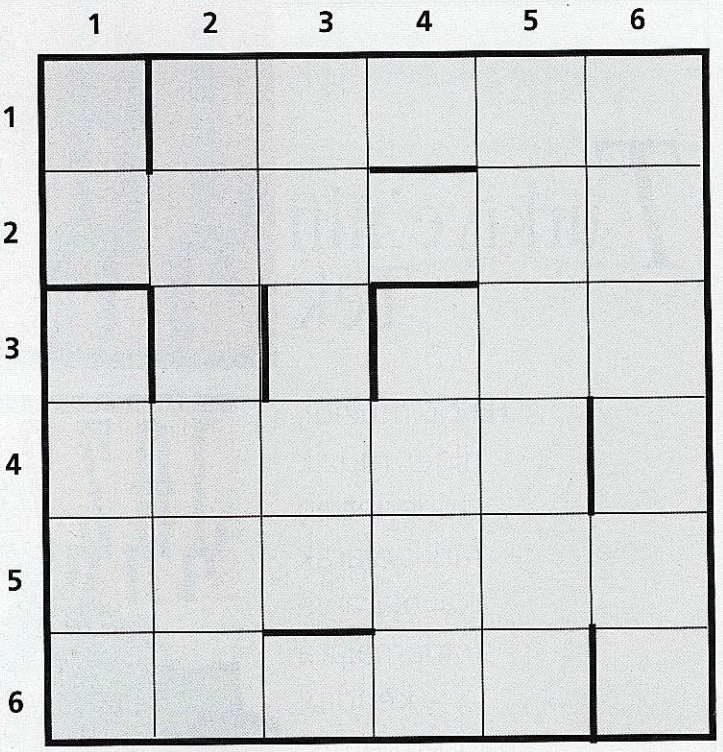

Soldan sağa:

Soldan sağa:

1-Re notasının harf karşılığı/Branford Marsalis'in bir albümü: Trio _____ (1988).

2-Caz vokalin öncülerinden ve en önemli seslerinden olan bir şarkıcının adı.

3-Bir Sonny Clark (1931-1963) albümü: Dial _____ for Sonny (1957)/Enstrümantal pop olarak adlandırılan kategorinin ünlü ismi: Kenny _____/Mario Schiano ve Famoudou Don Moye'nin free jazz kaydı Uncaged'de bir parça/Portföyünde Kerem Görsev, Selen Gülün, Cengiz Baysal, Erol Erdinç, Lloyd Chisholm ve Emre Kartarı'nın kayıtları bulunan bir müzik şirketi.

4-R&B, soul ve funk'ın ünlü isimlerindendir: _____ Hayes/Bir John Coltrane klasiği: _____ Love Supreme.

5-Bir Weather Report albümünde bu kelime vardır.

6-Oliver Nelson'ın 1971 Montreux Caz Festivali'ndeki bir performansının kaydıdır: _____ Suite/Julius Hemphill-Oliver Lake 1978 duo kaydı Buster Bee'de bir beste.

Yukarıdan aşağıya:

1-Down Beat dergisi için kullanılan kısaltmadır/Bop ve cool döneminden bir saksofoncu: Zoot _____.

2-Bir Mike Stern albümü.

3-Son dönemin ilgi çeken genç piyanistlerindendir/Bir Weather Report albümü: _____ Sing the Body Electric.

4-Mi notasının harf karşılığı/Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Bir dönem kaset üretiminde öncü olmuş yerli marka.

5-Quartet Muartet'nin yeni albümü: Nine _____ More.

6-Tanınmış bir kadın şarkıcı (tersi): _____ Kent.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Volkan Güleç - Çankaya / Ankara
Engin Çetinkaya - Bornova / İzmir
Beran Paçacı - Eyüp / İstanbul

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	D	İ	M	E	F	J
2	A	F	A	B	L	E
3	B	A	Z	A	A	R
4	B	D	U	S	T	E
5	O	T	R	İ	A	M
6	C	O	L	L	E	Y

ÇAZGIR

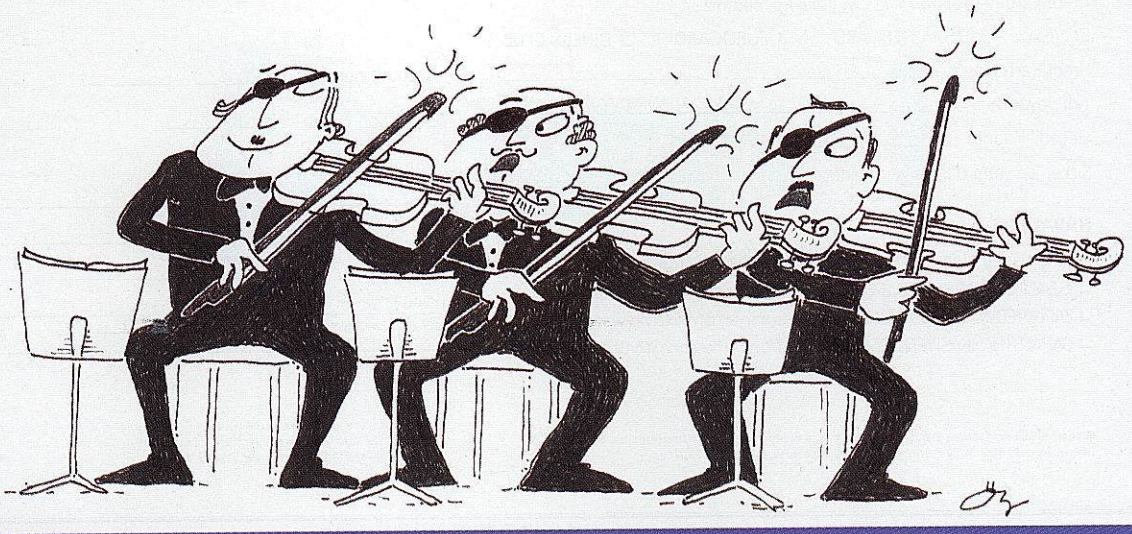

Özgen Özman

Doğa Senfonileri

Meditatif müzikler eşliğinde doğa harikaları...

Doğa dostları için 10 CD - 10 kitaptan oluşan benzersiz bir koleksiyon...
Yunusların sevimli çığlıkları, egzotik kuşların bugüne kadar hiç duymadığınız besteleri, görkemli dağların kükreyişi, okyanusların dinginlik veren sesi...
Dünya üzerindeki farklı yaşam ortamlarının doğal sesleri,
Doğa Senfonileri CD'leriyle sizin olduğunuz her yerde.

Balinalar, Bataklıklar, Denizler, Fırtınalar,
Yunuslar, Kelebekler, Ormanlar, Dağlar, Okyanuslar ve Kuşlar

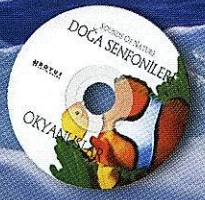

Şaşırtıcı fiyat ve uygun taksit olanakları ile...

BOYUT YAYIN GRUBU

www.boyut.com.tr

BOYUT YAYIN DANIŞMA MERKEZİ
Tek telefonla adresinize ücretsiz teslim. 0212 444 53 53

Düğmelerle
başınız mı dertte?
İşte tek tuşlu
Arçelik bulaşık makinesi.
Bas düğmesine, bulaşığın
miktarını ölçüp suyunu
ayarlasın. Kirini ölçüp
programını seçsin.
Suyun sertliğini ölçüp
suyu yumuşatsın.
arçelik
444 0 888 www.arcelik.com
Koç